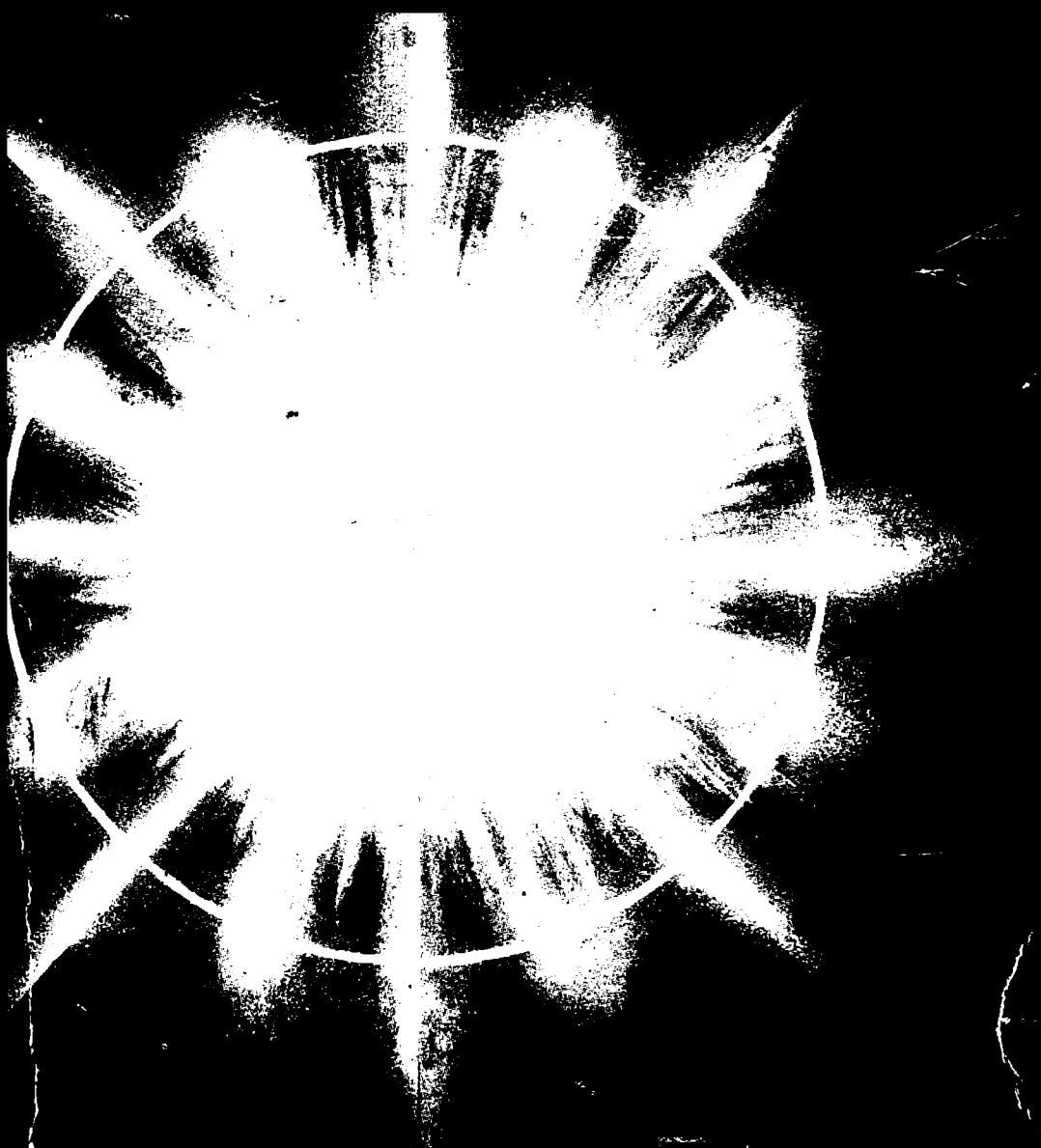

P. VILÉM AUER, O.C.

LEGENDA SVATÝCH

P. VILÉMA AUERA, O. C.,

LEGENDA SVATÝCH

PRO

ŠKOLU A DŮM.

S obrazem, životopisem světcovým, poučením a modlitbou na každý den v roce.

Podle pátého vydání přeložil a četnými doplňky opatřil

Josef Hronek.

Imprimatur.

Augustae Vindelic., 20. Dec. 1890.

Vic. gls.

L. B. de Castell.

Lense, Secr.

Nihil obstat.

Can. Dr. Antonius Eltschkner,

censor.

Imprimatur.

Pragae Bohem., die 25. Julii 1928.

N. E. 8989.

† Antonius Podlaha,

Episcopus Paphiensis,

Vicarius generalis.

Jeho Milosti

nejdůstojnějšímu Pánu

Msgre. Janu Nep. Říhánkovi,

infulovanému děkanu starobylého Týna Karlova, prelátu Jeho Svatosti Pia XI., skuteč. kons. radovi, em. řediteli kněžského semináře Pražského, bohovědnému spisovateli,

ve vděčné úctě připsáno.

Předmluva.

Prvé české vydání Auerova „Obrázkového života svatých“ které r. 1892 pořídil Dr. František Ehrmann, potomní prelát a síd. kanovník olomoucký, muž o život církevní a katolickou kulturu obzvláště zasloužilý, jest již dávno rozebráno. Hojná poptávka po spisu, jenž v pátém německém vydání dostoupil nákladu 160 tisíc, přiměla nakladatele, že spis ten znovu vydává. Byv jím vyzván, nezávisle na prvním vydání přeložil jsem Auerův spis znovu, přičiniv na mnohých místech opravy a doplňky podle výsledků novějšího badání hagiografického, pokud disposice nakladatelova mi dovolovala. Na místo světců v krajích našich méně známých, pojati jsou v prvé řadě svatí patronové naši a z církevního kalendáře světci a světice, těšící se obzvláštní úctě u nás. Podle intencí nakladatelových jest spis určen pro široké vrstvy lidové, čímž se řídila též stylisace jednotlivých obrázků života svatých.

V Praze na den Zjevení Páně 1929.

Josef Hronek.

Vezmi a čti!

„Kdo důstojně vypovi aneb si jen pomysli, jak spasitelně působi život svatých Božích a jejich ctnosti na zbožnou mysl, když o nich rozjímá? Víra se jimi upevňuje, bázeň Boží živi, nechuť ke světu a touha po věcech nadzemských vzbuzuje.“

Sv. Paschasius.

MĚSÍC LEDEN.

1. ledna.

Obřezání Páně — Nový rok.

Nejmilejší, ukázala se milost Boha, Spasitele našeho, všem lidem, učíc nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně byli živi na tomto světě, očekávajíce blahou naději a příchod slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista, jenž dal

sebe sama za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil si lid příjemný, jenž by byl horlitelem dobrých skutků To mluv a přimlouvej a vytýkej v Kristu Ježíši, Pánu našem. [Z listu sv. Pavla k Titovi 2, 11—15.]

† Slova sv. Evangelia podle Lukáše 2, 21: Za onoho času, když se naplnilo dní osm, aby dítko bylo obřezáno, nazvali jméno jeho Ježíš, kterým bylo nazváno od anděla, prve než se počalo v životě.

Kristus podrobuje se obřízce v pokoře a poslušnosti, jak bylo v Starém zákoně přikázáno a přijímá jméno Ježíš. Obřízka až do té doby zastupovala křest. Tento jest teprve od Syna Božího ustanoven za podmínku přijetí do Církve svaté

Poučení.

Dnes na slavnost obřezání Páně, je zároveň 1. den občanského roku našeho. Božskému dítku dáno bylo nejsladší a nejsvětější jméno na nebi i na zemi. Vstupme na rtech s ním do Nového roku a poznáme, jak po celý rok mocné záštitě jeho těšiti se budeme.

Modlitba.

Bože, jenž jsi plodným panenstvím blahoslavené Marie lidskému pokolení udělil dar věčné spásy, dej prosíme, abychom pociťovali, že se za nás přimlouvá ta, skrze niž jsme zasloužili obdržeti původce života, Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje . . .

2. ledna.

Sv. Makaria mladšího, opata.

Sv. Makarius (= blažený) mladší narodil se v městě Alexandrii v Egyptě. Touha po životě poustevnickém přiměla ho, že odešel do pouště thebské. Tam se snažil ustavičně přemáhati samolásku, a v kajícnosti se cviče, obzvláště však přísnými posty se umrtvuje, dovedl se dobře ovládati. Za to udělil mu Bůh milost, že prohlédal srdce lidská a podivnou mocí obzvláště divou

zvěř ovládal. Zlí duchové působili mu mnohá pokušení která však s pomocí Boží stále přemáhal. Aby zvítězil nad pokušením, jež ho lákalo, z marnivé touhy po slávě vycházky konati, nosil pytel plný písku (viz obraz!) tak dlouho, až jeho tělo zcela zemdlelo, říkaje při tom: „Sužuji toho, jenž mne sužuje.“ Jeho výtečné správě podřídilo se mnoho poustevníkův. Jedenkráte dostal sv. Makarius darem rozkošný hrozen, on však si ho odepřel a daroval ho jednomu bratrovi. Ale bratr ho daroval třetímu, rovněž tak i třetí atd., takže se vrátil hrozen opět do rukou opatových. Dojat tímto jednáním, vzdával Makarius Bohu vroucí díky za to, že se jeho duchovní synové dovedou tak zapírati Ariani, kteří popírali Božství Kristovo, tak pomluvili a osočili sv. Makaria u císaře Valentá, že byl, protože arianskou sektu zmužile porážel, poslán do vyhnanství. Později však bylo mu dovoleno se vrátiti. Sv. Makarius zemřel velmi stár, 2. ledna r. 394.

Poučení.

Sv. Makarius říkával: „Nejlepším prostředkem proti pokušením jest: míti a zachovati si úmysl, činiti vše pro Krista.“ Následujme, světce tohoto, konejmę vše s dobrým úmyslem, dbejme střídmosti v pokrmu a nápoji, zachovávejme svědomitě přikázané posty a snášejme trpělivě všechny obtíže svého života.

Modlitba.

Sv. Makarie, jenž jsi samotu tak miloval a tak velice se cvičil v umrtvování sebe: vypros nám od Boha milosti, abychom všeho neslušného styku se světem se vystříhali, horlivě se modlili, kajícně živi byli a po smrti blaženosti věčné došli. Amen.

3. ledna.

Sv. Jenovefy, panny.

Sv. Jenovefa (= matka lidu) se narodila v Nanterre blíže Paříže ve Francii. Sv. biskup Germanus z Auxerre spatřil ji jako dospívající pannu mezi lidem, zavolal ji k sobě a předpovídaje budoucí její vznešenost, doporučoval jí, aby zachovala ustavičné panenství. Na památku dostala měděnou medaili s vyrytým křížem, již jako jedinou ozdobu měla nositi. Sv. Jenovefa s radostí svolila, zcela se oddala bohumilému životu. Její denní zaměstnání bylo, pásti ovce. Po smrti rodičů k

sobě vzala si ji její křestní kmotra v Paříži. Od biskupa Julia přijala sv. Jenovefa panenský závoj a prospívala velice v rozjímání, osvědčujíc hrdinnou trpělivost, takže se o ní mluvilo, jakoby tak činila z přetvářky. Ale Bůh ji zase zbavil této zkoušky. Za své sestry pokládala sv. Jenovefa 12 ctností: „Víru, zdrželivost, trpělivost, velkomyslnost, prostotu, nevinnost, mírumilovnost, lásku, přísnost, čistotu, pravdu a moudrost“. Bůh pak ji proslavil před světem. Sv. Jenovefa ochránila město Paříž proti ukrutnému králi Hunnův Attilovi, i ostatní města těšila se z její ochrany. Četné jsou její zázraky. Bohata ctnostmi a zásluhami rozloučila se sv. Jenovefa s tímto světem ve věku 89 let, dne 3. ledna r. 512 a byla zvolena za patronku města Paříže. Její sv. tělo bylo slavně pochováno vedle krále Chlodvíka ve chrámě, později po ní nazvaném. R. 1793 za revoluce spálily rozzuřené zástupy větší díl jejích ostatků; menší část byla zachráněna a podnes se uctívá v jejím chrámu, který opět službě Boží posvěcen jest, byv tenkráte znesvěcen a za Pantheon prohlášen.

Poučení.

Uvažujme a následujme napomenutí sv. Germana sv. Jenovefě daného: „Snaž se, abys co srdcem věříš a ústy vyznáváš, skutky plnila.“ Nedejme se pohrdáním, utrháním na cti, posměchem a pod. od ctnosti zvrátiti; nebo ctnost teprve ohněm soužení se čistí, sílí, zušlechťuje a pro nebe uzrává.

Modlitba.

Dej mi, o Bože, na přímluvu služebnice své, sv. Jenovefy, srdce čisté a věřící, abych jen tobě sloužil(a) a nedal se lidskými ohledy, posměchem neb zlehčováním odvrátiti od ctnosti a služby tvé, nýbrž abych tobě věren(na) zůstal (a) zde i na věčnosti. Amen.

4. ledna.

Sv. Roberta, arcibiskupa.

Sv. Robert (= Rigobert = slavný, rádce), naroz. ze vznešeného franko-ripuaririjského rodu, vzdělal se v klášterní škole v Orbais a vyznamenávaje se zbožností, stal se tamtéž mnichem a později opatem. R. 698 stal se arcibiskupem v Remeši. Pro svou lásku ke spravedlnosti, jakož i pro jiné ctnosti byl od majordoma (říšského vladaře) Pipina velice vážen a milován, takže byl i za

kmotra při křtu jeho syna, Karla Martella. Když Karel nastoupil vládu a znepřátelil se s králem Chilperichem, vystoupil sv. Robert rozhodně proti němu (viz obraz!) a odepřel mu vstup do Remeše, chtěje nestranně pustošení města zabrániti. Z pomsty byl z biskupství svého vypuzen; po nějakém čase směl se vrátiti, ale biskupského úřadu zastávati už nesměl. Sv. Robert snášel trpělivě a zmužile tuto nespravedlnost až do smrti; zemřel dne 4. ledna r. 743 v Gerincourt. Na jeho přímluvu se stalo mnoho zázraků. R. 864 bylo tělo jeho z arcibiskupství Hinkmarského slavně do Remeše přeneseno. Sv. Robert uctívá se jako ochránce proti bolesti zubů.

Poučení.

Sv. Robert nepoddal se nikdy nespravedlivosti. I jako křestní kmotr měl právo a povinnost Karlu Martellovi, jenž násilně právo porušoval, na odpor se stavěti. Přijímajíť kmotrové při křtu i při biřmování vedle cti také důležitou povinnost, že budou bdíti nad vychováním a jednáním svých svěřenců. Proto mnoho záleží na tom, koho za kmotra zvoliti — a případnými bohatými dary nesplněna ještě přijatá povinnost! Kéž by aspoň kmotrové opravdu vhodné a užitečné dary dávali!

Modlitba.

Bože! Tys udělil svému sv. služebníku Robertovi zmužilost v utrpeních, která musil podstoupiti pro spravedlivost: uděl i nám své pomocné milosti, abychom, plníce věrně povinnosti svého povolání, v nebesích od tebe věčné mzdy zasloužili. Amen.

5. ledna.

Sv. Synkletiky, panny.

Sv. Synkletiką byla pro své vynikající tělesné přednosti od mnohých o ruku požádána, nechtěla však náležeti nikomu, leč nebeskému ženichovi. Krásný šat, drahocenný skvost a světské rozkoše jí netěšily. Smyslů svých střežila starostlivě; jen na Boha myslila a o Něm mluvila. Po smrti svých rodičů, kteří se přestěhovali z Macedonie do Alexandrie v Egyptě, prodala sv. Synkletika

všecky statky; ze stržených peněz udělovala hojné almužny: uchýlivši se se svou slepou sestrou do osamělého domku za město, ostříhala si vlasy a nazývána Bohu zasvěcenou pannou. Žila velmi přísně, trýzníc tělo své tuhým postem a bičováním, požívajíc jen chleba a vody a spávajíc, jakmile nějaké pokušení znamenala, jen na holé zemi. Sv. Synkletika modlila se bez ustání. Její skrytý, svatý život se rozhlásil, i přicházelo mnoho žen, které po naléhavých prosbách k sobě přijala a jim zbožná naučení dávala. Na sklonku svého života trpěla sv. Synkletika ještě mnoho rakovinou v obličeji. Ale zjevy andělů těšily ji a sv. panny vzaly ji do nebe, kamž také právě, jak byla předpověděla, po 3 dnech nepochybně přijata byla, dne 5. ledna r. 350.

Poučení.

Uvažujme o výrocích sv. Synkletiky: „Nemáme nikdy přestati o spásu své duše se starati.—O jak šťastnými bychom byli, kdybychom pro Boha a nebe tolik činili, kolik lidé tohoto světa činí, trpí a podnikají pro pomíjející statky. Musíme se míti na pozoru, ježto žijeme v ustavičném boji: neboť kdybychom nebyli obezřetnými, překvapil by nás nepřítel ve chvíli, kdy bychom se nejméně toho nadáli. — Buďte vytrvalými v dobrém a trpělivými v nehodách; neboť vizte, vše pomine.“

Modlitba.

Dobrotivý Bože! Uděl nám na přímluvu své sv. služebnice Synkletiky pomocné milosti, abychom boj tohoto života zmužile bojovali a věčné odměny si zasloužili. Amen.

6. ledna.

Zjevení Páně.

(Svatých Tří Králů)

Dnešní slavnost „Zjevení Páně“ jest z nejstarších v církvi sv. Trojí tajemství jest v bohoslužbách dnešního dne připomínáno, trojí zjevení božské velebnosti Kristovy: 1. před pohany – klanění Tří Mudrců, kterým hvězda na Východě prozradila královskou důstojnost dítka betlemského, 2. při křtu Kristově v Jordáně, při němž hlas nebeského

Otce označil Krista za Syna Božího, 3. a na svatbě v Káně, kdy Kristus při proměnění vody ve víno ukázal se jakožto pán veškeré přírody. Hvězda, která přivedla mudrce k jeslím, nebyla obyčejná nýbrž zvláštní jen k tomu konci od Boha učiněná, aby dala mudrcům známost o Kristově narození Mudrci uposlechnuvše vnuknutí Božího, dali se hned na cestu a stihli Betléma 13. dne po narození Páně. Panna Maria a sv. Josef nebyli již ve chlévě, ve kterém se Pán Ježíš narodil, nýbrž v některém domku betlémském. Padše před Pánem na tváře své, obětovali Mu každý významný dar: Zlato na znamení Jeho královské důstojnosti a na důkaz nejvroucnější lásky; kadidlo na znamení úcty před Jeho Božstvím a jako výraz nejněžnější zbožnosti; myrhu na důkaz Jeho člověčenství. Poklonivše se Božskému dítku, s radostí se navrátili do své otčiny a žili zbožně. Svatá jejich těla dostala se působením sv. císařovny Heleny z Persie do Konstantinopole, ve 12. století do Milána a r. 1164 do Kolína, kde v nádherném chrámě se uctívají.

Poučení.

Řiďme se hvězdou víry a nalezneme i my svého Spasitele. Přinesme dnes božskému Dítku zlato své lásky, kadidlo své modlitby a myrhu svého sebezapírání.

K † M † B † 1929.
(Tříkrálová svěcená voda a křída)

Modlitba.

Bože, jenž jsi dnešního dne Jednorozeného svého pohanům hvězdou vedeným zjevil, popřej milostivě, abychom kteří jsme tě už věrou poznali, až k patření na krásu tvé velebnosti přivedeni byli. Skrze téhož Pána našeho . . .

7. ledna.

Sv. Valentina, biskupa.

Sv. Valentin (= silný, mocný) přišel z Nizozemska do Passova v Bavořích, hlásat obyvatelům tamějším víru katolickou. Pro povolení k tomu podnikl cestu do Říma. Navrátiv se, kázal s velikým úsilím po dlouhý čas evangelium, avšak marně. Proto odebral se podruhé do Říma, chtěje si nějaké jiné místo pro své působení vyprositi. Papež přijal jej laskavě, vysvětil na biskupa a

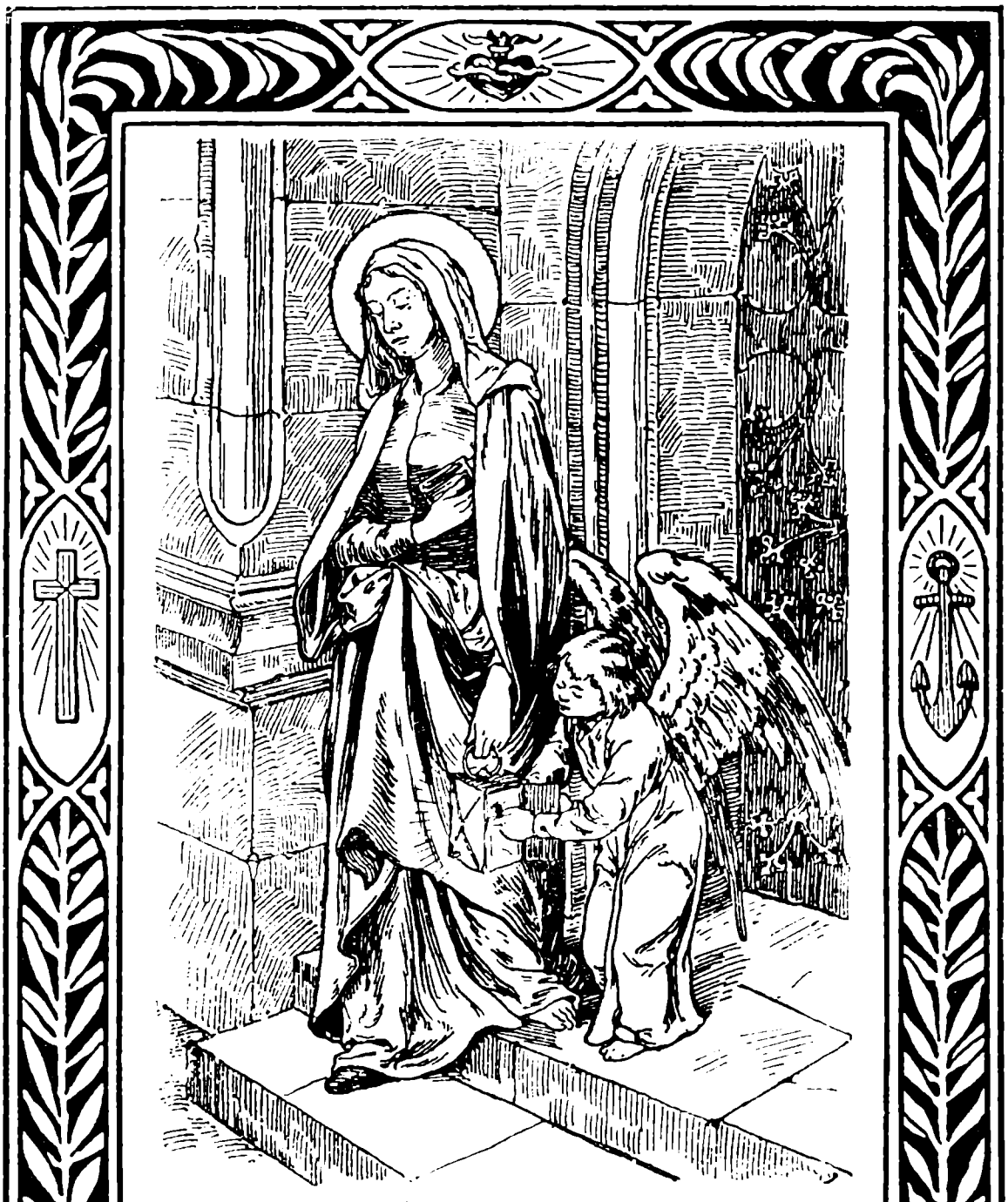
vybídl, aby se znova pokusil, hlásati evangelium v městě svém; kdyby však se nepotkával s výsledkem dobrým, měl jinde pro království Boží pracovati. Sotvaže sv. biskup se vrátil do Passova, byl od bezbožných Arianů z města vyhnán. I kázal evangelium okolním národům a přišel také do Švýcar; potom odešel do Tyrolska, obrátil tam mnoho duší na víru, přibíraje též v Maysu žáky a je vyučuje. Tam také ve svatosti zemřel dne 7. ledna r. 474. Jeho sv. ostatky byly přeneseny r. 739 do Tridentu a r. 769 do Passova, kdež světec zazářil zázraky. R. 1662 při požáru dómu shořely všecky jeho sv. údy kromě hlavy, jež tenkráte jinde uložena byla. Sv. Valentin je patronem diecése Passovské. Byloť město Passov jeho přímluvou obzvláště před Uhry zachráněno.

Poučení.

Pracujme, jak nám náš stav a povolání dovoluje, pro království Boží a nedejme se ničím zastrašiti, ani kdybychom hned nedocházeli žádoucího výsledku. Bůh zajisté nás odmění a možná, že dobré símě námi zaseté, vzejde až později. Poslouchejme pozorně a nábožně slovo Boží a hleďme, aby v srdci našem neslo užitek stonásobný.

Modlitba církevní.

Prosíme tě, o Pane! abys pro skvělé zásluhy svého sv. vyznavače a biskupa, Valentina, nám, svým služebníkům udělil milosti, abychom jeho zbožnou přímluvou ode všech protivenství ochráněni byli. Amen.

8. ledna.

Sv. Guduly, panny.

Sv. Gudula (Gudila = dobrotivá) pocházela z hraběcí rodiny z Brabantska (v Belgii), majíc za matku sv. Amalii. Sv. Gudula dána byla na výchovu své kmotře křestní, Gertrudě, abatyši v Nivelles, po jejíž smrti (r. 664) vrátila se k rodičům a oddala se přísnému životu, slíbivši ustavičné panenství. Nedaleko města vyhledala si sv. Gudula příhodné místečko, kde odloučena od světa mohla se oddati

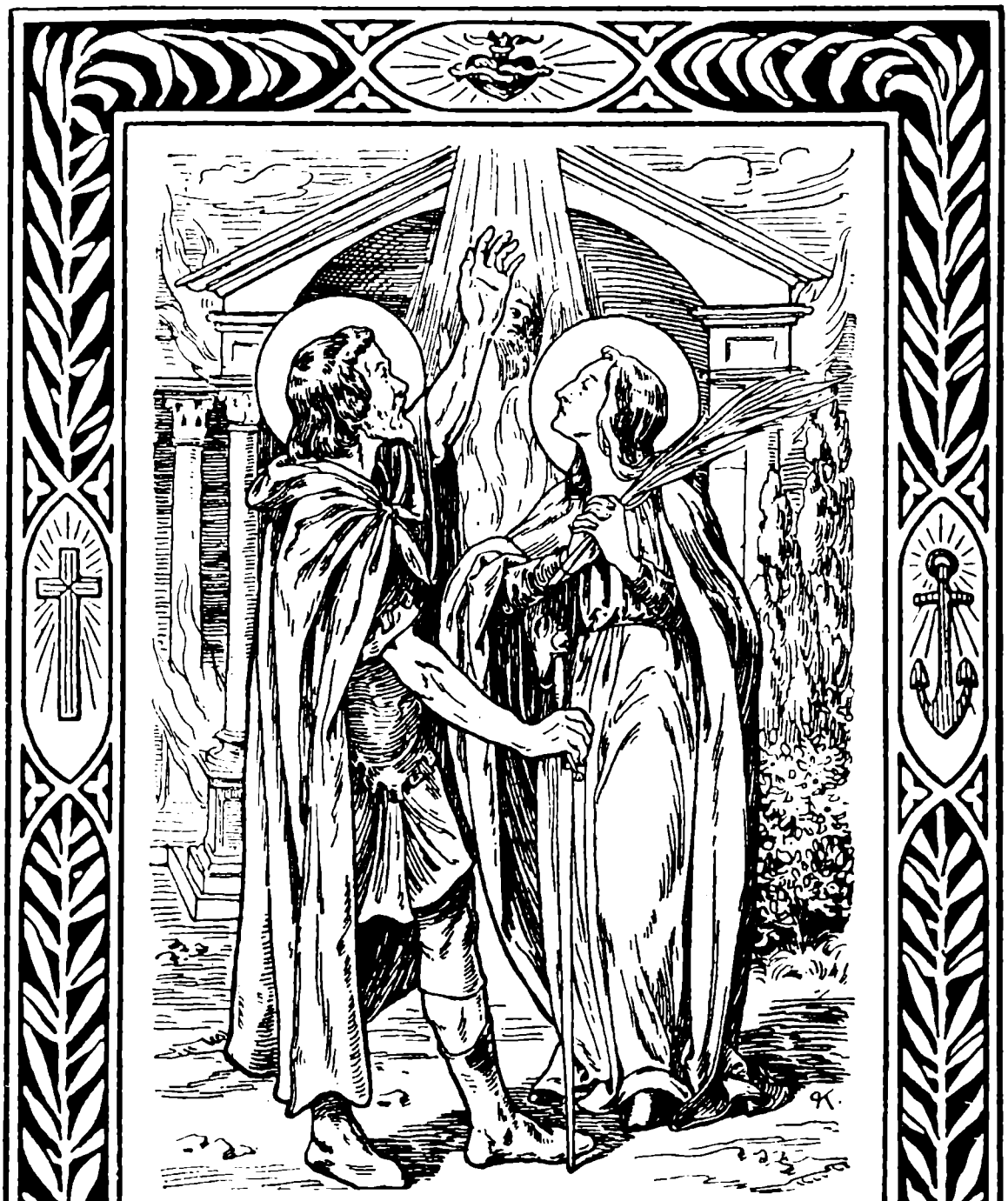
úplně rozjímání a jiným zbožným úkonům. Tělo své přísně trestala a chodila stále bosa, čehož nikdo nepozoroval, ježto nosila obuv bez podešví. Ďábel ji často velice pokoušel; jednou shasl jí na cestě do kostela v noci světlo, které však (skrze anděla) opět se vznítilo (viz obraz!). Nezvratně důvěřujíc v účinek modlitby, sv Gudula zázračně vyléčila ve jménu Ježíšově mnoho nemocných. Zemřela dne 8. ledna r. 712. Její sv. tělo odpočívá ve chrámě, po ní pojmenovaném, ve hlavním městě Brusselu, jemuž je patronkou. I po smrti vyznamenával Bůh svou sv. služebnici mnohými zázraky.

Poučení.

Prosme i my, jako sv. Gudula: „Aby vše, co myslíme a konáme, Bohu milým bylo.“ Nenít zajisté nic lepšího nad dobrý úmysl, jímž i nejnepatrnější skutky Bohu tak milými a pro duši záslužnými se stávají. Mnoho dobrých skutků konají lidé, které Bůh vidí a jednou štědře odmění, jichž však svět si nevšímá. Ale naopak, jak se diví svět mnohým velkým činům, které před Bohem ničím nejsou, vykonány-li byly jen z ohledů pozemských beze všeho zřetele na Boha. Byť jsi byl malým před světem — snaž se býti velkým před Bohem!

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi podivuhodným ve svých svatých a jim nebeské tužby vléváš: uděl také nám svou pomocnou milost, abychom vždy jen myslili, mluvili a jednali, co by se Tobě líbilo a nám ku spáse duše pomáhalo. Amen.

9. ledna.

Sv. Juliána a sv. Basilissy, mučedníkův.

Sv. Julián (= mladistvý) byl jako jediný potomek svého rodu od rodičů přinucen ke sňatku s Basilissou (= královská, vznešená), která jak rodem tak bohatstvím se mu rovnala. V den svatby slíbili oba z vnuknutí Božího ustavičnou zdrželivost. Po smrti rodičů věnovali veškero své jmění na dobré účely. Místodržitel vladaře římského, Marcián, dal v Antiochii v Egyptě postaviti na

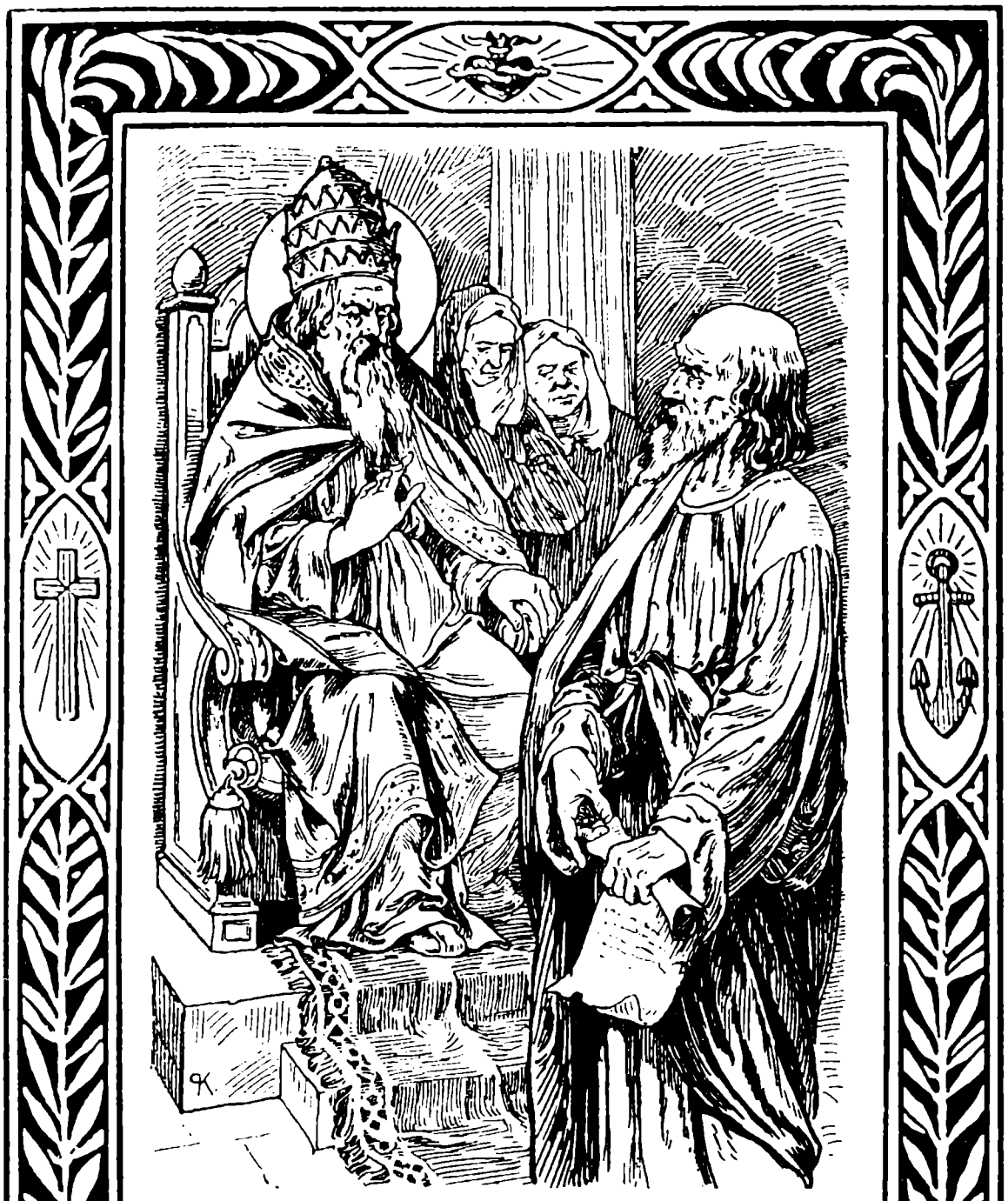
mnohých místech modly, z nichž však na výzvu obou světců mnoho bylo zničeno (viz obraz!). Pro svou křestanskou víru byli krutě pronásledováni a usmrceni. Podle jiných zpráv zemřela sv. Basilissa pokojně, sv. Julián byl však mučen, ale vždy buď vyšel bez pohromy anebo brzy podivuhodně se uzdravil. Vykonal též mnohé zázraky, křísiv mrtvé a pod., a obrátil mnoho duší na víru křesťanskou. Byl sťat r. 303 za císaře Diokleciána.

Poučení.

Sv. Julián odpověděl pohanskému místodržiteli, když mu poroučel modlám obětovati: „Mám císaře za vrchnost Bohem zřízenou, nemohu však jeho rozkazův, odporují-li zákonům Božím, poslušen býti.“ — Modleme se za představené, aby sami přikázání Boží a církevní věrně zachovávali a ničeho neporoučeli, co by bylo proti zřízení Božímu a tím též proti svědomí. Každý ať si pomyslí, že na tolik prospěje ve všech věcech duchovních, na kolik vyjde ze své sebelásky a svého vlastního zájmu.

Modlitba.

Nekonečný, trojjediný Bože jenž jsi svým věrným služebníkům, Juliánovi a Basilisse, nevinnou mysl a pevnou odvahu ve vyznávání sv. víry udělil: dej nám svou pomocnou milost, abychom též dbali čistoty stavu svého a ničím se nedali odvrátiti od věrnosti ve tvé sv. službě. Amen.

10. ledna.

Sv. Hygina, papeže a mučedníka.

Hyginus (= zdravý, léčivý), narozený v Athénách v Řecku, byl papežem od r. 136 až 140. Tehdy přišel bludař (gnostik) Cerdon ze Syrie do Říma. Sv. Hygin učinil nejrozhodnější opatření a dal věřícím výborná napomenutí, aby ve své víře neochabli. Bludaře zmíněného vyloučil z církve. Než Cerdon tvářil se kajícníkem a byl zase do církve přijat. Když však brzy opět počal

své bludné učení šířiti, byl podruhé z církve vyobcován. Obraz představuje, jak se vynasnažoval sv. papež bludaře obrátiti. Nedlouho potom přišel jiný bludař, Valentin, z Alexandrie do Říma; proti němu rovněž bojoval sv. Hygin a jej z církve vyloučil. Podle podání bylo prý sv. Hyginovi mnohé křivdy snášeti, až umřel v žaláři; pročež mu přísluší čestný název „mučedníka“. Zemřel dne 10. ledna a pohřben byl 11. ledna r. 140. Na tento den zaznamenáno je také jeho jméno v římském martyrologiu. Připisuje se mu též rozkaz, aby při každém slavném křtu byl kmotr.

Poučení.

Děkujme laskavému Bohu, že založil církev sv. a že sv. víru neporušenou zachovává. Jak útěchyplná jest jistota, že máme pravé zjevení Boží! Jak blaží přesvědčení, že ve věcech víry a mravů nejvyšší hlava církve přispěním Ducha sv. nemůže pobloudit! Poslouchejme proto rádi slovo Boží a přijímejme a poslouchejme ochotně napomenutí rozkazů sv. Otce i biskupův.

Modlitba.

Bože, jenž jsi vyvolil sv. Hygina, aby proti bludařům bojoval a drahocenný poklad sv. víry neporušeným zachovával: a jenž vrchní pastýře církve osvěcuješ, aby Tvé draze vykoupené stádo řídili a spravovali: uděl nám milosti, abychom byli stále dobrými ovečkami, pastýřů svých ochotně následovali a tak jednou k tobě do tvých věčných příbytků se dostali. Amen.

11. ledna.

Sv. Theodosia, opata.

Theodosius (= dar Boží) narodil se roku 424 v Mogariasse v Malé Asii. Touha po dokonalosti vedla jej do Palestiny a do řádu sv Basilia. V největší odloučenosti od světa trávil život svůj v jeskyni. Když se k němu přidružili žáci, vystavěl veliký klášter. Modlitba u něho se střídala s prací. Sv. opat ujímal se všech soužených, nemocných a chudých. Když mu biskup Sallustius Jerusalémský

svěřil dozor na všechny mnišské kláštery v Palestině, pečoval též o poutníky. Nad to mu bylo bojovati s bludaři; tento boj vedl se svým sv. přítelem Sábou. Za to byl ze země od císaře vypovězen. Po smrti císařově bylo dovoleno Theodosiovi navrátiti se; těžkou nemoc po delší dobu s největší trpělivostí snášel a zemřel 11. ledna 529 ve věku 105 let. Na jeho přímluvu mnohé zázraky se staly. Za hlavní prostředek proti hříchu udával svým podřízeným vzpomínku na smrt. Obraz představuje setníka, jenž si od sv. Theodosia vyprosil kajícný pás, jakožto nejvydatnější obranu v bitvě. Důvěra setníkova byla odměněna, neboť se bez pohromy vítězně vrátil.

Poučení.

Sv. Theodosius psal císaři směle: „Nikdy nezapřeme sv. náboženství, ani toho, čemu sv. otcové církevní učili, a co za pravdu prohlásili — této nesmazatelné hany nikdy na sebe nedopustíme.“ Odhodlaně řekl, že volí raději smrt, než aby zapřel víru a opovržení hodný život vedl. — Tak i my, držme se pevně učení sv. církve a ustavičně pamatujme na smrt. — „I když mi projít jest údolím stínu smrti, nebojím se zlého.“ (Žalm. 22, 4).

Modlitba.

O dobrotivý Bože! posiluj nás svou milostí, bychom věrně vytrvali při tvém svatém zjevení, často na smrt pamatovali a tak šťastně k tobě se dostali. Amen.

12. ledna.

Sv. Arkadia, mučedníka.

Arkadius (= pastýř) z Caesarie v Mauritanii se skryl, když za Diokleciána vypuklo pronásledování křesťanův a věnoval se v samotě modlitbě a kajícím skutkům. Když jeho příbuzný, jenž mu měl dům a jmění spravovati, byl proto do žaláře vsazen: přikvačil sv. Arkadius a žádal místodržitele za propuštění uvězněného. Vybídnutí, by bohům obětoval, odmítl. Proto byly mu články

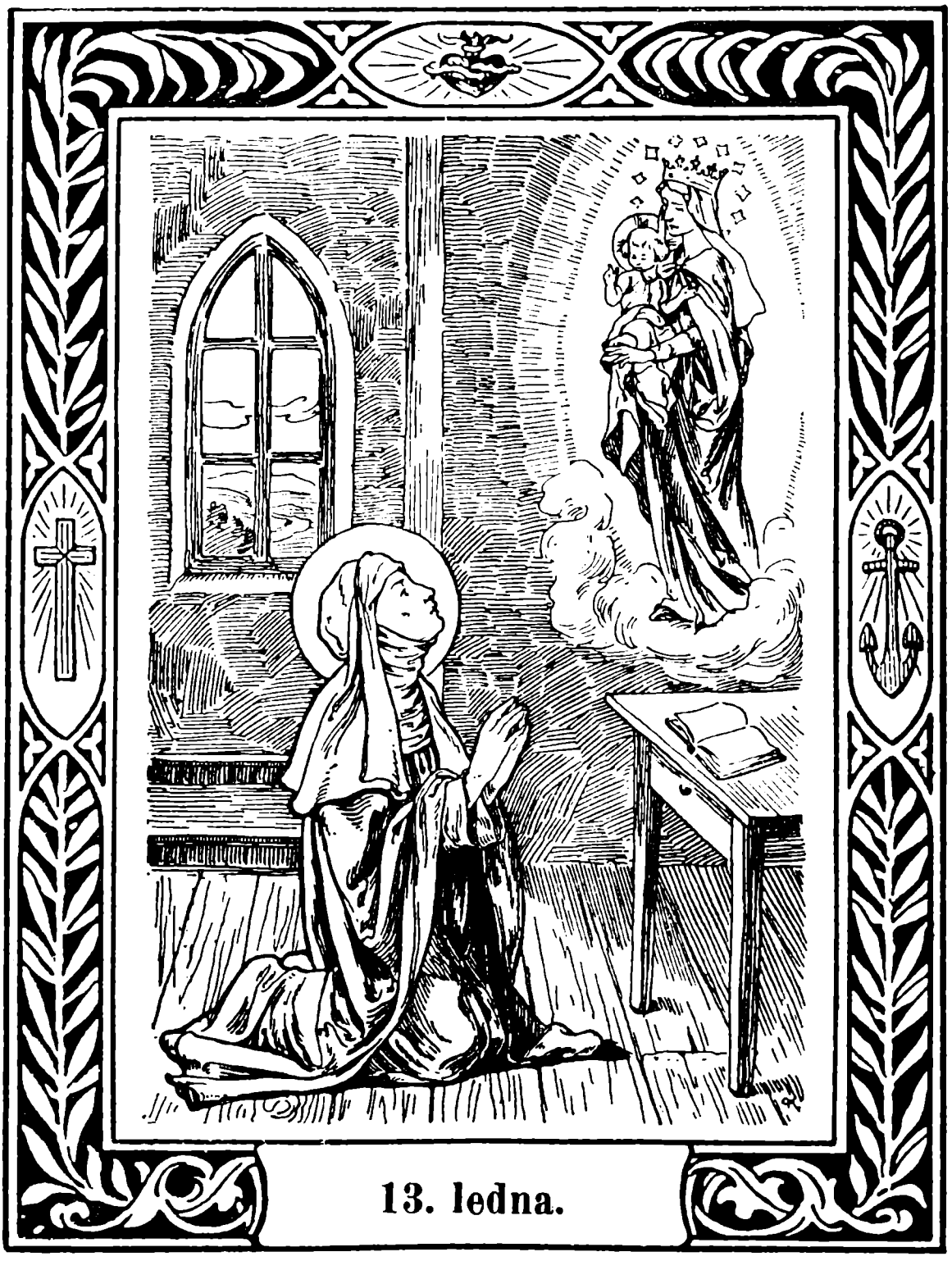
prstův a klouby na rukou přeříznuty. Pak jej kati položili na znak a rozřezovali mu úd po údu. Pohled na něho vynutil všem přítomným slzy nejupřímnější útrpnosti. Modlitba a trpělivost mučedníkova pohnuly i katy. Když všecky drobnější údy byly rozřezány, poručil místodržitel, aby tupými sekerami další údy mu byly uťaty, takže zbyl pouze trup. Hrdina sv. víry ještě jednou doporučil za oběť Bohu ony kolem dokola ležící údy, krátkou pohnutlivou řečí oslovil diváky a vešel v radost Pána svého dne 12. ledna r. 300.

Poučení.

Uvažujme o slovech sv. Arkadia: „Jeden toliko jest Bůh a On to jest, který mne sílí a v žalostném stavu, ve kterém mne vidíte a litujete, neviditelnou útěchou naplňuje. Za Něho umříti jest tolik, jako život nalézti. Pro Něho trpěti jest největší mou radostí.“ — Snášejme, strasti a svízele tohoto života a nedejme se ničím odvrátiti od služby Boží. Nebe stojí za to — stojí za všechno!

Modlitba.

O sv. mučedníku Arkadie! Ty's přetrpěl se stálostí a radostí za víru v Krista přeukrutná muka: přimlouvej se za nás u Boha, bychom i my vytrvale sv. víru vyznávali, ničím ani sliby, ani hrozbami o poklad sv. víry a korunu života věčného připraviti se nedali. Amen.

13. ledna.

Bl. Veroniky z Binaska, panny.

Veronika byla od chudých, ale zbožných rodičů v Binásco u Milána v Italii dobře vychována; na poli bylo jí těžké práce konati; ve všem ráda poslouchala. Jejím přaním bylo, dostati se do kláštera. Jelikož byla chuda a čísti ani psáti neuměla, neodvážila se prositi o přijetí. Matka Boží těšila ji ve zjevení a řekla: „Stačí, znáš-li 3 písmena. První je bílé a značí čistotu, která

působí, že Boha nade vše a všecko jen v Něm a pro Něho milujeme. Druhé je černé a označuje trpělivě a s odevzdaností snášené útrapy, jež nám jiní způsobují. Třetí písmeno je červené a znamená rozjímání o utrpení a smrti Kristově. Po 3letém čekání dostalo se Veronice přijetí do kláštera Augustiniánek u sv. Marty v Miláně. Osvědčila se svého povolání hodnou. Denně sbírala v městě almužnu pro svůj chudý klášter. Bůh propůjčoval jí vždy větších milostí, obzvláště v rozjímání a nábožnosti. Život, utrpení a smrt Páně, Matky Boží a svatých představovala sobě se všemi okolnostmi míst a času tak živě, jako by při nich byla. Mnohých zjevení byla účastna a skončila svatý život po šestiměsíční nemoci v předpověděnou hodinu, dne 13. ledna r. 1497 ve věku 42 let, z nichž 13 v klášteře ztrávila. Papež Lev X. prohlásil ji za blahoslavenou. V řádu Augustiniánů se slaví její památka 28. ledna.

Poučení.

Bl. Veronika říkávala: „Musíme pracovati, dokud času a síly k práci se nám dostává. — Bůh je věrný a štědrý; odměňuje převelice ty, kdož jej milují. I nejnepatrnější dílo z lásky k Němu vykonané, odplácí nesčíslněkráte.“

Modlitba.

Propůjč nám, o Bože! na přímluvu své blahoslavené služebnice Veroniky síly, abychom dle tvé sv. vůle práce své horlivě konali, obtíže tohoto života v duchu pokání nesli, a tvé věčné odměny účastnými se stali. Amen.

14. ledna.

Bl. Engelmara, poustevníka a mučedníka.

Engelmar, syn prostých rodičů v Bavořích zamiloval si samotu. Poučen byv o ní, vystavěl se svým druhem v bavorském lese poustevnu. Sloužil Bohu horlivou modlitbou a živil se prací rukou svých. Všickni obyvatelé té krajiny vážili si velice zbožného poustevníka. Láska jejich vzbudila závist v jeho druhu — jenž ďáblem sveden byv, muže Božího, když se modlil, zabil; mrtvolu pokryl

sněhem a chrastím, dne 14. ledna r. 1100. Po svatodušních svátcích pak našel jeden kněz nepochovanou mrtvolu zbožného poustevníka a postaral se o jeho pohřbení; vystavěl též kapli nad jeho hrobem. Roku 1188 byl Engelmar za blahoslaveného prohlášen. Vystavěn byl ke cti jeho velkolepý chrám, znenáhla povstala osada a farnost Engelmarská. Roku 1717 bylo tělo jeho ve skleněné skříni v kostele nad tabernáklem k uctění vystaveno, a sice v červených šatech sametových, zlatem vyšívaných. Blahohlavený poustevník a mučedník tento bývá uctíván a vzýván jak ochránce proti moru dobytka a proti neúrodě.

Poučení.

Jak ohyzdna a záhubna je závist! Nechť nemá přístupu do srdce našeho. Pozorujeme-li, že jiní, horlivější a zbožnější jsou, než my, nezáviďme jim, nýbrž hleďme jich následovati. Pravá duchovní radost jest jeden z blaživých účinků, jichž zakouší duše, která se povznáší od pozemského k nebeskému, od tvorů k Bohu.

Modlitba.

O blahoslavený Engelmare, jenž jsi se stal obětí nejohyzdnější závisti, ale za to jsi došel věčné koruny mučednické: přimlouvej se za nás, abychom pokušením k závisti statečně odporovali, každému, což jeho jest, dopřávali, a ze zbožného života svých bližních se radujíce, jím se vzdělávali. Amen.

15. ledna.

Sv. Pavla, poustevníka.

Pavel (= malý, skromný) z Theb v Horním Egyptě útěkem se spasil za pronásledování křesťanů za císaře Decia (r. 250) a skrýval se po 7 let; potom zašel daleko do pouště, kde nalezl ve skále jeskyni. V ní žil 90 let jako poustevník, aniž kdy spatřil lidskou tvář. Jídal po 2 léta pouze ovoce; pak mu přinášel krkavec každý den půl bochníčku chleba. Nikdo o něm nevěděl.

Řízením Božím připadl naň sv. Antonín (17. ledna). A hle, krkavec přinesl tentokrát celý bochníček chleba. 113letý Pavel poprosil tu Antonína, by přinesl plášť sv. Athanasia, do něhož by mrtvola jeho zahalena a pochována byla, jelikož brzy umře. Antonín spěchal proň do kláštera, ale už cestou viděl duši služebníka Božího, Pavla, ana obklopena jsouc anděly, proroky a apoštoly k nebi se vznáší. Navrátiv se, nalezl Pavla se sepjatýma rukama klečeti. Když se přesvědčil, že jest mrtev, přikryl jej oním pláštěm a modle se, pochoval do hrobu, který 2 přikvačivší lvové svými tlapami byli vyhrabali. (asi r. 347). Pavel byl první poustevník. Krásný životopis sv. Pavla napsal sv. Jeroným, který se čte jako duchovní román.

Poučení.

Osamělý život zdá se býti mnohému směšným a neužitečným. Sv. Augustin však praví: „Nikdo, kdo se Bohu zasvětil zcela, nebývá zbaven radostí, nýbrž jeho radosti se proměňují v lepší.“ Straňme se hluku lidského a vzdalujme se, co možno, shonu světského: tak se uchráníme mnohých hříchů, kterých zrakem, sluchem a jazykem se dopouštíme. Naprosto však se vystříhejme obcování s lidmi zlými a též každé příležitosti ke hříchu.

Modlitba.

O sv. služebníku Boží, Pavle, jenž jsi, od světa nepovšimnut a zapomenut, tolik let Bohu v samotě sloužil a z radosti nebeské se těšil: vypros nám milosti u Boha, abychom i my shonu světskému rádi se vyhýbali a klid srdce zachovali. Amen.

16. ledna.

Sv. Marcella I., papeže a mučedníka.

Marcell (= silný, bojovný), rozený Říman, církev Boží od r. 308 – 309 řídil. Vznešená paní římská, sv. Lucina, odevzdala jemu všecky své statky, z nichž 20 farností a kostelů v Římě zřízeno bylo, aby katechumeni na přijetí křtu sv. připravováni byli. Kajícím odpadlíkům bylo pokání činiti; hřbitovy se zřizovaly, aby křesťané, zvlášť mučedníci, na nich pochováváni býti mohli. V příčině

opětného do církve přijetí těch, kteří ze strachu před ukrutnými mukami odpadli, ustanovil sv. Marcell, aby vhodná přísnost s milosrdenstvím se pojila. Z toho povstal spor. Na rozkaz císaře Maxencia byl sv Marcell nejprve klacky bit a pak vypovězen z vlasti. Má se za to, že se potají navrátil a v domě Lucíny se ukrýval, ten dům za chrám posvětil a v něm ke službám Božím křesťany shromažďoval. Když se o tom císař dověděl, dal chrám znesvětiti, převésti tam divoká zvířata, která sv. Marcell musil krmiti, až mnohému strádání a útrapám dne 16. ledna 310 podlehl. Ostatky sv. Marcella, mučedníka, uctívají se v Římě v kostele téhož jména.

Poučení.

Jak velice je zapotřebí církvi sv. viditelné hlavy, aby dobře lodička sv. Petra řízena byla, všecky její důležité záležitosti bez ustání v pořádku vyřizovány byly a věřící věděli, jak se říditi! Poslouchejme tudíž papeže, jakožto náměstka Ježíše Krista — vždyť papež se řídí a spravuje jenom vůlí Boží — poslouchejme ho na slovo ve všech věcech víry a mravného života, ctěme jej a modleme se za něho!

Modlitba.

Prosíme tě, o Pane! vyslyš milostivě modlitbu svého lidu, by, nám spomoženo bylo skrze zásluhy tvého blahoslaveného mučedníka a arcipastýře Marcella, jehož utrpení slavně vzpomínáme. Amen.

17. ledna.

Sv. Antonína Velikého, poustevníka a opata.

Antonín (= chvály hodný) Veliký, byl rodem Egypťan, syn vznešených a zbožných rodičů (narozen r. 251), rozdal veškero své veliké jmění chudým a odebral se do samoty. Mnohá a těžká pokušení ďáblova přemohl s Boží pomocí konečně tak, že jeho jméno se stalo postrachem pekla. 6000 žáků se mu podřídilo, takže se stal patriarchou cœnobitů (pospolu žijících poustevníků),

jimž překrásná řeholní pravidla předepsal. Pronásledované křesťany v Alexandrii těšíval a se sv. Athanasiem vedl boj proti bezbožným Ariánům. Odíval se hrubým šatem s drsným pásem a pláštěm. Jídal osolený chléb s vodou. Dožil se věku 105 let. Když umíral, zjevili se mu sv. andělé a doprovodili jeho duši do nebe, dne 17. ledna 356. Vyobrazuje se nesa kříž se zvonečkem. Zvonečkem zvonívali tito mniši, by oznámili, že na jisté místo přišli. Vepřík naznačuje pokušení, jež světec vítězně přemohl. Svatý Atanasios, arcibiskup alexandrijský, životopisec světcův, praví o něm: Neproslavil se Antonín ani spisy ani moudrostí z vnějšku získanou ani žádným uměním, ale jedině svou nábožností. A ta že darem Božím, nikdo nepopře. Nebo odkud do Španěl a do Gallie, jak do Říma a do Afriky, když v hoře byl skryt a usídlen, jméno jeho proniklo, nezpůsobil-li toho Bůh, kterýž své milé všude známými činí?

Četba života sv. Antonína způsobila obrat v životě geniů sv. Augustina a sv. Terezie.

Poučení.

Z pravidel sv. Antonína: „Pokušení lehce lze přemoci, nespoléháme-li na své síly, nýbrž veškeru důvěru jedině na Boha skládáme. — Život čistotný a pravá víra v Boha jsou nejlepší zbraní proti ďáblu; rovněž veselá mysl a jméno Ježíš jsou mu na postrach.“ Život sv. Antonína v českém překladu vydal Ant. L. Stříž.

Modlitba.

Prosíme tě, o Pane, aby nás přímluva blahoslaveného opata Antonína, tobě doporučovala; abychom jeho ochranou došli, čeho svými zásluhami dojíti nemůžeme. Amen.

18. ledna.

Sv. Prisky, panny a mučednice.

Priska (= starobylá), vznešená římská dívka byla v útlém věku 13 let umučena. V Římě ve chrámě jejího jména, kde i ostatky její odpočívají, je vystavena nádoba, v níž apoštol sv. Petr při jejím křtu měl vodu. Za císaře Klaudia byla jakožto křesťanka obžalována, jata a přivedena do chrámu pohanského, aby bohům obětovala. Jelikož se zpěčovala, byla pruty bita, ukrutně mu-

čena a do žaláře odvedena. Tu ji podivuhodným způsobem anděl Boží posílil. Při druhém výslechu vytrvala opět; i byla sbita, horkým sádlem polita a opět uvězněna. Po 3 dnech byl v amfiteatru (divadle) lev na ni poštván, ale krotce si lehl k jejím nohám. Do vězení nazpět přivlečena byvši, po 3 dni nedostala žádného pokrmu; nadto byla týrána, železnými drápy její tělo rozedřeno a na hořící hranici hozeno — zůstalo však zázrakem neporušeno. Konečně byla jí hlava sťata a ona si dobyla dvojí palmy — panenství a mučednictví, dne 18. ledna r. 50.

Poučení.

Rozhodně odpověděla sv. Priska na rozkaz, aby bohům obětovala: „Nikdy neskloním kolenou přede tvorem. Taková pocta náleží jediné Bohu, Stvořiteli nebes a země a Jeho jednorozenému Synu, Ježíši Kristu.“ — Nedejme se, ani pochlebováním, ani hrozbami od vyznání pravé víry svésti a nikdy se nestyďme, kde třeba, své víry veřejně a otevřeně vyznávati a povinnosti křesťanské svědomitě plniti.

Modlitba.

Prosíme tě, všemohoucí Bože, abys nám, již slavnost blahoslavené panny a mučednice, Prisky, konáme, milost udělil, bychom každý rok o jejím svátku se radovali a podle tak vznešeného příkladu stálostí u víře v dobrém prospívali. Amen.

19. ledna.

Sv. Kanuta Velikého, krále a mučedníka.

Kanut dosedl r. 1080. na královský trůn dánský a dbal toho, aby svůj lid na křesťanství obrátil. Své tělo krotíval postem, kajícným pásem a bičováním. Zbožný král ten miloval modlitbu a rozjímání. Neobmezená byla jeho láska k chudým a jeho velkomyslnost ke všem lidem. Nikdy neopustil dráhy spravedlnosti a Božích přikázání. Rád položil korunu a žezlo k nohám Spasitelovým

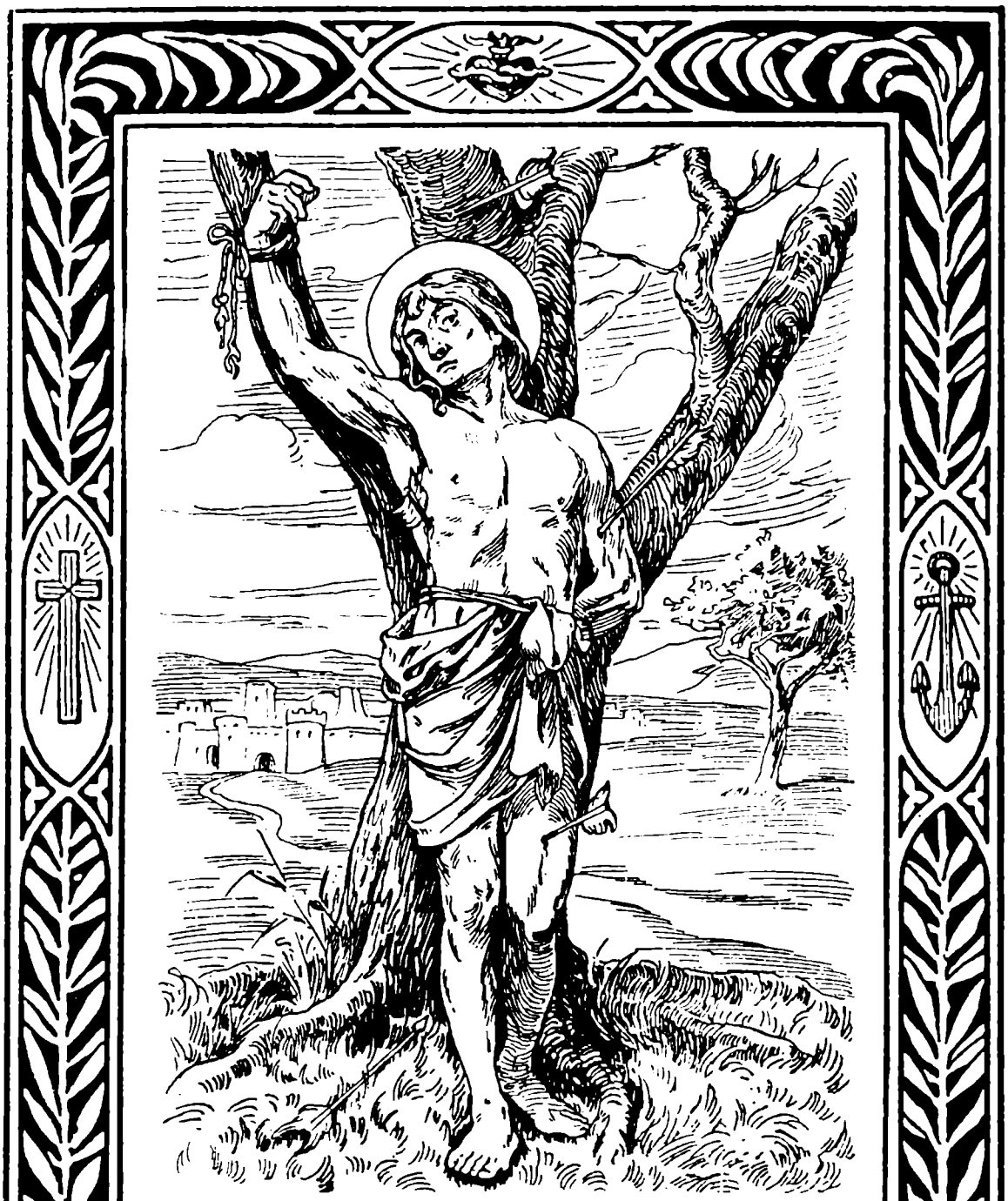
a obětoval, doporučil Mu svou říši. Když ho od Normannův utlačovaní obyvatelé Anglie za pomoc prosili, pomáhal jim svým loďstvem a vrchní správu království odevzdal svému bratru Olafovi, který však zaslepen panstvíchtivostí, zmařil úmysl králův. Znenáhla povstala vzpoura. Kanutovi bylo od Boha zjeveno, že brzy umře smrtí mučednickou. Proto se odebral do kostela sv. Albána v Odensee ve Šlesvicku, přijal sv. svátosti a připravil se na oběť svého života. Kostel byl od povstalců oblehnut; okny lítaly kameny a kopí, až u hlavního oltáře modlícího se světce smrtelný hrot zasáhl, 10. července r. 1086. Pro mnohé zázraky byly později ostatky královského mučedníka z hrobu vyňaty, a s příslušnou poctou pochovány. Jeho památka se připomíná 19. ledna.

Poučení.

Představení mají svým poddaným předcházeti dobrým příkladem; bez něho ani nejkrásnější napomínání nic neprospívají. Modleme se zvláště za vladaře, aby své povinnosti svědomitě plnili, nad svými poddanými spravedlivě a moudře vládli a sv. náboženství si vážili.

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi k zvelebení své církve blahoslaveného krále Kanuta palmou mučednickou a slavnými zázraky ozdobiti ráčil: propůjč milostivě, abychom, jak on Pána Ježíše Krista v utrpení následoval, tak i my šlépějí jeho následovali a došli radostí věčných. Amen.

20. ledna.

Sv. Šebastiana, mučedníka.

Šebastián (= ctihodný, vznešený) měl vážené a zbožné rodiče v Narbonně ve Francii a byl od mládí horlivým křesťanem. Jako velitel osobní stráže císařovy v Římě, měl příležitost uvězněným křesťanům ulehčiti. Bůh mu propůjčil dar zázraků; tím a svými nadšenými slovy mnoho pohanův obrátil na víru. Byl proto u císaře obžalován. Císař jej zasypal výčitkami, že opovr-

huje bohy, že je nevděčen a j. a vyzval jej, aby bohům obětoval. S klidnou myslí se bránil sv. Šebastián. Ukrutný císař rozkázal, aby jej ke stromu přivázali a šípy prokláli. Lučišťníci učinili svou povinnost. Bůh však zachoval mu ještě život. Ztrátou krve vysílen, padl světec k zemi a jako mrtvola zůstal na místě ležeti. Sv. Irena přišla v noci s několika zlužebníky, aby mrtvolu vzala a uctivě pochovala. Ale nalezla jej ještě na živě, dala jej odnésti do svého domu a opatrovala; Šebastián se zázračně rychle uzdravil. Po několika dnech dostavil se k císaři a káral jej z nespravedlnosti ke křesťanům. Tyran se zprvu zarazil, ale potom se vzchopil, dal světce přivésti na jezdecké závodiště a tam olověnými kyji tak dlouho bíti, až ducha vypustil dne 20. ledna r. 288. Šebastián je ochráncem proti moru a nemocem. Mezi 7 hlavními chrámy v Římě je též chrám sv. Šebastiána. Veliký je počet zázraků, jimiž jej Bůh dosud oslavil.

Poučení.

Nedejme se, ničím zdržovati ve snaze, dosíci blaženosti věčné, která všecka trápení na tomto světě bohatě odmění. Alespoň ony útrapy snášejme trpělivě, které na nás Bůh sesílá. Strastí ke slasti!

Modlitba.

Prosíme tě, všemocný Bože, abychom, narozeniny tvého svatého mučedníka Šebastiána slavíce, na jeho přímluvu tvé sv. jméno vroucněji milovali. Amen.

21. ledna.

Sv. Anežky, panny a mučednice.

Anežka, dcera vznešených, bohatých, křesťanských rodičů v Římě, byla a zůstala jako nevinný beránek, což i její pův. latinské jméno (agnus) znamená. Sotva jí bylo 13 let, žádal jí městský prefekt za manželku svému synovi, což ona odmítla, protože prý se už zaslíbila nebeskému ženichovi, Kristu Pánu Prefekt dal ji jakožto křesťanku pohnati před soud; ale marny byly jeho rozkazy,

aby obětovala bohům. Na hrozbu, že ji odvedou do domu hanby, odpověděla panna věrná: „Zasnoubena jsem Kristu a sloužím všemohoucímu Bohu ... trýzni mě do vůle, prolej, i mou krev, ano zabij mě; těla mého, zasvěceného Pánu, neznesvětíš!“

Stalo se, jak jí hrozili, ale anděl chránil nevěsty Kristovy. Potom měla býti upálena. Že pak jí plameny neublížily, byla stata dne 21. ledna r. 304. Svaté ostatky její se uctívají v Římě ve chrámě ke cti její zbudovaném. Uctívá se též i dne 28. ledna, protože se toho dne zjevila svým truchlícím rodičům oznamujíc, jaké blaženosti v nebi požívá.

Poučení.

Největší ctností je ustavičná čistota, hlavně slib ustavičné čistoty. Než nezavazuj se nikdo přenáhleně slibem takovým. Zavazují-li se, pak ovšem mají všickni křesťané zachovávati čistotu podle svého stavu. Neboť sv. Augustin praví: Čistota vede člověka k oslavě, povznáší jej k nebesům a pojí jej s anděly.“ „Ó jak krásné jest čistotné plémě!“ (Moudr. 4, 1.) — Jak krásní jsou před očima Božíma Panna Maria, sv. Josef, sv. Anežka!

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože! kterýž skrze slabé pokolení ženské sílu světskou zahanbuješ; dejž milostivě, abychom, uctívajíce sv. Anežku, pannu a mučednici, doznali u tebe její mocné přímluvy. Amen.

22. ledna.

Sv. Anastasia, mnicha a mučedníka.

Nagundat byl vyučen otcem, perským hadačem, ve všelikém kouzelném umění. Stal se vojákem a důstojníkem toho vojska, které za krále Chosroa odneslo sv. kříž z Jerusaléma jakožto kořist do Perska. Zármutek křesťanů nad takovou ztrátou jej velice dojal, a Bůh dopustil, že poučen byv, stal se křesťanem. V Jerusalémě dostal při sv. křtu jméno Anastasius,- t. j. z mrtvýchvstalý, ke

cti z mrtvýchvstalého Spasitele. V blízkém kláštеře se stal mnichem basilianským (dle jiných karmelit.). Po slavných slibech puzen touhou po mučednictví s povolením představených, cestoval do Caesareie. Přání jeho se splnilo. Poznali jej tam jeho krajané a přivedli před ukrutného perského místodržitele. Vytrpěv mnoho ran a ztráviv dlouhý čas v žaláři, předveden byl před krále Chosroa, který jej po mnohých mukách pro stálost ve víře dne 23. ledna r. 628 dal stíti. Svaté ostatky jeho přenešeny byly do Říma. Téhož dne r. 315 umřel svatý jáhen Vincenc touž slavnou smrtí mučenickou ve Valencii ve Španělsku a sv. jáhen Vavřinec v Římě.

Poučení.

Sv. Teresie napsala: „Život řeholní a život člověka, jenž chce býti přítelem Božím, je dlouho trvající mučednictví.“ Nedejme se ničím odvrátiti od Krista. Upírejme vždy zraky své k nebi, tam směřujtež i naše kroky.

Modlitba.

Nakloň uší svých, o Pane, prosbám našim, kteří pro své hříchy trestuhodnými se býti poznáváme, abychom na přímluvu tvých blahoslavených mučedníků, Anastasia a Vincence, trestu zproštěni byli. Amen.

23. ledna.

Sv. Rajmunda z Pennafortu, dominikána.

Rajmund (— bezúhonný, přímluvce), narozený r. 1175. na svém rodném zámku Pennafortě ve Španělsku (odtud jeho příjmení), věnoval se s neobyčejným úspěchem studiím; byl vysvěcen na kněze. Biskup barcelonský jmenoval jej svým generálním vikářem. Rajmund plnil svědomitě své povinnosti a vynikal zbožností a láskou k chudým, jež pokládal za své věřitele. Ve věku

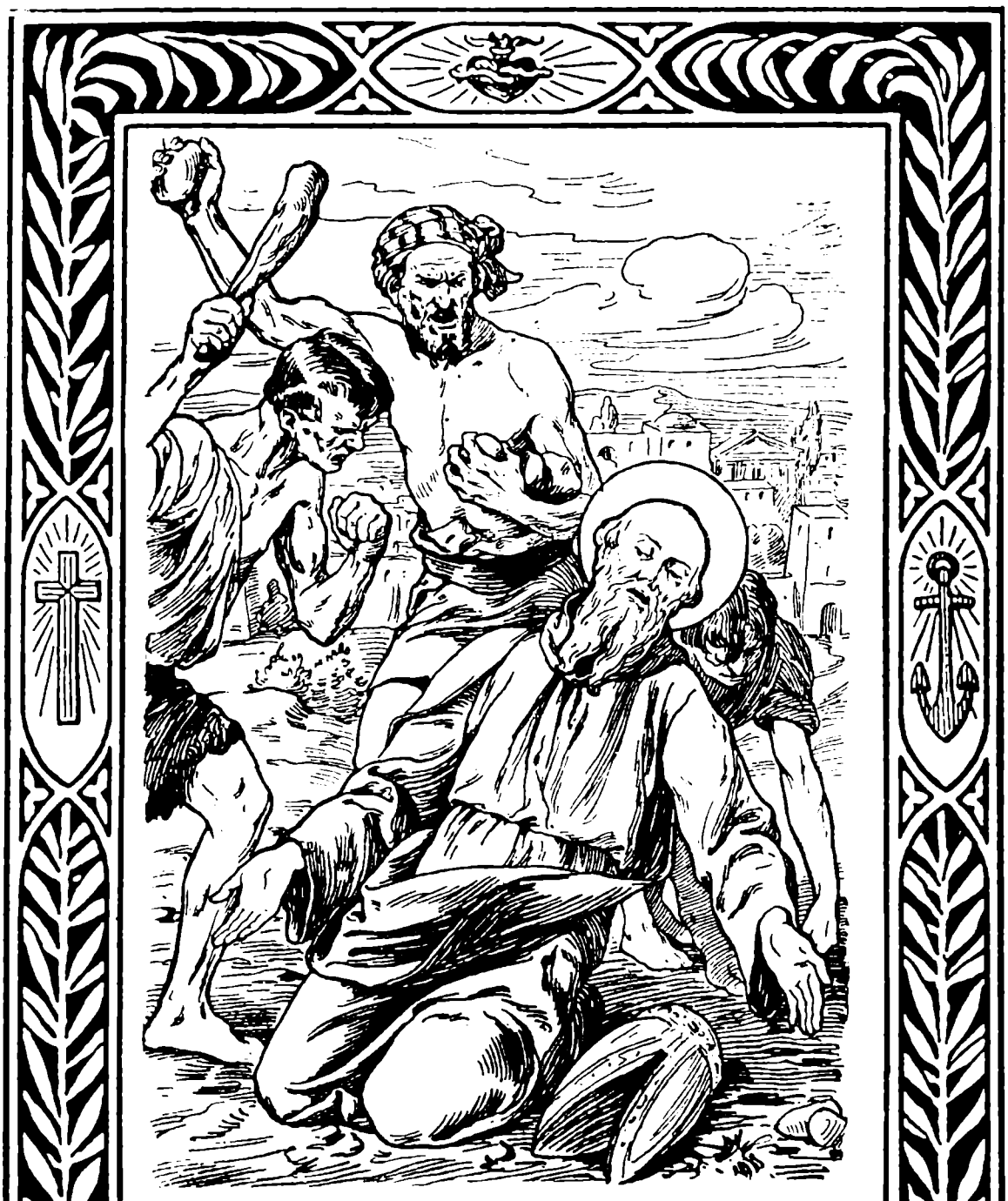
47 let vstoupil do řádu dominikánského. Mimo neděle jídal denně jen jednou, při modlitbě proléval slzy; uctíval vroucně sv. anděla strážce, jejž pojmenoval svým druhem v nočním spánku. Nesčetné hříšníky obrátil svým kázáním a zpovídáním. Jakožto generál mnoho pro svůj řád vykonal. — Král jej vzal ssebou na ostrov Majorku, ale nedovolil mu, aby se vrátil na pevninu. Rajmund volal k Bohu o pomoc; a hle i na vlastním plášti (viz obraz) přeplavil se v 6 hodinách 60 mil přes moře zpět do Barcelony; klášterní brána se mu k velikému podivu bratří sama otevřela. Zemřel dne 7. ledna r. 1275 ve věku 100 let. Papež Klement VIII. prohlásil jej r. 1601 za svatého. Papež Klement X. ustanovil památku jeho na den 23. ledna.

Poučení.

Synovec sv. Rajmunda chtěl vstoupiti do řádu dominikánského. Ale Rajmund mu zabránil. Poněvadž pak jeho synovec později pozbyl náklonnosti ke stavu řeholnímu, vstoupil Rajmund za pokání sám do řádu dominikánského. — Buďme svědomiti při udělování rady a pomněme, že budeme musiti počet Bohu klásti. Zlí rádcové bývají vinni někdy hroznou zkázou.

Modlitba.

O Bože, který jsi sv. Rajmunda vyvolil za výtečného udělovatele svátosti pokání a jej zázračným způsobem přes moře vedl; dejž, abychom na přímluvu jeho přinášeli hodné ovoce pokání a dostali se do přístavu života věčného. Amen.

24. ledna.

Sv. Timotea, biskupa a mučedníka.

Timoteus (= bázeň Boží) byl už křesťanem a byl pro svou zbožnost u veliké vážnosti, když sv. apoštol Pavel přišel do Lystry v Malé Asii. Pavel přijal jej za průvodce na svých apoštolských cestách. Timoteus byl mu věren a oddán jako zdárný syn milému otci svému, a věřící jej ctili jako anděla s nebes. Sv. Pavel jej posvětil na biskupa v Efesu. Napsal mu dva listy, obsažené

v Novém zákoně, plné spasitelných naučení jemu a všem biskupům a duchovním, svědčící zároveň o velké lásce jeho k žáku svému. Po smrti sv. Pavla hlásal ještě skoro 30 let sv. evangelium. Že obyvatelům nesmyslné zbožňování bohyně Diany vymlouval, vyvlékli jej z města a kamenovali. Věřící dopravili jej pak na blízkou horu, kdež vypustil svatou duši svou dne 24. ledna r. 97. Staly se pak mnohé zázraky, když přenášeny ostatky jeho (r. 356) do Cařihradu.

Poučení.

Sv. Timoteus nedal se zastrašiti ani smrtí aby věřících nepoučoval. Kéž rodiče a učitelé podle povinnosti své dítky a poddané napomínají! Ovšem pak mírně, laskavě, klidně a opatrně! Když také slova hned mnoho nepomohou, prospějí snad později. Poddaní pak přijímejtež napomínání i kárání duchovních správců a všech svých představených beze vzdoru a raději se podle něho polepšete a modlete se za ně, tím dosáhnete milosti a požehnání od Boha!

Modlitba.

Všemohoucí Bože, vzhlédniž milostivě na naše slabosti. Když pak nás tíže našich hříchů skličuje, ochraniž nás mocná přímluva blahoslaveného Timotea, tvého mučedníka a biskupa. Amen.

25. ledna.

Obrácení sv. Pavla.

Šavel pocházel ze židovských rodičů v Tarsu v Malé Asii; byl ohnivé povahy, velice nadán a důkladně vzdělán. Přilnul k Fariseům. V Jerusalémě byl mu učitelem učený Gamaliel. Šavel byl přítomen, když kamenovali sv. Štěpána. Na cestě do Damašku sražen byl bleskem s koně a oslepl. Hlas volal z mraků: Šavle, Šavle proč mne pronásleduješ? — „Kdo jsi, Pane?“ — Jsem Ježíš,

kterého pronásleduješ! Pane, co chceš, abych učinil?“ Pán na to: Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co konati máš. — Jeden z učeníkův, Ananiáš, jej uzdravil; pak byl vyučován a pokřestěn; ze Šavla stal se apoštol národů Pavel. Jméno své změnil ze samé pokory; Pavel (Paulus) znamená „malý“ a Pavel byl malé postavy. Obrátiv nesčetné duše na víru a vytrpěv mnoho příkoří a nebezpečí, byl stat za císaře Nerona r. 67. dne 29. června v r. 65. věku svého. Nazývá se se sv. Petrem „knížetem apoštolů“. Napsal 14 listů. Chrám sv. Pavla v Římě jest ze 7 hlavních chrámův a z nejkrásnějších kostelů celého světa. Památný den obrácení sv. Pavla jest den 25. ledna.

Poučení.

Uposlechněmež vždy vnuknutí milosti Boží volajíce se sv. Pavlem: „Pane, co chceš, abych učinil?“ Povstaňme z hříchů, vyzpovídejme se a čiňme pokání. Uposlechněmež hlasu Božího a zvolejme s Ananiášem: „Hle, zde jsem, Pane!“

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi řečmi sv. apoštola Pavla celý svět na víru obrátil: dejž, prosíme, abychom, konajíce dnes památku obrácení jeho, jeho příkladem a ctností povzbuzeni jsouce, nebe došli. Amen.

26. ledna.

Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka.

Sv. Polykarp důvěrně obcoval se sv. apoštoly a byl od nich také ve víře křesťanské vyučen. Obvzláště pak se přidržoval sv. Jana, miláčka Páně, kterýž jej ustanovil biskupem ve Smyrně. Byl přítelem sv. Ignácia. Svatě, horlivě a s velikým požehnáním zastával úřad téměř 70 let. Po smrti sv. Jana přilnula k němu celá přední Asie a ctila v něm knížete svého. R. 155 sv. Polykarp

putoval do Říma ke sv. Otci Anicetovi za příčinou sporných otázek o slavení velikonoc. V Římě, jak píše Ireneus, Polykarp veliký zástup bludařů na víru obrátil (Valentiniánů, Marcionitů). Polykarp si zjednal velikou vážnost i pohanů. Život slavný dokonal slavnou smrtí. R. 156 bylo obnoveno ve Smyrně pronásledování. Jat byl i sv. Polykarp. — Když pak jej prokonsul nutil, aby ctil modly pohanské a pohanil Krista, — Polykarp odpověděl: „Šest a osmdesát let Kristu sloužím, a nijak mně neublížil Kterak mi možno rouhati se králi mému, jenž mne vykoupil?“ Převroucně se na hranici pomodliv, měl býti upálen. Když však oheň mu neuškodil, probodli dýkou jeho tělo, tak v Pánu blaženě skonal dne 22. února.

Poučení.

Sv. Polykarp potkav se s Marcionem, na otázku jeho: „Znáš-li mne?“ odpověděl: „Znám prvorozence satanova.“ ‚Tak, dí sv. Irenej, se snažili apoštolové a jejich učedníci, aby se ani u řeči nespolčovali s někým z těch, kteří pravdu podvracejí!‘ Kéž i v našem národě nikdo se nespolčuje s těmi, kteří svatou víru a tím blaho celého našeho milého národa podrývají!

Modlitba.

Bože, kterýžto nás oblažuješ výroční slavností mučedníka svého a biskupa, bl. Polykarpa: dej nám milostivě, bychom uctívajíce jeho narozeniny, také z jeho ochrany se těšili. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

27. ledna.

Sv. Jana Chrysostoma, arcibiskupa a učitele církevního.

Jan, pro svou výmluvnost „Zlatoustým“ nazvaný, narodil se r. 344 v Antiochii. Otec jeho, vysoký důstojník vojenský dal jej důkladně vzdělati. Učitelem řečnictví byl mu slavný Libanius a v bohovědě Theodor z Tarsu. Biskup Flavian posvětil jej r. 386. na kněžství a svěřil mu úřad kazatelský. Císař Arkadius jmenoval jej arcibis-

kupem cařihradským r. 398; Jan napravoval svými kázáními mravy, staral se o nemocné a chudé, bádal v Písmě sv. a sepsal sám taková díla, že se počítá mezi 4 řecké učitele církevní. Zvláště pak zlatým spiskem jeho překrásná knížka „O kněžství.“ Ale svět mu splácel nevděkem. Pro svou upřímnost podlehl intrikám Theofilovým a císařovny Eudoxie a musil dvakráte do vyhnanství. Po druhé bylo mu přemnohé útrapy snášeti od surových strážců, než došel na místo Cucusus, kamž byl vypovězen. Nepřátelé přáli si jej míti ještě dále. Proto jej vlekli ještě dále, až podlehl 14. září 407 útrapám v městě Cumana. Za císaře Theodosia ml. přeneseny byly r. 438. ostatky jeho do Cařihradu; nyní jsou u sv. Petra v Římě. Uctívá se dne 27. ledna.

Poučení.

Následuj sv. Jana Zlatoustého podle jeho slov: „Neustanu říkati: Pane, staň se vůle tvá. S radostí chci trpěti a činiti, ne, čeho ten neb onen si přeje, nýbrž co jsi Ty mi přisoudil. To jest má útěcha i síla.“

Modlitba.

Prosíme tebe, o Pane milost tvá račiž rozmnožiti Církev svatou, kterouž jsi slavnými zásluhami a naukami svého vyznavače a biskupa, blaženého Jana Zlatoustého oslaviti ráčil. Amen.

28. ledna.

Bl. Markéty, řeholnice.

Král uherský Bela IV. a jeho manželka Marie přislíbili Bohu, že mu zasvětí dítě své, budou-li uchráněni od Tatarů. Pán Bůh pomohl — za to přišla malá princezna Markéta (perla) do dominikánského kláštera Veszprímkého. Otec její, přesvědčiv se, že hodlá vésti život zbožný, založil dominikánský klášter na ostrově u Budína-Pešti. Markéta přestěhovala se tam a složila sliby. Mlu-

vila málo, neznala pýchy, nevzpomínala svého vznešeného původu, plnilą své povinnosti věrně — a jestli ji někdo urazil, sama ho ještě odprošovala! Markéta toužila po dokonalosti, řídíc se 3 pravidly: Miluj Boha nade všecko a bližního jako sebe samého! Nenáviď sebe sama a ne jiného, aniž jej suď! Také neobyčejně uctívala utrpení Páně a byla by ráda podstoupila smrt mučednickou. Z toho patrno, proč jí Bůh dal dar zázraky konati, dar proroctví a vidění. Zemřela prudkou horečkou dne 18. ledna 1271. Uctívá se dne 28. ledna.

Poučení.

Kdykoliv sv. Markéta uzřela slepce, chromé, dnou sklíčené nebo jiné nemocné, říkávala: „Děkuji Ti, Pane! že jsi mne uchoval všeho zla.“ Útrpnost s nešťastnými prožrazuje pravé křesťanské smýšlení. Neštitme se starých, neduživých a zmrzačených osob! Činily-li by tak dítky, nezůstaňtež bez trestu!

Modlitba.

O blahoslavená Markéto, ty jsi se pokládala za posledního tvora, ačkoliv jsi pocházela z vysokého rodu, vypros nám od Boha milosti, abychom se v duchu nepřeceňovali, nýbrž pokornými a skromnými byli a zůstali. Amen.

29. ledna.

Sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církevního.

Sv. František narodil se 21. srpna r. 1567. na hradě Sales v krajině Savojské. Když jej velmi zbožná matka posílala na studie do Paříže a Bologně, pravila mu: „Synu můj, raději bych tě viděla mrtvého, než abych se dověděla, že jsi zhřešil.“ Napomenutí matčina byl František vždy pamětliv. Ve studiích činil znamenité pokroky. Ve sv. domku v Loretě složil slib čistoty a Bohu se zaslíbil.

Ačkoliv otec chtěl míti z něho právníka, přece zároveň s právem studoval bohosloví a zvolil si stav duchovní. R. 1593 byl posvěcen na kněze. Se sv. Johannou Františkou de Chantal, založil řád Sester Navštívení P. Marie. Jako probošt kapituly Ženevské proslavil se hlavně kázáním. Proto také biskup Garnier vložil naň těžký úkol, uvésti opět v lůno Církve katolické odpadlé od víry katolické obyvatele krajů Savojských. Pracoval neunavně a překonav s pomocí Boží mnohá a veliká nebezpečí, mohl za 4 léta svému biskupovi psáti radostnou zprávu, že „v osadách, kde dříve sotva 100 katolíků bylo, je teď sotva 100 odpadlíkův.“ Ano počítá se 72.000 tisíc lidí, mezi nimiž i mnoho šlechticův, které laskavou horlivostí zase do Církve sv. uvedl. Stařičký a slabý už biskup Garnier vyžádal si jej na sv. Otci za pomocníka s právem nástupnictví. Z poslušnosti k nástupci sv. Petra přijal František r. 1602 důstojnost biskupskou — zastávaje pak vzorně a horlivě úřad obtížný, zesnul v Pánu v Lyoně dne 28. prosince r. 1622. Papež Alexander VII prohlásil jej za svatého 16. dubna r. 1665. Pius IX. prohlásil jej učitelem církevním a nynější sv. Otec Pius XI. ustanovil jej patronem novinářů.

Poučení.

Proč napomínala zbožná matka sv. Františka slovy: „Synu můj, raději bych tě viděla mrtvého, než abych se dověděla, že jsi zhřešil? Protože hřích toliko je pravé a jediné zlo. Čti krásnou knihu světcovu „Bohumilu“ (Philothea).

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi k spáse duší způsobiti ráčil, že František, biskup a vyznavač Tvůj, všem všecko byl, dejž milostivě, abychom slastí lásky Tvé jsouce naplněni jeho napomínáním se řídili a jeho mocnou přímluvou došli blaženosti věčné: skrze Krista Pána našeho. Amen.

30. ledna.

Sv. Martiny, panny a mučednice.

Martina (= udatná), vznešená římská panna, rozdala všechen svůj majetek chudým. Víra její a ctnosti nezůstaly tajny. Císař Alexander Severus dal ji přivésti a nutil ji, aby bohům obětovala. Ona však se modlila. Tu povstalo zemětšesení a pohanský chrám se sesul. Za to ji bili do obličeje; ale anděl vysvobodil ji od dalšího týrání. Na druhý den ji opět vyslýchali. Zůstala pevnou; mučili ji

a polomrtvou odvlékli do vězení, které osvětlila nebeská záře. Martina prozpěvovala s anděly. Pustili na ni také hladového lva; než lev jí neublížil. Po opětném výslechu byla opět mučena a na hranici vržena; ale na její modlitbu plameny uhasil prudký déšt. Konečně byla sťata dne 1. ledna r. 228. Ostatky její nalezeny byly r. 1634. a přeneseny do basiliky, jí k poctě papežem Urbanem VIII. vystavěné a po ní pojmenované. Čítá se mezi patronky římské. Památka její se koná 30. ledna.

Naučení.

Zbožné a svaté osoby bývají tím dobročinnější, čím více poznávají poklady nebeské. Jak mnoho jich už obětovalo veliké poklady pozemské, jako sv. Martina, na dobré skutky. Jiní zase žijí skromně a rozdávají jen, čeho nepotřebují; neboť není radno vždy se všeho vzdáti. Následujme krásného napomenutí zbožného Tobiáše: „máš-li mnoho, dávej mnoho; máš-li málo, i z mála rád uštědřuj.“

Modlitba.

O Bože, který jsi mezi jinými zázraky své Všemohoucnosti i slabému pohlaví vítězství mučednické dal, propůjč milostivě, abychom, slavíce den narození sv. panny a mučednice Martiny, podle jejího příkladu prospívali a k Tobě se dostali. Amen.

31. ledna.

Sv. Petra Nolaska, zakladatele řádu.

Petr Nolaskus měl vznešené rodiče v Lanquedoc, ve Francii a vynikal již v útlém mládí dobročinností k chudým a nešťastným. Tenkrát úpěli mnozí křesťané pod otrockým jhem Maurů ve Španělích a v Africe. Bída ta jej tak pohnula, že obětoval všecky své statky na vykoupení otroků a jiné k témuž povzbuzoval. V touž noc zjevila se mu Matka Boží, pak sv. Rajmundovi z

Pennafortu a králi Jakubovi I. arragonskému, vyzývajíc je k založení řádu sluhů Marianských pro výkup zajatých. Řád byl založen a potvrzen papežem Řehořem IX. Sliby řeholní posud tři, rozmnoženy novým čtvrtým: bude-li potřeba, vydati sebe za otroka, aby křesťan zajatý byl propuštěn z otroctví Král vystavěl pěkný klášter v Barceloně Petr vykoupil ve Valencii a Granadě 400 zajatých. Sami mohamedáné podivovali se jeho ctnostem a mnozí se dali pokřtíti. Cestou do Alžírska vytrpěl mnoho útrap, byv i nějakou dobu vězněn. Po těžké nemoci, kterouž trpělivě snášel, umřel 25. prosince r. 1256. Papež Urban VIII. prohlásil jej r. 1628 za svatého a Klement IX. ustanovil den 31. ledna k jeho úctě.

Poučení.

Sv. Petr konal po celý svůj život skutky tělesného a duchovního milosrdenství povzbuzuje k nim i jiné. Čiňme dobře, seč jsme! Bůh nám bohatě odplatí. Hlavní dobré skutky jsou: modlitba, půst a almužna. Konání dobrých skutků podporuje církev zvláště zbožnými bratrstvy a spolky.

Modlitba.

O Bože, který jsi sv. Petra svým vnuknutím k vykupování zajatých věřících pohnul a jím nový řád založiti dal; propůjč nám na jeho přímluvu, abychom, otroctví hříchu zbaveni jsouce, v říši nebeské věčné svobody došli. Amen.

1. února.

Sv. Ignáce, biskupa a mučedníka.

Ignác (= ohnivý) ze Syrie sebe pojmenoval Theoforem, Bohonosičem, jenž Boha v srdci nosí. Přidružil se k sv. apoštolu Janovi, od něho byl na kněze a později na biskupa Antiochenského vysvěcen. Když císař Trajan na pochodu proti Parthům do Antiochie přišel, dal si sv. biskupa představiti. Ignác jej bez obalu káral z ukrutností na křesťanech páchaných; za to byl odsouzen,

aby v Římě dravcům byl na pospas vydán. Ignác radostně v modlitbě Bohu za milost mučednické smrti děkoval. 10 vojáků mu činilo cestou do Říma bezměrné příkoří. Jak v amfiteatru (divadle) zaslechl řev lvů, zvolal: „Já jsem pšenicí Páně, musím zuby zvířat semlet býti a státi se čistým chlebem Ježíše Krista!“ Lvi se vyřítili na něho, roztrhali a ztrávili jeho tělo, z něhož jen některé větší kosti zbyly. Ty byly od křesťanů do Antiochie přeneseny a odpočívají nyní ve chrámě sv. Klementa v Římě. Po 40 let byl Ignác biskupem; umučen byl 20. prosince okolo r. 110 za císaře Trajana. Svátek jeho světí se 1. února. Ignác se řadí mezi apoštolské otce. Zachovalo se nám od něho 7 překrásných listův a to 4 ze Smyrny a 3 z Troady.

Poučení.

Vštipme sobě hluboko do srdce napomenutí sv. Ignáce v epištole k Římanům: „Vyproste mně svou modlitbou síly, jíž mně vnitř i zevně třeba, abych nejen křesťanem se zval, nýbrž skutky křesťana dokázal. Neboť ne zevnějšek dělá křesťana, nýbrž stálost v ctnosti, zmužilost a síla duševní v pokušeních.“

Modlitba.

O sv. Ignáci, jenž jsi od sv. Miláčka Páně, Jana v lásce k Ježíši Kristu roznícen byl, vypros nám milosti Ducha svatého, abychom i my Boha z celého srdce milovali a pravými sluhy Ježíše Krista a Bohonosiči zváti se mohli. Amen.

2. února.

Očišťování blah. Panny Marie čili Hromnic.

† Slova sv. Evangelia podle Lukáše 2, 22—32: Za onoho času, když se naplnili dnové očišťování Marie podle zákona Mojžíšova, donesli jej do Jerusalema, aby ho představili před Hospodinem (jakož jest psáno v zákoně Páně: „Každý pacholík, jenž otvírá život, buď zasvěcen Pánu"), a aby dali oběť podle toho, jak pověděno jest v zákoně Páně, dvé hrdliček nebo dvé holoubátek. A hle, v Jeru-

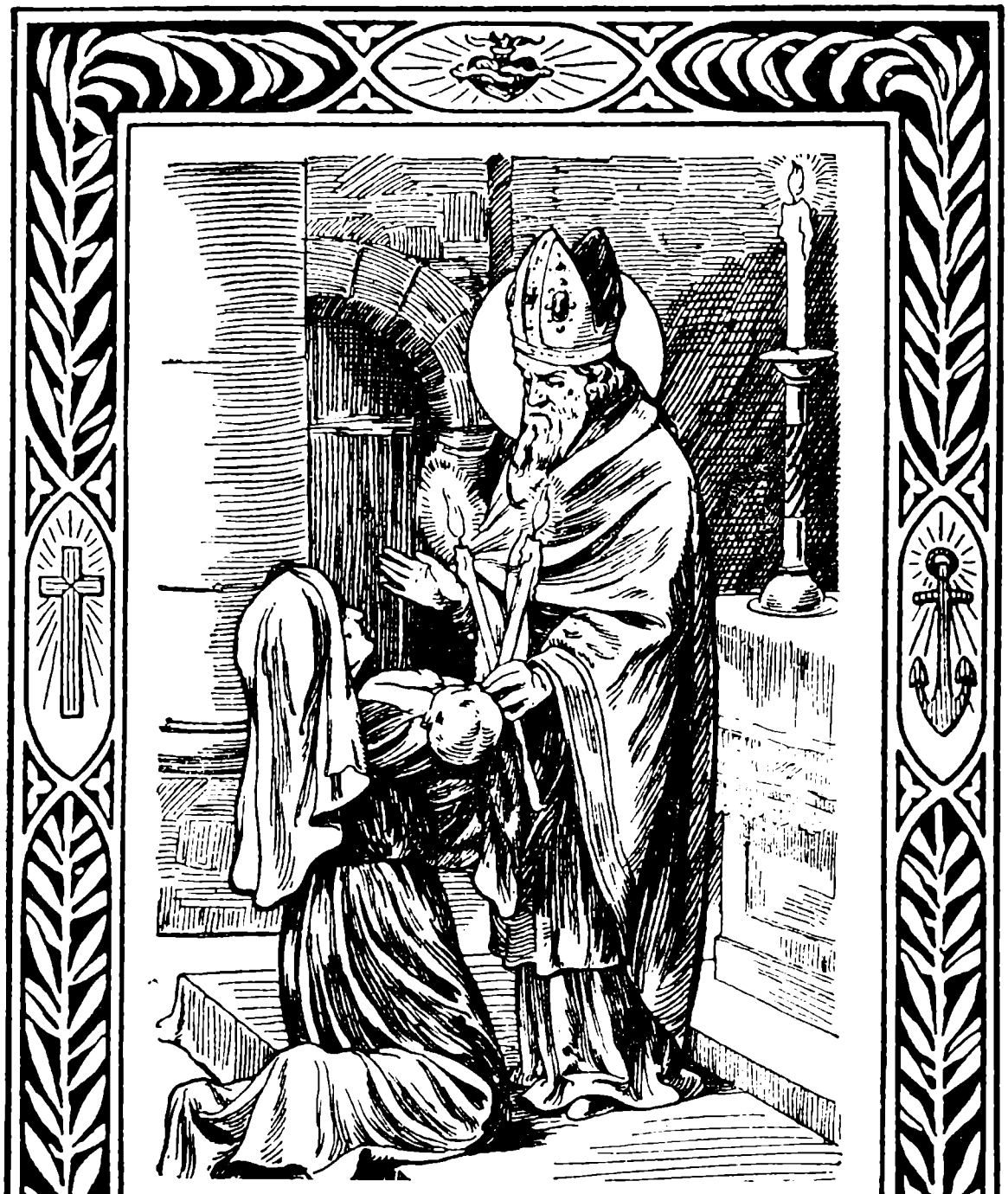
salémě byl člověk, jehož jméno Simeon, a člověk ten byl Spravedlivý; bohabojný a očekával potěšení Israelova, a Duch svatý byl v něm. A on dostal zjevení od Ducha Svatého, že neumře, leč by dříve uzřel Pomazaného Páně. I přišel v Duchu do chrámu, a když rodiče přinesli dítko Ježíše, aby za něj učinili podle obyčeje zákona, vzal jej i on na lokte své a velebil Boha. I řekl: Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého podle slova svého v pokoji, neboť viděly oči mé spásu tvou, kterou jsi připravil před očima všech národů, světlo k osvícení pohanův a k slávě lidu svého israelského."

Poučení.

Dnešní slavnost připomíná dvoje tajemství: 1) obětování novorozeného Spasitele v chrámě a 2) očišťování Panny Marie. Maria i Ježíš opět v pokorné poslušnosti podrobují se zákonu. Svíce při dnešní slavnosti svěcené značí Krista. Průvod s nimi přípomíná cestu P. Marie s božským dítkem do chrámu. U nás rozžíhají se tyto svíce při bouřce a konají se při nich modlitby za její odvrácení. (Hromničky-hromnice) Posléze, když křesťan umírá, vkládá se mu tato svíce do ruky, aby její světlo v něm vzbudilo touhu po věčném světle, do něhož se ubírá.

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, velebnost tvou pokorně vzýváme, abys tak, jako jednorozený Syn tvůj dnešního dne s podstatou našeho těla byl v chrámě tobě představen, i nás s očištěnou myslí sobě představil. Amen.

3. února.

Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka.

Blažej (= bezstarostný) byl od svých vážených a zbožných rodičů po křesťansku vychován a jako lékař byl dobrodincem svých bližních. Pro své ctnosti za biskupa svého rodiště Sebasty v Malé Asii zvolen byv, horlivě pečoval o blaho svého stádce. Za Licinia vypuklo pronásledování křesťanů. Blažej uchýlil se na poušť, nalezen však byv a do Sebasty nazpět přiveden, byl bičován

mučen, tělo jeho, rozkázal místodržící Agricolaus, aby bylo železnými hřebeny rozedráno, a posléze byl stat dne 2. února r. 316. Kterási matka přišla k němu se svým hochem, jemuž rybí kost v krku uvázla a hoch byl blízek udušení. Světec dotkl se krku hochova, požehnal jej a uzdravil. I mnohým jiným vyprosil zdraví. Jeho sv. ostatky odpočívají v Maratei u Neapole. Sv. Blažej jest ze 14 pomocníkův a vzývá se o pomoc v nemocech krku a hrdla, jakož i v útrapách duševních pro zamlčené hříchy. Soukenníci jej si zvolili za patrona svého cechu. Do Čech část ostatků světcových přinesl 1131 biskup Menhart darem chrámu svatovítskému.

Poučení.

Dnes se udílí svatoblažejské požehnání, jež ve zmíněném uzdravení svůj původ vzalo. Kněz drží 2 zvlášť k tomu svěcené, hořící voskovice pod krkem každého věřícího a modlí se: „Na přímluvu sv. Blažeje biskupa a mučedníka uchovejž tě Bůh od nemoci krku i ode všeho jiného zla. Ve jménu Otce i Syna † i Ducha sv. Amen.“ Přijímejmež zbožně toto požehnání a vystříhejmež se labužnictví a nemírnosti v jídle a pití.

Modlitba.

Prosíme Tě, o všemocný Bože, uděl nám na přímluvu svého svatého biskupa a mučedníka Blažeje, abychom všeho zla tělesného zbaveni byli a mysl zlými myšlenkami neposkvrnili. Amen.

4. února.

Sv. Veroniky.

Veronika jest snad ona žena jménem Serafia, která trpěla krvotokem a od Krista uzdravena byla. Byla z Jerusaléma, a zbožnou učednicí Páně. Když Božský Spasitel na Své křížové cestě okolo jejího domu vlečen byl, vidouc Jeho zraněnou, zakrvácenou tvář, přiběhla beze strachu plna útrpnosti a lásky k Ježíši a podala Mu svůj závoj, aby Si jím utřel krvavý pot. To se tak zalíbilo

Kristu Pánu, že jí na závoj zázračně vtiskl Svůj obličej. Pochopitelno, že tato žena zázračný obraz pečlivě schovávala a tak dostalo se jí jména Veronika (= věrný obraz). Ctihodná Anna Kateřina Emmerichová praví, že Veronika v žaláři hlady zemřela v Jerusalémě. Jisto jest, že přišla do Říma, kde jí Pán zjevil, že umře smrtí mučednickou. Proto odevzdala drahocenný poklad papeži, sv. Klementovi I., putovala pak do Jerusaléma, a uctívajíc sv. místa, byla do vazby vzata a zemřela pro víru Kristovu v žaláři. Sv. Veronika se vzývá jako patronka proti krvotoku.

Poučení.

Popatřme často, na rozedranou, zakrvácenou tvář Kristovu a na Jeho trním zraněnou hlavu (6. zastavení Křížové cesty) a učiňme při tom předsevzetí, vystříhati se vší pýchy a marnivosti, a nábožně o utrpení Páně rozjímati.

Modlitba.

O Božský Spasiteli, Ježíši Kriste, jenž jsi obraz Své tváře zázračným způsobem na roucho sv. Veroniky vtiskl a jí za odměnu tak okrášlené roucho vrátil, propůjč nám milosti, abychom Tvůj sv. obličej na obraze nábožně uctívali a jednou na Tebe tváří v tvář patřiti mohli. Amen.

5. února.

Sv. Háty, panny a mučednice.

Háta (= dobrá) byla vážená, Bohu zasnoubená panna v Katanei na ostrově Sicilii. Místodržitel Quintianus zaslechnuv o jejích přednostech a bohatství, dal jí přivésti před svou soudnou stolici, nabízel jí vše krásné, ale marně. Odevzdal proto šlechetnou pannu špatné ženštině, aby se zkazila. Po 30 dní bylo jí žíti v pokušení. Při druhém výslechu byla poličkována a do vězení

odvedena. Při třetím výslechu byla mučena, pruty a železnými hřeby její tělo rozedráno a hořícími pochodněmi páleno; na to ji přivázali ke sloupu a prsy odřízli. Když ji přivedli nazpět do žaláře, zjevil se jí sv. apoštol Petr se vzácným balsamem ve zlaté nádobce a zázračně ji vyhojil. Při 4. výslechu byla světice obnažena a po žhavém uhlí a ostrých střepinách vláčena; při tom se zakryla závojem, jejž oheň nespálil, nýbrž jen poněkud zakouřil. Ve vězení se modlila co nejvroucněji, aby ji Bůh k sobě vzal. Byla vyslyšena a zemřela 5. února r. 251. Ostatky její odpočívají v Katanei. Její závoj nosívaji v prosebném průvodu, když ohnivá Aetna začne soptiti a vždy se tak neštěstí odvrátí. Sv. Háta jest patronkou žen v bolestech prsních.

Poučení.

Nejkrásnější ctnost jest panenská čistota, zvláště je-li slibem Bohu zasvěcena. Každý křesťan má čistotu podle stavu zachovávati. Zbraní proti pokušení k nečistotě jest: modlitba, bdělosť, zapírání se a tato

modlitba sv. Háty:

„Ó Ježíši Kriste, nejvyšší všech věcí Pane! Ty vidíš srdce mé, Ty víš po čem toužím. Ty jediný budiž Pánem všeho, co mám. Tys můj pastýř, o Bože můj! a já ze Tvého jsem stádce. Učiň, abych hodna byla, nad zlým duchem zvítěziti. Amen.“

6. února.

Sv. Doroty, panny a mučednice.

Dorota (= dar Boží), bohatá, vznešená panna v Cæsarei v Malé Asii, tak vynikala ctností, moudrostí, horlivostí u víře a spanilostí, že ji místodržitel Sapricius před soudnou stolici pohnal. Dorota vytrvala ve ctnosti a proto byla mučena; žádala, aby urychleny byly muky, by tím spíše uzřela Toho, pro Nějž muk, ba ani smrti se nebojí; neb „on nás zve do ráje Své lásky, kde

neustále zahrady plny drahocenných plodů kde lilie vždy v oslňujícím lesku, kde růže kvetou . . . a duše svatých blažené radosti v Kristu požívají.“ Byla tedy vydána dvěma odpadlým sestrám, Kristě a Kallistě, aby ji k odpadnutí svedly. Dorota však obrátila obě tak, že obě mučednickou smrt podstoupily. Byla pak opět mučena; poněvadž nevyslovitelná radost z jejího obličeje zářila, pálili hořícími pochodněmi boky její a bili do tváře pěstmi. Cestou na popraviště posměšně žádal ji notář Theofil, aby mu z krásných růží a jablek poslala, až je bude v zahradě svého miláčka trhati. Světice přislíbila. Na propravišti přistoupil k ní hošík (anděl) s 3 rozkošnými růžemi a 3 jablky v košíku, které na prosbu její Theofilovi donesl. Tím pohnut byv Theofil, stal se křesťanem a mučedníkem. Dorota byla sťata 6. února r. 300. Její ostatky odpočívají ve chrámě jejího jména v Římě.

Poučení.

Kéž by žádný hříšník nad svým spasením nezoufal! Sv. Dorota přiměla odpadlice, Kristu a Kallistu, aby se obrátily a pokání činily. Modleme se i my za obrácení hříšníků tuto

modlitbu sv. Doroty:

„Pane Ježíši, Jenž jsi řekl, že nad jedním hříšníkem pokání činícím v nebi větší je radost, než nad 99 spravedlivými, kteří pokání nepotřebují; ukaž své veliké milosrdenství těmto nešťastným (Kristě a Kallistě), jež zlý nepřítel Tobě vyrval. Zaved tyto zbloudilé ovce opět nazpět do svého stádce a uděl milost, aby jejich příkladem všichni, kteří od Tebe se odloučili, zase k Tobě se vrátili. Amen.“

7. února.

Sv. Romualda, opata a zakladatele řádu.

Romuald (= silný) byl syn vznešených rodičů v Ravenně v Italii a prožil volně a bujně mládí své. Když viděl příbuzného svého v souboji s otcem jeho klesnouti, utekl s toho místa a odebral se do benediktinského kláštera s prosbou za přijetí do řádu. Odevzdal se později ochraně poustevníka Morina. Z vnuknutí Božího vystavěl v Kamaldoli klášter a položil základ k novému

řádu, jehož členové se nazývali Kamaldulenští. K sobě byl přísným; nosil drsný oděv, žil jen modlitbě, rozjímání, postu a těžké ruční práci; byl milý a laskavý ke svým poddaným. Mnozí žáci k němu se uchylovali, a tak vznikal klášter po klášteru. Z tváře jeho zářila taková přívětivost a radost, že všechny kolem sebe rozveseloval. V jednom vidění spatřil Romuald mnichy svého řádu v bílém rouše po žebříku k nebi vstupovati; proto od té doby začal nositi bílý šat. Romuald přispěl velice k zlepšení mravů svých vrstevníků a obrátil množství hříšníků. Zemřel ve stáří 120 let 19. června r. 1027. Ostatky jeho odpočívají ve Fabrianu. Papež Kliment VIII. ustanovil 7. únor dnem jeho památky.

Poučení.

Trápí-li tě, kajícná duše, ďábel připomínáním vzpomínkou tvých dřívějších hříchů, volej se sv. Romualdem, který pět let taková trápení snášeti musil: „Sladký Ježíši, můj sladký Ježíši, má nevyslovitelná touho, má jediná radosti! — Můj Ježíši, slitování!“

Modlitba.

Popřej nám, o Pane, na přímluvu sv. Romualda pokladu Svých milostí, abychom na cestě kajícnosti vytrvale pokračovali, žádnými pokušeními ďáblovými se mýliti nedali a šťastně k Tobě se dostati mohli. Amen.

8. února.

Sv. Jana z Mathy, zakladatele řádu.

Jan, šlechtic z Mathy, v krajině Provence ve Francii, narodil se r. 1160 a zbožnou matkou Bohu zasvěcen. Při jeho prvotinách zjevil se při pozdvihování sv. Hostie anděl v podobě sličného mladíka v bělostkvoucím obleku, s červenomodrým křížem na prsou, maje po obou stranách po spoutaném otroku, z nichž jeden, jak se zdálo, byl křesťan, druhý Maur. Jan vyhledal sv. pou-

stevníka Felixe z Valois. U jedné studně běžel proti nim jelen a měl uprostřed parohů červenomodrý kříž. Nedovedouce si tato vidění vysvětliti cestovali oba do Říma, kde papež Innocenc III. při mši sv. totéž vidění měl Papež v důsledku toho potvrdil ihned nový řád pod jménem „Řád nejsvětější Trojice pro osvobozování zajatých“ (Trinitáři) a určil za řádový oděv bílý šat s červenomodrým křížem na prsou. Jan cestoval sám dvakrát mezi Saracény a po každé osvobodil 120 zajatých křesťanův. Na druhém návratu byl však od nepřátel ranami zasypán; běželi za ním až na loď, rozlomili stožár a kormidlo a rozrazili vesla. Jan se modlil, rozestřel s druhy svými kabát a tak se šťastně dostali do přístavu v Ostii u Říma. Po požehnané činnosti zesnul v Pánu svatý muž 17. prosince r. 1213. Papež Innocenc XII. ustanovil 8. únor dnem jeho památky.

Poučení.

Při mši sv., v modlitbě, v samotě mluví Bůh k srdci a oznamuje vůli Svou. Proto se modlemež za poznání vůle Boží a plňme ji svědomitě. Důvěřujme jako sv. Jan v Božskou Prozřetelnost a najdeme vždy ochrany a pomoci Boží!

Modlitba.

Bože, který jsi sv. Jana osvíti ráčil, aby založil řád nejsvětější Trojice na vykoupení otroků ze zajetí saracenského, propůjč nám, prosíme Tebe, abychom pro jeho zásluhy a Tvou pomocí otroctví těla a duše zbaveni byli! Amen.

9. února.

Sv. Apollonie, panny a mučednice.

Za císaře Decia (r. 249) dal jakýsi pohanský věštec v Alexandrii v Egyptě podnět ke krutému pronásledování křesťanův. Obětí toho pronásledování byla též Apollonia, pro ctnost a dobročinnot od křesťanův i pohanů ctěná panna. Byla jata a dovlečena do pohanského chrámu, kde měla bohům obětovati a Krista zneuctíti. Avšak Apollonie slavně prohlásila, že nebude ani mučením

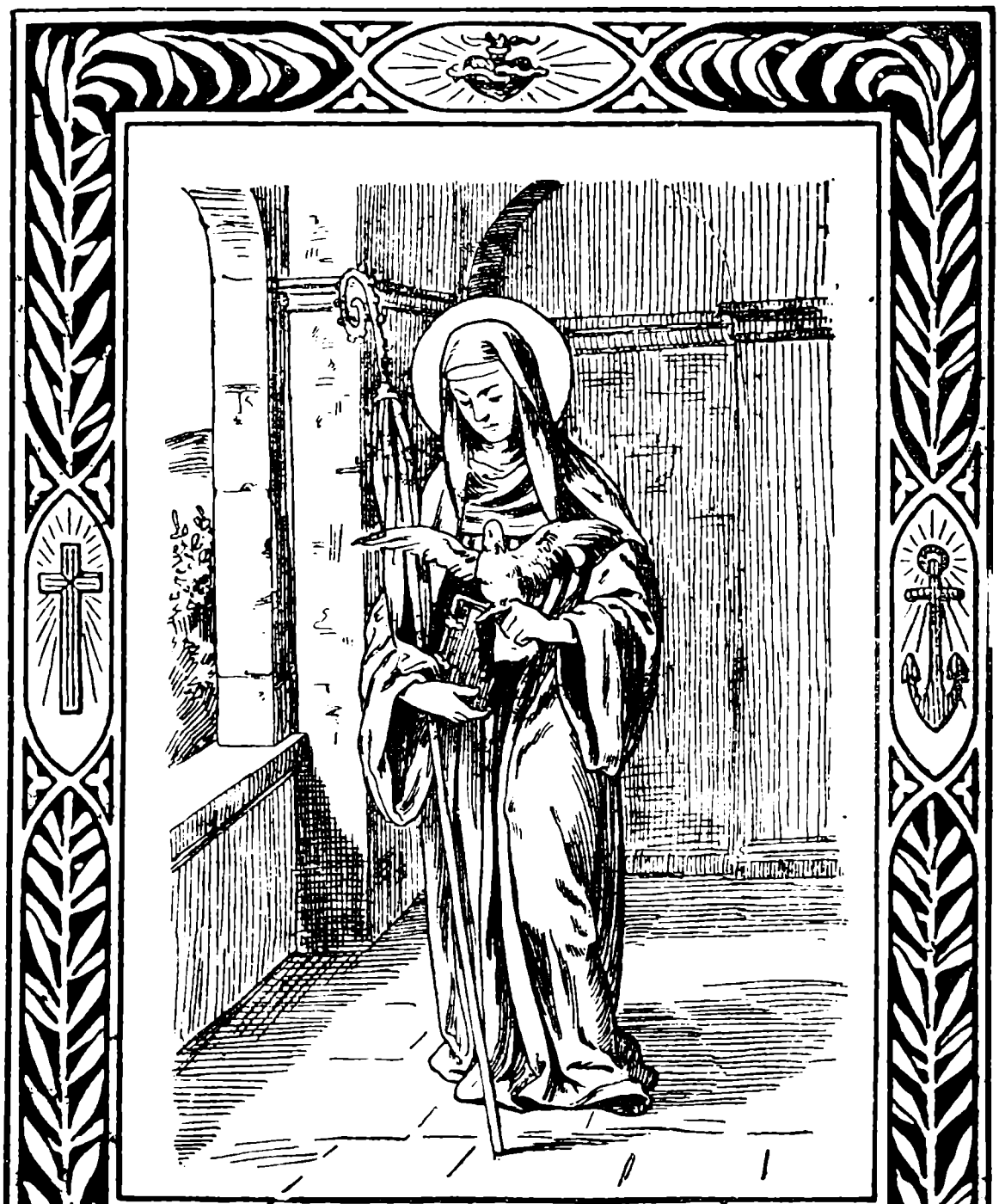
donucena, aby Ježíše, jedině pravého Boha, a svatou víru v Něj zapřela. I rozrazili biřicové obě tváře její tak, že všecky zuby z úst jí vypadly. Potom ji vyvedli z města, zapálili velký oheň a hrozili jí upálením, nezapře-li a veřejně neprokleje Ježíše a Jeho víry. Mučednice však pravila: „Jak bych mohla Toho zapříti, Jehož jsem si vyvolila a Jejž neustále jako ženicha miluji? Ne, to nemohu a také neučiním. Ať jest způsob mé smrti sebe krutější, vždy raději budu tisíckráte trpěti, než bych svého Ježíše opustila.“ Vyžádala si chvíli na rozmyšlenou; ruce jí byly tedy rozvázány, a biřicové se domnívali, že pohled na hořící hranici ji donutí, bohům obětovati. Ale Apollonia puzena jsouc Duchem svatým, vrhla se sama do plamenů a tak došla koruny mučednické. Sami pohané se divili, že slabá žena jest ochotnější umříti, když její mučitelé při myšlence na smrt, přec jen zdráhali se, ji trápiti. To se stalo podle zprávy biskupa Dionysia v Alexandrii r. 249. Sv. Apollonia jest vzývána za ochránkyni v bolestech zubních.

Poučení.

Jest povinností, vlastní život zachovati a všech k tomu potřebných prostředků upotřebiti. Život však pro Boha obětovati, jest nejkrásnější a nejzáslužnější smrtí. Sobě samému nesmí nikdo život vzíti, leč z vnuknutí Božího, kteroužto vyjímku sv. Apollonia učinila, nečekajíc, až katané ji smrt připraví.

Modlitba.

Ó Bože, z lásky k Tobě snesla trpělivě sv. Apollonie vyražení zubů; proto dej nám na její přímluvu, abychom všech nemocí hlavy a zubů prosti byli a po tomto pozemském životě do věčné radosti vešli. Amen.

10. února.

Sv. Scholastiky, abatyše.

Scholastika (= učelivá žákyně) narodila se v Nursii v Italii a již od mládí byla zasvěcena Bohu. Když její bratr sv. Benedikt založil svůj proslavený řád a vystavěl v Subiaku klášter, založila také Scholastika na blízku klášter, vyprosila si od svatého bratra řeholi a stala se tak zakladatelkou řádu benediktinek a první abatyší nového kláštera. Jednou do roka sešli se v

malém venkovském domku se sv. Benediktem v průvodu svých duchovních synů a sester a rozmlouvali o božských věcech. Jednou rozmlouvali však podle tušení sv. sestry naposledy. Proto prosila bratra, aby u ní celou noc zůstal a radostmi nebeskými ji těšil. Prosba její nebyla vyslyšena. Tu položila Scholastika ruce na stůl, vylila proud slz, modlila se — a hle zdvihla se taková vichřice s deštěm, že Benedikt musil tam zůstati. Vyššího napomenutí jsa poslušen, díval se Benedikt třetího dne po tom z okna své cely a viděl duši své sestry v podobě holubice k nebi vystupovati, 10. února r. 543. Pln radosti děkoval Bohu a pochoval tělo světice ve hrobce pro ni dříve připravené. Brzo spojila smrt duše jich obou v nebi.

Poučení.

Zázrakem odměnil Bůh svaté rozmluvy! Z toho jest viděti, jak se mu líbí. — Ale co říci o špatných, bezbožných, utrhačných, lživých, nečistých řečech. Jak mnozí křesťané jimi hynou! Ó křesťane, drž jazyk na uzdě a nezneužívej ho ke špatným řečem, nýbrž užívej ho ke chvále Boží a ke blahu bližních.

Modlitba.

Ó Bože, který jsi duši sv. panny Scholastiky, na důkaz jejího nevinného života v podobě holubice k nebi vystupovati dopřál, dej nám pro její zásluhy a přímluvu, bychom nevinně žili a do věčné radosti jednou se dostati zasloužili. Amen.

11. února.

Sv. Adolfa, biskupa.

Adolf (= pomocný otec) byl rodem hrabě z Tecklenburgu ve Westfálsku a stal se kanovníkem při dómu v Kolíně n. R. Na jedné návštěvě kláštera cisterciáckého v Kampu jej kajícný duch mnichů tak dojal, že poprosil o řádový oblek a zůstal u nich. Ale nemohl dlouho žíti v klášteře. Jeho šlechtictví a více ještě jeho ctnosti byly příčinou, že byl zvolen 28. biskupem v Osnabrüku.

Jako biskup (1216—1224) pečoval i o hmotné zaopatření duchovenstva a mnohé statky církvi na přiznivcích vyprosil. Zdobila jej pokora, láska, dobrotivost, štědrost k chudým a soustrast s utiskovanými. Navštěvoval též horlivě nemocné, ničím se nedávaje od návštěv takových zastrašiti. Kdykoliv z Osnabrüku do Fürstenavy cestoval, vešel do chýše malomocného a povzbuzoval jej k trpělivosti a odevzdanosti do vůle Boží. Sluhové jeho musívali naň dlouho čekati a proto jednou nemocného vzdálili. Ale po chvíli, když se s biskupem svým k chýši blížili, byl u ní nemocný jakoby zázrakem už zase; a tentokráte sv. Adolfovi za útěchu poděkovav, vypustil duši. Všeobecně vážený biskup zemřel pak 11. února r. 1224. Svaté jeho tělo bylo r. 1651 vyzdviženo biskupem Františkem Vilémem k veřejné úctě a znova slavně pochováno.

Poučení.

Ze života tohoto sv. biskupa září kouzlo dobrého příkladu. Kající duch mnichů vzbudil i v něm touhu po kajícnosti. Čiňme dobře i my, dávejme dobrý příklad a chraňme se, někdy před dětmi škaredě mluviti nebo jednati. Poslouchejme napomenutí Kristova: „Tak svit světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili Otce, kterýž jest v nebesích!“

Modlitba.

Dej nám, Bože, abychom na přímluvu sv. biskupa Adolfa ve ctnosti se utvrzovali a věčné blaženosti hodnými se stali. Amen.

12. února.

Sv. Eulalie, panny a mučednice.

Eulalia (= dobře mluvící) byla zbožná panna v Barceloně ve Španělích. Byvši přivlečena k pohanskému soudci, pravila: „Jsem křesťankou, a služebnicí Ježíše Krista, Krále králův. Bijte si mne, jak dlouho chcete; necítím vašich ran. Bůh jest ve mně, Bůh mne sílí.“ Tím byl soudce ještě více rozezlen a odsoudil ji k smrti plné útrap. Při tom zvolala Eulalie: „Jsem křesťankou! Trpím

jako křesťanka pro Ježíše, který jest mým ženichem; On mne sílí, zůstanu Mu věrnou.“ Potom pozdvihla oči k nebi, řkouc: Ó můj Ježíši, jak jsem Ti vděčna, že's mne nechal trpěti! Čím více mé tělo katané trápí, tím více Tebe miluji!“ a při těchto slovech vypustila duši! Eulalie jest od rodného města za patronku ctěna, zvláště v době stálého, škodlivého sucha; kdož se ubírají na cestu po moři, také o její přímluvu žádají. Její svaté ostatky jsou velice ctěny. Dle římského martyrologia byla na skřipec natažena, železnými drápy tělo její rozdrásáno, ohněm páleno a konečně na kříž přibito, na němž slavné umučení své skončila za císaře Diokleciána kolem roku 304.

Poučení.

Sv. mučednice Eulalia byla zcela duchem Ježíše Krista provanuta. Ona pochopila slovo Písma svatého: „Koho Bůh miluje, toho trestá . . . a nepřijímá k Sobě dítěte, kterého netrestá.“ — Žalostí k radosti! Žalosti jsou důkazy lásky Boží k duši lidské. Snášejme z lásky ke Kristu každičké neštěstí, které nás stihne; vede nás do nebeského ráje!

Modlitba.

Ó Bože, který jsi sv. Eulalii tak velikou lásku k Tobě a tak velikou zmužilost v mučednictví propůjčiti ráčil: zapal i v srdcích našich oheň Své lásky, abychom zkoušky tohoto života trpělivě k věčné své spáse snášeli. Amen.

13. února.

Sv. Kateřiny z Ricci, řeholnice.

Kateřina (= čistá), ze vznešeného rodu Ricci (Ričiů) ve Florencii v Italii, narodila se 25. dubna r. 1535. Po velikém doprošování směla vstoupiti do blízkého kláštera dominikánek v Prato, kde v mladistvém věku sliby složivši, zaměnila své křestní jméno Alexandrina v Kateřina. Spávala málo, mnoho se modlívala; železný řetěz spínal její tělo, které často i bičovala. Ve věku 25 let stala se novic-

mistrovou a potom byla představenou až do smrti. Kateřina zachovávala přísný půst a mnoho nemocí bylo jí proto vytrpěti. Milý Spasitel dal jí mimo mystický, snubní prsten vždy ve čtvrtek a v pátek na těle cítiti Své rány, jimiž také její tělo poznamenáno bylo. Mívala svatá vidění a znala cizí myšlenky. Zabývala se i se světem, se svou rodinou, s chudými, utiskovanými, jsouc jim rádkyní a utěšitelkou; dopisovala si s mnohými vznešenými osobami. Odhodlaně, ač láskyplně, upozorňovala jiné na jejich chyby. Pro duše v očistci konala mnoho kajícných skutků. 1. února r. 1590 zemřela tato nevěsta Boží ve stáří 55 let; byla jak v životě, tak po smrti zázraky oslavena a proto od papeže Klimenta XII. r. 1732 za blahoslavenou a od Benedikta XIV. r. 1746 za svatou prohlášena. Benedikt ustanovil 13. únor dnem její památky. Její listy mají trvalou cenu dodnes.

Poučení.

Když jedenkráte sv. Kateřina rány Páně prohlížela, přistoupil k ní Pán a řekl jí: „Milá nevěsto, zmírňuj se svými sestrami můj spravedlivý hněv, který ve mně hříšníci budí, a pohni mne vždy k milosrdenství.“ Modleme se i my neunavně za obrácení hříšníků a za vykoupení ubohých duší v očistci.

Modlitba.

Ó Pane Ježíši Kriste, který jsi blaženou Kateřinu láskou k Sobě rozplamenil a pro uvažování Tvého umučení ji oslavil, dej nám na její přímluvu, abychom tajemství Tvého umučení zbožně uvažovali a jeho ovoce si zasloužili. Amen.

14. února.

Sv. Valentina, biskupa a mučedníka.

Valentin, vznešený Říman, byl pro duševní přednosti své zvolen biskupem v Terni kolem r. 203. Hleděl obrátiti pohany a křesťany více utvrditi. Po několika letech pozval jej Kraton do Říma: a Valentin uzdravil zázračně jeho syna. Proto se obrátil Kraton, jeho celý dům, jeho 3 žáci, urození to Athéňané a též syn městského praefekta, a byli od sv. Valentina pokřtěni. I nenáviděli sená-

toři Valentina a na rozkaz praefektův byl Valentin jedné noci ze žaláře, kam jej uvrhli, vyveden a sťat. Jeho bývalí 3 žáci, Prokulus, Efebus a Apollonius, přinesli tělo jeho do Terni a pochovali je v kostele. Sv. Valentin jest vzýván za ochránce proti pakostnici a padoucnici, a to z této příčiny: Za kruté zimy přišel k němu chudě oděný a mrazem skoro ztuhlý muž. On jej těšil laskavě, svlékl svůj šat a oblékl naň. Téhož dne však vrátil mu šat jakýsi nebeským jasem zářící jinoch řka: „Zde jest oděv, kterým jsi dnes Ježíše samého obdaroval; za to propůjčil ti milost, hojiti dnu a padoucnici.“

Poučení.

Nemoci jsou následky a tresty jednak prvotního hříchu, jednak osobních a cizích hříchů. Též sesílá Bůh nemoci za pokání, na zkoušku a jako prostředek hříchu se uchrániti a duši spasiti. Ve Své dobrotě propůjčil Bůh Svým svatým, jako sv. Valentinovi, podivuhodnou sílu, léčiti nemocné, kteří je důvěrně o pomoc vzývají.

Modlitba.

Ó Bože, Jehož láskou zanícen byv sv. mučedník a biskup Valentin, těžké útrapy překonal, propůjč i nám, kteří jeho mučednictví oslavujeme, abychom jeho pomocí padoucí nemoci ochráněni byli. Amen.

15. února.

Sv. Faustina a sv. Jovity, mučedníků.

Faustin (= šťastný) a Jovita (= božský, nebeský), rodní bratří, jedno srdce a jedna duše, pocházeli z vážené rodiny v Brescii v Italii. Vyučovali ve víře nevzdělané, navštěvovali zajaté a podporovali chudé. Biskup Apollonius povolal je do úkrytu, kde se před pohany zdržoval a posvětil Faustina na kněze a Jovitu na jáhna. Oba horlivým kázáním obrátili mnohé pohany. Proto

byli správcem města žalářováni. Když přišel císař Hadrian do Brescie, dal si je předvésti. V tom zatemnil se obraz pohanského boha slunce; a když pak ho císař rozkázal očistiti, rozpadl se na kusy. I byli puštěni na „kouzelníky“ lvové a pardalové, avšak pranic jim neublížili. Div tento naplnil všecky úžasem. Mnozí se obrátili na na pravou víru. Císař sám pospíchal s toho místa, rozkázav, aby oba bratří byli vhozeni do ohně; — zůstali však i tam bez pohromy. Byvše pak vsazeni do žaláře, kde ničeho jísti nedostali, velebili Boha. Po několika dnech zase byli do želez ukováni, těžkými řetězy ovázáni a tak s místa na místo vláčeni. Potom byli nataženi na skřipec a tělo jejich rozdrásáno a páleno; žhavé olovo do úst jim vlito. Zůstali však neustále zmužilými. Až za těžkých muk do Říma a Neapole byvše dovlečeni a znovu mučeni, na konec byli sťati 15. února r. 120.

Poučení.

Velmi často byli první křesťané, ovšem neprávem, z kouzelnictví viněni, konajíce mocí Boží divy a zázraky. Nemožno však zváti věřícími křesťany ty, kdož opravdu pověrčivými jsou, v hádání, kouzla a čáry věří aneb si na př. od cikánů vykládati karty dávají atd. Kéž by tato hříšná pověra zcela zmizela!

Modlitba církevní.

Ó Bože, který nás každoroční oslavou památky Svých sv. mučedníků, Faustina a Jovity, těšíš: propůjč milostivě, abychom příklady těch povzbuzeni byli, z jejichž zásluh se těšíme! Amen.

16. února.

Sv. Juliany, panny a mučednice.

Juliana (= mladistvá) byla již v 9. roce od svého pohanského otce v Nikomedii v Malé Asii se senatorem a pozdějším praefektem, Epilasiem, zasnoubena. Epilasius doléhal, aby vešla s ním ve sňatek. Ona však se dala tajně pokřtíti a prohlásila, že jen tehdy si jej vezme, obrátí-li se na víru křesťanskou. On odpověděl, že křesťanem býti nemůže, jelikož by jej císař Maximian

zavraždil. Juliana se tedy zpěčovala pojati jej za manžela. Otec se všemožně přičiňoval, aby ji přiměl ke sňatku. Praefekt pak sliby i hrozbami snažil se ji pohnouti. Když však nemohl ničeho svésti, dal ji železnými pruty neoděnou mrskati; potom na 6 hodin za vlasy pověsiti a tělo její žhavým železem páliti; bylo jí též rozpálené železo bokem prostrčeno, načež ji odvedli do žaláře. Juliana prosila Boha, aby její bolesti zmírnil a osvobodil ji od zlého ducha, který ji k odpadnutí od víry sváděl. Bůh modlitbu její vyslyšel. Proto se vyobrazuje s ďáblem, jejž drží na řetěze. Po opětném výslechu byla Juliana na zubaté kolo připjata, pod nímž hořel plamen tak, že až na kost na některých místech ohořela. Juliana se vytrvale modlila a anděl ji vysvobodil; opět pak se uzdravila. Po třetí byla tázána, svolí-li ke sňatku, ale odepřevši, byla do ohně a pak do sudu žhavého olova uvržena a poněvadž se jí nic nestalo, byla stata 16. února r. 304.

Poučení.

Juliana byla od matky opuštěna a od otce k nešlechetnému manželství nucena a pak na pospas zlým lidem vydána. Jak se zodpovídají rodiče, kteří se nestarají o spásu duše dítek, ale jen časného zaopatření dbají a nutí je ke stavu, který jim není určen a který se proto Bohu nelíbí!

Modlitba.

Dej nám, ó Pane, na přímluvu Své svaté panny a mučednice Juliany, Svou pomocnou milost, abychom každé pokušení zlého ducha poznali, jeho se varovali a nad ním zvítězili tak, abychom od Tebe odloučeni nebyli. Amen.

17. února.

Sv. Polychronia, biskupa a mučedníka.

Když císař Decius nad Peršany zvítězil, dobyl mnoha měst a zavraždil veliké množství křesťanů. Ve městě Babyloně byl tehdáž sv. Polychronius biskupem. Císař dal jej s kněžími Parmeniem, Elymatem, Chrysotelem a s jáhny Lukášem a Muciem zajati a kázal, aby obětovali modlám. Sv. biskup však pravil zmužile: „My obětujeme samy sebe Pánu Ježíši Kristu. Před ďábly však,

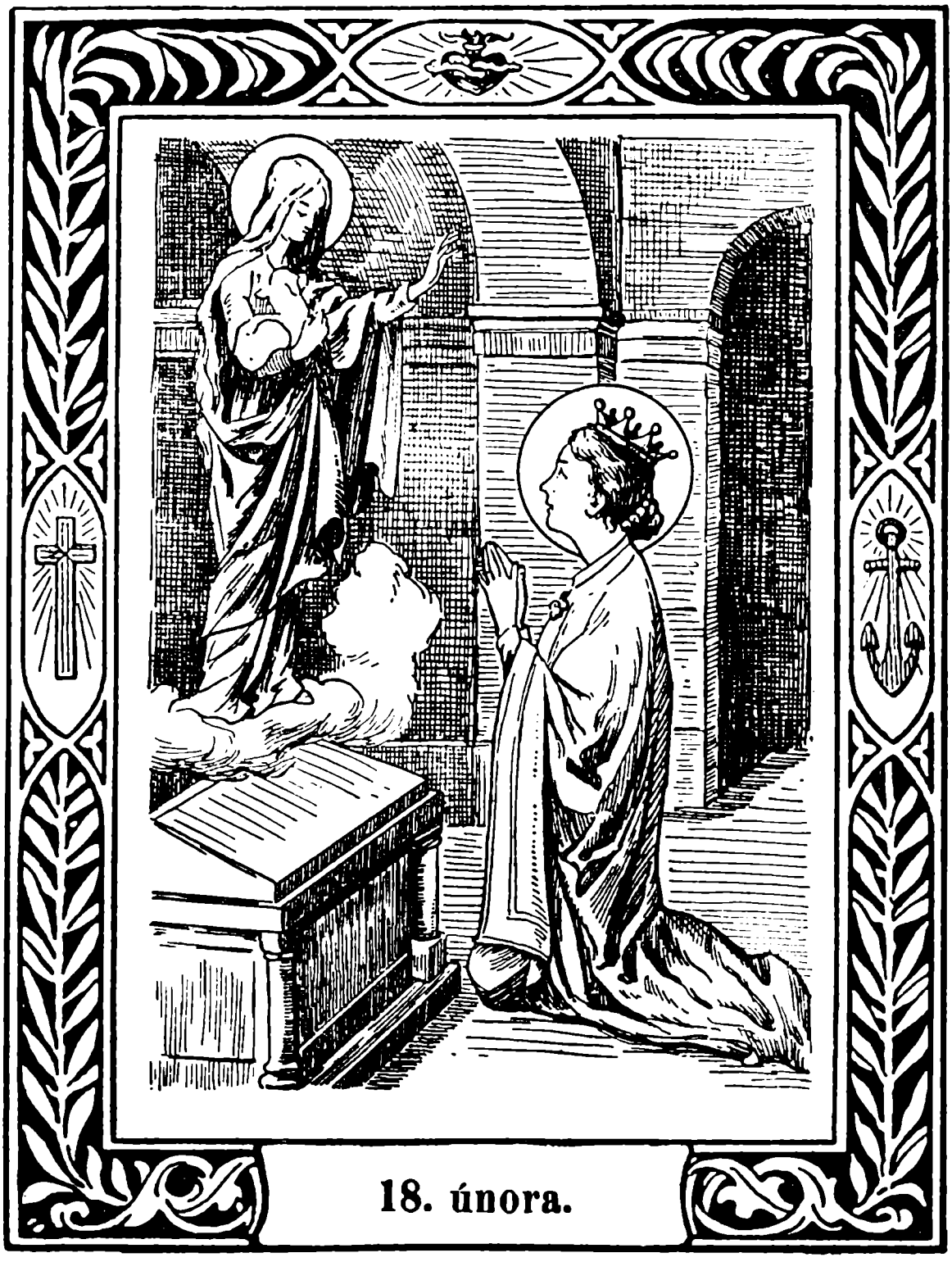
před těmito rukou lidskou udělanými obrazy hlav svých neskloníme.“ Byli tedy všichni do žaláře uvrženi. Při následujícím výslechu Polychronius nepromluvil ani slova; proto byl tak dlouho kamením do rtů bit, až svou duši oči k nebi pozdvihnuv, vypustil (17. února r. 251). Ostatní byli příkladem jeho tak posilněni, že všelikým útrapám odhodlaně odolali. Ač byl sv. Parmeniovi jazyk vyříznut, mluvil přece hlasem jasným ke druhům svým slova útěchy a povzbuzení. Posléze byli všichni hrdla zbaveni. Dnem jim zasvěceným jest 22. duben.

Poučení

Sv. Polychronius byl ukrutně do rtů tlučen a sv. Parmeniovi byl jazyk vyříznut, ač jen dobré řeči mluvili a Boha velebili. Jakého trestu zaslouží ti, kteří se tak strašně Bohu rouhají a klejí? Kéž by dobrý křesťan takové lidi přiměřeně napomenul a varoval, ano dovolují-li okolnosti, i trestal! Kdykoli, duše křesťanská, zaslechneš klení, volej hlasitě: „Budiž jméno Páně pochváleno nyní až na věky!“

Modlitba.

Svatý biskupe a mučedníku, Polychronie! Ty's neohroženě vyznal svatou víru, a jediného nespravedlivého slova, ač byls týrán, jsi nevyřkl: pros za nás, abychom i my víru statečně vyznávali a jazyka užívali jen k chvále Boží a k spáse bližního. Amen.

18. února.

Sv. Konstancie, princezny.

Konstancia (= stálost), dcera císaře Konstantina Velikého, byla na celém těle malomocenstvím stižena. Důvěřovala v přímluvu svaté panny a mučednice Anežky, ač ještě nebyla křesťankou; navštívila její hrob a prosila ji za pomoc. Usnula — tu zaslechla slova svaté Anežky: „Vytrvej, Konstancie, věř v Syna Božího a On tě uzdraví.“ Uvěřila, a skutečně se pozdravila a dala se

s mnohými členy domu císařského pokřtíti. Za krátko požádal ji slavný Gallikán, vdovec, za manželku. Před svatbou však měl ještě učiniti válečnou výpravu. Konstancie prosila Boha, by mu s vítězstvím udělil světla víry a touhy po životě svatém Její prosba byla vyslyšena. Gallikán vrátil se jako vítěz a křesťan a žil zbožně a zdrželivě. Na prosbu svaté dcery své dal Konstantin na hrobě svaté Anežky vystavěti kostel a dům. Konstancie učinila slib panenství, přijala k sobě obě dcery Gallikánovy, totiž sv. Attiku a svatou Artemii, jichž památku dnes slavíme, a ještě více panen, a byla jejich představenou a vzorem až do své blažené smrti dne 18. února r. 354. Tělo její bylo pochováno ve chrámu svaté Anežky v rakvi porfyrové.

Poučení.

Svatá Kostancie dostála křestnímu slibu věrně po celý život. Vzpomínejme, na slib křestní denně, litujme posavadní nevěrnosti a pevně si umiňme, že od nynějška budeme věrně a pevně Boží přikázání plniti.

Modlitba.

Božský Vykupiteli, propůjč všem Tobě zasvěceným duším na přímluvu služebnice Své, svaté Konstancie, Své pomocné milosti, by Tobě, jakožto svému nebeskému ženichovi, lásku a věrnost zachovaly a jako moudré panny s lampami hořícími do nebeské síně svatební šťastně vkročily. Amen.

19. února.

Bl. Alvara, dominikána.

Alvarus (Alvarez) spojoval se svým vznešeným rodem ozdobu svatosti, vstoupiv časně do řádu dominikánského a prospívaje velmi jak ve ctnostech tak i ve vědách. Jakožto kazatel prošel více krajin španělských a italských a obrátil mnoho duší. Byl zpovědníkem krále Jana II. Kastilského; zřekl se však přece vysoké cti, založil u svého rodného města, Kordovy, štědrostí královskou

podporován, nový klášter svého řádu a dal mu krásné jméno, „schody do nebe.“ Na své tělo byl velmi přísný, modlil se celé noci před Nejsvětější Svátostí a spával jen málo, maje za podušku kámen. Nuzným a trpícím pomáhal, jak mohl. Jednou nalezl Alvarus ubožáka, jenž celé tělo měl poseto vředy; zavinul jej do svého pláště a donesl do kláštera, aby náležitě mohl býti ošetřen. (Viz obraz!) To však byl sám nebeský Spasitel; dal se mu poznati a zmizel. Bl. Alvarus vroucně rozjímal o utrpení Kristovu, putoval na místa svatá do Jerusalema a zavedl v klášteře svém křížovou cestu, jež pak v celém řádu byla zřízena. Alvarus skončil svůj svatý život 19. února r. 1420 a stkvěl se i po smrti zázraky. Jeho svaté kosti byly později na oltář položeny. Papež Benedikt XIV. jej prohlásil za blahoslaveného.

Poučení.

Svatý Alvarus trávil celé noci v kostele a odpočíval jen krátkou dobu. Modlemež se aspoň povinné modlitby a nezanedbávejme modlitby večerní, by Bůh nás ostříhal, a tělo naše nočním klidem opět sesílilo, aby s chutí zase Bohu sloužilo.

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi Svého blaženého vyznavače, Alvara, ctnostmi lásky a pokání měrou zvláštní ozdobil; propůjč nám, abychom na jeho přímluvu a podle jeho příkladu stále tělo své umrtvovali, a lásku k Tobě v srdci svém nosili. Amen.

20. února.

Sv. Eucheria, biskupa.

Eucherius (= povolný), syn bohatých, zbožných a vznešených rodičů v Orleanu ve Francii, synovec biskupa orleánského Sauvarica, vynikal nad své vrstevníky ctností a pilností ve studiích. Vstoupil do benediktinského kláštera Žimiéžského (Jumièges), vysvěcen na kněze kol. 719, stal se r. 721 biskupem ve svém rodišti. Pro dobro nadšen, pln účinné lásky k bližnímu, stal se všem

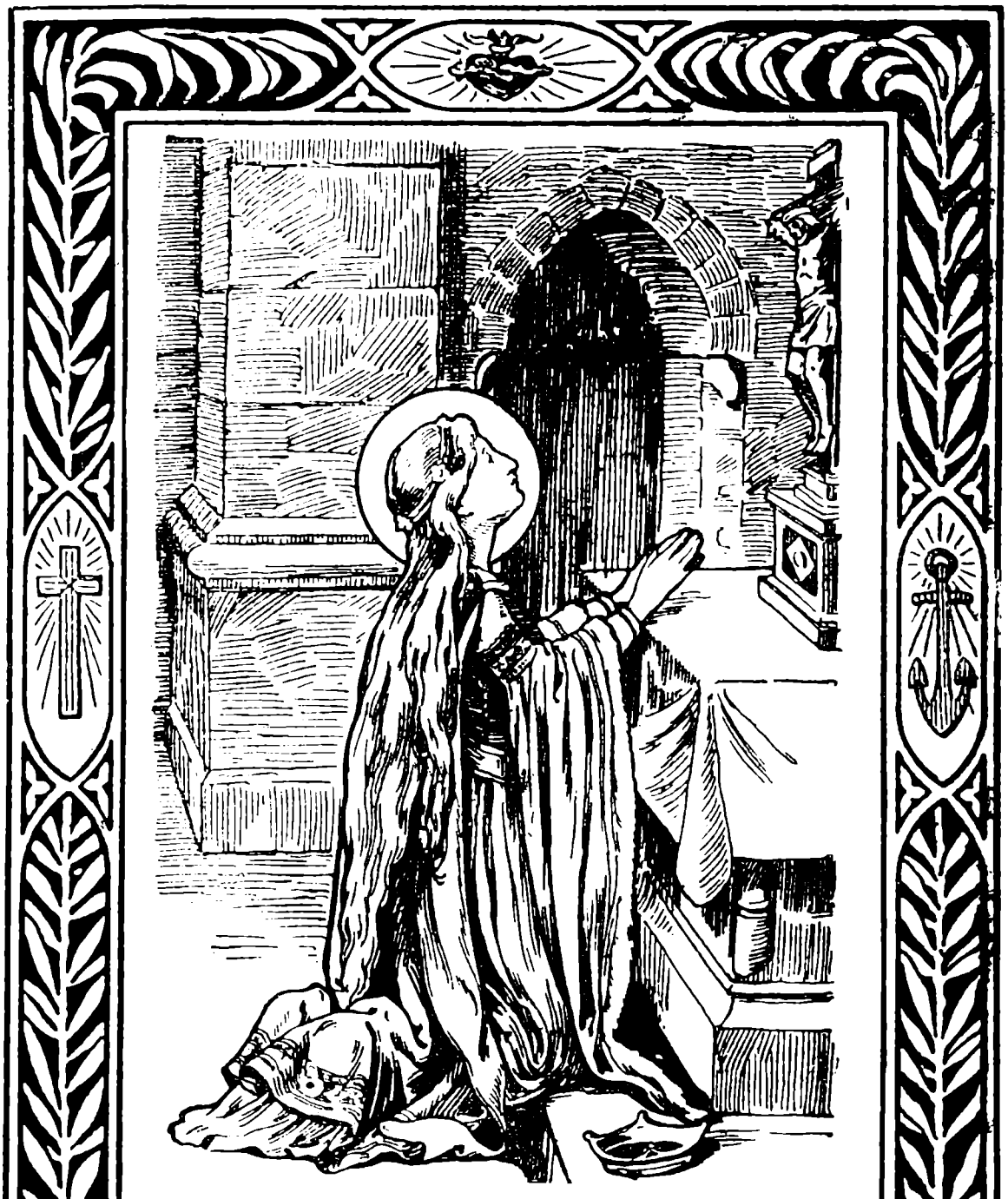
vším. Spravoval již 16 roků svůj úřad biskupský s největším požehnáním, když říšský vladař, Karel Martell, pod záminkou, že chce zapraviti útraty válečné, kostelní statky mu odňal. Svatý biskup vážně jej z toho káral. Ale falešně byl obviněn od lidí zlých. Hanilť je pro jich špatné chování otevřeně, a tak vzbudil v nich nenávist proti sobě. Říšský vladař vypověděl zbožného biskupa do Kolína a pak na hrad Hasbaine u Lytichu. Eucherius nepovolil; byl hotov raději zemříti, než nespravedlnost schvalovati. Lytišský místodržitel, poznav ho, vážil si jeho ctnosti, svěřil mu péči o chudé a dovolil mu uchýliti se do kláštera sv. Trúa (Trou), kde Eucherius dne 20. února r. 738. v Pánu zesnul.

Poučení.

Svatý Eucherius rozjímal o Písmě svatém a čítal se zálibou listy sv. apoštola Pavla. Zvláštní dojem činilo naň místo (I. Kor. 3. 19.): „Moudrost tohoto světa jest bláznovství u Boha.“ Proto řídil své jednání přesně podle vůle Boží a nedal se nedovolenými světskými názory a ohledy svésti. Následujme ho, plňme vůli Boží a vždy bojujme statečně za pravdu a právo!

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. biskupa, Eucheria, milostí Svou a pomocí uschopnil, že se vytrvale práva církve sv. zastával; uděl i nám Svou milost, abychom plnili Tvoji svatou vůli a cesty Tvých přikázání neopouštěli. Amen.

21. února.

Sv. Eleonory, královny.

Eleonora (= útrpná), dcera hraběte Provánského (Provence) ve Francii, měla mnohé duševní i tělesné přednosti. Jindřich III., král anglický, pojal ji za manželku r. 1236. Bůh požehnal jejich sňatku mnohými dítkami, z nichž jen 2 synové a 2 dcery rodiče přežili. Zbožné královně a matce bylo mnoho bolesti vytrpěti, když dítky své umírati viděla a když později král s Francií

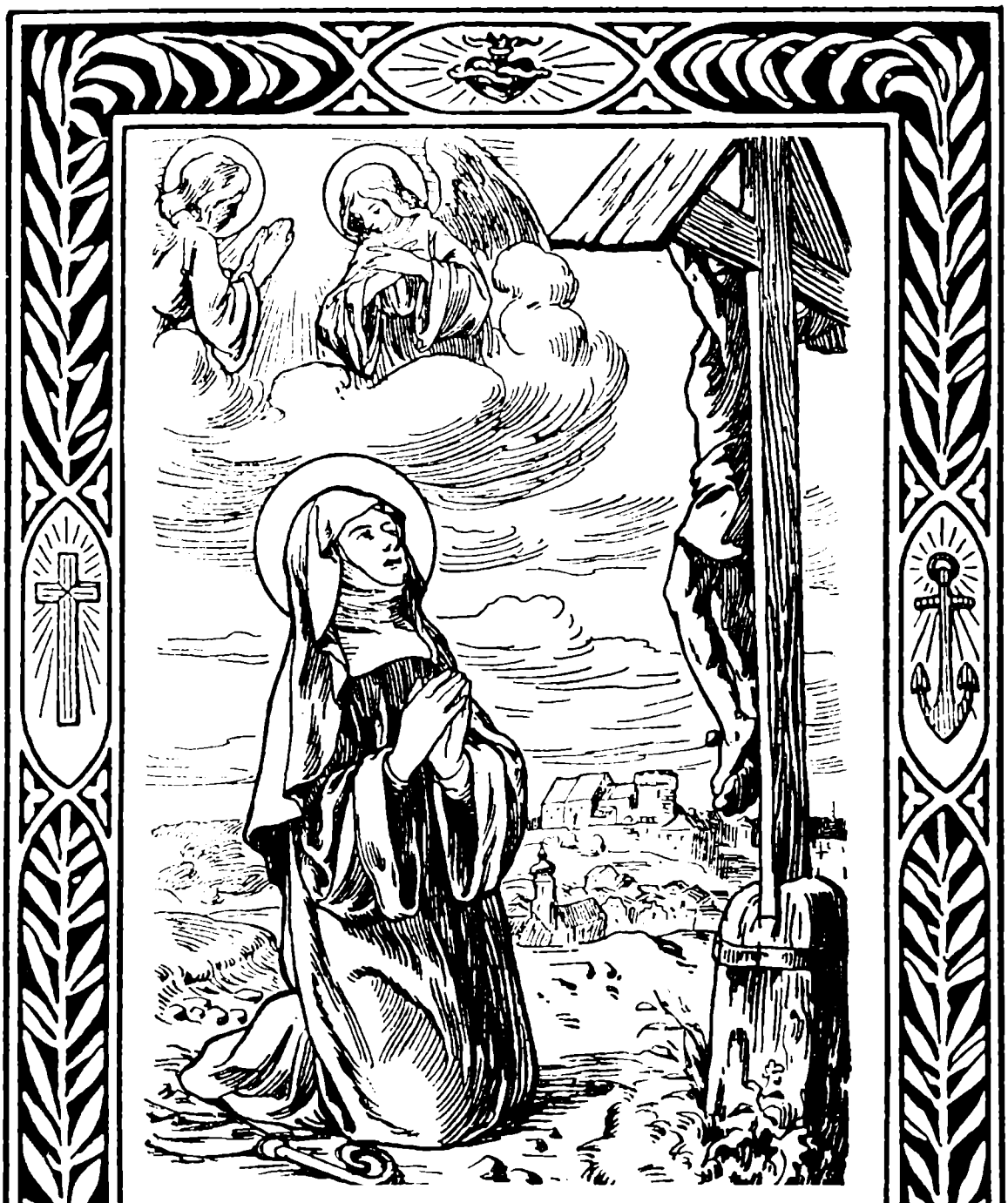
válčil a s nespokojenými velmoži ve vlastní zemi bojovati musil. Vše snášela s křesťanskou trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží. Neunavně pečovala o vychovávání dítek a o chudé a utiskované. Uchylovala se od hluku při dvoře královském, jak mohla, a raději se v samotě modlívala. Nezanedbala však žádné povinnosti. Po 37letém svorném manželství zemřel její choť r. 1273, a její syn Eduard I. nastoupil na trůn. Eleonora vstoupila do kláštera Ambresburského a po 19 let byla tam vzorem zbožnosti. Proto dopřál jí Bůh milosti, že modlitbou svou divy činila, až svoji věrnou služebnici dne 21. února r. 1292 k sobě povolal a korunou nebeskou ozdobil.

Poučení.

Bůh manželství už v ráji ustanovil a Božský Spasitel je na svátost povýšil. Manželům jsou uloženy velké a důležité povinnosti. Svatá Eleonora jest pro manželky a matky vzorem a příkladem manželské povinnosti podle vůle Boží zcela vyplňujíc, v mírnosti a trpělivosti se cvičíc a děti pečlivě vychovávajíc.

Modlitba.

Všemohoucí Bože, Stvořiteli nebes i země, uděl všem manželům Své milosti a stůj při nich, aby konali povinnosti svého stavu podle Tvé svaté vůle, všechna protivenství trpělivě snášeli a dítky zbožně vychovávali. Amen.

22. února.

Bl. Joanny Bonomi, abatyše.

Maria narodila se r. 1606 v Asingu v Italii. Na mnohé prosby dovolil jí otec, vstoupiti do kláštera Benediktinek v Bassanu. Majíc 15 roků byla v roucho řeholní oblečena, a přijala jméno klášterní Joanna (=Bohem požehnaná). Vyšší došla milosti; často byla u vytržení. Když byla zvolena za abatyši, při všech pracech Bohem se obírala. Každá urážka Boží vynucovala jí nejtrpčí slzy.

Pověst o jejích ctnostech přiváděla k ní vznešené osoby! Bůh však sesílal na ni trpké zkoušky a utrpení. Zneuznání, podezření, potupy a na cti utrhání dostalo se jí také od zdánlivě zbožných lidí. Mimo to dostavily se trapné nemoci. Po tři léta bylo jí trpěti vyrážkou, jež pro nepříjemný zápach tím trapnější byla. Zmocnila se jí též veliká úzkost, že se Bohu znelíbí a bude od Něho opuštěna. Modlila se, jako milý Spasitel na hoře Olivové, a snášela vše s odevzdaností do vůle Boží. Pán seslal jí pak opět občerstvující klid duše. Umírajíc prosila Joanna všechny sestry za odpuštění, dala-li jim kdy pohoršení anebo zavinila-li obtíže, a odebrala se k pokoji věčnému dne 22. února r. 1670 ve věku 64 let. Když bylo její tělo r. 1736 vyzdviženo, náhle se uzdravili tři nemocní. Pro tento div a jiné zázraky byla od papeže Pia VI. r. 1783 za blahoslavenou prohlášena.

Poučení.

Bylo-li blažené Joanně Bonomi domlouváno aby netrpěla přece křivého podezřívání, říkala: „To jsou drahocenné poklady; učte mne raději, klásti je ke kříži, než se pro ně hněvati.“

Modlitba.

Božský Spasiteli, Ježíši Kriste, pomoz nám Svou milostí, abychom i my, jako Tvá blahoslavená služebnice Joanna, všechna příkoří ke kříži kladli, za své utrhače se modlili a od Tebe odměny došli. Amen.

23. února.

Sv. Milburgy, abatyše.

Milburga byla dcera Merwalda, krále Mercijského v Anglii. Její matka, Ermemburga, a sestry, Mildreda a Milgitha, staly se také svatými. Milburga neměla v zevnější ozdobě žádného zalíbení, jen uvnitř, před Bohem, chtěla býti krásnou a vyzdobenou. Rozkoší světských nepokládala za nic. Vstoupila do kláštera Wenlošského, za zpovědníka si zvolila Theodora, arcibiskupa Kentr-

berského a složila v jeho ruce slavné sliby. Jednou královský princ přijel k ní do letního sídla, požádat ji za ruku. Aby unikla jeho dotíravosti, spěchala na druhý břeh mělkého potoka; když pak ji chtěl i tam následovati, voda v potoku vystoupla, že přejíti nemohl. Milburga vzkřísila z mrtvých syna jedné vdovy a zavěsila jednou svůj závoj na slunečním paprsku. Za abatyši byvši zvolena, byla nad míru pokorna. Na smrtelném loži dala krásné napomenutí sestrám a povzbuzovala je, aby zachovaly pokoj a čistotu srdce: Neb na takém jen podkladu křesťanská zbožnost může kořeny zapustiti a prospívati. Její čistá duše vešla ve slávu věčnou dne 23. února r. 722. Její sv. tělo bylo opět r. 1101 nalezeno a slavnostně pohřbeno, při čemž se stalo mnoho divů.

Poučení.

Svatá Milburga doporoučela všem co nejdůtklivěji pokoj a čistotu srdce. Ježto kláštery, jak samo sebou se rozumí, své členy ze světa přijímají, všem na tom záleží, aby získali jen osoby dobře vychované, zdárné, povolné, rozvážné a upřímné. Kláštery jsou právě štěpnicemi ctností a všichni řeholníci mají býti jednoho srdce a jedné duše. Proto už při vstupu do kláštera mívají vlastnosti, jež opravňují k dobré naději.

Modlitba.

Bože, Jenž jsi propůjčil svaté Své služebnici, Milburze, poznati marnost světa a velikost pokory; dopřej zvlášť všem ženám důmyslu a milosti, aby se vyhýbaly marnivosti a krásu duše zachovaly. Amen.

24. února.

Sv. Matěje, apoštola.

Matěj (= od Boha daný), syn zbožných a bohatých rodičů v Betlémě, byl dobře v zákonu Páně vyučen a toužil po Mesiáši. Hned jak začal Božský Spasitel Svůj veřejný úřad učitelský zastávati, odebral se Matěj k Němu a stal se jedním ze 72 učedníků. Byl svědkem Kristova učení, zázraků a zmrtvýchvstání. Po nanebevstoupení Páně měl se doplniti počet 12 apoštolů. Matěj

a Josef Barsabáš (= spravedlivý) byli navrženi k volbě na místo nešťastného Jidáše Iškariotského. Los padl na Matěje. Když při seslání Ducha svatého Matěj přijal Ducha svatého, kázal napřed svým krajanům a procestoval pak Ethiopii, Kappadocii a Macedonii a získal četné duše evangeliu. V Macedonii byl sv. Matěj na kříž přivázán, potom kamenován a sekyrou sťat dne 24. února r. 63. Jeho hlava se uctívá v kostele P. Marie Větší v Římě. Jeho svaté tělo bylo přeneseno od svaté císařovny Heleny do Říma a ve 4. stol. větší část ostatků se dostala do města Trevíru. Svatý Matěj je vzýván jakožto zvláštní patron při volbě stavu.

Poučení.

Klement Alexandrinský zachoval nám krásné napomenutí svatého Matěje: „Užívejte věcí tohoto světa jen podle vůle Boží a nelpěte srdcem na nich. Bojujte vždy proti tělu a nepovolujte nikdy jeho choutkám a chtíčům.“ Užívá-li se bohatství tohoto světa správně a nezneužívá-li se ho, jistě už tak se zabrání mnohému nebezpečenství pro spásu duše a mohou se překonati tím snadněji pokušení smyslnosti. Při volbě stavu vzývejme sv. Matěje o přímluvu! Na správné volbě stavu záleží časné i věčné štěstí.

Modlitba.

Bože, Jenž jsi přidružil ke sboru apoštolskému blahoslaveného Matěje: uděl nám, prosíme Tebe, bychom jeho přímluvou Tvé srdečné k nám dobrotivosti ustavičně zakoušeli. Amen.

25. února.

Sv. Valburgy, abatyše.

Valburga (= mocná ochránkyně) byla dcerou knížete anglického Richarda, a sestrou sv. Villibalda a sv. Vunibalda. Sv. Bonifacius povolal řeholnice z Anglie, aby založil také v Německu ženské kláštery. I přišla sv. Lioba s jinými řeholnicemi, mezi nimiž byla sv. Valburga, r. 748. do Němec. Sv. Vunibald zřídil na žádosť sv. biskupa Villibalda, biskupa Eichstättského v Heidenheimu pro sebe a

své druhy klášter mužský a mimo to klášter ženský. V ženském byla r. 754 za abatyši zvolena sv. Valburga. Sv. Valburga se horlivě modlívala, v noci často bděla, ráda se postila a zachovala tělo své od mališka ve spanilé cudnosti. Její činnost byla i na venek veliká. Radila, těšila, pomáhala, uzdravovala nemocné a s hojným zdarem rozšiřovala křesťanství, zvláště mezi ženami. Zemřela 25. února r. 779 v 79. roce věku svého. V klášteře Benediktinek u sv. Valburgy v Eichstättu uctívají se její hrudní kosti. Ostatní tělo dostalo se do kláštera v Monheimu a jak se zato má, v době násilného zavádění reformace bylo zničeno.

Poučení.

Podivuhodný je Bůh ve svých svatých i po jejich smrti. Na přímluvu sv. Valburgy po mnoho století zázračně nemocní se uzdravují. Od svatých vzchází požehnání a trvá i po jejich smrti, zatím co pro bohaprázdné lidi bují nezdar, zvlášť pro jejich pohoršení, často též po smrti jejich. Varujme se proto zlých skutků, pamatujíce na smutné jejich následky!

Modlitba.

Bože, jenž působíš také skrze ženy veliké věci nesčíslnými milostmi svými; uděl milostivě, bychom na přímluvu Tvé blahoslavené panny Valburgy, Tvého zakusili milosrdenství, jsouce nejen příkladem její čistoty poučeni, nýbrž i slávou zázraků jejich potěšeni. Amen.

26. února.

Bl. Edigny, poustevnice.

Edigna byla dcera krále francouzského. Ze zvláštního vnuknutí Božího opustila královský dvůr a všecky pocty světské, aby ctnost svoji zachovala. Na voze, voly taženém měla kohouta a zvon (viz obraz) a přišla řízením Božím až do vesnice Puchu u Fyrstenfeldbruku (Fürstenfeldbruck) v Bavořích. Tam se voli zastavili, kohout kokrhal, zvon zvonil sám od sebe, na znamení,

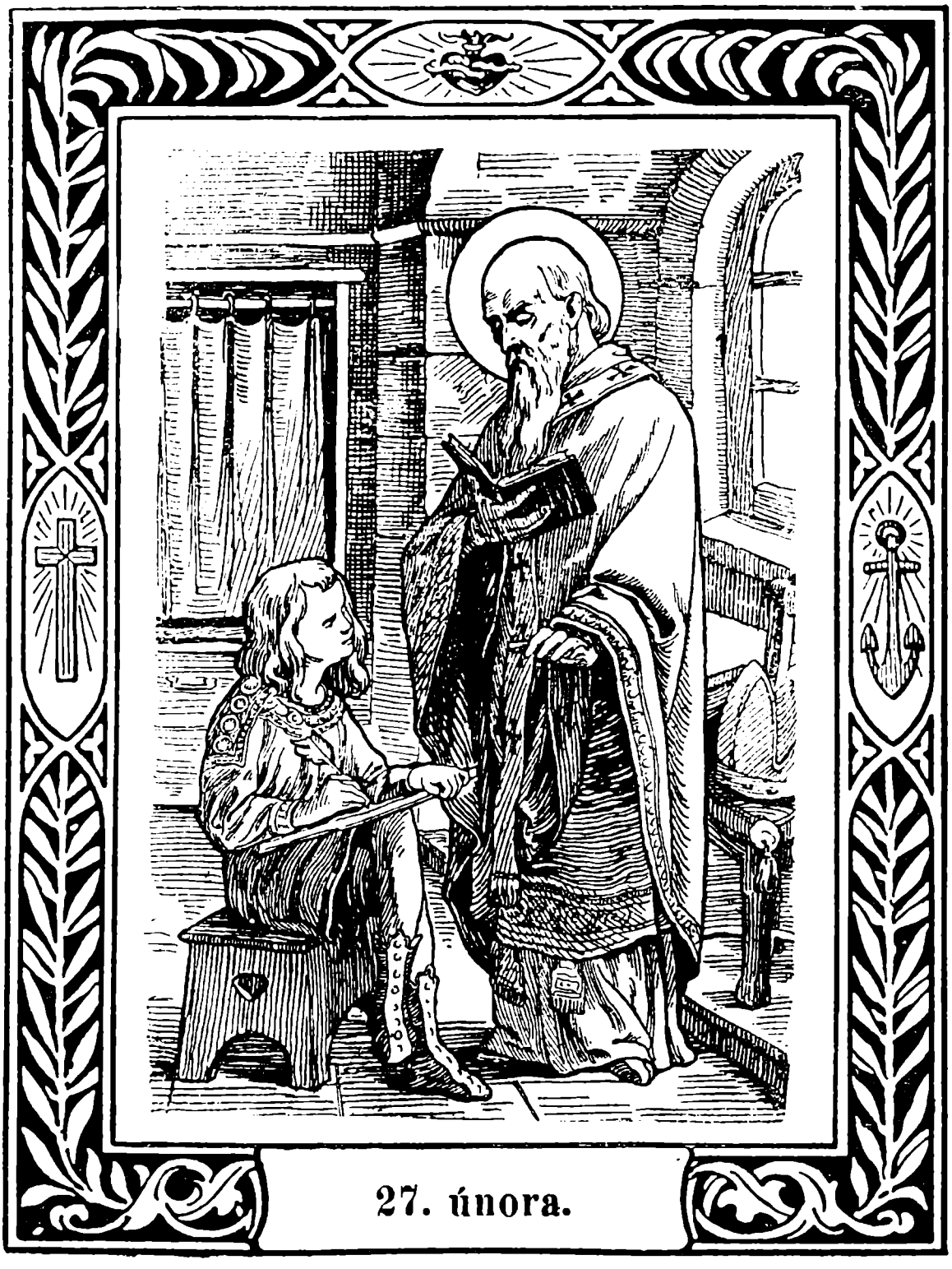
aby tam Edigna zůstala. Nalezla tam velikou, dutou lípu, v níž se ubytovala. Přísně se umrtvujíc v modlitbách a rozjímáních, žila dlouho jako poustevnice. Bůh udělil jí dar zázraků. Okolní obyvatelé v nehodách přicházeli k ní a dostalo se jim rady a pomoci. Edigna blaženě zemřela v Pánu 26. února r. 1109. Její tělo se uctívá na pobočním oltáři v kostele Pušském. Lípa stojí dosud. I zvon se zachoval a zvoní se jím při blížící se bouři. Bl. Edignu vzývá často s prospěchem, kdo něco ztratil anebo komu něco bylo ukradeno.

Poučení.

Jak velice zahanbuje blahoslavená Edigna veškeren hříšný přepych v pokrmu, oděvu a obydlí! Nikdo tedy nepřeháněj nad svůj stav; buď skromný, nevpouštěj závisti ve své srdce a nepohrdej nižším stavem. „Jako ve dne poctivě choďme, ne v hodování a v opilstvu.“ (Řím. 13, 13)

Modlitba.

Blahoslavená Edigno, která jsi, zatajivši svůj vznešený původ, chudého následovala Ježíše; přimluv se u Boha, by věřící dbali přiměřené skromnosti a uskrovňovali se v pokrmu, oděvu a obydlí, aby nelpěli srdcem na věcech pozemských, nýbrž řídíce se tvým vznešeným příkladem, nebeských si vážili statků a též jich dojíti se snažili. Amen.

27. února.

Sv. Leandra, arcibiskupa.

Leander (=přívětivý) narodil se v Kartageně ve Španělích a měl 2 sv. bratry, Fulgence a Isidora, a sestru světici, jménem Florencii. Leander vstoupil do kláštera, stal se brzo arcibiskupem Sevillským. Tam panovali arianští Visigótové. Leander snažil se modlitbou a poučováním ode bludu je odvrátiti. Výsledku den co den většího se dodělával. Sám korunní princ Hermenegild

přijal víru katolickou, a když se zpěčoval přijati večeři Páně z rukou biskupa arianského, tak se královský otec Leovigild rozzuřil, že jej dal vsaditi do vězení a tam nakonec stíti. Následujícího roku (586) povolal král, trápen pro svůj zločin výčitkami svědomí, sv. Leandra a všechny ostatní katolické biskupy a dal svého syna Rekareda Leandrovi, aby jej vyučil ve víře katolické. Po jeho smrti nastoupil Rekared na trůn, prohlásil katolické náboženství za náboženství státní, a jeho působením podařilo se obrátiti celý národ. Ba i biskupové arianští odpřisáhli blud svůj. Napsal dvě větší díla proti bludařům arianským, ale ta se nám nedochovala, právě tak i jeho listy se ztratily. Sv. papež Řehoř Veliký poslal sv. Leandrovi za odměnu jeho zásluh pallium. Sv. Leonard zesnul v Pánu dne 27. února r. 600.

Poučení.

Osoby obrácené na pravou víru dosvědčují nám ve svých rozmluvách i listech, jak za těžko jim bylo, bludy poznati, svých předsudků, v nichž se zrodili a jimž se naučili, a jiných překážek se sprostiti a do sv. katolické církve se dostati. Děkujme, za drahocenné dobro pravé, svaté, katolické víry, žijme podle předpisů jejích a modleme se s láskou za osvícení a obrácení bludařů.

Modlitba.

Sv. sluho Boží Leandře, jenž jsi na pravou křesťanskou víru celý národ svou horlivostí obrátil; pros za bludaře, by poznali bludy své, překážky statečně přemohli, a pravé víry došli. Amen.

28. února.

Sv. Osvalda, arcibiskupa.

Osvald (=pán domu), vznešený Dán, byl s pečlivostí vychován od svého strýce, Odona, arcibiskupa Kentrberského (Canterbury). Stal se kanovníkem, vstoupil však brzy do kláštera ve Flérách (Fleury) ve Francii. Tam věnoval se vědám, modlitbě a rozjímání a bylo mu těžce bojovati s ďáblem. Ďábel vytrhoval jej při pobožnosti, brzo syče jako had, brzo jako divé zvíře vřeště. Pak

hleděl klamati Osvalda v podobě anděla. Osvald však přece znamením svatého kříže poznal zlého ducha a a vždy jej zahnal. Sv. Odo povolal zpět do Anglie synovce svého r. 958 krátce to před svou smrtí. Odonovým nástupcem v Kentrberech byl sv. Dunstan, po němž na biskupský stolec Uusterský (Worcester) dosedl Osvald r. 960. R. 972 se stal arcibiskupem Yorkským. V Římě z rukou Benedikta VI. dostal pallium r. 973. Vrátiv se společně se sv. Dunstanem v Bathu slavnostně pomazal na krále Edgara. Osvald založil více klášterů, vystavěl mariánský chrám Uusterský, pečoval o chudé, uzdravoval zejména nemocné zimnicí; zemřel zásluhami obohacen 29. února r. 992 a byl v mariánském kostele Uusterském pochován. R. 1002 bylo jeho sv. tělo slavnostně vyzdviženo. Den jemu zasvěcený jest 28. únor.

Poučení.

Znamením sv. kříže sv. Osvald přemáhal roztržitosti veškery a strach. Užívejme i my znamení toho a nestyďme se nikdy, jím se znamenati na čele, ústech a na prsou! Znamením sv. kříže vyznáváme: že jsou tři božské osoby a že nás Pán Ježíš svou smrtí na kříži vykoupil.

Modlitba.

Sv. Osvalde, jenž jsi překonal všechna ďábelská pokušení při modlitbě, jí se horlivě věnuje, vypros nám svojí přímluvou milosti, bychom překonali všechny překážky své spásy a aby modlitba naše vždy vyslyšena byla od Boha. Amen.

MĚSÍC BŘEZEN.

1. března.

Sv. Sviberta, biskupa.

Svibert (Suibert, Swibert = mírností, něžností proslulý), rodem Anglosas, byl žákem sv. Egberta, jenž získal sv. Willibrorda, Sviberta a ještě 10 nadšených mužů za missionáře, aby obrátili Frisy. Vedení jsouce sv. Willibrordem odpluli do Friska r. 690 a obrátili tam mnoho lidí na křesťanství.

Sv. Svibert byl od arcibiskupa Yorkského Wilfrida vysvěcen na biskupa. Byl ochráncem pronásledovaných a slynul přísným sebezapíráním, nočním bděním a bezúhonným, svatým životem. Jeho rozsudek býval vždy spravedlivý. Neřesti přísně káral, kajícníků se však laskavě ujímal. Jeho řeč byla samá laskavost. Ve Frisku byly právě založeny četné obce křesťanské; ale najednou tam vpadli pohanští Sasové a zpustošili téměř všecko. Svibert si tedy vyprosil na správci říše, Pipinovi Heristalském, ostrov rýnský, a založil na něm klášter Werdský (nyní Königswörth zvaný) jako seminář kněžský, aby za příznivých okolností missionářské dílo mohlo býti opět počato; zemřel jako opat 1. března r. 713. Svibert uzdravoval slepé, chromé, posedlé a vzkřísil utopence. Pro tyto a mnoho jiných zázraků prohlásil jej papež Lev III. r. 803 za svatého.

Poučení.

Sv. Svibert byl vždy skromný, tichý, mírný, a ve strastech trpělivý. Snažme se ho následovati v těchto ctnostech, zvláště v tichosti, která všude šíří mír, radost, pokoj a požehnání. Modleme se též za obrácení pohanů

Modlitba.

Bože, jenž jsi na obrácení pohanů Svého sv. vyznavače a biskupa Sviberta, milostí hlásati evangelium a darem zázraků vyznamenati ráčil: propůjč i nám milosti, abychom jeho pomocí pravou víru poznali a jeho přímluvou podporováni, došli věčné slávy. Amen.

2. března.

Bl. Anežky Přemyslovny, panny.

Bl. Anežka byla šestým dítětem českého krále Přemysla Otakara I., a jeho choti Konstancie. Potvrzení své královské důstojnosti přijal Přemysl Otakar přímo z rukou papeže Innocence III. Anežka sotva tříletá byla zasnoubena polskému kněžici Boleslavovi, také ještě dítěti. Ale kněžic zemřel a Anežka dána na vychovaní premonstrátkám v Doksanech. O ruku její se ucházel anglický

Jindřich III., ano i sám Bedřich II. Ale pomocí papeže Řehoře IX. šťastně unikla sňatku. A tak navždy zbavena světských nápadníků, mohla se nyní cele věnovati ideálu františkánskému, po němž z celého srdce prahla. R. 1234 přišlo prvních pět panen na František a hned z jara potom přijala hnědé jejich roucho i Anežka. Současně zakládá řád českých křižovníků s červenou hvězdou a toto velkolepé dílo Anežčino trvá dosud k oslavě církve a spáse duší. Skoro půl století žila Anežka životem světice v zamilovaném klášteře a odtud odcházejí do nových domů řeholních její duchovní sestry. Ve zbožnosti utvrzována Řehořem IX. a Innocencem IV. a sv. Klárou. Umřela v Pánu 2. března 1282. R. 1874 prohlášena byla za blahoslavenou. V přítomné době učiněny přípravné kroky, aby byla svatořečena. Dá Bůh, že svaté tělo její, které jistě před zneuctěním sestry její dobře skryly, nalezeno bude k radosti všech věrných Čechů.

Poučení.

Pokora, základ všech ctností, jako pýcha matka vší neřesti. — Svatá Anežka, jsouc první osobou v klášteře, přece nedovolila, aby ji oslovovaly sestry abatyše, nýbrž toliko starší sestra. Zvolmež si také my pokoru za svou ctnost a ozdobu! Podporujme, „Dílo bl. Anežky Přem.," jehož účelem jest zakládati kostely a charitativní ústavy na místech, kde toho jest nejvíce potřeba.

Modlitba.

Bože, jenž jsi blahoslavenou Anežku, že rozkošemi královskými pohrdla a pokorně kříž Tvůj nesla, do nebes vyvýšil, uděl nám, prosíme, abychom jí následovali a na přímluvu její slávy věčné došli, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha sv. na věky věkův. Amen.

3. března.

Sv. Kunhuty, císařovny.

Kunhuta (místo Kunigunda = smělá a vznešená), dcera hraběte Siegfrieda Lucemburského, zasnoubila se na přání svých rodičů s vévodou Jindřichem Bavorským. V den sňatku svého složili oba slib stálé panenské čistoty. R. 1002 byl Jindřich (II.) zvolen králem německým a korunován v Římě od papeže Benedikta VIII. i se svou chotí. Bezbožní utrhači však podezřívali císařovnu, a svedli

i císaře, jakkoli byl světcem, že počal pochybovati o manželské věrnosti své choti. Sv. Kunhuta, ujištěna byvši při modlitbě, že Bůh ji bude chrániti, podvolila se po mravu tehdejším zkoušce ohněm. Přešla bosýma nohama 15 kroků po radlicích do běla rozžhavených — bez úrazu. Jindřich po té na kolenou ji prosil za odpuštění, a světice s radostí odpustila jemu i svým nepřátelům. Císař Jindřich zemřel 15. července r. 1024. Panenská vdova odebrala se za rok do kláštera Benediktinek, jejž byla sama založila v Kaufungách u Kasselu, přijala od biskupa paderbornského řeholní závoj a žila ještě 15 let jako řeholní sestra v nejhlubší pokoře a zbožnosti, až 3. března r. 1040 se odebrala na věčnost. Sv. tělo její bylo pochováno po boku jejího sv. choťě Jindřicha v kathedrálním chrámě v Bamberku. Protože se potom na její přímluvu stalo mnoho zázraků, prohlásil ji r. 1200 papež Innocenc III. za světici.

Poučení.

Chraňte se, křesťanští mužové a ženy, žárlivosti! Neboť žárlivost je náruživost, která horlivě pátrá po věcech nepěkných. Nedávejte však také příčiny k podezření!

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž ze Své slávy žádného pokolení ani stavu nevylučuješ: prosíme Tebe vroucně, abys, jakož jsi blahoslavené panně Kunhutě, po slávě pozemského císařství sídla v nebeské říši propůjčiti ráčil, i nám, Svým služebníkům, pro její zásluhy a na její přímluvu odměny věčné blaženosti propůjčil. Amen.

4. března.

Sv. Kazimíra, kralevice.

Kazimír (mírumilovný), narozený 3. října r. 1458 jako kralevic polský v Krakově, modlíval se horlivě a uctíval vroucně Matku Boží, nejmenuje jí nikdy jinak než matkou svojí. Nebylo mu ještě 13 let, když ho žádali Uhrové, aby se ujal osiřelého jejich trůnu. Zbožný kralevic však přesvědčiv se, že koruny uherské nelze dojíti bez boje, vzdal se jí. K chudým a opuštěným, k nemocným,

vdovám a sirotkům byl tak dobrotiv a laskav, že ho nazývali otcem chudých. Těla svého nepokládal za nic více, nežli za soumar a ostříhal bedlivě panické čistoty, jíž se hned v útlém věku zaslíbil. Zemřel ve Vilně 4. března r. 1484, maje něco přes 25 let. Na jeho přímluvu stalo se mnoho zázraků, pročež jej papež Lev X. r. 1522 prohlásil za světce. 120 let potom bylo sv. tělo jeho nalezeno ještě docela neporušeno a na prsou nalezen dobře zachovaný vlastní rukopis jeho marianského chvalozpěvu. Poláci si sv. Kazimíra zvolili za patrona, i dostalo se jim od něho častěji podivuhodné ochrany. Mládeži jest překrásným vzorem čistoty. — 4. března se připomíná též přenesení ostatků sv. Václava ze Staré Boleslavě do chrámu sv. Víta, které se stalo 4 března r. 938.

Poučení.

Sv. Kazimír se nazýval a také byl mírumilovným. Zachovávejme mír s Bohem, se sebou samými a se svým bližním. Mír jest nejdražším pozemským statkem, poněvadž zjednává a zachovává ostatní statky.

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. Kazimíra při rozkošech královských a radostech světských ctností stálosti posilniti ráčil: prosíme Tebe, aby na jeho přímluvu Tvoji věřící pozemských věcí nedbajíce, stále po nebi toužili. Amen.

5. brezna.

Sv. Foky, zahradníka a mučedníka.

Fokas byl zahradníkem v Antiochii, městě syrském v Malé Asii. Byv synem chudých rodičů, vydělával si štěpařstvím tolik, že mohl z toho žíti a ještě hojně udělovati almužny. Za pronásledování křesťanů pod císařem Trajanem byli vysláni vojáci, aby Foku polapili. Vojáci, neznajíce ho, tázali se ho, kde bývá křesťan Fokas. On odpověděl, že zítra jim jej ukáže, protože jej

dobře zná a počastoval vojáky láskou právě křesťanskou. Druhého pak dne oznámil jim, že on sám jest Fokas, jehož hledají. Neradi zajali jej vojáci a zavedli na soud. Jak zaznamenává římské martyrologium, vytrpěl Fokas mnoho pro jméno Kristovo, až konečně byl stat 5. března asi roku 110. Nad jeho hrobem byl později zbudován nádherný chrám. Římské martyrologium praví doslova: Poněvadž Fokas přemohl pekelného hada, proto v oněch krajinách, uštkne-li koho jedovatý had, uštknutý nezemře, dotkne-li se dveří basiliky sv. mučedníka.“ Sv. Fokas jest patronem zahradníků. — Tento den připomíná se u nás přenesení ostatků sv. Václava na hrad Pražský. Boleslav želel hrozného hříchu, proto bos putuje v průvodu s ostatky světcovými ze Staré Boleslavě do Prahy. Zbožní poutníci pozdější označili tuto cestu kapličkami, z nichž některé až dodnes se zachovaly.

Poučení.

Uvažme, co pravil Božský Spasitel o stromu neúrodném: „Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bude.“ (Mat. 7, 19.) Dbejme, jako sv. Fokas, aby nebeský Zahradník našel na stromě našeho života hodně mnoho krásného a dobrého ovoce!

Modlitba.

Všemohoucí Bože, dej, abychom spokojeni byli se svým stavem, dej nám lásku k Tobě a k bližnímu a propůjč nám Své zúrodňující milosti, abychom ke Tvé libosti živi jsouce, bohaté ovoce pro nebe přinášeli. Amen.

6. března.

Sv. Fridolina, opata.

Fridolin (=ochranný meč), urozený Irčan, byl důkladně vzdělán ve vědách a zřekl se všech pozemských práv. Stav se knězem, hlásal křesťanství po své vlasti. Protože se mu všude divili a jej ctili, odešel z Irska, boje se, aby se nestal ctižádostivým, a kázal evangelium ve Francii. Asi r. 507 přišel do Poitiers, obnovil, zjevením sv. Hilaria byv povzbuzen a králem Chlodvíkem

hojně podporován, klášter i kostel sv. Hilaria, vyhledal jeho ostatky a stal se opatem kláštera. Když se mu sv. Hilarius zjevil podruhé, odešel Fridolin do Alemanie hledat ostrova na Rýně, jenž mu byl naznačen. Skutečně ho našed nedaleko nynějšího města Säckingen, vystavěl na něm klášter mužský i ženský a chrám ke cti sv. biskupa Hilaria a kázal po celém okolí křesťanství. Tehda dva bratří, Ursus a Landulf vládli nedaleko rozsáhlými statky. Ursus na smrtelném loži daroval Fridolinovi část statků svých. Landulf však přivlastňoval si ty statky, a když se tomu sv. opat opřel, požadoval, aby dovedl živé svědky. Tu vzkřísil Fridolin Ursa a přivedl jej za svědka na soud, což Landulfa tak ohromilo, že ihned upustil od své žádosti, ba i část svého majetku přidal klášteru. Fridolin zemřel 6. března 540. Město Säckingen v Badensku povstalo pouze tím, že k hrobu sv. Fridolina se konaly pouti.

Poučení.

Často povstávají i mezi sourozenci jakož i jinými příbuznými nejprudší sváry, nepřátelství a soudy o dědictví. Mamon zaslepuje lidi a svádí je k nejhorším nespravedlnostem. Kolik duší potácí se tak v nebezpečí, že nedojdou věčné spásy, protože hřích nemožno odpustiti, dokud křivda není napravena, dokud statek nespravedlivě nabytý není vrácen. Kéž by se nikdo nedal mamonem ovládati!

Modlitba.

Prosíme Tebe, Pane, rač nás osvítiti a nám přispěti k pomoci, abychom nedbajíce hříšně těla svého a statků pozemských, Tobě věrně sloužili a věčných radostí požívati mohli. Amen.

7. března.

Sv. Tomáše Akvinského, církevního učitele.

Tomáš narodil se z hraběcí rodiny z Akvina r. 1226. Jako chlapec byl dán na učení do kláštera benediktinského na Monte Cassino, kde prospíval ve ctnosti i vědomostech. Později v Neapoli studoval a vstoupil do řádu sv. Dominika. Příbuzní ovšem a nejvíce matka snažila se Tomáše donutiti, aby vystoupil z řádu. Než sv. Tomáš nedal

se od úmyslu svého zvrátiti a složil slib řeholní. Oddal se pak celou duší studiu filosofie a bohosloví veden slavným bl. Albertem Vel.; nikdy se bez modlitby nedával do čtení ani do psaní, při nesnadné četbě Písma sv. i půst s modlitbou spojoval. Ano říkal, že všecky jeho vědomosti nepochodí tak z namáhavého učení, jako z Božího vnuknutí. Jedenkrát, modle se převroucně před Ukřižovaným, zaslechl hlas: „Dobře's o mně napsal, Tomáši: jaké odměny se ti dostane?“ Načež odpověděl: „Ne jiné, Pane, než-li Tebe“. — Ačkoliv mnoho, velmi mnoho spisů vědeckých napsal, přece také horlivě kázal slovo Boží. Poněvadž spisy jeho nad míru vynikají, a jsou takřka základem filosofie a theologie, poctěn byl názvem učitele církevního. — Hodnosti žádné ani arcibiskupské nechtěl přijati. — Papež Řehoř X. poslal jej na církevní sněm Lyonský. Sv. Tomáš však cestou onemocněl a umřel v klášteře Fossa Nova v 50. roce věku svého r. 1274. Za svatého prohlášen byl už r. 1328.

Poučení.

Sv. Tomáš Aq. se stal učencem a myslitelem prvého řádu. Sám papež Jan XXII. prohlásil o něm: „Odstraň Tomáše a veta po církvi.“ Učený světec o své moudrosti říkal, že se jí naučil pod křížem. — V kříži je naše vědění, v kříži je naše spasení.

Modlitba.

Bože, jenž podivuhodnou učeností bl. Tomáše, vyznavače svého, církev svou ozařuješ a svatou prací jeho ji požehnáváš, dej nám, prosíme, bychom nejen nauku jeho rozumem chápali, nýbrž i skutků jeho následovali. Skrze Pána našeho. Amen.

8. března.

Sv. Jana z Boha, zakladatele řádu.

Jan (= Bůh jest milostiv) Cuidad, narozený v Portugalsku r. 1495, uprchl z domu, maje teprv 8 let, a dal se ve Španělích u jakéhosi šlechtice do služby za pastýře. Proživ mnoho příhod, zařídil si obchod modlitebními knihami a obrazy, pročež po jeho blahořečení zvolili si jej knihtiskaři a knihkupci za patrona. R. 1538 usadil se trvale v Granadě, obrátil se zcela k Bohu a

vedl sv. život. Založil ponenáhlu velikou nemocnici a řád Milosrdných bratří na ošetřování nemocných mužského pohlaví. V kajícnosti a umrtvování velmi pokročil. Uctíval zvláště sv. archanděla Rafaela. Den co den sbíral pro své nemocné almužnu po ulicích Granadských, volaje při tom: „Bratří, pro lásku Boží čiňte si sami dobré!“ O nemocné se staral více než o cokolivěk jiného. Jedenkráte umývaje jakémusi nemocnému nohy, poznal v něm milého Spasitele, což jej neskonale potěšilo (viz obraz!). Pomáhal též nuzným, jak jen mohl. Dne 8. března r. 1550 (na své narozeniny) rozloučil se se světem, v 55. roce věku svého. Bůh oslavil Jana za živa i po smrti četnými zázraky, pročež jej papež Urban VIII. r. 1630 prohlásil za blahoslaveného a papež Alexander VIII. r. 1690. za svatého.

Poučení.

Sv. Jan z Boha podporoval také nemajetné vdovy a chudobné dívky, kterým hrozila zkáza mravní. Někteří všetečkové se skryli, aby viděli, co se děje za návštěv Janových. Vidouce však skutky jeho dobré, musili s hanbou odejíti. Jak oškliva je zvědavost, všetečnost, podezřívavé pozorování a naslouchání! Praví již přísloví: „Kdo za dveřmi poslouchá, sám o sobě slýchá.“ Podporujme dílo Milosrdných bratří hojnou almužnou!

Modlitba.

Bože, jenž jsi blahoslaveného Jana svou láskou roznítiti, v ohnivých plamenech chrániti a skrze něho svou církev novým řádem obohatiti ráčil: propůjč nám pro jeho zásluhy, abychom ohněm Tvé lásky ze svých hříchů očistěni, prostředků věčné spásy dobře užívali. Amen.

9. března.

Sv. Františky Římské, vdovy.

Františka, vznešená paní římská, narodila se r. 1384. Od malička jevila znamenité přednosti. Nedbajíc dětských her, nejraději v samotě se modlívala. V jedenáctém roce věku svého umínila si, zachovati panenskou čistotu. Avšak z poslušnosti k rodičům provdala se za Vavřince Ponzianiho. Žila pak i v manželství přísně. V prázdné chvíli se nejraději modlívala a všemožně

se přičiňovala, aby odvrátila paní římské od ješitnosti a nádherymilovnosti. Když byl její manžel do ciziny vypuzen a statků pozbyla, nad to pak když tři dítky, ze čtyr, které měla, záhy ji zemřely, říkala s Jobem zbožným: „Bůh dal, Bůh vzal; budiž jméno Páně pochváleno!“ Po smrti manželově vstoupila do „Ústavu Obětovaných,“ který sama zřídila, a jinak si neříkala, než děvečka ačkoli byla duchovní matkou všech svých družek. Často nosila sama k chudákům dříví nebo jim je vozila na oslu. Nemocné ráda navštěvovala. Ráda rozjímala o utrpení Páně. Po sv. přijímání často mívala vidění. Zázračně léčila nemocné; předpovídala budoucí věci. Když pak ji chtěl ďábel pokoušeti ke hříchu, zachránil ji vždy anděl zvláště od Boha jí přidělený. Jednou Pán na její přímluvu chléb, který by byl sotva třem sestrám dostačil, tak rozmnožil, že 15 sester se nasytilo. Zemřela v 56. roce věku svého, dne 9. března r. 1440, sama den své smrti předpověděla: „Má pouť se skončí v noci se středy na čtvrtek.“ Smrt se věrně dostavila.

Poučení.

Sv. Františka nečekala, až chudáci přijdou, nýbrž je sama vyhledávala a podporovala. Vědouce dobře, že, co chudým učiníme dobrého, jest jako Kristu Pánu učiněno, rádi podle jejího příkladu dávejme almužnu, aspoň těm, u nichž velikou bídu pozorujeme.

Modlitba.

O Bože, který jsi blahoslavené služebnici své, Františce, mimo jiné milosti zvláštního anděla za ochránce dal, uděl nám milostivě abychom na její přímluvu mezi anděly jednou se dostali. Pro Krista Pána našeho. Amen.

10. března.

40 sv. mučedníků ze Sebasty.

Licinius, císař říše východořímské, nechtěl míti mezi svými vojáky křesťanů. Místodržitel Agrikola rozhlásil toto nařízení v Sebastě, městě armenském v Malé Asii. Tu prohlásilo se za křesťany 40 vojínů chrabrostí svou proslulých. Ani lichocení ani hrozby jich nezviklaly; i byli uvězněni. Vůdce Lysias přišel k „odbojníkům“ a vyslýchal je. Poněvadž u víře vytrvali, dal

jim ústa kamením rozbiti a odsoudil je, aby na blízkém zamrzlém jezeře s obnaženým tělem stáli, dokud nebudou bohům obětovati nebo nezahynou. Sv. vyznavači, byvše tam zavedeni, sami se svlékli a povzbuzovali se vespolek ke stálosti. Jeden ze strážníků viděl, ani andělé 39 z nich korunují; jedna koruna však zbývala; jeho úžas se mu brzo vysvětlil; nebo jeden ze 40 oněch bohatýrů pozbyv mysli vstoupil do připavené teplé lázně, ale hned zemřel. Tu odvrhl strážce svůj oděv volaje: „I já jsem křesťanem“ a přidružil s k oněm 39. Celou noc bylo světcům ztráviti na ledě. Ráno přijeli s vozy, spřeráželi vysíleným, avšak ještě dýchajícím světcům, hnáty a odvezli je na veliký oheň, kdež byli spáleni 9. března r. 310. Památka jejich se slaví 10. března.

Poučení.

40 sv. mučedníků pravilo k místodržiteli: „Všemi pozemskými poklady, které nám slibuješ a za cosi velikého pokládáš, pohrdáme. Jen jedné koruny si žádáme, koruny spravedlnosti. Jen jedna starost naplňuje nám srdce, starost o slávu budoucího věčného života.“ Pečujme o ni též my!

Modlitba.

„O vy svatí mužové, kteří jste svým vítězstvím zasloužili, abyste s Pánem Bohem byli spojeni, orodujte za nás. My jsme pouzí bídní hříšníci. Přimluvíte-li se však mocně u Boha, osvítí milost Ježíše Krista naše duše, a naše srdce svatým ohněm Božské lásky roznítí.“ Amen. — Modlitba sv. Efrema.

11. března.

Sv. Humberta, vévody.

Humbert (= hrdina) byl synem Gosberta, vévody ve Francii, a jeho choti Geily (Geilany). Gosbert byl obrácen sv. Kiliánem; poněvadž však sv. Kilián prohlásil, že nesmí vdovy po svém bratru podržeti za manželku, dala světce tato zlá žena zavražditi (8. července r. 689) Humbertovi oškliVil se zločin matčin, i hleděl zbožnými nadacemi Boha smířiti. Když syn jeho Rudolf mohl na-

stoupiti panství, odebral se k svému příteli sv. Burkardovi do kláštera sv. Ondřeje ve Würzburgu U Holzbachu (Onspach) založil klášter benediktinský, a tak povstalo dnešní město Ansbach. Humbert nadal klášter statky a důchody hojnými a shromáždil kolem sebe mnoho mnichů, chtěje mezi nimi dokonati život svůj. Když mu choť umřela, dlel stále v klášteře a spravoval jeho zevnější záležitosti jako opat, třeba nikdy obřadně nesložil mnišských slibů. Chodíval často ke pramenu, tři hodiny vzdálenému, aby se tam bez vyrušování mohl oddati rozjímání; odtud jméno „studně Humbertova“ (Gumbertsbronnen). Humbert zemřel 11. března roku asi 780. a byl pohřben ve chrámu klášterním. Jeho sv. tělo bylo r. 1165 vyňato a v rakvi položeno před hlavním oltářem, až mu ke cti postavili vlastní kapli v novém chrámě sv. Humberta. Ansbach r. 1563. přestoupil k reformaci a protestanté přivlastnili si klášter i kostel. Ostatky Humbertovy byly uchráněny od zkázy, a část jejich dostala se do Kolína.

Poučení.

Již od mladých let jsa zbožný, žil sv. Humbert ač bohat, v chudobě, rozkoše skromností zaměňoval, mysle toliko na Boha a dokazuje svou víru účinnou láskou. Pamatujme při všem svém konání na Boha a čiňme dobře, jak jen můžeme!

Modlitba.

Sv. Humberte, jenž přes všecka nebezpečí světská zbožnosti věrným jsi zůstal: vypros nám svou přímluvou rozvahy a přispění od Boha, bychom i my nebezpečí světská poznávajíce, všech příležitostí ke hříchu pečlivě se vystříhali. Amen.

12. března.

Sv. Řehoře I. Velikého, papeže a učitele církevního.

Řehoř (= bdělý) narodil se r. 540 v Římě. Otec jeho Gordián byl váženým a bohatým senatorem, sv. Sylvia byla jeho matkou. Již od mládí svého byv pobožný, vykonal Řehoř nesčetné dobré skutky. Založil na ostrově Sicilii 6 klášterů a dům otcovský proměniv ve klášter benediktinský, vstoupil sám do něho, stal se jeho opatem a r. 590

byl zvolen za papeže jako nástupce Pelagia II vzdor odporu svému a 3. září korunován. Nazýval se „sluha sluhů Božích“. Ačkoli chatrné měl zdraví a celých posledních 5 let života jeho pakostnice poutala jej na lože, přece velikolepá provedl díla. Hlásal lidu slovo Boží, opravil církevní zpěv tak, že po něm se zove gregoriánským, vydával spasitelné rozkazy pro sv. církev, pečoval o chudé co nejstarostlivěji a nejedl nikdy, dokud nedal ze svých pokrmů chudým, jichž 12 hostil; vykupoval zajaté a ujímal se panen Bohu zaslíbených. Obrátil mnoho židův a touže obrátiti též Anglii, poslal tam sv. Augustina s několika missionáři. Pečoval také zvláště o Langobardy, Francii, Španěly a Afriku i říši Řeckou. Sepsal přeskvostná díla, a počítá se proto mezi 4 veliké církevní Otce latinské. Dne 12. března 604 odešel s tohoto světa. Jeho sv. tělo bylo uloženo u sv. Petra. V Římě jest mu zasvěceno tré chrámů, z nichž jeden stojí na témž místě, kde stával jeho rodný dům. Sv. Řehoř jest patronem učenců a zakladatelem církevního státu.

Poučení.

Podle sv. Řehoře, jsou ony hostiny dobré, na nichž se o nikom špatně nemluví, nikdo se nevysmívá, na nichž se život osob nepřítomných nebéře na přetřes, na nichž se tělu nedává více, než potřebuje. Jen takových se také my súčastňujme!

Modlitba.

Bože, jenž jsi duši služebníka svého Řehoře odměnu věčné blaženosti propůjčiti ráčil: dej milostivě, aby nám, kteří jsme břemenem hříchův obtíženi, na jeho přímluvu u Tebe ulehčeno bylo. Amen.

13. března.

Sv. Eufrasie, řeholnice.

Eufrasia (=dobře smýšlející) byla dcerou bohatých a urozených rodičů v Cařihradě a s císařem Theodosiem I. Velikým blízce spřízněna. Po smrti otcově odebrala se matka její na poušť thebskou do Egypta a sloužila Bohu nedaleko kláštera Karmelitek. Do kláštera s ní chodívala častěji i dcera její; bylo jí teprve 8 let, když objala kříž a prosila o přijetí do kláštera; a prosba

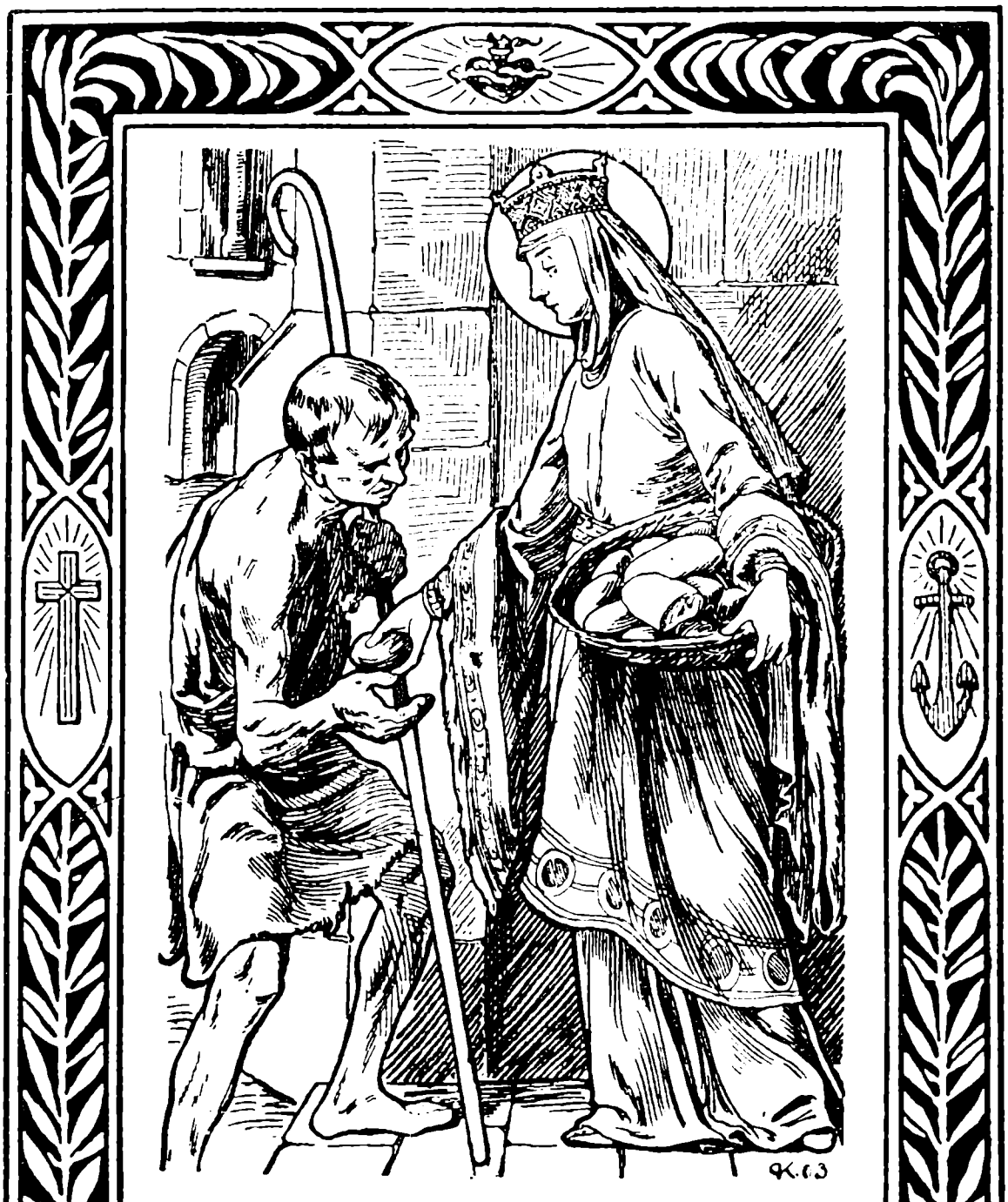
její byla vyslyšena. Eufrasia vzdělávala všecky svými ctnostmi a zvláště naprostou poslušností. Na rozkaz představené nosila kamení s místa na místo a zase nazpět (viz obraz!), pekla chléb, nosila plné koše k chudým a postila se velmi přísně. Tu jí došla zpráva od císaře, aby se vdala za váženého ženicha. Eufrasia však odepsala císaři, jenž byl jejím poručníkem, list tak dojímavý, že rozplakav se nad ním, s radostí ji nechal v klášteře, a jak si přála, všecky její statky rozdělil mezi chudinu, sirotky a chrámy. Eufrasia byla neobyčejně skromna, zapomínajíc svého vznešeného rodu. Bůh ozdobil tuto svou služebnici darem zázraků a vzal ji ve věku 30 let k Sobě do nebe dne 13. března roku asi 410.

Poučení.

Matka obětovala své sv. dítě Bohu řkouc: „Vezmi, Pane, toto nevinné dítko pod svou ochranu. Miluje ť a hledá jenom Tebe a chce býti jediné Tvým.“ O kéž by rodiče své děti den co den obětovali Bohu, jenž jim je svěřil a z nichž bude počet žádati. Nesmějí dětem svým brániti, nýbrž mají jim býti nápomocni, aby si zvolily stav podle vůle Boží. Děti pak mají od sv. Eufrasie se učiti rodičům svým úplnou poslušnost prokazovati a radost jim činiti.

Modlitba.

Bože, jenž jsi svou sv. služebnici, Eufrasii, od nejútlejšího mládí na cestu svatosti vésti ráčil: stůj při nás svou milostí, abychom po cestách tvých rozkazů kráčejíce oné dokonalosti došli, které na nás žádáš. Amen.

14. března.

Sv. Matildy, královny.

Matilda (= mocná rekyně), rodem hraběnka, byla pilná, mravná, skromná, štědrá a spanilá. Otto, vévoda saský, přál si jí za nevěstu pro syna svého Jindřicha, kterýž sňatek byl také uzavřen Jindřich I. (Ptáčník) stal se r. 919 králem německým. Čím výše vystoupila Matilda ve světské hodnosti, tím více ponížila se před Bohem. Svému okolí nebyla paní, nýbrž milenou mateří.

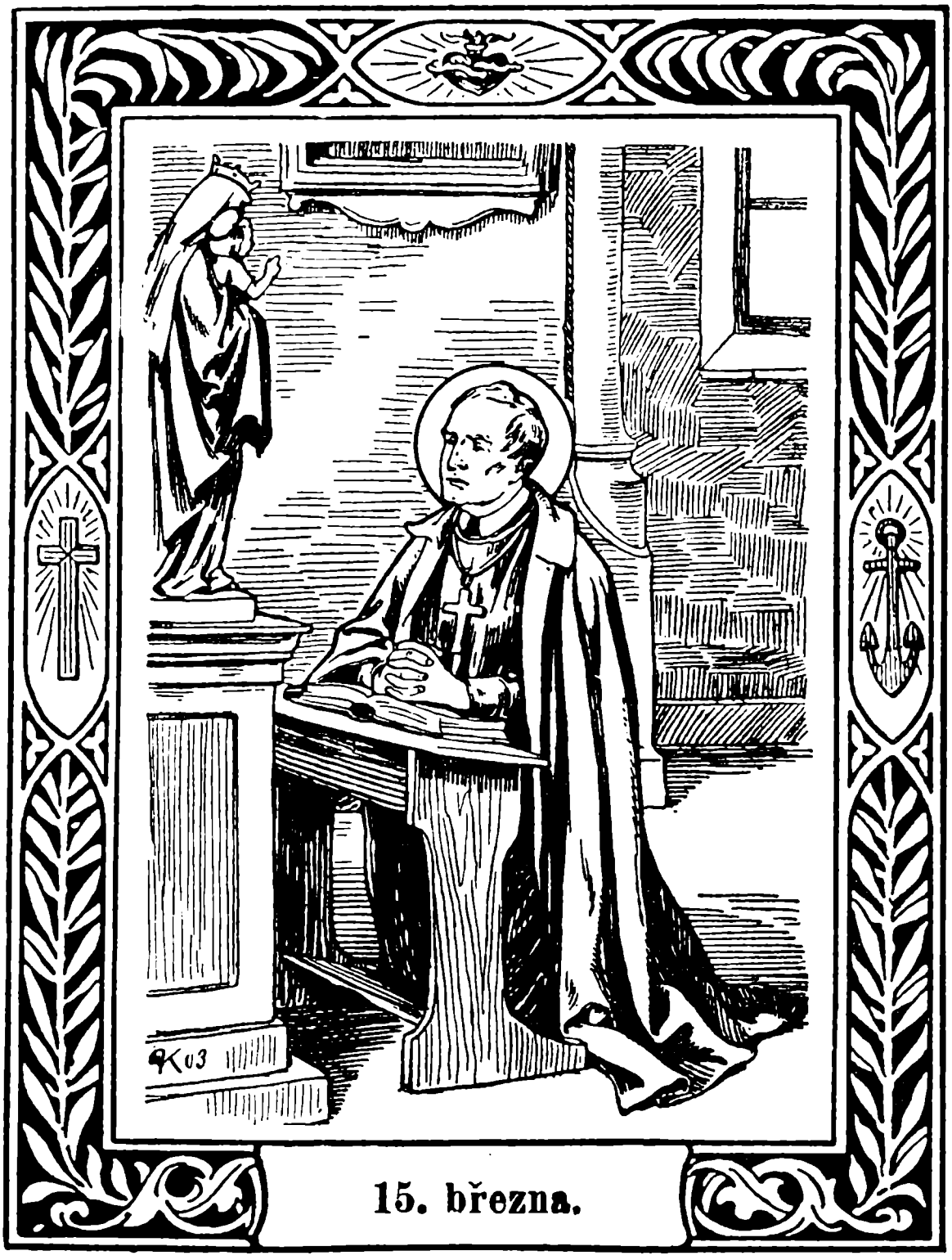
Zarmoucený nikdy beż útěchy od ní neodešel; každému se dostalo, zač prosil. I za odsouzené prosívala. Se svým chotěm žila Matilda ve shodě, že se zdálo, jako by byli jedno srdce, jedna duše. On jí vyplňoval každé její přání, věda na jisto, že nikdy nechce nic zbytečného. Z manželství jejich narodili se 4 synové, z nichž byl první potomní císař Otto I. a dcera. Když král r. 936 zemřel, snášela hořký svůj bol s největší oddaností do vůle Boží. Pohřbivši chotě důstojně ve chrámě sv. Serváce v Quedlinburgu, povolala tam řeholnice, aby se zaň modlily. Založila tři kláštery. Jako vdova vynikala bázní Boží, trpělivostí, stálostí, milosrdenstvím, mírumilovností, mravností a modlitbou. Čítala po výtce knihy duchovní, zvláště o utrpení Páně a životy Svatých. Den co den obcovala mši sv. Chudým, vdovám, sirotkům a poutníkům byla druhou matkou. Neuznalost dvou synů svých nesla trpělivě. Bůh propůjčil jí dar proroctví. Rozloučila se se světem 14. března r. 968. Její sv. tělo odpočívá po boku jejího chotě v hrobce zámeckého kostela v Quedlinburgu.

Poučení.

Pravidlem sv. Matildy bylo: Trpělivě snášejíce protivenství, můžeme si získati mnoho zásluh. Ale pozbýváme veliké části svých zásluh, nemáme-li lásky k těm, kteří nás zarmucují.

Modlitba.

Bože, Ty jsi propůjčil sv. Matildě takovou stálost v utrpeních a v lásce k nepřátelům: dej i nám milost, abychom i my všecka protivenství trpělivě snášeli a žádné hořkosti proti vinníkům svým v srdci místa nedali. Amen.

15. března.

Sv. Klementa Marie Hofbauera-Dvořáka, Redemptoristy.

Klement Maria Dvořák (zněmčelé jméro Hofbauer) narodil se 21. prosince r. 1751 v Tasovicích na Moravě a byl na Jana pokřtěn. Rodiče jeho byli zbožni. Otec jeho jmenoval se Pavel Dvořák; byl řezníkem v Mor. Budějovicích. Odtud se přestěhoval do německé obce Tasovic u Znojma a tam podle tehdejšího zvyku změnil příjmí Dvořák v Hof-

bauer. Matka jeho, Maria Sterova, byla dcera obecního představeného. Jan ctil zvláště Matku Boží a sv. Josefa a modlil se rád sv. růženec. Vyučiv se pekařem ve Znojmě, pomáhal jako pekařský tovaryš v klášteře Luckém, kde také začal studovat. Později putoval dvakrát do Říma, studoval pak ve Vídni a vstoupil r. 1784 v Římě do kongregace Redemptoristů. Zakladatel jejich, sv. Alfons z Liguori ještě žil a předpověděl, že Klement (tak totiž byl jinoch při svém přijetí nazván) stane se v krajinách severních nástrojem k oslavě Boží. Sv. sliby složil 19. března 1785 a následujícího roku stav se knězem, byl poslán jako missionář do Varšavy. Tam založil stanici missionářskou a působil ve všech třídách obyvatelstva mnoho dobrého. Byv zvolen za generálního vikáře celé kongregace, rozšiřoval ji po Německu a Švýcarsku. Byv pak r. 1808 z Varšavy vyhnán, odebral se do Vídně jíž se stal apoštolem požehnaně působiv 12 let jako kazatel, zpovědník a dobrodinec chudiny. Vychoval řadu vynikajících osobností z řad duchovenstva šlechty a učenců. Zemřel tamtéž dne 15. března 1820. R. 1909 byl prohlášen za svatého první tento Redemptorista český.

Poučení.

Světec náš nás velmi důrazně napomíná: Pomněte toho, že kněžími přichází buď spása nebo záhuba, buď požehnání neb zatracení na lidstvo. Modlete se proto, a proste úpěnlivě, aby Pán posílal kněze svaté; neboť oni jsou největším dobrodiním jak jednotlivcům tak celému lidstvu.

Modlitba.

Dej nám, Pane, pro zásluhy a na přímluvu svého blahoslaveného služebníka Klementa milost, abychom vytrvalou modlitbou všecky překážky svého spasení překonávali, stále podle víry a ve svaté bázni před Tebou žili a kdysi jako vítězové nad světem, nad ďáblem a nad tělem blaženě k Tobě došli. Amen.

16. března.

Sv. Heriberta, arcibiskupa.

Heribert (= slavný rek) pocházel ze vznešeného rodu ve Vormsu a stal se tam kanovníkem. Císař Otto III. mu plně důvěřoval, učinil jej svým kancléřem a cestoval s ním často do Italie. Byv zvolen arcibiskupem Kolínským, Heribert dostal od papeže Sylvestra II. pallium; horlivě kázal, diecési svou pilně visitoval, všude zůstavuje stopy své horlivosti a lásky. Důchody a statky své rozdal

kostelu a chudým, ponechávaje sobě jen nejnezbytnější. Založil klášter zvaný Deutz. Lesku zevnějšího Heribert sice nezavrhoval, nosil však drsné kajícné roucho. U nového císaře Jindřicha II. upadl v nemilost; teprve později poznal císař jeho ctnosti a věrnost a smířil se s ním. Ve veřejných bědách a strastech utíkal se zbožný arcibiskup k modlitbě a vyprosil jednou v době sucha potřebný, úrodný déšť. Na jedné visitační cestě zmocnila se ho smrtelná zimnice; nařídil tudíž, aby byl sv. svátostmi zaopatřen, do Kolína donesen a tam v domě u nohou kříže položen, aby mohl ještě jedenkráte Bohu své stádo doporučiti Byv dopraven do svého příbytku, kázal veškeré své jmění, které mu zbývalo, rozděliti kostelům, příbuzným, služebnictvu a chudým; potom vypustil svou svatou duši, 16. března r. 1021. Papež Řehoř IX. potvrdil úctu jeho.

Poučení.

Císař Jindřich II. dlouho pro zlomyslné pomluvy Heribertovi nepřál, až konečně toto očerňování prohlédl. Heribert však poručil ospravedlnění své neviny milému Bohu a zajisté k svému dobru. Varujme se pomluv a očerňování a zavírejme před nimi ucho své!

Modlitba.

Bože! Ty zkoumáš srdce a ledví a poznáváš nejtajnější myšlenky; propůjč nám oné čistoty myšlenek a skutků, která Ti milá jest, a zmař zlomyslnost protivníků našich. Amen.

17. března.

Bl. Jana Sarkandra, mučedníka.

Jan Sarkander narodil se 20. prosince 1576 z rodiny šlechtické ve Skočově ve Slezsku. Otec mu brzo umřel. Zbožná matka jej k Bohu vésti neustávala. Na vychování poslán byl do Příbora. Studoval v Olomouci, potom v Praze, kde byl povýšen r. 1603 na „dokonalého mistra filosofie.“ Ale ještě v Praze rozhodl se vstoupiti ve službu církve sv. a proto se odebral na studia bohoslovecká

do Hradce Štýrského do konviktu jesuitského. Tam se stal „zvláštní ozdobou university Ferdinandovy.“ Jako novosvěcenec r. 1608 byl kaplanem v Opavě u svého strýce, v Charvátech u Olomouce a v Unčově, kde byl i na krátko farářem. Farářem pak byl v Charvátech, později ve Zdounkách, potom v Boskovicích a v Holešově, kde před ním po 80 let zuřilo kacířství. Protože neunavně hájil učení a práv církve sv. a nechtěl vyzraditi, z čeho se mu zpovídal kníže Lobkovic, popudil proti sobě kacíře že prý zosnoval vpád polského vojska do Moravy v únoru 1620. I utekl se před nimi s dovolením církevní vrchnosti pod ochranu Panny Marie Čenstochovské. Ale láska k věřícímu lidu nedala mu tam dlouho pobýti. Vrátil se do Holešova, kde byl znova stihán a uvězněn v Olomouci. Byl pak na skřipec natažen, pochodněmi pálen a čtyři neděle snášeje trpělivě hrozné bolesti, v žaláři dokonal svatý život dne 17. března r. 1620 mezi 10. a 11. hodinou v noci. Svaté jeho tělo pochováno jest v kapli sv. Vavřince ve farním chrámu Panny Marie. Poněvadž jej Pán Bůh mnohými zázraky oslavil, prohlásil jej sv. Otec Pius IX. za blahoslaveného r. 1859.

Poučení.

Ve smrtelném zápasu se sv. Jan ještě pološeptem modlil: „Obrátiž se, duše má, v odpočinutí své; nebo Hospodin dobře učinil Tobě. Nebo vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohy mé od pádu. Líbiti se budu Hospodinu v krajině živých.“

Modlitba.

O Bože, který jsi bl. Jana, mučedníka, milostí svou sílil, že statně vždy pravou víru vyznával a tajemství zpovědní zachoval, uděl nám milosti, abychom, podle jeho příkladu stálými jsouce, všeliké protivenství pomocí jeho šťastně překonali. Pro Krista Pána našeho. Amen.

18. března.

Sv. Cyrilla Jerusalémského, biskupa a učitele církevního.

Cyrill (= velebný) narodil se r. 315 v Jerusaléme a vstoupil do řádu sv. Basila. Od biskupa Maxima byv r. 315 na kněžství vysvěcen povolán byl k úřadu kazatelskému. Též vyučoval katechumeny a sepsal znamenité katechese. Roku 350 zvolen byl biskupem Jerusalemským. Tehdy zjevil se veliký, podivný jasný kříž, který se od Kalvarie

až k hoře Olivetské táhl a po několik hodin ode všech obyvatelů mohl býti viděn. Císař Julian, odpadlík, povolal ve své nenávisti ke Kristu židy do Jerusaléma zpět a poskytoval jim veškeré pomoci, aby jen znovu vystavěli chrám, který Titus zbořil. Když však základy kopali, strhlo se zemětřesení, a ohnivé koule vylétaly ze země, takže židé poděšeni jsouce od díla utekli. Sv. Cyrill byl několikráte vypověděn a bylo mu celkem 16 let ve vyhnanství ztráviti. Súčastnil se všeobecného koncilu v Cařihradě a hájil (viz obraz!) Božství Kristovo proti Ariánům a Božství Ducha sv. proti Macedoniánům. Zanechal po sobě 24 krásných katechesí. Mnohých si dobyv zásluh skonal 18. března r. 386. Dostalo se mu čestného názvu „církevní učitel.“ Papež Lev XIII. nařídil úctu jeho v celé církvi.

Poučení.

Rodiče nabádejte své dítky slovy:

Dítky, učte se pilně katechismu, nechť vás námaha tohoto učení nikdy neomrzí! Mějte při vyučování náboženství dobrý pozor, abyste pravdám sv. víry správně porozuměli, je uvážili a podle jejich předpisů svůj život zařídili. Ctěte též své duchovní správce a katechety, dělejte jim pilností, pozorností a poslušností radost a buďte jim vděčny po celý život.

Modlitba církevní.

Propůjč nám, prosíme Tebe, všemohoucí Bože, na přímluvu blahoslaveného biskupa Cyrilla, abychom Tebe jakožto jedině pravého Boha, a kteréhož jsi byl poslal, Ježíše Krista, tak poznali, že bychom si navždy zasloužili k (oněm) ovečkám připočteni býti, které Tvého hlasu poslouchají. Amen.

19. března.

Sv. Josefa, ženicha bl. P. Marie a pěstouna Páně.

Josef (= přírůstek, rozmnožení) narodil se v Betlémě a pocházel z královského rodu Davidova. Jeho rodiče byli však chudobni a zůstali nepovšimnuti. Josef živil se prací tesařskou. Mnozí se ucházeli o ruku blahoslavené Panny Marie. Bylo ustanoveno, že ten má býti jejím manželem, jehožto prut se přes noc zazelená. To se stalo prutu Josefově.

Zasnoubil se tedy Josef s Marií. Když však Josef pozoroval, že jeho nevěsta požehnána jest, nechtěl jí soudu udati, nýbrž tajně opustiti. Neboť neznal dosud velikého tajemství podivuhodného vtělení Ježíše Krista, až mu je anděl zjevil. Jakožto pěstoun staral se velice o P. Marii a milého Ježíška. Jakou svatost a jaký mír ukazuje nám život sv. rodiny vtichém domku v Nazaretě! Sv. Josef zemřel jsa stár asi 70 let v rukou Ježíšových a Mariiných klidně a s největší útěchou (19. března) a proto jest jakožto patron umírajících uctíván a vzýván. Hrob jeho jest v údolí Josafatském. Svaté tělo jeho nebylo nikdy nalezeno. Jediné ostatky po něm jsou kusy z jeho oděvu a snubní prsten. Gerson, sv. Bernardin a sv. František Saleský tvrdí, že sv. Josef při vzkříšení Páně byl vzkříšen a při nanebevstoupení Ježíše Krista s tělem i s duší do nebe vzat. Papež Pius IX. ustanovil 8. prosince 1870 sv. Josefa ochráncem celé církve svaté. Josef je též patronem jinochů, manželů, sirotků, dělníků, zvláště tesařů a spolků tovaryšských.

Poučení.

Sv. Terezie dí: „Zvolila jsem si za ochránce a přímluvce sv. Josefa a nepamatuji se, že bych jej od té doby za něco prosila, čeho by mně nebyl splnil. Jiným svatým dal Bůh jen v jediné nouzi pomoci. Tohoto slavného světce jsem však poznala jakožto pomocníka ve všech potřebách. Každému bych radila, s velikou pobožností se utíkati k sv. Josefovi.“

Modlitba.

Prosíme Tě, Pane, by nám pro zásluhy ženicha Tvé nejsvětější Rodičky pomoženo bylo: aby nám, čeho sami dojíti nemůžeme, na jeho přímluvu uděleno bylo. Amen.

20. března.

Sv. Jachyma, otce bl. Panny Marie.

Jachym (= Bůh upevnil, založil) pocházel z královského rodu Davidova, žil však v chudobě a nepovšimnut v Nazaretě. Byl z pokolení Judova a zasnoubil se se sv. Annou z pokolení Leviova. Oba byli velmi zbožni. Poněvadž manželství jejich zůstalo bezdětné, to bylo tehdy hanbou, nebyli jedenkráte od kněze přípuštěni k oběti. Mnozí je pokládali proto za tajné hříšníky, které tíží kletba Boží. Ani sestře

sv. Anny Alžbětě nevedlo se lépe. Jsouce nanejvýš tím zarmouceni, modlili se vroucně k Bohu — a narodilo se jim dítko, jemuž dáno jméno Maria. Maria se obětovala již v nejútlejším mládí zcela Bohu a byla vychována u chrámu v Jerusalémě. Jachym a Anna měli stáda (pročež se vyobrazuje Jachym též s holí pastýřskou) a dávali každoročně jednu část svého majetku chrámu a kněžím, druhou pak část rozdělovali mezi chudé; z části třetí žili sami. Jachym zemřel, stár asi 80 let, 20. března a byl pochován v údolí Josafatském. Ve 4. století bylo jeho sv. tělo přeneseno do Jerusaléma. Ostatky jeho jsou v Boloni v Italii a v Kolíně. Mnozí sv. otcové vychvalují ctnosti sv. Jachyma, jmenovitě sv. Epifanius, který jméno Jachym vykládá jakožto „příprava Páně“. Dříve se slavila památka sv. Jachyma a sv. Anny zároveň 9. prosince, k čemuž dal podnět sv. Bernard, jenž napsal: „Chceme-li slaviti svátek neposkvrněného početí nejblahoslavenější Panny Marie, tož musíme též slaviti památku její rodičů.“

Poučení.

Sv. otec Jachym neměl sice s výchovou své sv. dcerušky žadné zvláštní práce, než vynaložil přece veškeru píli, jsa stále pamětliv, jak veliké dobro mu bylo svěřeno. O kéž by byli otcové svých povinností pamětlivi a děti netoliko tělesně ošetřovali, nýbrž i dobře vychovávali. Následky špatné a zanedbané výchovy jsou zhoubny nejenom pro děti. Zodpovědnost rodičů jest těžká před Bohem.

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi ze všech svatých svatého Jachyma za otce matky Tvého Syna zvoliti ráčil: prosíme Tě, propůjč nám, aby se nám vždy dostalo ochrany toho, jehož svátek slavíme. Amen.

21. března.

Sv. Benedikta, opata a zakladatele řádu.

Benedikt (= požehnaný, blažený), patriarcha mnichů západních, narodil se v Nursii (Norcii) v Dol. Italii r. 480. Studoval v Římě a odebral se jako poustevník do pohoří Subjackého, kdež bydlel v jeskyni. Aby překonal pokušení těla trestal se trním tak dlouho, až na celém těle krvácel; za to mu propůjčil Bůh milosti, že byl navždy od těchto pokušení osvobozen. Sv. Benedikt vystavěl 12 klá-

šterů, protože se všech stran žáci k němu spěchali. Na Monte Cassino založil nejslavnější klášter. Tak se stal Benedikt zakladatalem řádu Benediktinského, po něm tak nazvaného; sepsal výborná řeholní pravidla a založil též se sv. sestrou, Scholastikou, řád Benediktinek. Oba řády rozšířily se po celé zemi a mnoho dobrého vykonaly ve všech oborech lidského vzdělání. Z řádu též vyšla řada světců. V den smrti, jejž předpověděl, dal se Benedikt, zachvácen zimnicí, donésti do kostela, přijal vel. svátost oltářní a zemřel 21. března r. 543. Ostatky jeho uloženy jsou dílem na Monte Cassino a dílem ve Flérách (Fleury) ve Francii. Sv. Benedikt se vyobrazuje se skleněným kalichem v ruce, nad nímž jest had, protože jednou učinil nad jedovatým vínem sv. kříž, načež sklenice pukla, had se vymrštil a sv. Benedikt před otrávením byl zachráněn.

Poučení.

Proč arciklášter, Cassinský se stal „sloupem Církve a baštou víry v těžkých dobách“ — jak praví Pius X., hledati vysvětlení v tom, že sv. Benedikt jako poslední vzkaz své duchovní rodině uložil povinnost: „Ora et labora — Modli se a pracuj,“ a „Cruce et aratro — Křížem a pluhem.“ Buďtež slova tato i heslem naším!

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi dnešního dne svého sv. vyznavače Benedikta, ze žaláře těla vysvobodil a do nebe povznesl: odpusť, prosíme Tebe, služebníkům svým. kteří tento svátek slaví, všecky hříchy, aby kdož s jásajícím srdcem z jeho oslavy se radují, na jeho přímluvu u Tebe jeho zásluh účastni se stali. Amen.

22. března.

Sv. Kateřiny Janovské, vdovy.

Kateřina narodila se r. 1447 v Janově v Italii. Otec její, Jakub Fieschi, byl místokrálem Neapolským. Podle přání rodičů vzdala se Kateřina své touhy po životě klášterním a provdala se za šlechtice Juliana Adorna, muže nešlechetného; neboť žil lehkomyslně a promarnil všecky statky své šlechetné paní. To ji velice rmoutilo; ale ještě více ji bolelo nebezpečí o spásu jeho duše. Neu-

stále se modlila; — konečně se choť její obrátil a činil pokání až do konce svého života. Kateřina se pak věnovala ošetřování nemocných ve velké nemocnici v Janově a vynikla zvláště v letech moru. Při tom byla na sebe přísná. V čase adventním a postním živila se po 23 let jenom sv. přijímáním. Po něm zbožná vdova nevýslovně toužila a octla se často až u vytržení. Nejnespravedlivější výčitky a nejhanebnější potupy snášela s největší mírností a nikdy ani slovem se neospravedlňovala. Sepsala také dva duchovní spisky: O lásce a očistci. Zvláště o očistci měla zvláštní vidění. Kateřina zemřela po dlouhých a bolestných nemocech v 62. roku svého života 14. září r. 1510. Papež Klement XII. ji prohlásil r. 1737 za svatou. Uctívá se 22. března.

Poučení.

Když jedenkráte Bůh sv. Kateřině ukázal, jak velice v očistci trestá hříchy všední, zvolala: „Nemohu pochopiti, že jsem nezemřela, když jsem viděla, jak veliké zlo jest nejnepatrnější skutek proti Bohu; a když se mně již pouhý stín všedního hříchu tak hrozným jevil, co asi je hřích smrtelný!“ Varujme se již také hříchů všedních, které Bůh tak přísně trestá v očistci.

Modlitba.

Bože, jenž jsi žárem své Božské lásky srdce své blahoslavené služebnice Kateřiny když rozjímala utrpení Tvého Syna roznítil: propůjč nám na její přímluvu, aby i v nás oheň Tvé Božské lásky plál, a my ovoce utrpení Ježíše Krista účastnými se stali. Amen.

23. března.

Sv. Turibia, arcibiskupa.

Turibius narodil se r. 1538. ze vznešených rodičů ve Španělsku, studoval ve Valladolidu a v Salamance, modlil se horlivě růženec a Mariánské církevní hodinky, postil se každou sobotu ke cti Matky Boží. Chudým studujícím pomáhal často z peněžní nouze. Král Filip II. jmenoval jej presidentem Granadským a po té arcibiskupem Limanským (Lima: hlavní město krajiny Peru v

Americe). Turibius se nerad tam odebral. Navštěvoval však pilně svou diecési, pronikl až k nejosamělejším chatám Indiánským a obrátil mnohé Indiány na sv. víru. Modlitbou, skutky kajícnými a zbožným denním obětováním mše sv. vyprosil si od Boha potřebné milosti; zpovídal se každé ráno ze svých poklesků. Podporoval nemocnice a ústavy dobročinné, pamatoval na zvelebení kostelů a na dobrou duchovní správu a kázal velmi často. Zemřel v Limě 22. března r. 1606. Papež Innocenc XI. jej prohlásil r. 1679 za blahoslaveného a papež Benedikt XIII. pro ustavičné zázraky, které se děly u jeho ostatků r. 1726 za svatého. Památka jeho slaví se 27. dubna.

Poučení.

Sv. Turibiovi dlouho bylo bojovati se španělskými panovníky, kteří se na zděděná práva a obyčeje odvolávali; nedopustil, aby nespravedlivé obyčeje platily. Jest vždy obtížno, vzniklé zlozvyky odstraniti. Ba rádi se posmívají, kdož se houževnatě špatných obyčejů přidržují, zbožným, náboženským obyčejům a obřadům. Činí tak často z nepochopení, že hlubokého významu obřadů neznají. Kéž by každý rád horlivě poslouchal kázání a křesťanská cvičení a kéž by rád vhodné knihy četl, aby tak krásným, významným obřadům církve sv. důkladně porozuměl.

Modlitba.

Věčný Bože, jenž jsi svého sv. služebníka Turibia, milostmi naplnil a vzorem dokonalého života učinil: propůjč nám pomoci své, abychom povinnosti svého povolání věrně plnili a Tvých zaslíbení hodnými se stali. Amen.

24. března.

Sv. Gabriela, archanděla.

Sv. archanděl Gabriel (=posel Boží) byl nejprve poslán k proroku Danielovi; potom přišel k Zachariášovi s poselstvím, že maželka jeho porodí syna, jenž má býti nazván Jan. Když poselství archandělovu nechtěl věřiti, za trest Zachariáš oněměl. Když pak se mu syn narodil, a též otec Zachariáš byv otázán, jaké jméno mu mají dáti, napsal na tabulku: „Jan-jest jméno jeho," ihned

nabyl řeči a velebil Boha vznešeným chvalozpěvem, zvaným „Benediktus“. Třetí a nejdůležitější poselství Gabrielovo bylo k Panně Marii, která v tiché komůrce v Nazaretě za příchod Mesiášův vroucně se modlila. Tělo měl viditelné, utvořené pravděpodobně z jemných látek ve vzduchu. Podobal se úplně člověku, byl však mnohem krásnější a velebnější. Zjeviv se jí, pozdravil ji takto: „Zdráva buď, milosti plná, Pán s Tebou, požehnaná Tys mezi ženami!“ Anděl domluvil a svatá Panna překvapením se zachvěla. Než anděl ji povzbudil slovy: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Aj počneš a porodíš syna a nazveš jméno jeho Ježíš.“ Vysvětlil jí též tajemství vtělení Kristova a pravil: „Duch sv. sestoupí v Tě, a moc Nejvyššího zastíní Tebe, a Tvé svaté dítě slouti bude syn Boží . . .“ Maria svolila s radostí a tichou světničkou zněla její, pokorná odpověď: Aj já dívka Páně; staniž mi se podle slova tvého.“ V tom okamžiku sestoupila neviditelně druhá božská osoba a přijala v jejím panenském životě podobu malého Dítka. Památka této důležité události (zvěstování Panny Marie) slaví se 25. března. Svátek zasvěcený sv. Gabrielovi je 24. březen.

Poučení.

Modli se, křesťane! andělské pozdravení třikráte za den; uctívej a vzývej Matku Boží. Nestyď se nikdy, zvoní-li se „Anděl Páně,“ hlavy obnažiti, udělati sv. kříž a modliti se.

Modlitba.

Bože, jenž jsi ze všech andělů k zvěstování tajemství vtělení Syna Tvého archanděla Gabriela vyvolil: propůjč nám milostivě, abychom my, kteřížto jeho svátek na zemi slavíme, jeho ochrany v nebi účastnými se stali. Amen.

25. brezna.

Sv. Duly, pomocnice v domácnosti a mučednice.

Dula (=otrokyně, služka), též Theodula (=služebnice Boží) nazvaná, byla od svých chudých, křesťanských rodičů v Nikomedii v Malé Asii zbožně vychována. Jakkoli velice ráda chtěla u rodičů zůstati, musila si přece hledati služby, aby je mohla podporovati. Křesťanská paní ji přijala do služby. S počátku se jí dařilo dobře.

Po několika však letech chtěl její pán, pohanský důstojník, za nepřítomnosti paní zbožnou služku pohnouti lichotivými slovy a sliby ke hříchu. I odvětila rozhodně, že hned ze služby vystoupí, jakmile jí ještě jedenkráte takové nabídnutí učiní: „Já jsem křesťanka," pravila, „a zákon křesťanský mně nečistý skutek zapovídá." Prostopášník nedal pokoje. Když zase jeho paní odešla, mučil ctnostnou dívku opětně a hrozil jí smrtí, nevyhoví-li jeho choutkám. Než svatá dívka se raději odhodlala podstoupiti smrt. Zlý muž zaslepen vášní, usmrtil ji na místě; a tak došla sv. Dula dvojího vítězství, jako panna a mučednice, 25. března r. 300.

Poučení.

Křesťanské pomocnice v domácnosti! které jste nuceny u cizích lidí hledati si chleba: volte opatrně a rozmyslete si dobře, než službu přijmete! Nehleďte tak na mzdu, jako na dobré zacházení a zvláště dbejte, abyste své křesťanské povinnosti řádně plniti, v neděli a ve svátek službám Božím obcovati a nařízené posty zachovávati mohly. Bděte a modlete se a hleďte všemožně poklad sv. čistoty zachovati si neporušený.

Modlitba.

O sv. panno a mučednice, Dulo, kteráž jsi ochotně povinnosti svého stavu jako služka plnila: pros za všechny křesťanské služebné o milost, aby svým zaměstnávatelům věrny a poslušny byly, bedlivě a pečlivě všelikým nebezpečím hříchu unikaly a jednou věčné odměny účastny se staly. Amen.

26. března.

Sv. Ludgera, biskupa.

Ludger (= miláček lidu) narodil se r. 744 ve Frisech a byl od opata Řehoře v klášteře Utrechtském vychován. Všichni spolužáci jej milovali pro jeho přívětivost, upřímnost, moudrost a skromnost. Vyšel hlásat sv. víru do Frisie. Obrátiv mnoho pohanů, byl ve své činnosti vpádem Sasů zadržen. Když císař Karel Veliký Sasy přemohl, navrátil se Ludger a obnovil svou (kazatelskou) missionář-

skou činnost. Potom hlásal evangelium Vestfálům a vystavěl krásný chrám (Münster), který dal nynějšímu městu, Mynsteru, vznik a jméno. Ludger byl vysvěcen na biskupa a založil klášter Verden a Helmštedt. Hlásaje neunavně slovo Boží, nezapomínal svého vlastního posvěcování se. Byl vlídný, štědrý a blahosklonný k chudým. Často byl tělesnými bolestmi stíhán a zemřel v Pánu 26. března r. 809 v Bilerbeku. Tělo jeho bylo uloženo v klášteře Verdenském. Hrob svatého biskupa stal se poutním místem, protože Bůh na jeho přímluvu mnohé činil divy. Ve Verdenu jest též bratrstvo k poctě sv. Ludgera.

Poučení.

Císař Karel Veliký zavolal jednoho jitra sv. Ludgera k sobě. Poněvadž se však Ludger právě modlil, hned nešel. Proto jej přijal císař poněkud nevlídně a tázal se ho, proč se hned nedostavil. Svatý Ludger odpověděl: „Protože jsem myslil, že službě Boží i ty, císaři, a všichni ostatní lidé musejí dávati přednost.“ Z této odpovědi poznal císař velikou ctnost jeho a vážil si ho ještě více. Nezanedbávejme služeb Božích a zdržujmež se při modlitbě všech nepřiměřených myšlenek.

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. Ludgera svému lidu dal za služebníka evangelia prosíme Tě, propůjč nám, abychom v něm, jejž jsme na zemi měli učitelem, na nebi přímluvce míti zasloužili. Amen.

27. března.

Sv. Augusty, panny a mučednice.

Sv. Augusta pocházela ze vznešeného rodu ze Saravalla v okolí Benátském v Italii. Otec její povahy byl hrubé a kruté; Augusta (= vznešená) byla naopak mírná a dobročinná. Tajně se stala křesťankou. Otec ji podezříval a tázal se jí. Klidně a s úctou odpověděla Augusta: „Odřekla jsem se modloslužby a mou největší radostí jest nyní, Ježíši Kristu, jediné pravému Bohu, se klaněti, Jej milo-

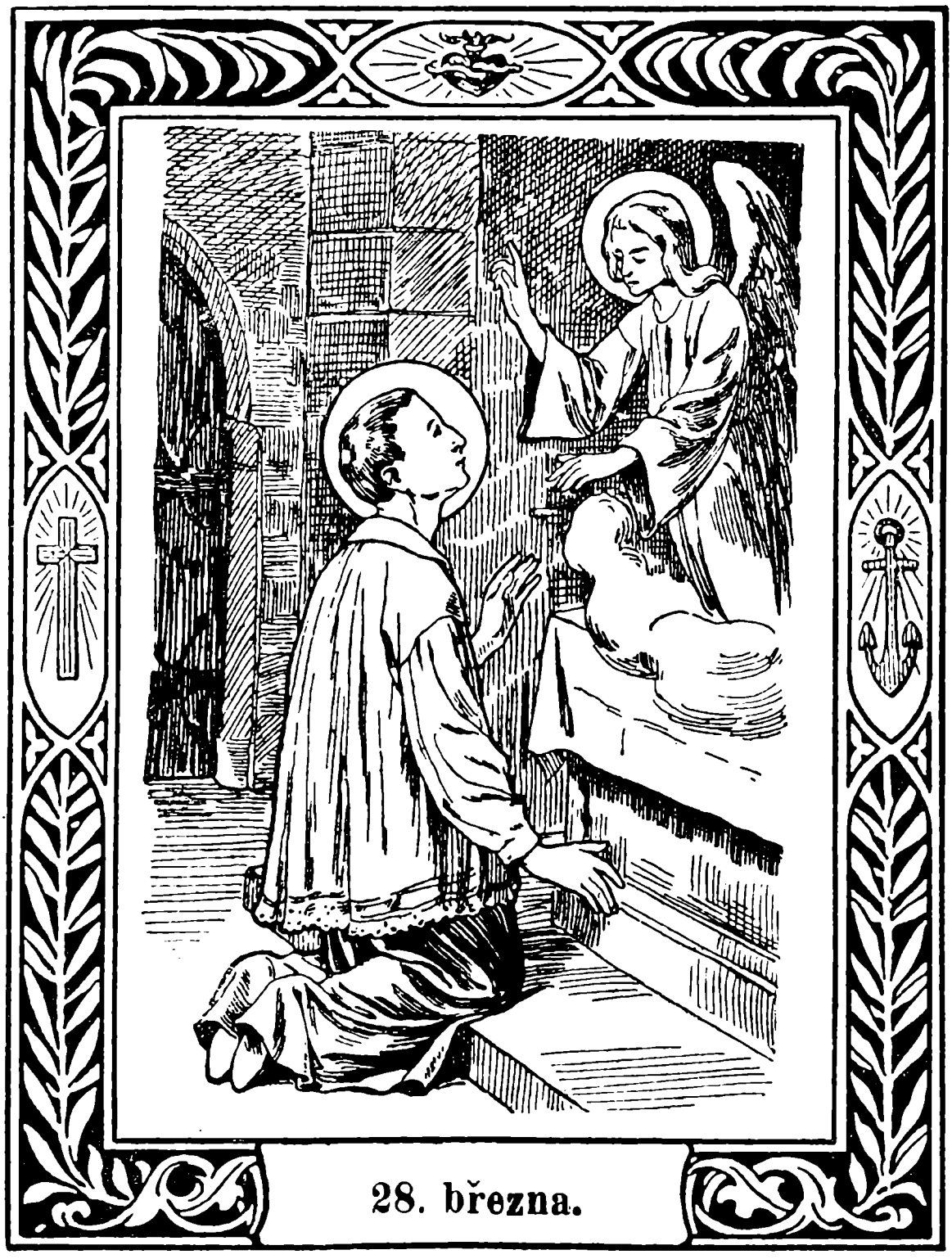
vati a s Ním obcovati. I ty bys Jej miloval, kdybys Jej chtěl poznati.“ Za to byla o hladu v žaláři uzavřena. Celou noc se modlila, aby se jí dostalo milosti, vytrvati. Druhého dne svolal otec všechny obyvatele svého paláce a vyptával se znovu své dcery na její víru. Ale když hrdinně při vyznání Kristově setrvala, dal jí vlastní otec, úhlavní nepřítel křesťanů, dva zdravé zuby vylomiti a opět zavříti, vyhrožuje jí mukami, neustane-li Ukřižovanému se klaněti. Světice se zase sílila vroucí modlitbou. Druhého dne byla po třetí tázána a odpověděla se stejnou rozhodností. Tu se zaslepený pohan nadmíru rozzuřil. Kázal, své vlastní tělo a svou vlastní krev zapřev, nevinnou pannu mezi dva stromy pověsiti a pod ní rozdělati oheň. Než náhlá vichřice hnala plameny na diváky. Ani toho si nevšímaje, dal bezbožník svou dceru stíti 27. března okolo r. 100. Nade hrobem sv. mučednice byl vystavěn kostel. Na její přímluvu staly se v něm četné zázraky.

Poučení.

Hrozná jest zaslepenost, zatvrzelost některých lidí, že ani svazků pokrevních nedbají, ani jiskry citu nemají a k nejkrutějším skutkům se dávají svésti. — O jaké jest naopak štěstí Ježíše znáti, Jemu se klaněti a Jeho laskavých nauk sv. evangelia poslouchati!

Modlitba.

Sv. panno a mučednice, Augusto, kteráž jsi hrdinně sv. víru vyznala a bolesti vytrpěla: pros za nás, abychom ve víře byli vytrvalými a žádným pokušením ke zlému svésti se nedali. Amen.

28. března.

Bl. Viléma Euselina, řeholníka premonstrátského.

Rodiče zbožného Viléma (= mocný ochránce) živili se v Mindelhaimu (Mindelheim) ve Švábsku soukenictvím a vychovávali jej (narozen r. 1561) v bázni Boží, zemřeli však morem. Příbuzní dali chlapce k řeholníkům do Memmingů, kde byl vyučován. Na dobré doporučení přijal jej opat kláštera premonstrátského, nazvaného Roth, ve

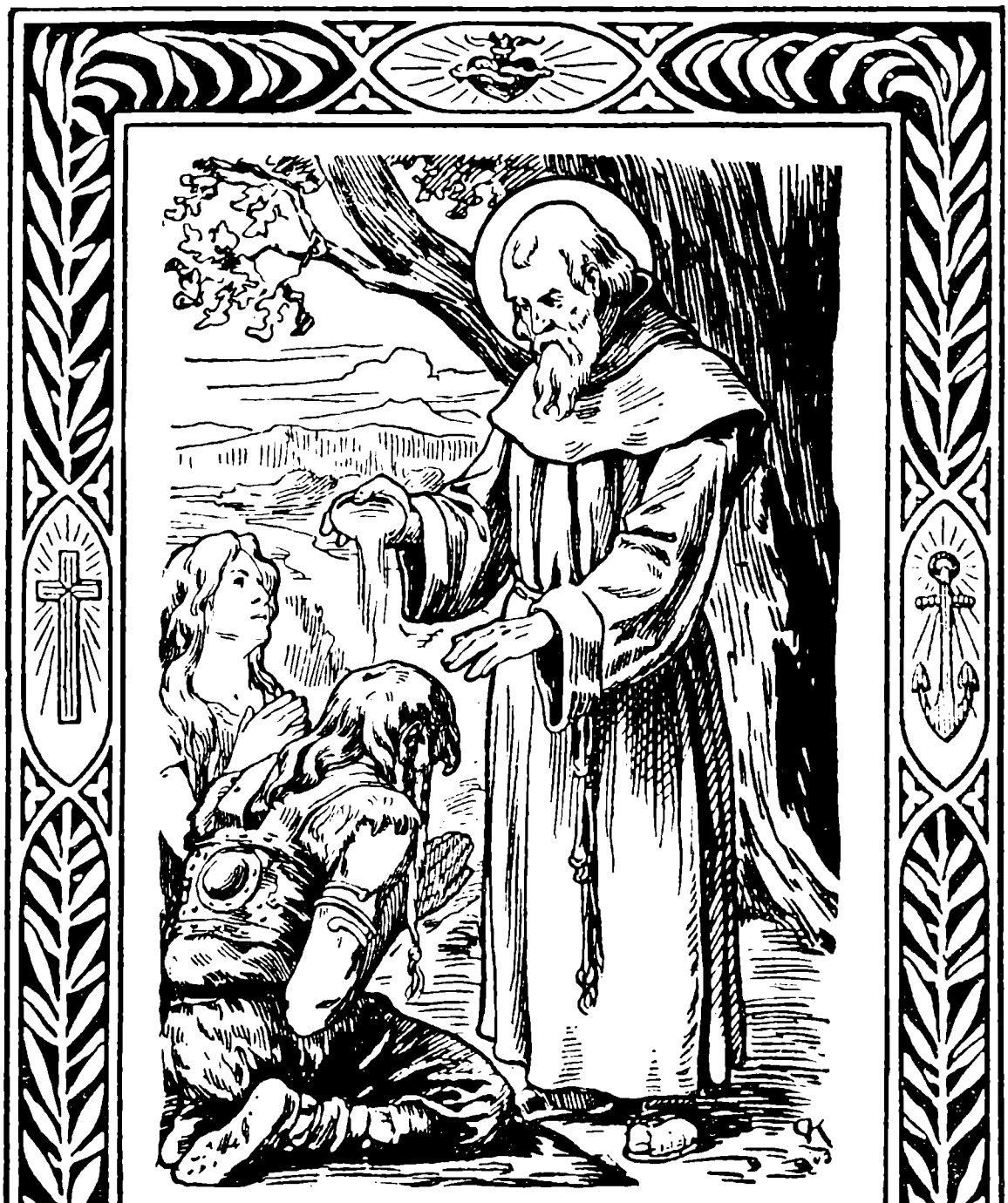
Vyrtembersku za novice. Vilém ve studiích tam pokračoval, snášel všeliké bezpráví mírně a trpělivě, se svým tělem nakládal přísně a zachoval si čistotu křestní neporušenu až do smrti. S vroucí radostí se zasvětil při slavných slibech úplně Bohu a odebral se potom z poslušnosti do Diling, aby u Jesuitů studoval theologii. Tam se modlíval po celé hodiny před křížem, který se dosud v kněžském semináři zachoval. Když se jednou před ním modlil, zjevil se mu anděl (viz obraz!) a napomenul ho, aby se do svého kláštera navrátil a na smrt připravil. I byl pro churavost do svého kláštera, Rothu, zpět povolán. Naděje na uzdravení se nesplnila; nemoc se stále horšila. Vilém byl trpěliv a oddán do vůle Boží jako pravý světec. 28. března r. 1588 v Pánu zesnul. Po 50 letech bylo jeho tělo v kapitolním kostele uloženo. Staly se tehdy mnohé zázraky. Roku 1835 byly jeho ostatky do farního kostela přeneseny, kde jej věřící povždy uctívají a často zázračné pomoci skrze něho docházejí. Vilém jest vzorem a patronem mládeže, zejména studující.

Poučení.

Blahoslavený Vilém si vyvolil pro rozmanité práce mezi svatými zvláštní patrony a uctíval je. Čiň, křesťane, totéž, vzývej vroucně zvolené sv. anděly strážné a následuj jejich ctností.

Modlitba.

Bože, jenž jsi svému zbožnému služebníku, Vilémovi, velikou úctu k bolestem jednorozeného Syna Tvého vštípiti ráčil: propůjč i nám milosti, abychom, patříce na kříž, cenu svého vykoupení si připomínali a jeho ovoce účastnými se stali. Amen.

29. března.

Sv. Eustasia, opata.

Eustasius (= pevně stojící) pocházel ze šlechtické rodiny v Burgundsku a byl zbožně vychován. Pověst o sv. opatu Kolumbanovi, který z Anglie přišel, pohnula jej a mnohé jiné, aby vstoupil do kláštera Lysejského (Luxeuil). Tam Eustasius prospěl velmi ve ctnosti. Měl zvláštní dar od Boha, chybující lidi napravovati. Roku 611 stal se po smrti sv. Kolumbana opatem kláštera. Sv. Salaberga

nabyla zázračně skrze něho zraku a stala se potom abatyší ženského kláštera, jím založeného. I jiné ještě kláštery založil a byl laskyplným otcem a moudrým vůdcem 600 mnichů. Tehda rozhodli se biskupové v Burgundsku a Austrasii, vyslati missionáře na obrácení Alemanů a Bavorů. Byli pak vybráni sv. Eustasius a jeho druh, Agilus. Četní pohané byli pokřtěni a velký počet bludařů (Arianů) na pravou víru obrácen. Po mnohých letech blahodárné missionářské činnosti vrátil se zase do svého kláštera, předcházel všem svým vzorným životem a zemřel dne 29. března r. 625 na den, který mu Bůh dříve byl zjevil. Tělesná schránka jeho odpočívá v klášteře Bergaville v Lotrinsku.

Poučení.

Sv. opat Eustasius napomínal k horlivé modlitbě: „Hlavní povinností lidí zůstane, aby Bohu čistou modlitbu přinášeli a naprosto ničeho Bohu nelibého ve svědomí nechovali.“ K tomu nás vyzývá i sv. evangelium slovy: „Modlíte-li se, odpusťte všem svým bratrům z celého srdce, jestliže proti nim něco máte: nebo neodpustíte-li svým bratrům, neodpustí ani vám otec váš na nebi.“

Modlitba.

Všemohoucí, milosrdný Bože, rozněť srdce naše svou božskou láskou, vlij nám ducha smiřlivosti a dej nám vždy svého požehnání, abychom dosáhli štěstí, na Tebe tváří v tvář patřiti a s Tebou věčně se radovati. Amen.

30. března.

Sv. Kvirina, mučedníka.

Kvirinus (=panující, vznešený), též Cyrinus nazvaný, byl synem císaře Filipa (panoval od r. 244—249). Protože byl pokřtěn a víru křesťanskou mužně vyznával, byl pronásledován, za císaře Klaudia II. uvězněn a tajně sťat 25. března r. 269. Zbožní bratří Vojtěch (I. opat) a Otakar založili Benediktinský klášter Tegernsee. Chtěli míti též sv. tělo některého světce a proto se odebrali do

Říma. Od papeže Zachariáše si vyprosili tělo sv. mučedníka Kvirina. Mezi Gmundem a Tegernseem, kde cestou naposled odpočívali, vytryskl v noci pod vozem pramen. Nad tímto vystavěli kapličku a oltář ozdobili obrazem svatého Kvirina. Kaplička se studánkou až dosud se udržela. R. 754 byl klášterní kostel v Tegernsee slavnostně posvěcen a tělo svatého Kvirina do něho přeneseno. Také byl u jezera Tegernského nalezen pramen olejový; i nad ním vystavěna kaplička. Tento olej osvědčil se při vzývání sv. Kvirina léčivým, rovněž jako voda ze studánky zázračně vytrysklé. Sv. Kvirinus se v rozličných nemocech vzývá, zejména v nemocech očních a ušních. Jeho svátek se slaví 30. března.

Poučení.

Jak krásná jest úcta svatých a jejich ostatků! Zatím co tak četné miliony lidských těl zpráchnivějí a zůstanou bez povšimnutí, jest církev sv. toho pamětliva, aby těla svatých se vroucně ctila a dopřává jim čestných míst na oltářích. Právem uctíváme sv. ostatky a vzýváme při nich svaté o pomoc; neboť oni jsou mocní přátelé Boží, kteří Bohu v tomto životě věrně sloužili, a nám své účinné přímluvy nikdy neodpírají.

Modlitba.

Modlíme se k Tobě, o Pane: nakloň k našim prosbám sluchu svého, abychom ctíce Tvého sv. mučedníka Kvirina, na jeho přímluvu od hříchů ochráněni a k životu ctnostnému přivedeni byli. Amen.

31. března.

Sv. Balbiny, panny.

Tribun vojenský Quirinus byl v Římě v žaláři strážcem nad sv. papežem Alexandrem I. Viděl a slyšel divné věci o něm; s důvěrou se mu svěřil, že jeho dcera jest zlou boulí na krku velmi zohavena; také sliboval, že se stane křesťanem, bude-li jeho dceři, Balbině, pomoženo. Sv. papež kázal ji přivésti a položil jí své ruce v okovech kolem krku. V týž okamžik zjevil se mládenec (anděl)

s hořící pochodní, doporučil ji, zachovati čistotu, a zmizel. Balbina byla skutečně uzdravena. Proto se s ní otec a všichni domácí dali ve víře křesťanské vyučiti a pokřtíti. Quirina však brzo jako křesťana zajali a mučili, i byly mu jazyk, ruce a nohy uříznuty; konečně byl stat dne 30. března r. 130. Balbina učinila slib ustavičné čistoty, konala milosrdné skutky, navštěvovala a podporovala zajaté křesťany, chudé vdovy a sirotky a skonala v Pánu 31. března r. 310. Někteří se domnívají, že byla stata. Její sv. tělo bylo vedle těla jejího otce pochováno. Sv. Balbina se vzývá jako patronka zvláště v nemocech krčních. Na obraze drží v rukou okovy, okovy to sv. Petra, které nalezla.

Poučení.

Sv. Balbina byla boulí zohavena a mnoho asi proto vytrpěla potupy. Než duch křesťanství jest duchem lásky a učí útrpnosti se všemi nešťastníky a též s lidmi, kteří jsou zohavujícími neduhy stíženi. Vždyť jsou to toliko nedostatky, nikoli zločiny. Jim se posmívati, jest hanebné a hříšné.

Modlitba.

Bože, jenž jsi své služebnici, Balbině, anděla s hořící pochodní zjeviti ráčil a tím lampy moudrých panen znázornil: uděl nám své milosti, aby v nás oheň víry a čistoty nikdy neuhasl, abychom jednou k Tobě, světlu věčnému, přijíti mohli. Amen.

MĚSIC DUBEN.

1. dubna.

Sv. Hugona, biskupa.

Hugo (= chytrý), narozený r. 1053 ve Francii, vynikal tak ve vědě a ctnosti, že se stal brzy kanovníkem ve Valence a ve věku 27 let biskupem v Grenoblu Od pochybností jej znepokojujících vysvobodil jej sv. papež Řehoř VII. — Sv. Hugo kázával s podivuhodným úspěchem. Těm, kteří v nesmiřitelném nepřátelství žili, padl k no-

hám a neustal jich prositi, až připověděli, že nepřátelství zanechají. Na sebe byl velice přísným. Po veškerý život svůj nevypustil ani nejmenší lži z úst. Vyobrazuje se, kterak se mu ve snu zjevila větší hvězda, která byla obklopena 6 menšími. To značí, že k němu přišel sv. Bruno se 6 druhy, jimž označil pustinu, nazvanou Šartrés (Chartreuse), pro stavbu kláštera a tím se stal spoluzakladatelem slavného řádu Kartusiánského. Občas se tam také uchýlil, aby se postil a věnoval rozjímání; proto jest jeho druhým odznakem labuť. Na sklonku svého života ztratil paměť pro všechny zevnější věci a mohl se jenom modliti. Ve své nemoci nepronesl ani jediného netrpělivého slova; ano varoval se, o svých bolestech mluviti. Bůh povolal jeho duši k sobě dne 1. dubna r. 1132. Již po dvou letech byl pro zázraky od papeže Innocence II. prohlášen za svatého.

Poučení.

Sv. Hugo zavrnuje pomluvy, říkával: „Každý nese dosti těžké své vlastní břemeno hříchů; není třeba, abychom poslouchajíce cizí hříchy své svědomí obtěžovali anebo roztrušujíce je, svůj jazyk poskvrňovali.

Modlitba.

Propůjč nám, Pane, na přímluvu svého sv. biskupa Hugona, milosti, abychom jazyk pečlivě na uzdě drželi a před utrhači a pomluvači svůj sluch uzavírali, abychom tím bezpečněji odpuštění svých vlastních hříchů došli od Tebe. Amen.

Sv. Františka z Pauly, zakladatele řádu.

František byl od svých zbožných rodičů v Paula (odtud jeho příjmení), městečku v dolní Italii, vzýváním sv. Františka z Assisi od Boha vyprošen a narodil se r. 1416. Byl velmi nadán. Ve věku 13 let odevzdali jej rodičové dle svého slibu Františkánům; byl přijat do třetího řádu a podrobil se po celý rok všem cvičením. Potom se uchýlil do samoty. K němu se přidružili zbožní jinoši

a tak vznikli poustevníci sv. Františka z Assisi. Později však založil světec řád Minimů neb Paulanů (Minimi = nejmenší); dále druhý řád pro ženy a též třetí řád. Členové prvního řádu se měli zvláště cvičiti v lásce k bližnímu, kajícnosti, pokoře a postu. Proto si zvolil světec slovo charitas (= láska) za heslo řádu. Jako čtvrtý slib měli členové zachovávati úplnou zdrželivost masitých pokrmů. Bůh Františkovi také propůjčil dar, činiti zázraky a předpovídati budoucí věci. Papež Sixtus IV. potvrdil r. 1474 nový řád. Král Ludvík XI. povolal sv. Františka k sobě a zemřel v jeho rukou. Když se řád rozšířil, a světec nejkrásnějšími ctnostmi se stkvěl, povolal Bůh svého věrného sluhu k sobě na Velký pátek, 2. dubna r. 1508. Papež Lev X. připočetl jej r. 1519. k svatým.

Poučení.

Král Ludvík XI. dal sv. Františku z Pauly mnoho zlatých peněz, aby podle své vůle s nimi naložil. Světec přelomil jeden z nich ve dvě části — a tu z něho vytryskly na zem četné krůpěje krve, při čemž pravil: „Králi, učinil bys lépe, kdybys tyto peníze vrátil chudým, jimž jsi je nespravedlivým vydíráním vzal; neboť na nich lpí krev chudiny, a taková almužna před očima Božíma jest ohavnost!“ O kolik krve lpí na penězích nebo na majetku, jenž jest získán lží, podvodem, lstí, krádeží, vydíráním, lichvou, loupeží nespravedlivými soudy!

Modlitba.

Bože, jenž pokorné povyšuješ a svatého vyznavače Františka, k slávě svých svatých povýšiti jsi ráčil: prosíme Tebe, propůjč nám, abychom jeho zásluhou a příkladem šťastně došli odměny, kterouž jsi pokorným slíbil. Amen.

3. dubna.

Sv. Richarda, biskupa.

Richard (= znamenitý rek) pocházel z rodičů šlechetných, avšak chudých v Anglii, ale byl při tom vždy vesel. Studoval v Oxfordu, potom v Paříži. Nato se stal profesorem filosofie v Oxfordu. Svatý Edmund jej jmenoval svým arcibiskupským kancléřem v Canterbury. R. 1245 nastoupil Richard na arcibiskupský stolec v Čičestru (Chichester). Avšak král Jindřich III. ho neuznal, zastavil mu

všechny důchody a dovolil mu teprve po dvou letech prostřednictvím papeže a biskupů, že směl svou diecési spravovati. Zbožný biskup konal mnoho skutků milosrdných (viz obraz!). Ke všem se choval dobrotivě, i k samotným svým nepřátelům; přísný byl proti výstřednostem, vytrvalý a trpělivý v neštěstí, laskavý ke svým poddaným, horlivý v modlitbě a nepožíval nikdy masitých pokrmů. Veliký tento dobrodinec vystavěl nemocnici pro chudé a mrzáky. K rozkazu papežovu kázal křížovou výpravu; roznemohl se v Doveru, připravil se hned na blízkou smrt a kázal tak dlouho Matku Boží vzývati, až svého ducha vypustil, 3. dubna r. 1253. Bůh jej oslavil zázraky. Tělo jeho bylo do kathedrály Chichester-ské přeneseno. Papež Urban IV. zapsal jej r. 1269 do seznamu svatých.

Poučení.

Sv. Richard a dva jiní studující bydleli v jedné světnici v Paříži, a měli všichni tři jediný plášť, takže nikdy zároveň nemohli vycházeti a přednášky navštěvovati. O kolik chudých studujících stalo se již nejlepšími muži a pro své bližní velmi užitečnými! Jest tudíž podporování chudých studujících dílo Bohu velmi milé a záslužné. I kdyby ten neb onen studující svého účelu nedošel — nebo později nevděčným byl a svých dobrodinců nikdy více nevzpomněl: zásluha před Bohem se neumenší. Podporujme naše katolické studenty, z nichž vychází též dorost kněžský!

Modlitba.

Bože, jenž jsi své Církvi popráti ráčil, že pro zásluhy Tvého svatého vyznavače a biskupa Richarda, nejkrásnějšími zázraky se zastkvěla: propůjč nám, svým služebníkům, abychom na jeho přímluvu věčné slávy a blaženosti došli. Amen.

4. dubna.

Sv. Isidora, arcibiskupa a učitele církevního.

Isidor (= Bohem darovaný) narodil se ze vznešeného rodu r. 560 v Karthageně ve Španělsku. Pod vedením svého sv. bratra, Leandra, započal studia. Isidor vstoupil do řádu řeholních kanovníků sv. Augustina, stal se nástupcem sv. Leandra na arcibiskupském stolci v Seville a dostal od papeže Řehoře Velikého pallium. Honosil se všemi ctnostmi

a bojoval slovem i písmem za sv. víru. Ačkoli už dříve pro svou horlivost od Arianů skoro byl by málem usmrcen, podařilo se mu je zvláště podporou krále Rekkareda úplně obrátiti. Svolával velmi důležité a prospěšné sněmy církevní a vynikal učeností. Tuše blízkou smrt, shromáždil lid, povzbuzoval jej k lásce a svornosti, modlil se hlasitě za odpuštění svých hříchů, rozdělil zbytek svého jmění chudým a zemřel 4. dubna r. 636, když byl skoro 36 let vysoký úřad svůj blahodárně zastával. Dostalo se mu čestného názvu „učitel církevní“. Bůh jej oslavil mnohými zázraky. Od papeže Klementa VIII. byl prohlášen za svatého r. 1598.

Poučení.

S počátku se sv. Isidorovi učení nelíbilo; utekl od něho a posadil se za městem u studně. Jakási žena jej poučila o tom, kterak se tvoří na kameni díry a na válci zářezy. Přemýšlel o tom, a hlas vnitřní mu pravil: „Stane-li se tento kámen častým dopadáním vodních kapek měkký a děravý, a utvoří-li se ve dřevě opětným utahováním měkkého provazu hluboké zářezy: čím spíše mohu já za přispění Božího nabýti vědomostí, budu-li jen denně o malý krok v nich ku předu kráčeti!“ Nuže, dítě, jinochu studující! uč se každodenně pilně a učiň též každý den krok ku předu!

Modlitba.

Uděl nám, milosrdný Bože na přímluvu svého sv. služebníka a biskupa Isidora, milosti, abychom se nikdy v duchu nepřeceňovali a nebyli připočtěni k chytrým a moudrým tohoto světa, nýbrž vždy k lidem malým a pokorným, kterým Ty známosti svých nebeských tajemství propůjčuješ. Amen.

5. dubna.

Bl. Juliany Lytyšské, z řádu cisterciáckého.

Juliana (= panenská) narodila se r. 1193 v Lytychu v Belgii a byla v klášteře Monkornijském (Mont-Cornillon) vychována. Posty a cvičení kajícná byly jí radostí. Juliana neustále oplakávala zkázu světa a konala za jiné lidi skutky kajicnosti. Při modlitbě a zvláště při mši sv. okoušela největší slasti. Jsouc teprve v 16. roce věku svého, viděla měsíc v nejkrásnějším lesku; na jeho kruhu byla

však jedna část ulomena. Tento úkaz se jí při modlitbě neustále zjevoval. Prosila Boha, aby ji zbavil takového úkazu, aneb jí ho vysvětlil. Kristus jí zjevil toto: měsíc znamená církev, scházející však část jeho značí nedostatek svátku k poctě nejsv. Svátosti Oltářní, kterouž si přeje, aby věřící oslavovali. Zároveň jí dal rozkaz, aby Jeho vůli světu oznámila. Juliana prosila, aby si Kristus zvolil silnější nástroj. Než vidění jí neopouštělo. Když byla r. 1230 zvolena představenou kláštera, jehož řeholnice žily podle řehole sv. Augustina, chystala se svůj úkol vyplniti. Těžké obtíže jí bylo překonati, protože byla pokládána za blouznilku. Slavnosti Božího Těla v Lytychu r. 1261 a nařízení papeže Urbana IV. r. 1264, aby byla slavena po celé církvi, se nedočkala. Veliká byla její ctnost; avšak musila vytrpěti mnoho zkoušek. Ze svého kláštera byvši vypuzena, odebrala se s řeholnicemi do Namyru (Namur), přestoupila do řádu cisterciáckého a zemřela po dlouhé, trpělivě snášené nemoci 5. dubna r. 1258. Na obraze hledí blahoslavená Juliana, jak andělé konají (procesí) průvod Božího Těla.

Poučení.

Všechno dobré, co blahoslavená Juliana četla neb slyšela, podržela v srdci a hleděla skutkem provésti. Následujme, tohoto krásného příkladu: čtěme poslouchejme jen dobré věci a varujme se všech špatných spisů a knih, které srdce otravují a ctnost ničí.

Modlitba.

Bože, jenž pokorné povyšuješ a svou blahoslavenou pannu, Julianu, zázračně vyvoliti jsi ráčil, aby slavnost svatého Těla jednorozeného Syna Tvého, Ježíše Krista, zavedla: prosíme Tě, propůjč nám, abychom jí v pokoře následovali a jednou s ní slávy nebeské si zasloužili. Amen.

6. dubna.

Sv. Coelestina I., papeže.

Coelestin (= nebeský) I. byl rozený Říman, jáhen a zvláštní přítel sv. Augustina. Roku 423 byl zvolen papežem. Byl věrný a Bohem osvícený vůdce křesťanstva jak svými vědomostmi, tak svou svatostí a velikou horlivostí. Coelestin potíral se sv. Augustinem sektu Pelagianů, která popírala potřebu milosti Boží k plnění přikázání Božích. Tento blud vyhubil v celé Italii. Aby jej i dále

potíral, poslal sv. Germana do Anglie, sv. Palladia do Skotska a sv. Patricia do Irska. Vznikl však nový blud. Nestorius, patriarcha Cařihradský popíral Božství Ježíše Krista a důstojnost nejblahoslavenější Panny Marie jakožto Matky Boží. Na sněmě Římském zavrhl Coelestin tento blud (viz obraz!) a poslal legáty k biskupům do Efesu v Malé Asii na sněmu shromážděným r. 431. Nestorius zůstal ve tvrdošíjném odporu a byl proto svého úřadu zbaven. Věřící lid čekal před velkým kostelem Mariánským a s jásotem vyslechl zprávu, že jest tento blud zavržen a že tímto všeobecným církevním sněmem důstojnost Matky Boží jakožto „Bohorodičky“ znovu obhájena a potvrzena byla. Coelestin zemřel r. 432 v Římě a byl na hřbitově sv. Priscilly pochován. Holubice na obrázku značí pomoc Ducha sv., které se světci dostalo.

Poučení.

Skoro každý článek sv. víry byl bludaři popírán anebo jej hleděli zkomoliti. Věřícímu lidu by bylo nemožno, aby sám pravdu rozeznal, a svésti se nedal. Proto ustanovil Ježíš Kristus v církvi své učitelský úřad: papeže a biskupy. Přidržujme se, ve všech záležitostech sv. víry rozhodnutí sv. církve — a tím unikneme každému bludu!

Modlitba.

Propůjč nám, předobrotivý Bože, vždy své nebeské pomoci, abychom Tvou milost, bez níž bychom zlé náklonnosti překonati nemohli a před Tebou platných zásluh si získati nedovedli, vždy za vzácný dar pokládali a k své spáse užívati uměli. Amen.

7. dubna

Bl. Heřmana Josefa z řádu premonstrátského

Heřman Josef byl synem zchudlých rodičů v Kolíně, kteří jej dobře vychovali. V sedmém roce věku svého poslán byl na studie. Zatím co jeho spolužáci si hrávali, chodil do kostela k soše Matky Boží s děťátkem a rozmlouval s oběma tak důvěrně, jako by živi před ním stáli. S dětinskou prostotou podal jednou Matce Boží jablko — i vztáhla na

obraze ruku a blahosklonně je přijala. Heřman míval často vidění. Za svých studií nalezl z rozkazu Matky Boží právě tolik peněz pod kamenem, kolik potřeboval; spolužáci též hledali, nenalezli však ničeho. Ve 12. roce věku svého vstoupil do kláštera premonstrátského v Steinfeldu v arcidiecési Kolínské. Panickou čistotu zachoval po celý život. Přísně se postil, byl pokorného srdce a snášel dlouhý čas nejprudší pokušení a útrapy se statečnou myslí. Obětuje mši svatou po celé hodiny býval u vytržení a darem proroctví byl od Boha obdařen. Ke svým bratřím byl vlídný a laskavý. Jak jen mohl, navštěvoval Nejsvětější Svátost Oltářní. Ani nemocí nebyl prost. Zvlášť o svátcích trpěl velikým bolením hlavy. V předpověděný den, v úterý velikonoční, 7. dubna r. 1236 odevzdal duši v ruce Kristovy v 36. roce věku svého, byv zázraky oslaven.

Poučení.

Blahoslavený Heřman byl prosté a čisté mysli; nemohl pochopiti, jak se může někdo přetvařovati, lichotiti a lháti. Kéž by všichni křesťané uvážili ohavnost hříchu a každé šalby a lži se vystříhali!

Modlitba.

Bože, jenž jsi svého blahoslaveného služebníka Heřmana Josefa, tak potěšitelnými milostmi obdařil, že často od svého mládí byl uznán za hodna, aby se mu zjevila a s ním mluvila blahoslavená Rodička Boží Maria: propůjč i nám, abychom do šlépějí jeho nevinného života vstupujíce jistě do nebeské vlasti došli. Amen.

8. dubna.

Bl. Alberta, patriarchy.

Albert (= žářící, vznešený) pocházel ze vznešené rodiny v Italii. Vstoupil do řehole sv. Augustina a stal se převorem kláštera. Roku 1183 v 35. roce věku svého byl zvolen biskupem v Mortaře. Podal stkvělé důkazy rozšafnosti, pročež si ho papežové i císař vážili a o radu se ho tázávali. Po 20 letech stal se biskupem a patriarchou Jerusalémským. Poněvadž však tam vládli Saracénové, usadil se

r. 1206 v Ptolemaidě (Jean d' Acre). Pokračoval v kajícnosti a byl stále v nebezpečí mučednictví. Každý volný okamžik věnoval modlitbě. Poustevníci na hoře karmelské neměli dosud žádné řehole; na jejich prosbu jim řeholní pravidla vypracoval; pročež ctí jej Karmelité jako svého zákonodárce. 14. září o slavnosti Povýšení sv. Kříže byl při průvodu od bezbožného křesťana z pomsty zákeřnicky přepaden a nožem usmrcen r. 1214. Napomínal totiž bezbožníka nejprv otcovsky, pak přísně, aby bohopustý život změnil a hrozil mu vyobcováním. Umřel jako oběť svého povolání. Papež Klemens X. jej r. 1672 prohlásil za blahoslaveného; památka jeho slaví se 8. dubna.

Poučení.

Papež Innocenc III. psal blah. Albertovi: „Chceme-li kráčeti cestou, kterou, kráčel Pán náš, musíme vstoupiti do jeho šlépějí a nesmíme se báti ani potupy rouhačův, ani úkladů důvěrných přátel, ani moci zuřících nepřátel, aniž se smíme dáti svésti, abychom tak nežili, jak On. Nebo budeme-li s Ním nyní trpěti, jedenkráte na věčnosti šťastně a radostně s Ním budeme panovati.“

Modlitba.

Bože, jenž nás příkladem svých věrných sluhů k následování jich krásných ctností povzbuzuješ: uděl nám na přímluvu blahoslaveného biskupa Alberta, milosti, abychom přikázání víry plnili a v lásce k Tobě neumdlévali. Amen

9. dubna.

Sv. Valdetrudy, vdovy a zakladatelky kláštera.

Valdetruda (Valtruda = milovaná) byla dcerou hraběte Walberta a Bertily, a byla od rodičů Madelgarovi, hraběti Hennegavskému (v Belgii) zasnoubena. Její synové Landrikus a Dentlinus a její dcery Adeltruda a Madelberta stali se rovněž svatými. Valdetruda byla vzorná paní a matka; toužila však po samotě. Oznámila to svému manželu;

manžel dovolil jí vstoupiti do kláštera. Sám také založil klášter benediktinský a vstoupil do něho; tam přijal jméno Vincenc a zemřel jako světec 14. července r. 677. Zbožná paní zůstala na živu ještě 2 léta. Za živobytí prokázala chudým a zajatým mnoho dobrého. Velmi úzkostlivé svědomí jí namlouvalo, že by odřeknutí se světa mohlo býti bezprávím; ale zjevil se jí anděl a dodával jí útěchy a zmužilosti, aby se nebála jazyků pomluvačných, které lze snadno umlčeti. R. 656 přijala řeholní závoj v benediktinském klášteře v Mons, jejž byla založila. Bůh ji obdařil darem zázraky konati, které zvlášť na nemocných dítkách (viz obraz!) a chudých konala. Valdetruda zemřela jako vdova, řeholnice a zakladatelka kláštera 9. dubna r. 679. —

Poučení.

Svatý biskup Gaugerich z Kambré (Cambrai) zjevil se sv. Valdetrudě, podal jí kalich a vybídl ji, aby pokračovala na cestě dokonalosti. S klidnou myslí Valdetruda svěřila zjevení některým osobám. Ale ony roztrušovaly zprávu o zmíněném vidění a nazývaly světici šejdířkou a lhářkou, která se jen přetvařuje a svou zlobu tím zakrýti chce. Nesvěřujme se každému!

Modlitba.

Slavíce památku svaté Valdetrudy prosíme, o Pane, o Tvoje milosrdenství: abys nás její stálou přímluvou ode všech poklesků a hříchů osvoboditi ráčil. Amen.

10. dubna.

Sv. Michala de Sanktis, kněze řeholního.

Michal narodil se r. 1591 jakožto syn zbožných rodičů a cítil už od malička neodolatelný pud po samotě. Na trní líhal, kámen maje pod hlavou. Týdně třikráte se zdržoval pokrmů, snídani a večeři rozdával chudým. Byl vzorným kupeckým učněm. V 12. roce věku svého oděl se v bílé roucho řeholní Trinitářů a v 16. roce vstoupil v Pampeloně do přísnější řehole bosých Trinitářů. Svým příkladem

a úchvatnými kajícími kázáními získal mnoho hříšníků Bohu. Jedenkráte v postním svatvečeru uspořádali řeholníci v Salamance prosebný průvod. Když přišli k domu, kde se nevázaně žilo, vystoupil náš světec na pavlač a s důrazem kázal proti nepravostem. Před ním stál kříž. Najednou byl Michal pozdvižen a vznášel se, objímaje kříž, po celé kázání ve vzduchu. Tím byli posluchači hluboce dojati; mnozí zanechali veselí, odebrali se domů a obrátili se. Vyznamenán byv nebeskými viděními, uzdraviv mnohé nemocné a vzkřísiv mrtvé, zemřel jako převor kláštera ve Valladolidu 10. dubna r. 1625. Papež Pius VI. prohlásil jej r. 1779 za blahoslaveného a papež Pius IX. r. 1862 za svatého.

Poučení.

Heslem sv. Michala de Sanktis bylo: „Snažím se dojíti lásky Boží.“ Vynasnažme se i my získati si lásku Boží a ji v srdcích svých ostříhati. Jako sv. Michal už jako chlapec si sousto od úst odtrhl, aby je mohl dáti chudým: tak i my odepřemež si něco, a co takto ušetříme, věnujme na dobré účely!

Modlitba.

Milosrdný Bože, jenž jsi chtěl, aby svatý vyznavač Michal čistými mravy a zázračnou láskou vynikal: pokorně prosíme Tebe, bys nám popřáti ráčil, abychom i my na jeho přímluvu od hříchů osvobozeni a láskou k Tobě rozníceni k Tobě přijíti si zasloužili. Amen.

11. dubna.

Sv. Lva I. Velkého, papeže a učitele církevního.

Lev (= statečný), syn vznešených rodičů, narodil se kolem r. 400 v Římě. Pro svou moudrost, učenost a nadání řečnické byl zvolen r. 440 za papeže. Sám často kázal a kladl zvláštní důraz na půst a almužnu. Mnoho nevěřících bylo jím obráceno. Zatím co na východě různé sekty rušily mír, vniklo na západě nepřátelské vojsko do země.

Attila, strašný náčelník sveřepých Hunnů, jenž se sám „metlou Boží“ nazýval, táhl do Italie. Svatý papež vyšel mu vstříc a zabránil tím zpuštošení země. Když přední jeho lidé se jej tázali, proč se bojí kněze, dosud přece žádnému protivníku neustoupiv, odpověděl, že dva ctihodní muži s obnaženým mečem mu hrozili (sv. knížata apoštolská Petr a Pavel). Genserichovi, vůdci barbarských Vandalů však nemohl Lev přístupu do Říma zabrániti; jen tolik vymohl, že Genserich Řím sice vyplenil, úplně však nezničil. Sv. papež nejvíce vynikal pokorou, tichou myslí a láskou. Vždy byl zmužilým, spoléhaje v Boha. Po mnohých pracích a zásluhách zemřel 10. listopadu r. 461. Pro vzácné spisy dán mu od papeže Benedikta XIV. čestný titul církevního učitele. Jeho svaté tělo odpočívá v chrámě sv. Petra v Římě. Památka jeho se slaví 11. dubna.

Poučení.

Sv. Lev zvláště doporučoval půst: Co může více působiti než půst, jejž zachovávajíce, blížíme se Bohu, odoláváme ďáblu a svodům jeho? Neb vždy byl půst ctnosti posilou. Ve zdrželivosti mají svůj původ vznešené myšlenky, rozumné úmysly, spasná rada. Dobrovolným umrtvováním se umírají tělesné žádostivosti a duch se vzpružuje k ctnosti.

Modlitba sv. Lva:

„Bože, jenž jsi toto těžké břímě na mne vložil, nes je se mnou! Zapřísahám Tě pro utrpení Tvého Syna! Buď mi vůdcem a ochráncem! Dej mi potřebné síly, jenž jsi toto břímě na moje bedra vložil.“ Amen.

12. dubna.

Sv. Julia, papeže.

Julius, rodilý Říman, byl zvolen za papeže 6. února r. 337. Z církevního dějepisu se dovídáme, kterak svolal r. 341 do Říma sněm, vyšetřil na něm pomluvy smyšlené proti svatému Athanášovi, biskupu Alexandrijskému a dosadil jej, shledav jej nevinným, opět na stolec biskupský. Nejvyšší úřad náměstka Kristova na zemi spravoval s neohroženou stálostí, ale zase s přiměřenou láskou

a mírností. Ariánským biskupům, protivníkům sv. Athanáše, po sněmě Římském napsal mírný list. Když však list zůstal bez účinku na ně, svolal přispěním císařovým sněm do Sardiky v Illyrii r. 343, kdež byla neúhonnost sv. Athanáše znova dokázána a uznána a tak se mohl sv. Athanáš opět vrátiti na svůj stolec biskupský v Alexandrii (346). — Ariani však s úřadů svých sesazeni. Sv. Julius byl papežem skoro 16 let. Umřel 12. dubna r. 352.

Poučení.

Představení, jak duchovní tak světští, mají obtížné postavení, ale nejobtížnější zajisté svatý Otec, nástupce sv. Petra, jemuž jest víru neporušenu zachovati a o celý svět křesťanský pečovati. Ó, modleme se často a vroucně za blaho nyní panujícího svatého Otce Pia XI., aby podle vůle Boží církev svatou řídil a odměnou za námahy své po vezdejší pouti s vyvolenými Páně v nebi se radoval.

Modlitba.

O Bože, jenž jsi duši svého sv. vyznavače a biskupa Julia, věčnou blaženost uděliti ráčil: dejž nám, prosíme, na jeho přímluvu takovou ochranu, bychom života věčného došli. Amen.

13. dubna.

Sv. Hermenegilda, mučedníka.

Hermenegild (= statný hrdina) byl korunním princem arianského Leovigilda, krále Visigotského ve Španělsku, a jeho manželky Theodosie, dcery Severiana, místodržitele byzanckého. Hermenegild byl se svým bratrem Rekkaredem přes všecky prosby matky katoličky ariansky pokřtěn a vychován; matka hleděla jej přece získati katolické víře. Hermenegild obdržel od otce provincii Bä-

tiku (Sevillu) a titul královský. Za manželku dal mu otec franckou princeznu Ingondu, dceru krále Sigberta z Austrasie. Pomocí sv. biskupa Leandra obrátila Ingonda svého manžela na katolickou víru. Pomstychtivá však a zlá macecha, Gosvinda, tak dlouho strojila pikle, až král od syna žádal, aby se vrátil k víře arianské. S obou stran se strojilo k boji. Zradou Řeků byl Hermenegild přemožen a dostal se do rukou otcových. Když se vzpěčoval o velikonocích přijati Tělo Páně z rukou arianského biskupa, byl na Bílou sobotu, 13. dubna r. 586 ve vězení od kata sekyrou sťat. Gosvinda se sama usmrtila. Král Leovigild želel činu a dal Rekkareda, dědice trůnu, sv. biskupem Leandrem ve víře katolické vychovati. Tělo sv. Hermenegilda leží v Seville. R. 1585 nařídil papež Sixtus V. slaviti jeho památku.

Poučení.

Svatá církev nepřeje si smíšených sňatků. Kde není stejné víry, nemůže býti řeči o pravém náboženském životě. Jak jest smutno a hříšno, uzavříti pro časný zisk nebo pro peníze smíšený sňatek bez podmínky, vychovati dítky ve víře katolické! I s touto podmínkou je velmi těžko, děti katolicky řádně vychovati.

Modlitba.

Bože, jenž jsi svého mučedníka, Hermenegilda, naučil dávati přednost nebi před pozemským bohatstvím: propůjč nám, prosíme Tebe, abychom i my podle jeho příkladu před pozemskými nebeským radostem přednost dávali, a tak blaženosti věčné došli. Amen.

14. dubna.

Bl. Lidviny, panny.

Lidvina (Lidwigis = přitelkyně lidu nebo milovnice utrpení) narodila se ve Schiedamu v Holandsku na neděli květnou 18. března r. 1380. Již jako dítě musila trpěti. Dobré však její vychování přineslo hojně ovoce. Lidvina chtěla do smrti zachovati čistotu. Upadši na ledě zlomila si žebro, tím způsobeno vnitřní zranění, které zanítilo celé tělo. K tomu se přidružilo trvalé bolení zubů. Též oslepla

na pravé oko a levé nesneslo světla, takže jí bylo dlíti v tmavé světnici. Všecky údy na celém těle byly nemocny. První tři léta nechtěla se Lidvina úplně oddati do vůle Boží; avšak její zpovědník napomínal ji, aby uvážila utrpení Kristovo; a potom skutečně byla tak spokojena, že se odvážila Boha prositi ještě o více utrpení. Nouze ji tísnila, a přece poskytovala almužnu. Lidvina uměla zarmoucené těšiti, obrátila mnoho hříšníků a chudým pomáhala. Pět a třicet let nemohla s lůžka povstati, nemohla téměř nic jísti ani píti, rovněž ani spáti. Po 24 léta byla Duchem sv. osvěcována a těšena; také u vytržení často byla. Posledních 18 let bylo jí svaté přijímání také tělesnou potravou. Na konec s ní ještě zle nakládali vojáci. V dřívějších letech se jí objevil anděl s neúplnou korunou; před smrtí se jí opět objevil s korunou úplnou. Zemřela 14. dubna r. 1453 ve věku 53 let. Bůh ji oslavil v životě a po smrti mnohými zázraky. Někteří ji nazývají svatou již za jejího života.

Poučení.

Poslechněmež v utrpení napomenutí zpovědníka sv. Lidviny: „Odevzdej se víc do vůle Boží, uvažuj často utrpení Kristovo a mučedníků a častěji přijímej Tělo Páně. Tak budeš trpělivější v utrpení a budeš z něho míti větší užitek.“

Modlitba.

Propůjč nám, ó Pane, abychom podle příkladu Tvé svaté služebnice Lidviny, rozjímajíce Tvé svaté utrpení, se posilňovali a nikdy nezapomněli, že jen cesta křížová vede do nebe. Amen.

15. dubna.

Sv. Anastasie, panny a mučednice.

Sv. Anastasie (= vzkříšená) narodila se ze vznešených rodičů v Římě v I. století po Kr. Z lásky k Bohu opustila záhy rodný dům a uchýlila se do kláštera, sloužit Bohu. Měla učitelku jménem Žofii, která ji vedla k bohulibému, dokonalému životu. Rodiče její byli zajisté ještě pohany; neboť obžalovali ji, svou vlastní dceru, u vladaře, že prý jakéhosi Krista ctí za Boha, podivným životem

žije a jiná děvčata k témuž životu svádí. Vladař poslal pro ni vojíny. Sotva se o příchodu jejich Žofie dověděla, prosila, by poshověli, a tušíc, co se stane s Anastasií, připravila ji na všecko, poučila a povzbudila. Vojíni nemohouce se dočkati, vyvrátili dveře a nasilím Anastasii přivedli k místodržiteli. I otázal se jí místodržitel: Jak se jmenuješ? „Vzkříšená (Anastasia)“, odpověděla, „neboť Bůh mne vzkřísil abych zahanbila tebe a tvého otce.“ Vida místodržitel její odhodlanost, začal slibovat statky, výhodný sňatek a jiné přednosti tohoto světa. Anastasie však si vzpomněla na slova Žofiina a nedala se sliby oblomiti. Proto místodržitel přikročil k mukám: svlékli ji, pálili, tělo železnými hřebeny drásali, na kolo napjali, nehty vytrhali, jazyk vyřízli, zuby vyrazili a konečně ji sťali — a tím jí dopomohli ke koruně mučednické.

Poučení.

Když se blížili vojíni, aby zajali sv. Anastasii, povzbuzovala ji učitelka její Žofie těmito slovy: „Přemilá dcero, od té doby, co jsi ke mně přišla, neopomenula jsem ničeho, čím bych tě v bázni Boží vzdělala. — Teď jsi dospěla, kráčej odhodlaně Pánu vstříc . . . !“ Kéž by mohla každá matka říci synu a zvláště dceři své, když dospěla: „Přemilá dcero, od té doby, co jsi se mně narodila, neopomenula jsem ničeho, čím bych tě v bázni Boží vzdělala!“ Jak blaze by potom umírala!

Modlitba.

Propůjč nám, prosíme tebe, Pane a Bože náš, abychom vítězství tvé sv. mučednice, Anastasie, vždy vroucně ctili; a poněvadž jí nemůžeme dosti chváliti, abychom aspoň skromně jí následovati se snažili. Amen.

16. dubna.

Sv. Benedikta Josefa Labre, poutníka.

Benedikt Josef Labre, syn rolníka a obchodníka kořením, narodil se r. 1748 v Ametách (Amettes) ve Francii. Již od malička byl vážný a vyznamenával se zbožností, horlivostí a pílí v učení. Přísně se postil, spával málo, mrskal se a modle se, vyklečel mnoho hodin před svatostánkem. Benedikt byl členem bratrstva provazem opásaného k poctě sv. Františka z Assisi. Ve světě měli

napodobiti chudý život Ježíšův. Téměř vždy bos a v chatrných šatech konal dlouhé cesty pěšky bez peněz a živil se almužnou a odhozenými odpadky pokrmů. Trpělivě snášel hanu a potupu. Později bydlil v Římě, přenocoval často v Kolloseu, navštěvoval odtud posvátná místa v Assisi a Loretě a skoro celý den se modlil ve chrámech. Zemřel v Římě 16. dubna r. 1783 ve věku 35 let. Pro množství zázraků v jeho životě a po jeho smrti, prohlásil jej papež Pius IX. 12. května r. 1860 za blahoslaveného a papež Lev XIII. 9. prosince r. 1881 za svatého.

Poučení.

Sv. Benedikt říkával: Abychom Boha milovali, musíme míti tři srdce v jednom. V prvním srdci musí býti láska k Bohu, která stále na Boha myslí, o Bohu mluví a pro Boha pracuje. V druhém srdci musí býti láska k bližnímu, která se snaží pomoci mu modlitbou a poučením nejen pro život časný, nýbrž i pro život věčný. Ve třetím musí býti hořkost k sobě samému, která se snaží vlastní vůli a sebelásce odporovati, naše pak tělo pokáním trýzní, postí se a naše náruživosti krotí a přemáhá.

Modlitba.

Bože, jenž jsi svého vyznavače Benedikta, touhou po pokoře a lásce k chudobě pohnul, že se jen Tobě oddal: propůjč nám na jeho přímluvu a pro jeho zásluhy, abychom věcmi pozemskými; pohrdajíce, stále po nebi toužili. Amen.

17. dubna.

Sv. Rudolfa, mučedníka.

Rudolf (= radící, pomáhající) byl jako chlapec v Bernu ve Švýcařích 17. dubna r. 1288 židy tajně svým rodičům odveden a k bohatému židu přiveden, který jej ve svém sklepě za hroznych a zdlouhavých muk usmrtil. Nevinná krev volala o pomstu. Po dlouhém pátrání bylo dítě nalezeno a rodiči poznáno. Podezřelí židé byli zajati, vrah kolem lámán a ostatní spoluvinníci z města vypovězeni.

Kněží a městská rada prohlásili, že dosáhl koruny mučednické; pročež byl slavnostně pohřben. Svaté jeho tělo bylo před oltářem farního chrámu Páně pohřbeno, kde na jeho přímluvu událo se mnoho zázraků na nemocných. R. 1430 byl starý farní chrám zbořen a krásný chrám sv. Vincence vystavěn. Ostatky sv. Rudolfa byly vyzdviženy, do olověné rakve uloženy a na oltáři k úctě vystaveny. Roku 1528 odpadlo město Bern od katolické víry; svaté ostatky byly z oltáře vzaty a v zemi pochovány. Památka jeho se slaví 17. dubna.

Poučení.

Bůh chtěl, aby také dítky byly mučedníky a sílil je svou pomocí a milostí, aby je potom v nebesích tím hojněji odměnil. Stálost těchto mladých mučedníků, jakým byl sv. Rudolf, jest prospěšnou pobídkou dětem, aby za všech okolností Bohu důvěřovaly, svaté víře věrny zůstaly a žádnými hrozbami se od Boha odvrátiti nedaly.

Modlitba.

Bože, jenž jsi svého svatého svědka, slabého hocha Rudolfa, posílil a palmou mučednictví vyznamenal: posilni nás svou milostí, abychom vždy ve svém životě náležitou lásku Tobě zachovali a věčné blaženosti došli. Amen.

18. dubna.

Sv. Aye, vévodkyně.

Aya (Aia, Agia), rozená hraběnka z Hennegavy (v Belgii) byla provdána za sv. vévodu Hildulfa; Hildulf zemřel 23. června r. 707. Zbožná vdova darovala své statky klášteru sv. Valtrudy, své příbuzné, v Montu. Po bohulibém životě zemřela sv. Aya 18. dubna r. 730 a byla pochována podle svého přání v kostele onoho kláštera. Po několika letech začali příbuzní její při s kláště-

rem, aby vydal statky, které mu sv. Aya darovala, jež však po právu dědickém a pro příbuzenství jim náležely. Spor ten trval dlouho. Klášterní panny modlily se k Bohu a volaly k sv. Aye o přímluvu. Obě strany pak se vydaly ke hrobu světice — a zřetelně slyšely hlas světice ze hrobu, která dosvědčovala, že právem své statky klášteru darovala a že ten dar za právoplatný pokládá. Tím byla pře urovnána.

Poučení.

Sv. Aya představuje se na obraze s košíkem ve kterém má listiny. Mnohým přispěla, buď že soudní pře jejich rychleji postupovala, nebo se šťastně skončila; buď že listiny opět nalezli, které se ztratily nebo byly ukradeny. Nikdy nepouštějme se v malichernych věcech do sporů. Je-li vám však potřeba, v důležité záležitosti se souditi, tož hleďme jen, je-li věc spravedliva, a volejme důvěrně k sv. Aye o přímluvu.

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože prokaž nám, pokorně prosíme, milosrdenství své, abychom, kteříž na svoje zásluhy spoléhati nemůžeme, na přímluvu Tvojí vyvolené, sv. Aye, od Tebe odsouzeni nebyli, nýbrž Tvojí dobroty zakusili. Amen.

19. dubna.

Sv. Vernera, mučedníka.

Verner (Wernher), syn chudých rodičů ve Vameratě u Bacharachu na Rýně, prožil své mládí bohabojně. Kdo jej znal, miloval jej. Ale když se mu dostalo nevlastního otce, který jej krutě trýznil, utekl; bloudil nějaký čas sem tam, a pastýři mu dávali chleba. V Hor. Veselu dostal práci, vynášeti hlínu, když se kopaly základy domu. — Verner nemaje celých 14 let, přijal na

Zelený čtvrtek sv. svátosti s největší pobožností. Pod záminkou práce vlákali jej židé téhož dne do svého domu. Tam se ho chopili, zacpali mu ústa olověnou koulí, pověsili jej hlavou dolů na dřevěném sloupu, aby sv. hostii dostali. Když se to již nepodařilo, bičovali jej. A tak mučili ubohého Vernera po tři dny, obracejíce vždycky tělo, až krev už z ran neprýštila. Verner vypustil ducha 19. dubna r. 1287. V noci byla mrtvola z města vynesena. Chtěli jej po lodi do Mohuče dopraviti. Poněvadž však bezbožníci najednou dále nemohli, hodili mrtvolu do sluje, trnitým křoviskem zarostlé. Ale nebeská záře pomohla nalézti sv. tělo, které bylo v kapli u Bacharachu uctivě pochováno. Četné zázraky staly se vzýváním sv. Vernera.

Poučení.

O děti, připravte se vždycky opravdu hodně na sv. zpověď a přijímání, zvláště na první sv. přijímání — a vždycky se vám dostane nebeské milosti a síly k ctnostnému životu.

Modlitba.

O Bože, jenž jsi na památku utrpení svého jednorozeného Syna svatému Vernerovi v jeho bolestech podivuhodné vytrvalosti propůjčiti ráčil; učiň milostivě, abychom my ubozí hříšníci, kteří zásluhy jeho mučednictví na zemi ctíme, od Tebe, svého Pána a všemohoucího Boha, ctí a slávou na nebesích korunováni býti si zasloužili. Amen.

20. dubna.

Sv. Anežky z Montepulciano, panny.

Anežka se narodila v Montepulciano, území toskánském v Italii. V 9. roce věku svého byla dána řeholnicím, aby ji vychovaly. S radostí plnila všechna cvičení a stala se brzo vzorem všech ctností. I vstoupila Anežka do kláštera dominikánek a byla na rozkaz papeže Mikuláše IV. přes všechno zdráhání jmenována převoryší. Spávala na holé zemi; kámen byl jí poduškou pod hlavou. Po 15 let

postila se o chlebě a vodě. Častěji také anděl jí podal Tělo Páně. Bůh pak propůjčil své služebnici dary zázraků a proroctví. Leskem jejích ctností krajané jsouce pohnuti, chtěli míti světici buď jak buď mezi sebou a nabídli jí nově vystavěný klášter. Anežka nabídku přijala, vrátila se do rodiště svého v Montepulciano a uvedla dominikánky do kláštera. Anežka snášela trpělivě zdlouhavou nemoc a zemřela u věku 40 let, dne 20. dubna r. 1317. Papež Benedikt XIII. prohlásil ji r. 1726 za svatou.

Poučení.

Sv. Augustin praví: „Ti, kdož se modlí, chovejtež se údy svými tak, jako lidé, kteří na velkého pána prosbu vzkládají a při tom kolena svá sklánějí, ruce vztahují nebo dokonce na zem se vrhají.“

Modlitba.

O Bože, jenž jsi svou svatou pannu Anežku, nebeskou rosou občerstviti ráčil: propůjč nám milosti své, abychom na přímluvu její neustále rosou Tvého požehnání občerstvováni byli a věčné blaženosti hodnými se stali. Amen.

21 dubna.

Sv. Anselma, arcibiskupa a církevního učitele.

Anselm (= přílbicí opatřený, ochranný společník), syn vznešených rodičů z Aosty v Piemontu v Italii, narodil se r. 1033. Aby ušel otci, který s ním tvrdě zacházel, odebral se do Francie a vstoupil do kláštera benediktinského v Becu, kde pod opaty Herluinem a Landfrankem ve vědě a ctnosti velmi prospíval. Když se mu jednou zje-

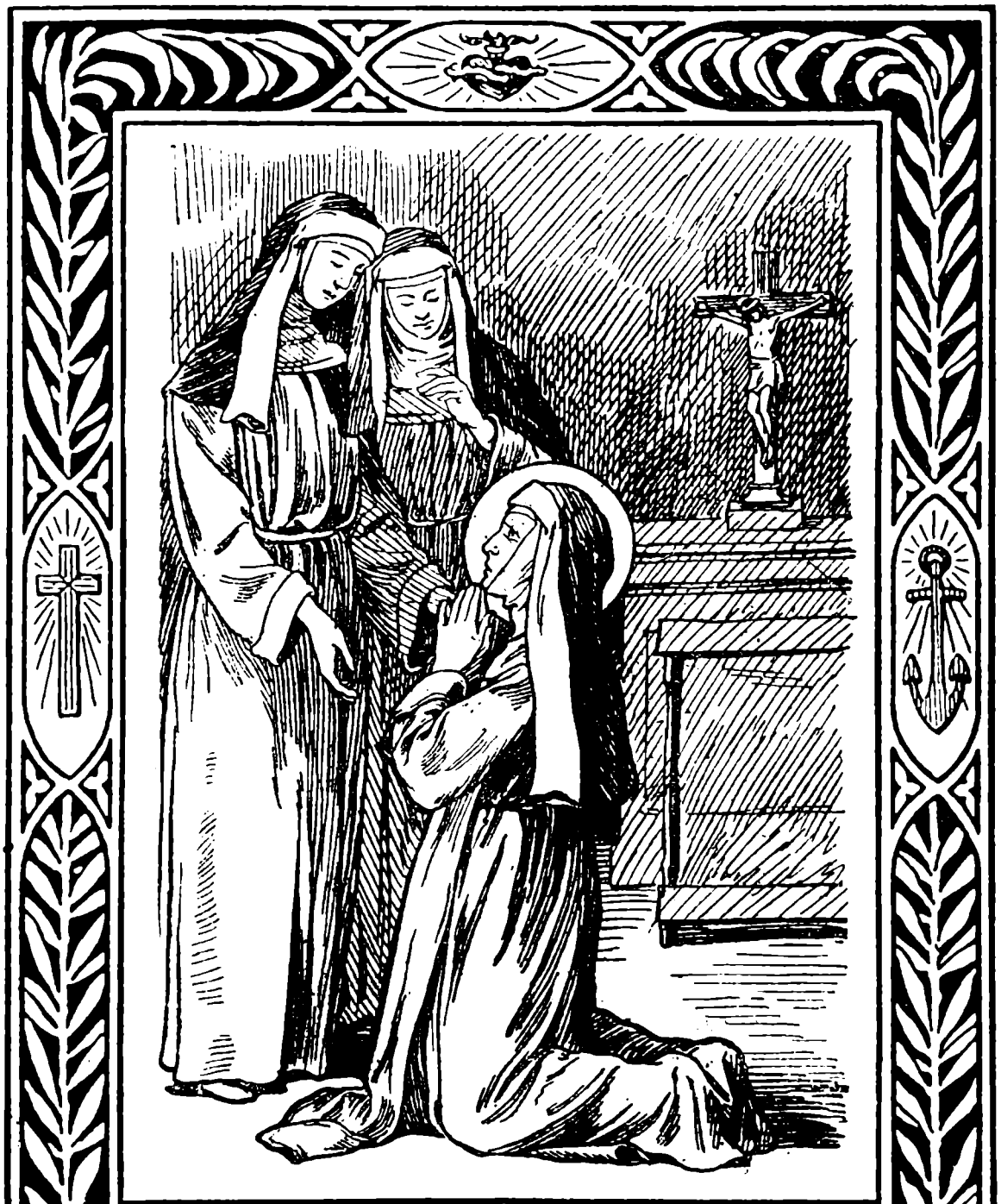
vila nejblahoslavenější Panna, kterou vroucně uctíval, horlil ještě více ve snaze po dokonalosti. Umrtvování jeho a zdrženlivost byly tak velké, že se zdálo, jakoby pozbyl chuti k jídlu. U papeže Řehoře VII. a u krále Viléma Ryšavého v Anglii byl ve veliké vážnosti. Vilém jej jmenoval r. 1094 arcibiskupem kenterberským (Canterbury). Sv. arcibiskupu bylo však brzo bojovati proti králi, utiskujícímu církev, a snesl raději všechna příkoří i vyhnanství, než by práva církevního se vzdal. Když Jindřich I. v Anglii nastoupil na trůn královský, vrátil se Anselm a bylo mu i s ním podstoupiti tuhý boj. Umřel 21. dubna r. 1109. Na jeho hrobě stalo se mnoho zázraků. Pro své znamenité filosofické spisy byl od papeže Klementa XI. r. 1720 prohlášen učitelem církevním.

Poučení.

Pravidla sv. Anselma: „Nehledám rozuměti, abych věřil, ale věřím, abych rozuměl.“ — „Kdo z lichých a klamných pohnutek trpí, šťasten není a nebude, dokud trpěti nebude z lásky k Bohu pro spravedlnost.“

Modlitba sv. Anselma:

Všemohoucí Bože buď mojí silou v každém soužení, v každé záležitosti a v každém pokušení, v každé slabosti a v každém nebezpečenství. Ty's mně dovolil beze všech mojich zásluh, pouze ze svého milosrdenství, Tvých svátostí se súčastniti. Dopřej mi také až do oné hodiny, kdy se k Tobě odeberu, ve víře, v naději a v lásce setrvati a uveď mne do věčné radosti. Amen.

22. dubna.

Sv. Oportuny, abatyše.

Oportuna (= příhodná) narodila se ze vznešeného rodu ve Francii a byla sestrou sv. biskupa Chrodeganga Metského. Nejkrásnější nabídky k sňatkům zamítajíc, rozdala svůj majetek chudým a vstoupila do kláštera benediktinek v Montreju (Montreuil). Jako abatyše zdvojila svá duchovní cvičení, jídala jen nejpotřebnější potravu a pečovala velmi o své poddané, zvláště o nemocné.

Napomenuta byvši, aby posty svoje mírnila, odvětila: „Posty jest nám do ráje se vrátiti, ze kterého jsme touhou po požitcích vypuzeni byli.“ Hluboká rána zranila její srdce, když byl její sv. bratr Chrodegang zavražděn. Bůh propůjčil jí dar zázraků. Mnoho nemocných uzdravila modlitbou a vkládajíc na ně ruce. Kdo pomoci potřeboval, neodcházel od ní bez útěchy. Když tušila, že se blíží smrt, prosila všech panen z řádu na kolenou za odpuštění (viz obraz!), dala jim ještě vzácná napomenutí a zesnula v Pánu 22. dubna r. 770. Byla pochována vedle svého sv. bratra Chrodeganga. Hrob její proslul mnohými zázraky.

Poučení.

Pravidla sv. Oportuny: „Má-li láska Boží ve vás zůstati, zapuďte nesvornost, to jest ďábla, na vždy od sebe. Každého křesťana milujte jako sebe samy. Prokazujte jiným, čeho si sami přejete. Poslouchejte své představené, všechny milujte, služte si navzájem v lásce. Nebuďte mnohomluvní; nebo mnohomluvnost neobejde se bez hříchů. Vyřizujte vše s rozvážlivostí. Střezte se šalby, nemírnosti v jídle, pití a varujte se zahálky. Pomáhejte všem, pokud můžete.“

Modlitba.

Milosrdný Bože, propůjč nám na přímluvu své svaté služebnice Oportuny, abychom ode všeho zlého, zvláště úkladů zlého ducha a osidel jeho, jakož i mnohonásobných překážek tohoto světa osvobozeni byli; aby život náš bezpečen byl, a my bedlivě plníce Tvůj zákon, s Tebou věčně v nebi se radovati mohli. Amen.

23. dubna.

Sv. Vojtěcha, biskupa pražského a mučedníka.

Vojtěch narodil se na Libici ze vznešené rodiny Slavníkovců r. 956. R. 982 byl zvolen nástupcem pražského biskupa Dětmara, jehož truchlivá smrt jej pro celý život vážným učinila. Stál u lože jeho a slyšel zoufalé volání biskupovo za smilovaní. Žil velmi přísně, pečoval o církev, o chudé a výkup otroků. Když se mu nepodařilo ve své

diecési kázeň a pořádek zavésti, odebral se do Říma a papež Jan XV. dovolil mu, že se směl zříci svého biskupství. Vojtěch vstoupil tam do kláštera. Po několika však letech vrátil se na rozkaz papežův k svému stádci vzav s sebou několik bratří řádu sv. Benedikta, jež v Břevnově (993) usadil, aby učelivému lidu byli výbornými rádci a pěstouny, jemu pak pomocníky v těžkém úřadu pastýřském. Cestou domů kázal v Uhrách evangelium a pokřtil krále Štěpána. Když jeho namáhání opět neprospívalo v Čechách, odešel s dovolením papežovým jako missionář do Polska. Mnoho pohanů tam na sv. víru obrátil. Zvěstoval potom evangelium Prusům. U Fischausenu však, nedaleko Královce, 8 pohanů prohnalo svá kopí jeho tělem, a tak umřel sv. Vojtěch jako mučedník 23. dubna r. 997. Kníže Boleslav vykoupil za mnoho peněz sv. tělo, které přeneseno bylo do Hvězdna a odtud knížetem Břetislavem I. r. 1039 do Prahy. Ostatky svatého biskupa, prvého z české krve, byly v dómě sv. Víta, pochovány. Sv. Vojtěch patří mezi naše sv. patrony.

Prosba:

Mučedníku slavný, pastýři výborný, chloubo Čechů, svatý Vojtěše, oroduj za lid tobě oddaný a za veškerou obec svatou!

Modlitba.

Bože, jenž jsi blaženého Vojtěcha, mučedníka svého a biskupa, slávou a ctí korunovati ráčil, uděl, prosíme, abychom, jehož jsme přisluhovatelem věčné spásy měli na zemi, přímluvcem zasloužili míti v nebesích. Amen.

24. dubna.

Sv. Jiří, mučedníka.

Jiří (= rolník) pocházel z Kappadocie v Malé Asii. Byl vojákem a pro svou statečnost plukovníkem. Vida, kterak za císaře Diokleciána nevinní křesťané pro víru trýzněni jsou, předstoupil jednou o veřejné slavnosti před císaře, velebil hlasitě Krista Pána a ošklivil si modloslužbu. Své statky už rozdal, aby za ně došel nebeských. Císař dal smělého kazatele zajati. Potom byl metlami mrskán,

železnými hřebeny až do masa rozedrán, mučen, hořícími pochodněmi pálen a posléze u Nikomedie sťat 23. dubna r. 303. Sv. Jiří představuje se jako rytíř s pekelným drakem zápasící a jej přemáhající, na památku, jak zmužile mučednictví podstoupil, bůžků, ve kterých se ďáblové dávají vzývati, nenáviděl a mnoho duší pro sv. víru získal. Několik zemí a rytířských řádů zvolilo si jej za patrona. Jest také patronem a vzorem vojínů, zvláště jezdců. Sv. Jiří náleží ke 14 sv. pomocníkům v nouzi a vzýván jest zvláště v bojích duchovních a v nebezpečích víry. V římském martyrologiu připadá jeho jméno na 23. dubna. Ale ve mnohých diecésích slaví se jeho památka 24. dubna.

Poučení.

Před soudnou stolicí císaře Diokleciána pravil sv. Jiří: „Ďáblové neobstojí před Kristem, ani přede jménem Kristovým, nýbrž bojí se ho a třesou se před ním; a sotva je uslyší, zmizí jako dým.“ Proto bojujme zmužile proti satanu a vzývejme při tom sv. Jiří o přímluvu. Sv. Jeroným praví: „Který světec byl korunován bez svízelů? Hledej a nalezneš, že každý kříž a bolesti vytrpěl.“

Modlitba.

O Bože, jenž nás pro zásluhy svého svatého mučedníka Jiřího, potěšuješ: propůjč milostivě, abychom darem Tvé milosti oněch dobrodiní došli, za která skrze něho prosíme. Amen.

25. dubna.

Sv. Marka, evangelisty.

Marek (= mírný) z židovského pokolení Levi. Otec jeho se jmenoval Aristobulos a matka Marie, která měla v Jerusalémě dům, a u níž se scházeli první křesťané ke službám Božím. Byl od sv. Petra na víru obrácen a byl jeho žákem a průvodčím. Na prosby věřících římských napsal evangelium hlavně dle kázání sv. Petra, nejspíše r. 55, v něm vypsal ne tak řeči jako předem skutky Kristovy.

Z Říma se odebral do Egypta. Tam obrátil Marek mnoho pohanů a zvolil si hlavní město Alexandrii za biskupské sídlo. Sestavil také vlastní liturgii. Pohané se tam nad pokrokem křesťanství velice rozhněvali. Za Božích služeb na svatodušní svátky hodili světci provaz okolo krku, smýkali jím ulicemi města, tak že se krví jeho červenaly, a uvrhli jej do vězení. Druhého dne opakovali muka, až světec ducha vypustil, dne 25. dubna r. 67. Ostatky jeho r. 828 kupci benátští tajně z Alexandrie do Benátek přinesli. Benátčané zvolili jej patronem města, loďstva a statků a zbudovali na jeho poctu velikolepý chrám. Sv. evangelista Marek má za znak lva, poněvadž své evangelium začíná kajícím hlásáním sv. Jana Křtitele na poušti, kde lvi bývají domovem. Je patronem proti nenadálé smrti. Na jeho svátek koná se ode dávna prosebný průvod do polí.

Poučení.

Sv. Marek, byv ulicemi vlečen, volal: „Děkuji Ti, můj Pane Ježíši Kriste, že jsi mne hodným učinil pro Tvé jméno trpěti.“ Čítejme pobožně sv. evangelia, poslouchejme kázání a křesťanská cvičení pozorně a prospívejme v bohulibém životu!

Modlitba.

O Bože, jenž jsi svého svatého evangelistu Marka, milostí zvěstovati evangelium vyznamenal: dopřej nám, prosíme Tebe, abychom stále jeho učením v dobrém prospívali a na jeho přímluvu ochráněni byli Amen.

26. dubna.

Sv. Kleta, papeže a mučedníka.

Kletus (= povolaný, vyvolený) byl synem vznešeného měšťana římského, Emiliana. Sv. apoštol Petr vyučil jej ve víře, pokřtil jej a pro jeho horlivost, jeho velikou moudrost a ctnostnost posvětil jej na biskupa. Sv. Petr, jemuž bylo pečovati o celou církev Boží, zvolil si dva statečné pomocníky, Lina a Kleta. Po sv. Petrovi následoval jako náměstek Kristův Linus a po něm Kletus,

jenž řídil sv. církev v letech 79—91. Kletus rozdělil Řím v 25 farností a každé postavil v čelo kněze, aby se snadněji mohlo přisluhovati sv. svátostmi. On také první psával ve svých listech krásná slova: „Spásu a apoštolské požehnání!“ Tehdejší poměry byly církvi velmi nepříznivy. Pod císařem Domicianem vytrpělo mnoho křesťanů smrt mučednickou. Sv. papež sílil a těšil věřící, podporoval chudé, dodával srdce malomyslným, sám jsa nejkrásnějším vzorem ctnosti a stálosti. Ukrutný císař myslil, že křesťanstva nevyhubí, dokud neodstraní i jeho hlavy. Proto dal sv. papeže zajati a umučiti dne 26. dubna r. 91. Tvář světcova zářila při tom takovou jasností, že se všichni divili. Jeho sv. tělo bylo uloženo po boku sv. Petra. Jméno sv. Kleta čte se v kanonu mešním. — Dnešní den slaví se také památka sv. papeže a mučedníka Marcellina I., který za nejkrutějšího pronásledování pod Dioklecianem byl stat 26. dubna r. 304.

Poučení.

Sv. Kletus důvěry, kterou v něj věřící měli, nezklamal, nýbrž úkolu svému skvěle dostál. Vyhovme i my, ať jakékoli máme zaměstnání, důvěře, která se v nas klade, a konejme své povinnosti nejen z časných pohnutek, nýbrž svědomitě z lásky k Bohu.

Modlitba.

Přeslavné vyznání svatých mučedníků a velepastýřů, Kleta a Marcellina, kéž nás rozjítí, Pane, a jejich laskavá přímluva nás účinně ochraňuje! Amen.

27. dubna.

Sv. Petra Kanisia, učitele církevního.

Petr narodil se 8. května 1521 v Nymwegach v Holandsku, tehdy části Německa. Petr již jako hošík měl zálibu ve zbožných obrázcích, rád ministroval. Ale pocházeje ze šlechtického a váženého rodu zakládal si velice na svém původu. V Kolíně n. R., kamž byl poslán na studie, se ujal ho svatý kněz Mikuláš Esch. Pod jeho vedením tak prospíval, že jako jinoch 19 tiletý pojal úmysl

státi se knězem. Na radu Petra Fabera vstoupil do řádu Tovaryšstva Ježíšova. Náboženské poměry byly v Evropě přežalostné. Protestantismus hrozil zničiti všecko katolické. Nebylo tomu lépe ani u nás. Administrátor pražského arcibiskupství Jindřich Píšek prosil Ferdinanda I., krále českého, aby i v Praze zřídili jesuité školy. A tak z jara – 15. dubna 1556 přišlo 12 jesuitů do Prahy s Petrem Kanisiem a usadili se v kláštěře sv. Klementa u Karlova mostu. Spočátku bylo jim mnoho trpěti, na samého Petra Kanisia hozeno bylo z venku kamenem, když sloužil mši sv. Ale kolej pražská, světcem založená, stala se semenem hořčičným — rekatolisace Čech úspěšnou činností Tovaryšstva Ježíšova zdárně provedena.

Kanisius byl také katecheta znamenitý jehož katechismy byly po několik století v užívání. Zemřel 21. prosince 1597 ve Frýburku jako svatý muž, pravý apoštol. Pius IX. r. 1869 prohlásil jej za blahoslaveného a r. 1925 Pius XI. za svatého a zároveň učitelem Církve.

Téhož dne připomíná se památka sv. Rudolfa, mučedníka († 1288).

Poučení.

Sv. Petr Kanisius se zobrazuje s pérem v ruce nad katechismem s růžencem. 1. Růženec — musíte býti apoštoly víry, abyste jimi byli musíte se hodně a zbožně modliti. 2. Péro — Nikdy nemůžete vykonati dosti pro šíření dobrého tisku. 3. Katechismus — Vězte, že péče o křesťanskou výchovu v rodině a o křesťanskou školu náleží k nejdů — ležitějším úkolům naší doby.

Modlitba.

Bože, který jsi na obranu katotické víry blaženého Petra, vyznavače svého, ctností a učeností vyzbrojil; dejž nám, prosíme, abychom podle jeho příkladu a rad po spáse toužili a věrnými ve svaté víře setrvali.

28. dubna.

Bl. Ludvíka Maria Grignona.

Ludvík (= slavný, proslavený hrdina) Maria Griňon (Grignon) z Montfortu narodil se 31. ledna r. 1673 v Renách (Rennes) ve Francii. Rodiče jeho byli urozeni, ale nemajetni. Záhy již zvolil si za heslo svého života: „Jediné Boha.“ Po mnohém strádání byl Ludvík vysvěcen na kněze r. 1700. Pobožnost a láska k Matce Boží naplňovaly jeho srdce. Krásnějšího jména pro sebe nevěděl než

„sluha Ježíšův a Mariin.“ Tělo umrtvoval posty, bičováním a pokáním. Věnoval se missiím ve své vlasti; ale pro pomluvy bylo mu povolení k tomu odňato. Proto vydal se k papeži Klementovi XI. do Říma, přednesl mu svou žádost a byl jakožto apoštolský missionář poslán nazpět, aby bojovol proti jansenismu, který velmi mnoho duší hubil. Všude byl od jedněch pronásledován, od druhých ctěn, od mnohých též bláznem nazýván. Mnoho bludařů a hříšníků bylo jím obráceno. Sepsal též několik znamenitých děl duchovních, mezi nimi o Pravé pobožnosti k nejsvětější Panně.“ Knížka tato překrásná byla též do češtiny přeložena. Dne 28. dubna r. 1716 zemřel zbožný missionář a byl papežem Lvem XIII. dne 12. ledna r. 1888 prohlášen za blahoslaveného. Bl. Ludvík založil kongregaci sv. Ducha, aby pokračovala v jeho missiích a kongregaci sester (božské) moudrosti.

Poučení.

Pravidlo bl. Ludvíka: „Počínejme všecky své skutky skrze Marii, s Marií, v Marii a pro Marii, abychom je všechny tím dokonaleji provedli skrze Ježíše, s Ježíšem, v Ježíši a pro Ježíše.“ — Vzývejme Ducha sv. a staňme se členy „Družiny Ducha sv.“ při kostele téhož jména na Starém městě Pražském kanonicky zřízené ndp. arcibiskupem Msgre. F. Kordačem (1923).

Modlitba bl. Ludvíka.

Matko milosrdenství! vypros mi milosti, abych došel od Boha pravé moudrosti, a přijmi mne proto mezi duše, které miluješ, které učíš, které vedeš a které živíš a ochraňuješ jako své děti a služebníky. Amen.

29. dubna.

Sv. Petra mučedníka.

Petr, jehož památka se připomíná dnes, narodil se ve Veroně v Italii r. 1206; odtud jeho příjmí „Veronský“. Jeho rodiče byli oddáni sektě manichejské, dali jej však přece do školy katolické. Byv od svého strýce otázán, čemu se naučil, odpověděl: „Apoštolskému vyznání víry.“ Lichocení a hrozby otcovy ani strýcovy ho od pravdy neodvrátily. Později šel Petr na universitu v Bologni

a vstoupil brzo potom do řádu dominikánského. Tělo své krotil posty a bděním a panickou čistotu zachoval bez úhony až do smrti. Úřadu kazatelskému se věnoval Petr s největší horlivostí a k užitku mnohých duší. Bůh propůjčil mu zvláštní dar, že kázáním svým vítězně bludaře potíral. Pokaždé přivalilo se za ním veliké množství posluchačů, a mnozí z nich se obrátili na sv. víru. Petr byl tak nadšen pro sv. víru, že si přál pro ni umříti. Když jedenkráte šel z Koma (Como) do Milána, přepadli jej bludaři a zasadili mu několik ran do hlavy. Petr padl na zemi a modlil se, smrti byv již blízek, apoštolské vyznání víry. Dostal pak ještě několik ran do boku, ale nemoha se už hlasitě modliti, psal krví svou do písku na zemi slovo: Credo (Věřím) a odešel jako mučedník s tohoto světa dne 29. dubna r. 1252. Pro mnohé zázraky byl Petr hned druhého roku od papeže Innocence IV. připočten mezi svaté.

Poučení.

Zvláště musíme výslovně věděti a věřiti šestero pravd základních, totiž: 1. že jest jeden Bůh; 2. že Bůh je spravedlivý soudce, který dobré odměňuje a zlé tresce; 3. že jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch svatý; 4. že druhá božská osoba člověkem se stala, aby nás svou smrtí na kříži vykoupila a na věky spasila; 5. že duše lidská jest nesmrtelná; 6. že milosti Boží jest ke spasení nevyhnutelně třeba.

Modlitba.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože, propůjč nám milost, abychom s náležitou zbožností následovali sv. víry Tvého svatého mučedníka Petra, jenž pro rozšiřování víry palmy mučednictví hodným se stal. Amen.

30. dubna.

Sv. Kateřiny Sienské, panny.

Kateřina (= čistá) pocházela ze Sieny v Italii; odtud příjmení její „sienská“. Žila v domě svého otce, barvíře, osaměle až do smrti. Již za malička zaslíbivši se panenství, přijala v 18. roce roucho třetího řádu sv. Dominika. Jednou se jí zjevil Kristus Pán a ukázal jí dvě koruny, jednu zlatou a druhou trnovou, aby si některou vyvolila (viz obraz!). Kateřina vybrala si korunu trno-

vou a vložila si ji na hlavu. Podruhé vtiskl jí Kristus pět jizev, které však na její modlitbu nekrvácely, aniž jich bylo viděti, nýbrž poznaly se jen po neobyčejném lesku. Kateřina pomáhala chudobným, ošetřovala nemocné, obrátila mnoho hříšníků, předvídala budoucí události a znala lidské myšlenky. Byla též ve světských i církevních záležitostech velmi účastna a r. 1376 se odebrala do Avignonu, aby přiměla papeže Řehoře XI., aby se vrátil do Říma a pečoval o reformy církevní. Tato nevěsta Kristova zemřela v Římě ve věku 33 let dne 29. dubna 1380. Papež Pius II. prohlásil ji r. 1461 za světici, a papež Urban VIII. ustanovil za její svátek den 30. dubna.

Poučení.

Sv. Kateřina naříkala jednou, když srdce její bylo zmítáno pokušeními: „Ach, Pane, kdes byl, že jsi mne tak opustil?“ Pán jí odpověděl: „Byl jsem u tebe“. „Jak,“ pravila, „což jsi mohl býti se mnou mezi tolika zlými myšlenkami a obrazy tak ohyzdnými a nečistými?“ „Ano,“ odvětil Ježíš, „byl jsem v srdci tvém a radoval jsem se, vida ty boje a odpor, jejž jsi kladla; neboť kde vůle nesvolí, tam není ani hříchu.“ Četné krásné listy její byly přeloženy též do češtiny.

Modlitba.

Bože, Tys ráčil svatou Kateřinu zvláštní předností panenství a trpělivosti ozdobiti a jí propůjčiti, aby útoky zlých duchů přemohla a v lásce k Tvému Jménu neohroženě setrvala: prosíme Tebe, dej nám, abychom jí následovali, zlobou světa pohrdali, úkladů všech nepřátel ušli a bezpečně Tvé slávy dospěli. Amen.

MĚSÍC KVĚTEN.

1. května.

Sv. apoštolů Filipa a Jakoba.

Filip, rybář bethsaidský v Galilei, jakmile spatřil Pána Ježíše a jeho slova „pojď za mnou“ uslyšel, hned šel za ním jak učedník a později vyvolen byl za apoštola. Přijav Ducha sv., prošel mnohé krajiny asijské a došel až do Frygie, všude se zdarem šíře křesťanství. Tím si však popudil zaslepené pohany. Ve městě Hierapolis zajali sv. apoštola,

uvěznili, a přivázali jej hlavou dolů na kříž a ukamenovali r. 81. Sv. Filip dožil se věku 87 let. Apoštol Jakob Malý s radostí následoval Krista. Byl syn Alféa a jeho manželky Marie, příbuzné to matky Páně, Marie Panny. Apoštol ten byl pro svoji příbuznost s Pánem Ježíšem nazýván také bratrem Páně, podobně jako i bratři jeho Josef, Juda, Šimon. Jako prvý biskup jerusalemský žil velmi skromně, nejedl masa ani nepil vína; dnem i nocí se modlil za lid svůj na kolenou kleče, až mu zmozolovatěla. Zatvrzelí zákonníci a farizeové tuze se bojíce o zákon židovský, neustali dotírati, až velekněz Ananas (syn pověstného Annáše) sv. Jakoba s jinými ještě křesťany před veleradu dal zavolati a odsouditi. Vyvedli sv. Jakoba na cimbuří chrámové, a když Krista nezapřel, nýbrž slavně se k němu hlásil, shodili jej. Ale světec povstav ještě se země, modlil se za vrahy. Nepřátelé zasypali jej kamením, a jakýsi valchář roztříštil mu valchářským sochorem hlavu r. 62. Ostatky jeho později dopraveny do Říma a tam uloženy v kostele 12 apoštolů. Sv. Jakob napsal r. 61 znamenitý list, v němž zdůrazňuje, že víra bez skutků ke spasení neprospívá, nutno ji osvědčovati dobrými skutky. Památka obou sv. apoštolů světí se 1. května.

Pravidla sv. Jakoba.

„Buďtež činitelé slova a ne posluchači toliko oklamávajíce sami sebe. Zdá-li se pak komu (z vás), že jest nábožný, a nepojímá v uzdu jazyka svého, nýbrž svodí srdce své, toho marné jest náboženství. Víra beze skutků je mrtva.“

Modlitba.

Bože, který nás vyroční slavností apoštolů svých Filipa a Jakoba rozradostňuješ: dej nám, vroucně Tebe prosíme, bychom se řídili jejich příkladem, oslavujíce jejich zásluhy. Amen.

2. května.

Sv. Athanáše, patriarchy a učitele církevního.

Athanáš (= nesmrtelný) narodil se r. 292 v Alexandrii. Vychování se mu dostalo dobrého. Alexander, kterýž byl později biskupem, dovršil jeho duševní vzdělání. Na sněmě nicejském (r. 325.) Athanáš jako jáhen překonal bludaře Aria, který popíral Božství Krista Pána, a umlčel jej. Arius však zatvrzelcem přece zůstal. R. 326 Athanáš se stal

biskupem a patriarchou alexandrijským. Ariáni hned poznali, jaký soupeř na ně přišel. Proto neštítili se ani nejhorších prostředků, by si od něho pomohli. Císaře stále podněcovali, až byl dán Athanáš pětkrát do žaláře. Aby se sprostil úhlavních svých nepřátel, po 5 let se skrýval ve vyschlé cisterně a 4 měsíce v rodinné hrobce. Zase očernili jej nepřátelé; sotva že vyvrátil dřívější pomluvy, nepřátelé vymyslili si zase již dost jiných. V Trevíru ve vyhnanství složil sv. Athanáš vyznání víry, kterému po něm říkáme Athanasianské. Život jeho byl neustálý boj s pohany a Ariány; zesnul v Pánu dne 2. května r. 371. Sv. jeho tělo přeneseno bylo později do Cařihradu a r. 1433 do Benátek a ve chrámě sv. Kříže pohřbeno. Pro znamenité spisy své sv. Athanáš poctěn je názvem „církevní otec.“

Poučení.

Sv. Athanáš unikal kdysi nepřátelům po lodi. Když poznal, že se za ním ženou, a že mu jsou již v patách, dal loď otočiti jakoby se vracel. I ptali se, je-li Athanáš už daleko; on jim odpovídá: „Je od vás nedaleko.“ Pronásledovatelé jinak rozumějíce jeho odpovědi, pospíšili, aby Athanáše dohonili. Těm lidem, kteří se ptají ze všetečné zvědavosti, nebo na to, do čeho jim nic není, můžeme a máme vytáčkou odpověděti, t. j. tak, abychom pravdu zatajili a přece nelhali.

Modlitba.

Bože, jenž jsi vyznavači a biskupu, Athanášovi, za obranu své svaté nauky blaženost věčnou dáti ráčil, dej, abychom jeho přímluvou ve svaté víře vždy setrvali a na věčnosti se s ním shledali. Amen.

3. května.

Sv. Alexandra, papeže a mučedníka.

Alexander (= pomocník. hrdina) zvolen byl za papeže ještě velmi mlád r. 109. Horlivou a pokornou láskou tisíce lidí získal křesťanství, zvláště šťastně obrátil mnoho římských šlechticů; mimo jiné také prefekta městského Herma i jeho rodinu i otroky. Když se císař Hadrian I. dověděl o rozkvětu křesťanství v Římě, poslal vrchního velitele Aureliána donutit křesťany, aby se víry zřekli, anebo

jich zahladiti. Sv. Otec i Hermes byli jati a každý zvlášť do vězení uvrženi. Dříve už byli také zajati kněží sv. Evencius a sv. Theodul, kteří pomáhali papeži, učíce a křtíce právě obrácené. Hermes byl po hroznych mukách sťat. Sv. Alexander a sestárlý již sv. Evencius byli hozeni do rozpálené pece. Sv. Theodul měl na ně patřiti, aby, vida takovou hrůzu, dal se u víře zviklati, on však sám vskočil do pece, a hle nikomu žár neublížil. To pohněvalo Aureliána i dal oba kněze stíti a sv. Alexandrovi úd po údu zbodati, až umřel (3. května r. 119). Ostatky všech tří svatých byly přeneseny do chrámu sv. Sabiny v Římě. 3. května slaví se též svátek sv. biskupa Juvenála narnského, jenž umřel 7. srpna r. 376. Připomíná se též dnes památka „Nalezení sv. Kříže," jejž s posvátnou úctou se podařilo nalézti sv. Heleně, matce císaře Konstantina velikého, jenž křesťanům udělil r. 313 svobodu

Poučení.

Sv. Otec Alexander nařídil, aby se světila voda a sůl a dávala se do světnic, aby se zlí duchové odpudili. Krop se, milý křesťane pobožně a důvěrně svěcenou vodou a nestyď se zavěsiti si kropenku do světnice.

Modlitba.

Všemohoucí Bože, prosíme Tebe, popřej nám, kteří světíme památku Tvých svatých, Alexandra, Evencia, Theodula a Juvenála, abychom jejich přímluvou ode všeho zlého ochráněni byli. Amen.

4. května.

Sv. Floriána, mučedníka.

Sv. Florián byl umučen v pronasledování křesťanů za císaře Diokleciána a Maximiána. Uslyšev totiž, že 40 vojínů, kteří pod jeho praporem bojovali, bylo dopraveno do Lince a že tam byli pro víru sv. umučeni, spěchal tam také, maje za to, že by bylo hanba, aby starý voják se dal tak slavným vítězstvím překonati od nováčků. I byl napřed mučen a posléze mu uvázali kámen na

krk a chtěli vhoditi do Enže. S plesáním odcházel Florián od soudce, a přišed na most, prosil o chvilku, že se pomodlí. Bůh pak oslavil služebníka svého. Řízením jeho řeka vylila mrtvolu Floriánovu na skálu r. 304, a přiletěl k ní neobyčejně veliký orel, tak že jí nikdo nezneuctil. Valerii pak, zbožné to paní, zjevil se sv. Florián ve snách, aby jeho tělo pochovala. Pochovala je v Linci. Ale odtud je přenesli 2 jáhnové do Říma. Římu pak bylo svaté tělo Floriánovo takovou záštitou, že nepřátelé v něm i po celé Italii zuřiti přestali. Proto také, když r. 1183 Kazimír polský a biskup Krakovský Gedeon žádali sv. Otce o ostatky svatých na ochranu proti Prusům a jiným nepřátelům, poslal jim sv. Otec část sv. těla Floriánova, kteráž byla slavným způsobem uložena do nově vystavěného chrámu Páně v Krakově. Ve vlastech našich často stavěny byly sochy světcovy a na domech obrazy jeho umisťovány, aby Bůh na přímluvu sv. Floriána odvracel nebezpečí ohně. Sv. Florián jest patronem kominíků a hasičů. Téhož dne si připomínáme památku sv. Moniky (332—387), kteráž v slzách a modlitbách vyprosila si obrácení syna svého Augustina, potomního sv. biskupa a velikého učitele církevního.

Poučení.

Vzorný příklad 40 vojínů pohnul sv. Floriána až ke smrti mučednické. Kéž bychom i my příkladem dobrých lidí se dali od hříchů odvrátiti a k ctnosti pohnouti!

Modlitba.

O Bože, jenž nás slavností sv. Floriána mučedníka, radostí naplňuješ: uděl nám milost, abychom, oslavujíce vítězství jeho na zemi, s ním jednou obcovali v nebesích. Pro Ježíše Krista Pána našeho. **Amen.**

5. května.

Sv. Gotharda, biskupa.

Gothard (od Boha sílený) narodil se r. 965 v Rejchersdorfu v dolním Bavorsku. Byl zbožný, upřímný, všem radovánkám se vyhýbal. Když chodil do školy, přešel několikráte suchou nohou široký Dunaj, když jej převozník, protože nemaje nic, nemohl zaplatiti, zadarmo nechtěl převézti. Byl přijat do kláštera, kamž zatím byli povoláni benediktini a složil r. 991 sliby. Vysvěcen byl na

kněze od Volfganga, biskupa řezenského. R. 997 byl zvolen opatem. Tenkráte byl vyzván, aby zreformoval některé kláštery. Císař Jindřich II. jmenoval jej r. 1022 biskupem hildesheimským. Ať se vzpíral, jak se vzpíral, musil přijati biskupskou důstojnost. Jako biskup tím neunavněji pracovala vystavěl četné kostely a kláštery. Kde mohl, pomáhal chudým a zvláštní péči měl o farní školství. Nezištnou láskou získal si srdce svých diecésanů. Vždy se stkvěl nejkrásnějšími ctnostmi, neunavně se modle a umrtvuje. Sv. Gothard zemřel dne 4. května r. 1038, toho právě dne, jak předpověděl, a pohřben byl ve chrámu hildesheimském. Bůh oslavil jej mnohými zázraky. Papež Innocenc II. prohlásil jej r. 1131 za svatého.

Poučení.

Podivným zázrakem Bůh ukázal, jak milý mu byl sv. Gothard, když ještě ministroval. Jednou totiž chytil do holé ruky žhavé uhlí, dal si je do rochetky a donesl je k oltáři, nepopáliv si ani ruky ani rochetky. Buďte vždy pamětlivi, ministranti, že jste při mši sv. jako andělé a proto se chovejte tak, abyste se úctou a zbožností líbili všem přítomným ve chrámě, jsouce jim dobrým příkladem.

Modlitba.

Bože, jenž jsi dnešní den památkou vyznavače a biskupa sv. Gotharda, oslaviti ráčil: dej nám milostivě, bychom, radujíce se z jeho svátku, prosbami jeho síleni byli. Amen.

6. května.

Sv. Jana Damascénského.

Jan narodil se r. 676 v Damašku (proto: damascénský) v Syrii. Rodiče měl zbožné a zámožné. Vzdělán byl výtečně a horoucně vždy ctil Matičku Boží. R. 726 Lev isaurský, císař řecký, zakázal ctíti obrazy svatých, dal obrazy z chrámů vykliditi a krutě trestal každého, kdo neuposlechl. Jan však velmi dobrými spisy hájil úctu obrazů svatých, Marie Panny a Pána Boha. Proto mu císař

dal utnouti pravici. Ale Rodička Boží mu ruku zázračně zahojila. (Viz obraz!) Jan propustil potom všechny své otroky na svobodu, jmění dal kostelům a chudým a vstoupil do řádu basiliánů. Asi r. 740 byl vysvěcen na kněze. Císař Konstantin Kopronymos ještě zuřivěji pronásledoval všechny ctitele obrazů. V prvé řadě obrátil hněv svůj proti biskupům, kněžím a řeholníkům. Proto vyšel sv. Jan z tiché samoty bránit nejen perem, nýbrž i živým slovem nauku církevní. Po smrti ukrutného císaře vrátil se do kláštera a skonal, maje 104 roky, dne 6. května r. 780. Řadíme jej pro veliké zásluhy jeho k řeckým církevním otcům.

Poučení.

Poslechni a přemýšlej, milý křesťane, se sv. Janem o napomenutí jeho učitele Kosmy: „Nečiň nic podle své vůle. Zvykej si ve všem sebe umrtvovati a výhost dej přílišné lásce k tvorstvu. Bohu obětuj všechny svízele, skutky a modlitby. Nepyšni se vědomostmi ani jakoukoliv jinou dobrou vlastností, nýbrž buď přesvědčen, že sám o sobě nic nejsi. Varuj se všeliké ješitnosti a nepřeceňuj svého rozumu.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi sluhu svého, sv. Jana, za to, že statečně bránil úctu obrazů svatých, věčnou korunoval slávou, uděl nám, abychom, kdykoli patříme na obrazy svatých, vzpomněli si jejich ctností a k větší pobožnosti byli pohnuti. Amen.

7. května.

Sv. Germány, panny.

Germána byla dcera chudého venkovana pibračského v Francii. (Pibrac.) Narodila se r. 1579. Měla ochromenou ruku. Zlá macecha měla jen vlastní děti ráda, Germánu ubohou trápíc. Germána spávala v ovčinci. Nejraději pásla ovečky, pokojně se modlíc růženec a o svatých věcech přemýšlejíc. Do školy jí neposílali. Radostí její bylo dlíti na mši svaté; jakmile se sezvánělo, zarazila

kůžel a přeslici do země a stádečko poručila Pánu Bohu. A Bůh jí opatroval stádo. O sousto chleba dělila se ještě s chudými. Když jí proto macecha hubovala a natrhla jí zástěru, byly v ní překrásné růže, které v oné krajině byly nevídané. Macecha se zarazila a nadobro se změnila; odprosila pobožné a hodné, ale neoceněné dcery a měla ji pak jako vlastní děti ráda. Ale Germána se rozstonala. Když stále prosila, dovoleno jí, aby se zase jednou vyspala v ovčinci; i zemřela ještě téže noci. (7. května r. 1601.) Když ji našli, tělo její bylo jakoby ozářeno. Po 40 letech vyzdviženo tělo její z hrobu, a bylo úplně neporušené. Protože pak se na její přímluvu udály mnohé divy, papež Pius IX. prohlásil ji r. 1853 za blahoslavenou a 29. června r. 1867 za svatou.

Poučení.

Často zapomínají otčimové a macechy, jaké mají povinnosti a sužují nevlastní dítky. Ať si jen rozmyslí, že přijali na sebe tytéž povinnosti, které mají vlastní rodiče. Ale také nevlastní dítky mají přijímati bez předsudků, s přívětivou důvěrou nevlastního otce nebo matku; aby se vyhnuly mnohým nepříjemnostem.

Modlitba.

Bože, jenž povyšuješ pokorné a jenž jsi sv. pannu Germanu učinil nám krásným vzorem lásky a trpělivosti; dej nám, abychom jejími zásluhami a přímluvou rádi nesli kříž a Tebe, Pane, vždy milovali. Amen.

8. května.

Sv. Acháce, mučedníka.

Achác narodil se v Kappadocii v Malé Asii. Rodiče jeho pocházeli z Achaje v Řecku. Byl vojákem a povýšen byl na hejtmana. Plukovník Firmus dal oznámiti rozkaz císaře Maximiána, aby všichni vojáci, kteří by bohům neobětovali, byli umučeni. Achác hlásil se, že je křesťanem a proto dopravili jej do Perinthu v Thracii k vrchnímu veliteli Bibianovi. Ježto Achác vytrval, Bibian

dal jej přivázati na 4 koly a od paty do hlavy zmrskati. Po sedmidenním vězení zase jej vyslýchal; ale když nechtěl Krista zapříti, do krve rozedrali mu dutkami s olověnými kuličkami skráně; potom si dal Bibian, odvolán byv do Cařihradu, sv. Acháce i ostatní, kteří s ním byli jati, tam převésti. Sv. Achác tolik zkusil cestou, že se obával, že zemře. Modlil se k Bohu a Bůh jej zázračně posilnil. Těm, kteří s ním zároveň byli zajati a byli ještě pohany, sv. Achác zvěstoval víru křesťanskou a obrátil je. V Cařihradě zahojily se mu rány. Započat nový výslech, ale nepodařil se, sv. Achác nedal se zviklati. I vytáhli jej na ořech a jak bičovali tak bičovali. Prokonsul Flakcinus, kterému se potom dostal do rukou, měl se k němu, uprošen byv svou křesťanskou manželkou, lépe, ale maje strach z císařů, dal mu hlavu setnouti. (8. května r. 303.). Bylo mu teprve 25 roků. Sv. Achác je ze 14 sv. pomocníků a vzýváme jej za všech nehod, zvláště ve smrtelné úzkosti.

Poučení.

Sv. Achác řekl soudci: „Muka tvá ještě mi prospějí; a čím hroznější budou tvoje mučidla, tím uděláš mě Bohu milejším.“ Snášejme proto trpělivě strasti, které na nás Bůh sešle.

Modlitba.

Bože, jenž jsi nám dal sv. mučedníka, Acháce, aby nám byl patronem: dej nám milostivě, abychom z jeho slavnosti se radujíce, byli hodni jeho ochrany. Amen.

9. května

Sv. Řehoře Naziánského, arcibiskupa a učitele církevního.

Řehoř narodil se r. 323 v Arianzu blíže Nazianzu (proto „Naziánský“). Otec jeho Řehoř matka Nonna, bratr Césarius a sestra Gorgonia stali se také svatými. Bůh byl jediná jeho záliba. Studoval na znamenitých školách. Později žil v Nazianzu, kde otec zvolen byl biskupem, velmi přísně popřávaje si jen málo pokrmu, odívaje se prostě

a spávaje na tvrdém lůžku. Horlivě se modlíval a pracoval. O sobě říkal: „Čistoty ducha načerpal jsem si z božské vědy; čta Písmo sv., tam jsem až dospěl, že jsem vyplivl hořkou sůl knih světských, které mě dříve přece tak poutaly sladoučkým svým jedem.“ S přítelem Basilem odešli do samoty a Řehoř vstoupil později do řádu, který založil Basil. Brzy byl zde, brzy onde, jak toho za jeho času bylo třeba. R. 361 byl vysvěcen na kněze. Tehdy se dal do boje s ariany. Sv. Basil posvětil jej r. 372 na biskupa sasimského. Řehoř však nemohl dosednouti na biskupský stolec; za to byl r. 380 zvolen arcibiskupem cařihradským; ale po nějaké době se vzdal, aby různic nerozdmychoval. Odpustil úkladnému vrahu, který chtěl jej se světa sprovoditi, vrátil se do Nazianzu a odevzdav duši Pánu Bohu, zemřel 9. května r. 390. Pro výtečné spisy má čestný název „bohoslovce a církevního otce.“ Napsal též krásné básně.

Poučení.

Pravidla sv. Řehoře: „Počni a dokonej každé dílo s Bohem. Jako nemůže pták bez vzduchu létati, a ryba na suchu žíti, tak bez Boha nic dobrého se nedaří. Jednoho jen je se báti: abychom si hříchem nepřipravili pádu a nepozbyli Boha a nevinnosti. Milost není marna; ukazuje nám mnohé cesty, jimiž se přichází do nebe.“

Modlitba.

Sv. Řehoři, biskupe a učiteli církevní, pomoz nám svou přímluvou! Veď nás neschůdnou cestou života svými naučeními k ctnosti a doprovoď nás k stánkům nebeským, abychom se mohli s tebou radovati ve slávě Boha Otce, Syna a Ducha sv. Amen.

10. května.

Sv. Isidora a sv. Marie.

Isidor byl přijat u kteréhosi šlechtice, který nedaleko Madridu ve Španělsku měl veliké polnosti, do služby. Když si z něho ostatní služebníci dělali šašky a z práce do díla bez oddechu jej honili, byl trpěliv. Denně chodíval na mši sv. Proto chtěli jej u pána hodně pomluviti. Pán počkal si naň jednou, až se vrátí a už jej chtěl kárati, když tu spatřil dvoje spřežení bílých volů

vedle svých vlastních, jak mu pole oborávají. I pronajal pole sv. Isidorovi, který se oženil s pobožnou pannou, Marií Toribií. Žil s ní spokojeně Rád pomáhal chudým a nikdy netrápil dobytka. Nikdy nevyslovil rouhavého nebo neslušného slova. Umřel ve vysokém věku 10. května r. 1130. Dne 15. května r. 1170 bylo tělo jeho vykopáno úplně neporušené. Jelikož Bůh učinil na jeho přímluvu mnohé zázraky, papež Řehoř XV. prohlásil jej za svatého. Maria Toribia de la Capeza [příjmení podle kaple, kde její sv. hlava jest uctívána] zemřela 8. října r. 1140 a ctíme ji jako světici. Podezření proti manželské věrnosti vyvrátila přešedši suchou nohou řeku (viz obraz!). Isidor a Marie jsou ochránci venkovanů.

Poučení.

Křesťanští rolníci! kéž vám nikdy nesejde s očí příklad sv. vašich patronů! Nehašteřte se mezi sebou, nýbrž modlete se a pracujte pilně, choďte, kdykoli možno, na mši sv., dávejte almužnu, buďte skromni a šetrni a dobytku neubližujte, neklejte, rcete raději často jako sv. Isidor: „Všecko z lásky k Bohu!“ A Bůh vám požehná.

Modlitba.

Tebe, milosrdný Bože, prosíme, popřej nám, abychom na přímluvu vyznavače sv. Isidora, nikdy nebyli pyšni, nýbrž abychom vidouce jeho zásluhy a ctnosti, Tobě vždy pokorně sloužili, protože pokora je Ti milá. Amen.

11. května.

Sv. Mamerta, biskupa.

Mamert (= statný muž), biskup viennský ve Francii tím se proslavil, že dal podnět k dnům prosebným před svátkem Nanebevstoupení Páně, kteréž se nejprve jen ve Vienně slavily, zvolna však se rozšířily po vší západní církvi. Sv. Mamert povzbuzen byl k této pobožnosti smutnými událostmi tehdejšími. — Byla mnohá zemětřesení, vznikaly požáry a lidé se děsili hroznými, nočními

úkazy, dravá zvěř pustošila kraj. V noci před velikonočními svátky r. 469 biskup s lidem shromáždil se v katedrálním chrámě, aby slavil vzkříšení. Tu náhle se strhl poplach, a blízká budova státní byla v plamenech. Každý se bál, aby popelem nelehlo celé město. Jediný biskup modlil se u oltáře vroucně, a — požár rázem hasne. Všecko vrací se do chrámu. Ukončiv služby Boží, biskup žádá věřící, aby se obrátili a činili pravé pokání, chtějí-li od sebe odvrátiti metlu Boží. A hned slíbil jménem zkroušeného lidu třídenní půst a procesí, které by se každým rokem určitých dnů slavilo. Co slíbeno, učiněno, a lid se skutečně obrátil. Sv. Mamert odešel na věčnost 11. května r. 477.

Poučení.

Pamatujme slov sv. Řehoře Naziánského: „Divme se svrchovanému Božskému milosrdenství. Bůh rád slyší naše přání a přeje si, abychom po Něm toužili a Jej milovali. Člověk by skoro řekl, že Bohu děláme milost, prosíce Ho o dobrodiní. Mějme se na pozoru, abychom neprosili o nic neskromně, o nic titěrného, čeho by nám Boží Velebnost důstojně nemohla dáti.“ Choďme rádi na pouti a prosebné průvody. Kolik krásných poutních svatyň máme, kde Bůh zvláště bývá nakloněn k prosbám naším! Putujme zvláště k hrobům našich sv. ochránců a na místa, kde rodička Boží divy činí.

Modlitba.

Všemohoucí Bože, snažně prosíme Tebe, abys nás, kteří se k Tobě v úzkostech utíkáme, na přímluvu sv. biskupa Mamerta vyslyšel a ode zlého vysvobodil. Amen.

12. května.

Sv. Pankráce, mučedníka.

Pankrác (= vším vládnoucí) pocházel z bohatých, pohanských rodičů ve Frygii v Malé Asii; po smrti jejich šel se strýcem Dionysem do Říma. V Římě brzy poznali zbožný život křesťanský. Křesťané směli jen v katakombách (v temných, podzemních pohřebištích) se scházeti, poněvadž byli hrozně pronásledováni. Dionys a Pankrác pokradmu přivedeni byli k papeži Marcellovi a

poučeni byvše, od něho byli pokřtěni. Pankrác, kterému bylo teprv 14 roků, žil už jako dokonalý křesťan. Brzo se prozradilo, že je křesťanem, proto byl zatčen a přiveden k císaři Diokleciánovi. Ale když ani sliby, ani hrozby nebyly s to, aby šlechetného jinocha zviklaly u víře, císař jej dal stíti 12. května r. 304. Někteří však praví, že ještě dříve byl dán na pospas lité zvěři, která se ho ani nedotkla. (Viz obr.!) Na hrobě jeho v Římě vystavěn je kostel, který nese jeho jméno. Hlava jeho je v chrámě lateránském. I u nás byl sv. Pankrác již za dávných časů znám. Ke cti světce ve 12. stol. založen byl za vyšehradskou branou kostel a podle něho obec dodnes se zove Pankrácem. Sv. Pankráce vzýváme za ochranu za bouří a prudkých přívalů. Dnešního dne slavíme ještě památku mučedníků bratří Nerea a Achilla a panny Domitilly, kteří r. 98 po svátku Narození Páně byli umučeni.

Poučení.

Sv. Pankrác před císařem hrdině vyznal, řka: „Jsem mlád ještě, ale moje úmysly jsou nezvratny, nebojím se ničeho: neboť Kristus je můj život a proň umříti, mou je útěchou.“ Rcemež i my: O, Ježíši, Tobě žiji, o, Ježíši, Tobě umírám! O Ježíši, Tvůj jsem v životě i smrti.

Modlitba.

Prosíme Tebe, o Pane, aby nám dojemná památka Tvých mučedníků Nerea Achilla, Domitilly a Pankráce ochrany Tvé na vždy zjednala, bychom se Tobě vždy líbili. Amen.

13. května.

Sv. Serváce, biskupa.

Servác (= zachovatel) vystudovav, odešel do Palestiny. Vysvěcen byv na kněžství, kázal na různých místech Francie. Po té stal se biskupem tongernským. (Lytych v Belgii). Žil svatě, bdě a stále se postě, se slzami v očích prosíval Boha, aby byl milostiv jemu a jeho stádci. Dvakráte putoval do Říma. Bylo mu zjeveno, že také do jeho biskupství vtrhnou a je zpustoší Hunové.

Úpěnlivými prosbami si vyprosil, že Bůh trestem takovým teprv po smrti jeho biskupství ztrestal. Když na cestě z Říma za parného dne odpočíval na vypráhlé zemi, rozpjal orel nad ním křídla a tak jej příjemně zastiňoval. (Viz obr.!) Kdysi měl velkou žízeň. Pomodlil se, a hle, ze země vytryskl pramen. Mnozí, kteří měli zimnici a napili se z poháru světcova, hned se uzdravili. V biskupském sídle se sv. Servác bolestně rozloučil se svými věrnými řka, ze se půjde do Mastrichtu připravit na smrt. V Mastrichtu dostal zimnici a poručil Pánu duši svou dne 13. května r. 384., když mu bylo 96 let. Po smrti jeho za 7 let Hunové skutečně se přihrnuli a hrozně zemi zpustošili. Sv. Serváce ctíme a vzýváme o pomoc, když onemocníme zimnicí a jako k sv. Pankrácovi a Bonifácovi utíkáme se k němu za bouře a vyprošujeme si požehnání Božího na jejich přímluvu pro úrodu zemskou.

Poučení.

„Běda," praví sv. Bonaventura, „pravověřícím křesťanům, kteří Bohu neslouží a nectí ho dle své víry. Přísněji je Bůh potrestá, než nevěrce. Přemýšlejíce o těchto slovech, měli bychom hříšného života zanechati, abychom nebyli odsouzeni a ušli věčným trestům."

Modlitba.

Bože, jenž jsi svému lidu dal sv. Serváce, aby mu kázal, dej, Tebe prosíme, abychom přímluvou tohoto biskupa vždy a všude všech protivenství byli zbaveni, abychom Tebe velebíce těšiti se mohli ze šťastného pokoje. Amen.

14. května.

Sv. Pachomia, opata.

Pachomius (= silný) narodil se r. 292 v Egyptě v Thebaidě z rodičů pohanských. Vzdělán byv ve vědách světských, byl násilně odveden k vojsku. Byv raněn za výpravy válečné, divil se nemálo, že byl u neznámých lidí laskavě přijat a pečlivě obsloužen. Když uslyšel, že ošetřovatelé jeho jsou křesťané, umínil si, že se stane křesťanem. Jak si umínil, tak učinil. Poustevník Palémon byl mu

rádcem i vzorem. Ale r. 326 Pachomius založil sám v poušti tabenské (Tabenna) poustevnickou osadu. Bůh žehnal jeho práci, takže měl brzy 100 žáků a před smrtí asi 7000. Zdrželivost, práce, modlitba, pokání a učení bylo na jejich denním pořádku. Pachomius založil také několik větších klášterů a napsal poustevníkům zvláštní pravidla. Tito bratři klášterní řídíce se evangelijními radami a přikázáními Božími, vychovávali a vzdělávali mládež a ošetřovali nemocné. Sv. Pachomius tuze měl v ošklivosti bludy i lidi, kteří je rozšiřovali anebo jim věřili. Jednou se rázem rozšířil na kláštery mor, který také sv. Pachomia po čtyřicetidenních bolestech za oběť si vyvolil. Zemřel, maje 57 roků, 14. května r. 348. Jeho ústavy potrvaly na východě až do století XI.

Téhož dne 14. května se připomíná památka mučedníka sv. Bonifáce, který r. 307 byl sťat v Tarsu v Cilicii; ostatky jeho jsou uloženy v Římě.

Pravidla sv. Pachomia.

„Každý všem — všichni Bohu! Marně hledá člověk po světě klidu, pokud nechce se Bohu líbiti dobrými skutky. Zdrželivosť a modlitba, mají velikou zásluhu u Boha, ale trpělivosť v nemocech ještě větší.“

Modlitba sv. Pachomia.

Bože, Stvořiteli nebes i země, pohleď na mne milosrdným okem! Sprosť mě všeho soužení a ukaž mi, jak bych se Ti nejvíce líbil. Všechna touha má, každá má snaha ať k tomu směřuje, abych Tobě sloužil a vůli Tvou plniti se snažil. Amen.

15. května.

Sv. Ruperta, knížete, a bl. Berty.

Rupert (= dobrý rádce) byl syn pohanského knížete Robolava a Berty (= kráska). Matka dostala věnem veliké statky v Bingách na Rýně. Bohužel, manžel její se nedal pokřtíti, nýbrž umřel, bojuje proti křesťanům. Ale syn Rupert dělal matce radost, znamenitými vlohami ducha i srdce dobře prospívaje. Matička modlila se ve dne v noci za syna. Učitelem byl mu sv. kněz Vig-

bert. Stavěli přístřeší chudým i nemocným, maje též péči o jejich ošetření. Rupert putoval do Říma. Navrátiv se ujal se vévodství a zakládal vesnice i kostely. K rozpustilému a rozmařilému životu nedal se svésti. Poměrně mlád zemřel 15. května r. 732. Sv. jeho tělo bylo pochováno na blízkém vrchu, na kterém Berta už dříve vystavěla kostelík a Bůh je oslavil zázraky. Pahrbku tomu říká se nyní „Rupertův kopec“. Zarmoucená Berta činila ještě 25 let skutky lásky a milosrdenství, až 15. května r. 757 zhasnul její život. Sv. její tělo bylo pochováno vedle těla synova. Sv. Hildegardě byl zjeven život sv. Ruperta i bl. Berty.

Poučení.

Sv. Rupert a jeho zbožná matka byli pamětlivi napomenutí sv. Ambrože: „Tělo ať spí, víra ať bdí. Ať usnou všechny smyslné pošetilosti, ať se probudí opatrnost duchovní.“

Modlitba.

Bože, který rozděluješ milosti, otevři nám, kteří jsme na zemi jen poutníky studnici své dobroty a dej nám, abychom toužili jen po slávě nebeské a přímluvou sv. Ruperta a blahoslavené Berty do ní se dostali. Amen.

16. května.

Sv. Jana Nepomuckého, patrona Českého, mučedníka.

Jan byl synem Velflína z Pomuka (Nepomuka). Narodil se v polovici XIV. stol. Po studiích v Praze a v Padově se stal knězem, kanovníkem u sv. Víta a generálním vikářem arcibiskupovým. Za Václava IV. podstoupil smrt mučednickou, byv na rozkaz králův svržen s mostu Karlova do Vltavy dne 20. března 1393 o 9. hod. večer. Václav IV.

se rozhněval na světce, protože mu neřekl, z čeho se mu královna Žofie zpovídá a tak podstoupil smrt za tajemství zpovědní. Tělo světcovo pohřbeno v kostele sv. Víta na hradě pražském. Bůh oslavil jej mimořádným zjevem: 27. ledna 1729 v přítomnosti 30 svědků neporušený jazyk světcův nabíhal při naříznutí krví jako jazyk čerstvý. Zcela jasně označena hrdinná ctnost kněze mučedníka po 326 letech od jeho smrti v době, kdy do Říma spěla žádost za žádostí od korunovaných hlav biskupů, řeholí, universit (pražské, vídeňské, vratislavské), aby zapsán byl v seznam svatých církve Kristovy a postaven na oltáře katolických chrámů. Žádosti bylo vyhověno a světec se stává národním buditelem víry svatováclavské. Tisíce poutníků přichází k jeho hrobu, Praha zakřiknutá, polozněmčelá žasne až se to stává Vídni nepříjemným, a poutě zakazovány, ale nadarmo. Ke dnům světcovým připojují se velké manifestace národní. Ba více, svatý Jan je znám široko daleko za hranicemi, je světcem světovým; patronem cti a dobrého jména.

Poučení.

Přísnou povinností kněžskou je, zachovati tajemství sv. zpovědi, kteréž povinnosti je také každý kněz vždy pamětliv. Proto nemožno omluviti, zamlčí-li kdo něco ve sv. zpovědi, z čeho se má zpovídati. Ctěme zpovědníky a jejich napomenutí poslouchejme.

Modlitba.

Bože, jenž jsi pro nepřemoženou svátostní mlčenlivost sv. Jana, Církev svou novou mučednickou korunou ozdobil: dejž nám, abychom jeho přímluvou a příkladem posilněni jsouce, jazyk vždy na uzdě měli, a k blahoslaveným, kteří jazykem neklesli, připočteni byli. Amen.

17. května.

Sv. Restituty, panny a mučednice.

Restituta byla ze šlechtického rodu z Panizy v Africe. Poznavši křesťanské náboženství, dala se pokřtíti. Učinila slib panenství a žila vzorně. Za Domiciánova pronásledování křesťanů soudce Proklinus dal zbožnou pannu zajati. Statečně vyznala víru, proto byl s ní šat strhán, ukrutně ji zmrskali a spoutanou dali ji do tmavého žaláře. Ve vězení těšil ji anděl. Když ji podruhé vyslechli,

nelítostně ji zmučili, tělo rozedrali železnými spáry, za vlasy ji pověsili na sloup a nohy přibili hřebíky. Aby ukrutnosti dovršili, posadili ji do loďky, naplněné koudelí, dehtem a smolou, pustili kocábku na moře a zapálili. Ale biřiči dopuštěním Božím se utopili. Sv. Restituta se modlí za šťastnou smrt — a oheň hasne. Zjeví se anděl, těší ji a odnáší duši světice do stánků nebeských dne 17. května (asi r. 290). Loďka přistála u ostrova Ischie. Zatím anděl zjevil ve snu zbožné paní Lucině mučednictví sv. Restituty a vybídl ji, aby tělo její, které bylo na břehu, uctivě pohřbila. Lucina vykonala andělův rozkaz. Po čase byly přeneseny ostatky sv. Restituty do Neapole.

Téhož dne se koná památka sv. Paschala Baylonského, který zemřel jako bratr františkán 17. května 1592.

Poučení.

Sv. Restituta řekla soudcům: „Soudce nemá se nikdy hněvem dáti unésti, nýbrž má míti čtyři hlavně dobré vlastnosti: buď totiž moudrý, neoblomný, mírný a spravedlivý. Moudrostí rozezná špatné lidi od dobrých, neoblomností odolá chladně protivenstvím; mírností se zlá krotí žádost a spravedlnost dává každému, což jeho jest.“

Modlitba sv. Restituty:

„O Pane Ježíši Kriste, jenž jsi drahocennou krví svět očistil ze všech vin, pohleď na mne a smiluj se nade mnou. V Tebe věřím, v Tebe doufám a nebudu zahanbena na věky.“ Amen.

18. května.

Sv. Ericha, krále a mučedníka.

Erich (= ctihodný) narodil se z rodu královského ve Švédsku. Za manželku pojal královskou dceru Kristinu. Oba byli lidé velmi ctnostní. Erich dosedl na uprázdněný stolec královský jako Erich IX. Vládl pokojně a spravedlivě. Věhlasného biskupa sv. Jindřicha upsalského nemálo ctil, jeho rady byv velmi poslušen. Když Finové vtrhli do království, král Erich porazil je na hlavu, po-

drobil si je a biskup Jindřich obrátil je na křesťanství. Budovány kostely; zvláště v Upsale byl vystavěn překrásný, kathedrální chrám. Těšil a pomáhal chuďasům, nemocným a jakkoli nešťastným. Ale někteří čelnější pohané, kteří se báli spravedlnosti královy, spikli se a přiměli prince dánského, Magna, který po koruně švédské bažil, aby je vedl. Na Nanebevstoupení Páně přiblížili se nepřátelé; král pospíchá proti nim, brání se jako lev, ale klesá v bitvě proti velké přesile nepřátelského vojska jako mučedník za víru dne 18. května 1151. Bůh oslavil hrob jeho ve hlavním chrámě upsalském mnohými zázraky. Pokud byli Švédové věrni víře katolické, ctili sv. Ericha za svého patrona.

Téhož dne si připomínáme památku sv. Felixe z Kantalicia, bratra kapucína, který zemřel 18. května 1587; celý jeho život byl náplní jeho hesla „Deo gratias“ — Bohu díky.

Poučení.

Sv. král Erich posíliv se při mši sv. zbožnou modlitbou kráčel klidně a rád proti nepřátelům. Šel s pokojným svědomím. Zachovej si, milý křesťane, také vždy klidné svědomí a poslechni, co praví sv. Augustin: „Buď jak buď, když mi jen nečiní svědomí u Boha výčitek.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi mučedníku, sv. Erichovi, dal palmu vítěznou a slávu království nebeského, prosíme Tebe, abychom jeho přímluvou a zásluhami nade všemi překážkami spásy své zvítězili a došli šťastně koruny života věčného. Amen.

19. května.

Sv. Petra Coelestina, papeže a zakladatele řádu.

Petr Moronský narodil se r. 1215 v Sergně v jižní Italii. Horlivě studoval a když mu bylo 17 let, odešel do opuštěné jeskyně na hoře Morone (proto: Moronský). Pověst o velkých jeho ctnostech přivábila k němu mnohé, kteří si zamilovali podobný život, a tak vznikl nový řád „Coelestinů“, který sv. Petr po svém rozumu za-

řídil. Tento řád byl r. 1264 od papeže Urbana IV. potvrzen. R. 1294 byl 15. června Petr zvolen papežem (Coelestin V.). Za něho byl sv. dům nazaretský, který tehdy už byl v Dalmácii, z Dalmácie od andělů dne 10. prosince přenesen do Loreta v Italii, a tam je až podnes. Papež Coelestin V. vzdal se 13. prosince téhož ještě roku důstojnosti papežské a vrátil se do samoty z níž ani na naléhavé prosby se nevracel. Jak se líbil Bohu, dokazují nám mnohé zázraky, které již za živa činil. Všechen lid ctil jej jako svatého. R. 1296 dne 19. května zesnul sv. Petr Coelestin v Pánu a již r. 1313 prohlásil jej papež Klement V. svatým.

Řád Coelestinů byl uveden Karlem IV. i k nám a to do Lužice, kde Ojvín u Žitavy byl jim vykázán.

Téhož dne jest sv. Iva, patrona právníků (žil 1253—1303). Vynikající a učený kněz tento byl spravedlivým soudcem a obhájcem vdov a sirotků.

Poučení.

Sv. Petr Coelestin za mlada ještě řekl kdysi: „Rád bych byl dobrým sluhou Božím.“ Dobře si do paměti vštipme jeho slova a dbejme, abychom byli také tak pokorní; neboť Bůh se pyšným protiví, pokorným však dává milost.

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. Petra Coelestina papežem učinil a brzy pohnul, aby se pokorně důstojnosti své vzdal, rač nám dáti, bychom jak on nelpěli na věcech pozemských, ale spíše došli odměny, kterou jsi slíbil pokorným. Amen.

20. května.

Bl. Kolumby, řeholnice.

Kolumba (= holubice) rodem byla z rodičů vážených v Rieti (proto: Rietská) v Italii, a dali jí jméno Kolumba, poněvadž za křtu sv. poletovala nad ní holubice. V útlém jestě věku učinila slib panenství. Trpělivě mlčela, když ji rodiče sužovali, že zamítla sňatek, kterého si přáli. Zlý duch chtěl ji odvrátiti od vznešené myšlenky šerednými představami, ale šťastně všechny zaplašila. Posléz

byla zbožná Kolumba oblečena do šatů 3. řádu sv. Dominika, jak si byla vřele přála. Velmi často zbožně rozjímala, často byla u vytržení, radujíc se z nebeských vidění. Každý den chodívala k sv. přijímání. Bůh jí dal nadpřirozený dar věšteb a zázraků. V městě Peruži (Perugia) vystavěli jí klášter, do něhož vstoupila a ostatním ctihodným družkám sama napsala pravidla řeholní. Když jako nevěsta Kristova mnoho bolestí vytrpěla, vypustila duši, jak sama předpověděla, dne 20. května 1501, když jí byly 34 roky. Papež Urban VIII. doporučil úctu její.

Na den 20. května připadá též památka věhlasného kazatele a obnovitele řádu františkánského sv. Bernardina Sienského (1380—1444).

Poučení.

Jdeš-li ke sv. přijímání, pomysli, že přijímaje samého Boha, největší ze všech konáš dílo, které kdy můžeš vykonati. Chraň se bedlivě, abys nepřijímal jen z obyčeje, nýbrž přijímej pobožně a vroucně. Uvaž, že je Bůh sama dobrota a láska a že jen z lásky ve svátosti oltářní dává se nám za pokrm. Člověk aby žasl, vida, že bídní tvorové Boha mohou v sobě hostiti. Ó jak by mělo býti čisto srdce, jež přijímá zdroj čistoty!

Modlitba.

Bože, jenž jsi blahoslavenou pannu Kolumbu, která se skvěla čistotou a nevinností, nebeskou slávou ráčil ozdobiti: prosíme Tebe, dej nám, abychom její přímluvou Tobě sloužili čistým srdcem a v nebesích spatřili slávu Tvou. Amen.

21. května.

Sv. Hospitia, poustevníka.

Hospitius (= host) narodil se v Nizze ve Francii. Šel do Egypta a dlouho tam žil poustevnicky, odívaje se hrubým rouchem kajícím, na rukou nose těžká, železná pouta a živil se jen chlebem a ovocem. Vrátiv se do své vlasti žil poustevnicky ve zříceninĕ hradu u Villafrank. Jménem Božím činil zázraky a předpovídal věci boudoucí. Slovem i příkladem vybízel k pokání, předpovídaje tresty

Boží, zvláště, že vtrhnou do Francie i do Italie Longobardové. A ti také do země vtrhli. Když jej někteří Longobardové našli a viděli, že je spoután, myslili si, že něco zlého udělal. Ptali se ho, a Hospitius pokorně se přiznal, že je veliký hříšník a že není hoden, aby byl ještě na světě. Tu se chopil jakýsi Longobard meče, aby mu roztříštil hlavu; ale Bůh mu ochromil ruku. Sv. poustevník udělal nad ní kříž, a ruka byla zase zdráva. Tento zázrak obrátil na víru zázračně uzdraveného i jeho průvodce. Sv. Hospitius předpověděl, kdy zemře; sňal pouta a 21. července r. 591 zesnul v Pánu.

Poučení.

Sv. Augustin praví: „Všude se jenom opovážlivě posuzuje; a přece se obrátí i ten, o němž už každý pochybuje, ba, o kterém se zdá, že marna všechna naděje, polepší se nadobro.“ Nesuďme, abychom nebyli souzeni. Varujme se nespravedlivě koho posuzovati; napomínáť sv. Vavřinec: „Kdo jsi, že nemáš lásky a že o bližním tak zbrkle soudíš? Podívej se na sebe, zkoumej a suď sebe!“

Modlitba.

Bože, který nás výroční památkou svého vyznavače Hospitia, potěšuješ, dej nám milostivě, bychom i ctností toho, jehož památku dnes slavíme, následovali. Amen.

22. května.

Sv. Julie, panny a mučednice.

Julie (= mladistvá) byla dcera vznešených, křesťanských rodičů v Africe, kteří ji dobře vychovali. Ale lupiči dcerku rodičům ukradli a prodali za otrokyni syrskému kupci Eusebiovi. Eusebius nemálo ji ctil pro její ctnosti a svěřil jí správu domácnosti. Když uplynulo 20 roků, Eusebius chtěl vzácné věci převézti do Francie. Pobožnou pannu vzal také a přistál u ostrova Kor-

siky. Tam se obětovalo právě modlám. Julie řekla, že se jí taková slavnost hnusí a byla v lodi. Eusebius pochlubil se pošetile křesťanskou otrokyní; proto jej opili vínem, a místodržitel Felix dal ubohou Julii násilně odvléci. Když se zdráhala obětovati modlám, poličkovali ji, rvali jí vlasy, bičovali ji a posléz ukřižovali. Když Eusebius procitl, spatřil, kterak Julie velebíc Boha umírá 22. května roku 550. Choť longobardského krále Desideria, jménem Ansa, dala přenésti ostatky sv. Julie r. 723 do Brešije (Brescia), kdež je Pán Bůh oslavil zázraky.

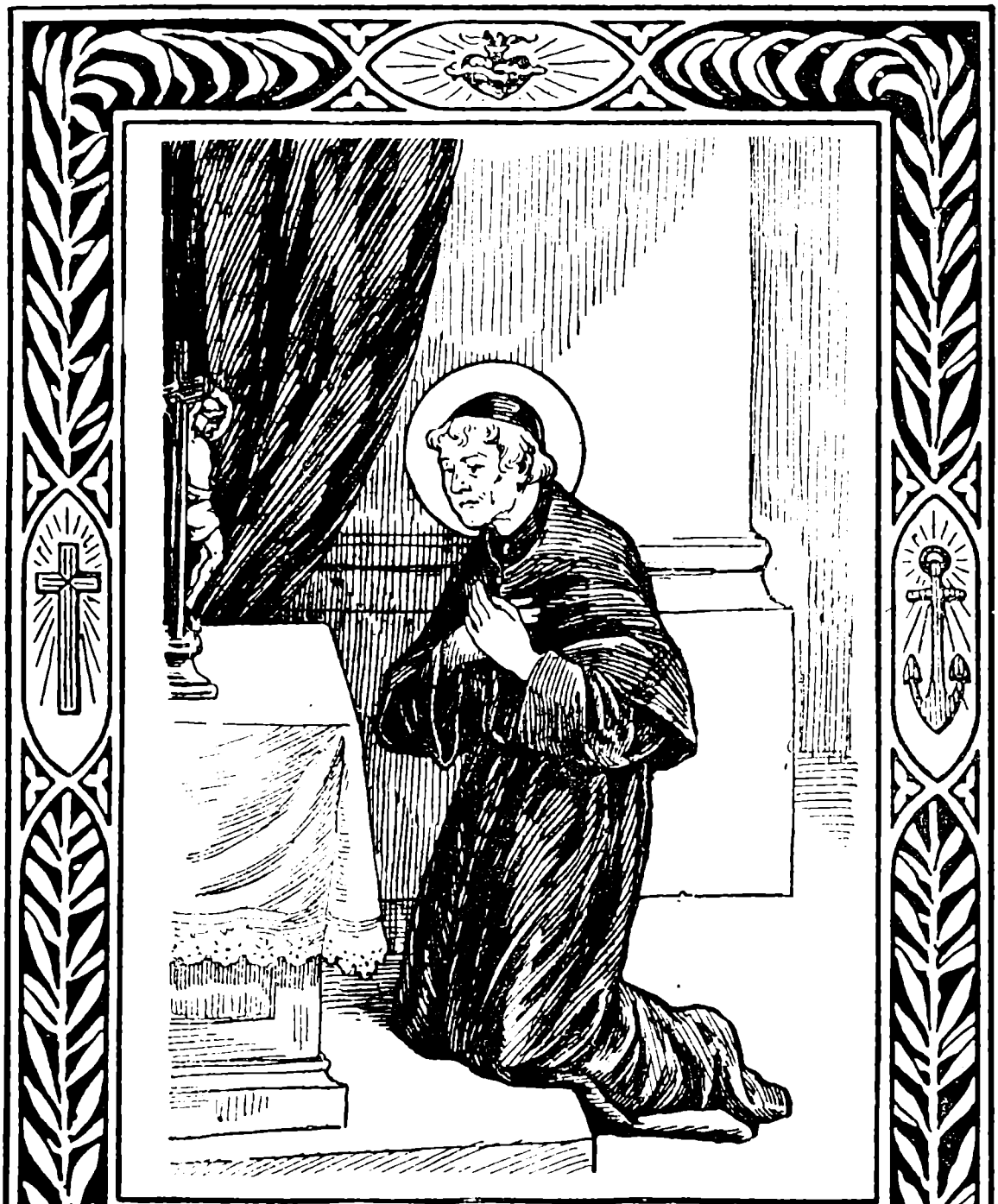
Téhož dne se koná památka sv. Jana Vladimíra, mučedníka, krále chorvatského (stat roku 1015).

Poučení.

Sv. Julie za hrozného neštěstí byvši učiněna z dcery vznešeného rodu otrokyní, těšívala se říkajíc: „Prozřetelnost Boží se mnou tak učinila, prozřetelnosti Boží důvěřuji s neodolatelnou trpělivostí. Její jsem všude a Ona mě spasí.“ Posuďme, co zkusila sv. Julie, ale víru a nevinnost zachovala, nereptajíc proti Bohu, aniž zoufajíc, nýbrž božímu se vždy řízení úplně odevzdávajíc. Nereptejme tedy nikdy proti moudré Božské prozřetelnosti, nýbrž věřme a doufejme!

Modlitba.

Bože, jenž jsi ozdobil panenskou služebnici sv. Julii, mužnou vytrvalostí v bolestech a palmou mučednickou: dej nám, abychom se její přímluvou všeliké zlé žádostivosti vystříhali a mohli se s ní radovati ze slávy nebeské. Amen.

23. května.

Sv. Jana Baptisty, kanovníka.

Jan Baptista de Rossi narodil se r. 1689 v diecési janovské v Italii. Jakási vznešená rodina vzala chudého ale hodného chlapce s sebou do Janova. Pomocí kapucínů vystudoval. R. 1721 byv na kněžství vysvěcen pomáhal chudým v Římě, nemocným v nemocnicích a zajatým; slovem všem ubohým lidem. Nemocnicím říkával „vinnice“, ve kterých prý zraje dobré ovoce. Od r. 1737 byl kanovní-

kem při chrámě Panny Marie Kosmedinské. Mši sv. sloužíval velmi pobožně. Bůh obdařil jej milostí, že poznával myšlenky lidské, předpovídal budoucí věci a činil zázraky. Horlivě zpovídal, řídíval svaté missie a duchovní cvičení, proto říkali mu „rybář duší“. Ač neměl velkého zdraví, pracoval vytrvale a neunavně. Příjmy měl malé, ale přece vždy mu zbývalo něco chudým, poněvadž byl živ velmi skrovně. Přijav nejsv. svátost oltářní, zemřel dne 23. května r. 1764 u věku 66 roků. Dobrodincové vystrojli mu pohřeb, poněvadž po něm nic nezbylo. Papež Pius IX. prohlásil jej r. 1850 blahoslaveným a papež Lev XIII. 28 prosince r. 1881 svatým.

Poučení.

Sv. Janu pomohli dobří lidé že dosáhl touženého cíle svého kněžství, a nemožno povědĕti, co vše dobrého učinil. Kolika hodným, chudým a bystrým hochům pomohlo by se ve studiích i na kněžství, kdyby bylo šlechetných podporovatelů. Kdyby snad kdysi nepřinesla taková oběť ovoce, — co z toho? Tím se přece zásluha u Boha neumenší. Dojde-li se však poskytnutou pomocí účelu, jak hojného požehnání dostane se dobrodincům a mnohým ještě jiným lidem! Podporujme dílo „Haléř sv. Vojtěcha“ hojně almužnou, ze zbožných studentů budeme míti četný dorost kněžský!

Modlitba.

Bože, jenž jsi vyznavače sv. Jana Baptistu k hlásání evangelia chudým ozdobil láskou a trpělivostí: dej nám, Tebe prosíme, abychom, ctíce jeho zásluhy jeho ctnostným příkladem se řídili. Amen.

24. května.

Sv. Joanny Chusové, vdovy.

Od Pána Ježíše byvši uzdravena, z vděčnosti ho následovala. Manžel její Chusa, který byl správcem jmění krále Heroda Antipy, dovolil ženě, aby Kristu Pánu dala jísti a čeho by potřeboval. Přišla s Pánem Ježíšem z Galilee a nestyděla se jíti za ním, když nesl kříž, a pod křížem dlíti. Byla též přítomna, když tělo Páně sňato bylo s kříže, a když je Josef z Arimathie kladl do

hrobu. Na úsvitě Božího hodu spěchala s jinými ještě ženami, nesouc drahé masti ke hrobu. Přišedše ke hrobu nalezly těžký kámen již odvalený, vstoupily do hrobu, ale těla Páně nenašly. Sděsily se. Ale dva andělé potěšili je řkouce: „Nebojte se vy! Hledáte Ježíše, kterýž byl ukřižován, není ho tuto, vstalť jest zajisté!“ Věříce a nepochybujíce odešly od hrobu, aby zvěstovaly 11 apoštolům, co uviděly a uslyšely. A hle, Ježíš potkal se s nimi řka: „Zdrávy buďte!“ (Mat. 28, 9.) A ony přistoupivše, objaly nohy jeho a klaněly se mu. Tu řekl jim Ježíš: Nebojte se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať odejdou do Galileje; tam mne uvidí. Zbožná vdova Joanna žila ještě delší dobu, činíc skutky milosrdenství. Zemřela jako světice. Podle římského martyrologia slaví se svátek její 24. května.

Téhož dne se koná památka sv. Afry, mučednice a sv. Augustina Kanterburského († 605), apoštola Anglie.

Poučení.

Sv. Joanna Chusová dokázala vděčnost, jakou milovala Spasitele, úplnou oddaností a neohrožennou věrností; nebojíc se ani hrubých vojáků ani zlých židů, vyznala věrnost, lásku i útrpnost s Kristem. Nezapomínejme, co jsme povinni Spasiteli, dokažme vděčnou mysl, zachovávajíce jeho přikázání a jeho učení.

Modlitba.

Dobrotivý Bože, uděl nám na přímluvu služebnice Své sv. Joanny, bychom Ti věrně sloužili a hříchy Tebe neurážejíce konali dobré skutky. Amen.

25. května.

Sv. Urbana I., papeže a mučedníka.

Urban (= zdvořilý) I., vznešený Říman, řídil církev Boží od r. 222 – 230. Svým učením obrátil mnoho pohanů, mimo jiné Valeriana, ženicha sv. Cecilie a jeho bratra Tiburcia na víru křesťanskou. Mimo to posiloval křesťany v životě zbožném a připravoval zajaté na smrt mučednickou. Zařizoval sbírky pro uvězněné křesťany a bděl, aby se jich řádně užívalo. Za císaře Alexandra Severa nastalo

pronásledování křesťanů. Sv. Urban byl v úkrytu nalezen a pro neohrožené vyznání sv. víry z rozkazu městského prefekta Almachia, olověnou holí sbit a pak stat 25. května r. 230. Roku 821 za papeže Paschala I. byly jeho sv. ostatky nalezeny a do chrámu sv. Cecilie přeneseny. Téhož času, kdy sv. Urban, byli umučeni kněží: Mamilián, Jan, Chromác a Dionys; jáhnové: Marciál, Eunnuch a Lucián; strážce vězení Anolin, paní Marmenia s dcerou Lucinou, sv. Sabinus, (jenž umřel ve vězení) a mnoho jiných křesťanů.

Téhož dne se koná památka sv. Řehoře VII., velikého reformátora, jenž r. 1085 zemřel ve vyhnanství protože hájil církev, se slovy: „Miloval jsem spravedlnost a nenáviděl jsem nepravost, proto umírám ve vyhnanství.“

Poučení.

Sv. papež Urban říkal: „Co věřící Pánu Bohu obětují, nesmí se k jiným užiti účelům, leč k církevním, pro křesťanské bratry nebo sestry.“ Jmění, jež sv. církev má, nikdy nebylo majetkem tak řečené mrtvé ruky. Čtěmež jen nestranné knihy dějepisné, abychom zvěděli, co církev v každé době pro nešťastné a utiskované lidi všelikého druhu, zvláště však ve všeobecně trudných dobách pro trpící lidstvo dobrého konala, a kolik a jakých přinášela obětí!

Modlitba.

Žádáme Tě, všemohoucí Bože, propůjč nám, jižto svátek Tvého sv. mučedníka a nejvyššího pastýře Urbana, slavíme, abychom na jeho přímluvu pomoci u Tebe nalezli. Amen.

Sv. Filipa z Neri, zakladatele řádu.

Filip z Neri se narodil ve Florencii r. 1515. Jeho otec byl advokátem. Filip šel do Říma a studoval bohosloví. Až r. 1551 se dal vysvětiti na kněze. Jeho zamilovaná práce bylo zpovídati. Dar pobožnosti, mysl veselá, láska k nemocným a umírajícím, péče o duše zvláště chlapců a mladíků učinily jej pravým „apoštolem Říma.“ Poznav vůli Boží, že má zůstati v Římě, nikdy

odtud neodešel. Založil řád Oratorianů. S dětmi míval trpělivost velikou: „Buďte bodří a veselí," říkaval, „ale nedopusťte se hříchu!" Měl ve zvláštní úctě Matku Boží. Sv. Filip zemřel, jak předpověděl, 26. května r. 1595. Po smrti nalezli jeho srdce neobyčejně veliké a dvě žebra zlomená. Papež V. přijal jej r. 1615 do počtu blahoslavených a papež Řehoř XV. r. 1622 mezi světce. Sv. Filip se vyobrazuje, jak poslouchá mladíka, jenž mu životní své plány rozkládá. Světec za hovoru s ním několikráte jej přerušil a pravil památné slovo: „A co potom? — A co potom? — Potom zemřeš!" Což tak dojalo onoho mladíka, že šel do kláštera, svatě žil a svatě zemřel. Mnoho zázraků se stalo na přímluvu Filipovu i po smrti jeho.

Sv. Filip jest uctíván jako patron šťastné smrti, příklad pokory, čistoty a lásky.

Pravidla sv. Filipa.

„Veselá mysl sílí srdce a činí nás stálými v životě křesťanském; proto má býti sluha Boží vždy dobré mysli." Pak dal napomenutí mládencům, jak by uchovali čistoty: „Střezte se zlých společníků! Nehýčkejte těla choulostivostí. Vyhýbejte se zahálce; modlete se často a přijímejte často sv. svátosti: pokání a oltářní, zvlášť pokání. — I ve věcech, jež nepatrnými se zdají, má se člověk zapírati; tak se učíme ve velkých vítěziti bojích."

Modlitba.

Bože, jenž jsi svého vyznavače Filipa k slávě svatých povýšil; propůjč milostivě, abychom, z jeho svátku se radujíce, podle něho v dobrém prospívali. Amen.

27. května.

Sv. Marie Magdaleny de Pazzi, řeholnice.

Kateřina se narodila ze šlechtického rodu Pazzi ve Florencii v Italii r. 1566. Nejraději se modlila a rozjímala o umučení Páně. Konečně přece dovoleno jí, že mohla jíti do kláštera karmelitánek a dáno jí jméno Maria Magdalena. Každým dnem vzrůstala vznešená její láska ke Kristu, a přísněji se kála. Po 5 roků odrážela útoky a pokušení zlého ducha. Ale za to jí dal Bůh, že prorokovala,

činila zázraky, uzdravujíc zvláště nemocné. Horlivě se také modlívala za duše v očistci, za všechny hříšníky a nevěrce. Byla dozorkyní novicek a podpřevorkou. Spasitele v nejsv. Svátosti Oltářní nazývala „svou láskou“ navštěvujíc jej 30krát za den. Také Matku Boží ctila velmi nábožně. Rozjímajíc o umučení Páně často volala: „Nedej, Pane, umříti, nýbrž trpěti.“ Sestry daly jí jméno „zrcadlo všech ctností.“ Na věčnost se odebrala 25. května 1607, a již r. 1626 prohlásil ji papež Urban VIII. za blahoslavenou, r. 1669 papež Alexandr VII. za svatou. Svátek její je 27. května. Zachovala se po ní krásná pravidla.

Pravidla sv. Marie Magdaleny:

„Kdykoli něco konáš anebo myslíš, vždy hleď, abys měl čistý úmysl a mluv i dělej jakoby každý skutek a každé slovo bylo již poslední. Neraď nikomu, aniž poroučej prve, než se poradíš s Ukřižovaným. Přičiňuj se, jak můžeš, abys byl pokrmem všem lačným, nápojem žíznivým, šatem nahým, zahradou zajatým, občerstvením zbědovaným.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi panenské duše miluje, rozohnil sv. pannu Marii Magdalenu, svou láskou a ozdobil ji nebeskými dary: dej nám, abychom čistým srdcem Tebe milovali podle příkladu světice, jejíž svátek dnes slavíme. Amen.

28. května.

Sv. Germana, biskupa.

German (= věrný) se narodil v okolí Oténu (Autun) ve Francii r. 496. Knězem byl horlivým. Biskup Nektarius jmenoval jej představeným ústavu sv. Symforiana. Jako opat mocně působil na lid a své spolubratry. Proti vůli své byl zvolen r. 555 biskupem pařížským. Napomínával vždy velmi šetrně. Vše zkoušel laskavě a po dobrém, dříve než počal přísně. Ale i když už rázně jednal a přísně, přece

bylo viděti ještě jeho lásku a dobrotu. Biskupem byl bez bázně a strachu, nehledě na osobu, vždy konal jen povinnost. Tisícerými překážkami nepozbyl chuti; neboť naděje jeho dobře se zakotvila v Bohu. Čím více byli věřící a církev sužováni, tím větší láskou plálo jeho srdce. Každý den hostil chudé za svým stolem. Neobyčejná byla jeho dobrotivost, často zázračna; neboť nikomu prosby neodmítl. Ať byla, jaká byla nemoc, pomohl — zázračně. Jak sám předpověděl, zemřel 28. května r. 576. Hrob jeho mnohými zázraky byl oslaven. Sv. Eligius zřídil mu skvostný náhrobek ve chrámě ke cti jeho posvěceném, podle něhož dodnes tato část města sluje St. Germain.

Téhož dne sv. Viléma, vévody, jenž zemřel jako mnich r. 812.

Poučení.

Sv. biskup German učil, že máme jak a kde možno sv. církve hájiti a almužnu rádi dávati. Příležitosti máme dosti: Sv. Otce, misionáře, chudé, dobročinné ústavy, na př. Útulek sv. Josefa na Vinohradech (sirotci), Růžencová výrobna v Praze-I. (zmrzačelé dívky), dům milosrdenství „Vincentinum“ atd. Pomněmež slov sv. Chrysostoma: „Marně očekává milosrdenství Božího, kdo nebyl nikdy milosrden.“

Modlitba.

Bože, nevyzpytatelný lesku Svatých, jenž jsi dnešní den oslavou sv. biskupa Germana posvětil: dej církvi sv., která se těší ze svátku dnešního, abychom příkladem a přímluvou sv. Germana milosrdenství Tvého došli. Amen.

29. května.

Sv. Maximina, biskupa.

Maximin (= veliký, vznešený) pocházel z krajiny francouzské Poatjé (Poitiers). Slavnou pověstí svou trevírský biskup Agricius přivábil hodného jinocha a vysvětil jej na kněžství; r. 332 zvolen byl Maximin po Agriciovi za biskupa. Když Maximin šel s biskupem mohučským Martinem do Říma, medvěd zardousil mu osla; sv. Maximin dal potom zavazadla na medvěda. Proto na obrazech

bývá vedle sv. Maximina medvěd. Tou dobou Ariáni vyslali 4 posly k císaři do Trevíru, aby si císaře získali. Sv. Maximin však prohlédl ariánské nástrahy a přiměl císaře, aby bludaře odmítl a chránil pronásledované biskupy. Proto se rozlítili Ariáni na biskupa. Ale sv. Maximin neohroženě hájil pravdy proti bludu a se vší síly bránil, aby se nepřimísil do pravdy blud. Tuše brzkou smrt, ještě jednou chtěl viděti milou otčinu a přátely, odešel k nim a zemřel 12 září r. 349. Jeho nástupce Paulin rozkázal tělo jeho přenésti do Trevíru. Za živa i po smrti oslaven byl mnohými zázraky. Svátek jeho je 29. května, kdy byly přeneseny jeho ostatky. I náš velechrám sv. Víta vedle jiných drahocenných ostatků má též reliquie sv. biskupa Maximina jako dar Karla IV.

Poučení.

K sv. Maximinovi směli přijíti každou chvíli utiskovaní, kteří neměli přístřeší i pocestní; neboť byl velmi pohostinný. Pohostinnost byla dříve důležitější, než dnes, neboť o pořádný nocleh bývalo zle. Za naší doby třeba veliké opatrnosti, abychom různými podvodníky nedali se svésti.

Modlitba.

Bože, jenž nás výroční památkou sv. Maximina, biskupa a vyznavače těšíš: dej nám, vroucně Tebe žádáme, aby se za nás hříšné sv. Maximin, horlivý oslavovatel Tvého jména, u Tebe přimlouval. Amen.

30. května.

Sv. Ferdinanda, krále a vyznavače.

Ferdinand III., král Kastilský a Leonský, už jako jinoch tak moudrým se jevil býti, že matka jeho Berengaria, královna Kastilská, se ve prospěch jeho vzdala trůnu královského. Ferdinand vynikal ctnostmi královskými, milosrdenstvím a spravedlností; zvláště pak horlivostí pro svatou víru katolickou a horoucí touhou, bohoslužbu katolickou co nejvíce chrániti a rozšiřovati. V krá-

lovství svém netrpěl kacířů; založil mnohé kostely a bohatě je nadal. — Nastoupiv po otci svém vládu v Leoně, sbíral tam i v Kastilii veliká vojska a podnikal každý rok výpravu proti nepřátelům křestanství, Saracenům; zvítězil nad nimi vždy — hlavními zbraněmi svými: vroucími modlitbami totiž k Bohu vysílanými a kajícími skutky vykonanými před bojem. Povzbuzen byv ve vidění sv. Isidorem, obléhal město Sevilu, v němž sv. Isidor byval biskupem, a patrnou pomocí Boží je Maurům z moci vyrval. Za všecka svá vítězství obyčejně děkoval Panně Marii, jejíž obraz v táboru svém zvláště uctíval. Když pak panství Saracenů i v Africe chtěl podvrátiti a tam válečně táhl, povolal jej Bůh do království nebeského. V poslední chvíli života přijal co nejpokorněji a nejuctivěji nejsvětější svátost oltářní a usnul v Pánu 30. května r. 1252. Tělo jeho dosud neporušené je uloženo v nádherné hrobce v královské kapli ve hlavním chrámě sevilském.

Poučení.

Všichni lidé mají stejný poslední účel: Konečně v nebi Boha chváliti a ho požívati. Všichni také mohou tohoto účelu dojíti; neboť Bůh každého z nás dostatečně posiluje svou sv. milostí: všichni také ho dojdeme, budeme-li jen vždy vítěziti nad nepřítelem naší blaženosti, ďáblem, právě tak, jako nad jeho náhončími Saraceny zvítězil sv. Ferdinand.

Modlitba.

Bože, jenž jsi dal blaženému Ferdinandovi, vyznavači svému, Tvé boje bojovati a nepřátele víry přemáhati, uděl nám, prosíme, abychom chráněni jsouce jeho přímluvou, nepřátel duše i těla se zhostili.

31. května.

Sv. Petronilly, panny.

Petronilla byla dcera apoštola sv. Petra a manželky jeho Perpetue, kterou si vzal, než se stal apoštolem. Když byl sv. Petr zvolen apoštolem, žil s manželkou v úplné čistotě. Perpetua i její dcera něžnou láskou milovaly Pána. Ale nenadále Petronillu zachvátila zimnice, takže postonávala několik let. Sv. Petr přijav Ducha sv. mnohým nemocným pomohl, ale své dcery neuzdravil. Když

se ho ptali, proč jí neuzdraví, odvětil: „Tato nemoc je dceři mé k dobru; neboť jak osvěžující a čistící lék duši její uzdravuje a sílí, a zlých ran zbavuje. Anebo snad pochybujete, že by jméno Ježíš nemohlo také jí uzdraviti?“ I zvolal na nemocnou: „Petronillo, vstaň a posluhuj nám!“ Povstala a byla zdráva a sloužila hostům. Bůh dal mzdu služebnici věrné, dal jí zdraví a mnohé milosti, ona pak s tím větší láskou Bohu sloužila a pomáhala, věrou jsouc sílena, nemocným. Brzy odešla s matkou svou do Říma. Perpetua zemřela mučednicky o něco dříve, než sv. Petr. Svátek její slavíme 4. listopadu. Petronilla slíbila Bohu panenskou čistotu a blaženě zesnula 31. května kolem r. 80. K úctě její v Římě byl vystavěn chrám sv. Petronilly.

Téhož dne se koná památka sv. Angely (Andělky) Merici (1470—1540), zakladatelky řádu sv. Voršily k vyučování a výchově dívčí mládeže. Do Prahy přišly Voršilky r. 1655, nyní jsou ještě v Kutné Hoře, Brně a v Olomouci.

Poučení.

Sv. Petronilla milovala Božského Spasitele z toho srdce. Dostalo se jí nevýslovného štěstí, že viděla Krista Pána na zemi, že slyšela Božské jeho učení z vlastních jeho úst. „Láska ke Kristu,“ praví sv. Tomáš Kempenský, „je rozkoš ducha, ráj srdce, ďábla přemáhá, peklo zavírá, nebe otvírá.“

Modlitba.

Dej nám, milosrdný Bože, na přímluvu světice své Petronilly milosti, abychom se ti líbili čistotou těla i srdce. Amen.

MĚSÍC ČERVEN.

1. června.

Sv. Pamfila a Valenta, mučedníků.

Pamfil (= všechny milující) pocházel ze vznešené rodiny syrského města Bejrutu. Stal se knězem v Caesarei palestinské, výtečným kazatelem a slavným učencem. Tam založil školu náboženskou, v níž sám vyučoval. Veškero své veliké jmění, pokud ho nevynaložil na vědy, rozdal mezi chudé. Pořídil si knihovnu o 30.000 svazcích, již

daroval svému ústavu. Bůh jej zvláštní měrou osvěcoval. Za pronásledování křesťanů císařem Diokleciánem byl Pamfil na rozkaz místodržitele Urbana zajat, mučen a uvězněn. Po dvou letech kázal nový místodržitel Firmilian sv. diakona Valenta (= zdravý, statný), už stařičkého, uvrci do téhož vězení. Valens již před tím mučen byl rozžhaveným železem. Po krátkém čase oba svatí, Pamfil i Valens, byli sťati, víru svou slavně a neohroženě vyznavše dne 1. června r. 308. Bývalý otrok a potom sluha sv. Pamfila, Porfyrius, byl přítomen, jsa nepoznán, jich smrti a prosil o těla sv. mučedníků. Za to obviněn z křesťanství, vzat ve vyšetřování a doznav, že je křesťanem, po mnohém bičování konečně byl upálen a s ním ještě několik jiných křesťanů; památka jejich se slaví 16. února.

Poučení.

Sv. Pamfil že čtení a studia Písma sv. čerpal veliké své vědomosti, svou svatost a vytrvalost v utrpení. O kéž by se varovali křesťané čísti knihy, které ze sv. víry posměch si tropí, ji přetřásají a v nebezpečí ji staví, kéž by se obzvláště střehli románů, jimiž se mravný život otravuje a ctnost ničí — a jen knihy dobré čítali!

Modlitba.

Bože, jenž jsi v srdce svého kněze a mučedníka sv. Pamfila, když Písmo sv. čítal, milost svou vlévati ráčil: propůjč nám na jeho přímluvu, abychom jen dobré knihy četli a z nich hojného prospěchu se dodělali. Amen.

2. června.

Sv. Erasma, biskupa a mučedníka.

Erasmus (= lásky hodný, milý), biskup antiochenský, utekl se za pronásledování křesťanů na poušť a žil po 7 let na Libanonu, kam mu denně krkavec donášel pokrm, a kde častěji andělé jej těšívali. Na rozkaz boží vrátil se Erasmus do města svého, činil četné zázraky ve jménu Ježíše a obrátil četné pohany, které veřejně křtil. Za to kázal jej císař Dioklecián zajati, olověnými

pruty a pak kyji bíti a vložiti naň rozžhavený pancíř. Po té pohroužili světce do velikého kotle, naplněného vařící sírou, smůlou, olejem, voskem a olovem; ale Erasmus zůstal neporušen. Anděl jej těšil a povzbuzoval. Později přivázali jej ke kolu a stříleli naň šípy; pod nehty prstů vrazili mu ostré špice. Naposled přivázali jej za ruce na kůl, rozpárali jeho břicho a všechny vnitřnosti z něho vyňali. Tak skonal sv. mučedník, duši svou Bohu poroučeje, již andělé do nebe doprovodili, dne 2. června r. 303. Po jeho smrti událo se mnoho zázraků, kterými mnoho pohanů na víru křestanskou se obrátilo. Tělo sv. biskupa odpočívá v Gaetě. Sv. Erasmus je ze 14 sv. pomocníků, a bývá vzýván jako ochránce proti nemocem pobřišným a proti urážkám na cti.

Poučení.

Hrozné muky vytrpěl sv. Erasmus a raději ztrpěl, aby všechny vnitřnosti z těla jeho byly vyrvány, než by se byl zpronevěřil sv. víře. Chraňme se nestřídmosti v jídle a pití a považme, že lidé, jichž Bohem, — jak dí sv. Pavel, — břicho jest, v pekle trestáni bývají právě na údech, kterých zneužívali.

Modlitba.

Bože, jehož pomocí sv. biskup a mučedník Erasmus, přemnoho muk statečně vytrpěl: popřej nám, prosíme Tebe, abychom na jeho přímluvu veškeré úklady svých jak viditelných tak neviditelných nepřátel přemohli a hojné získali si zásluhy. Amen.

3. června.

Sv. Klotildy, královny.

Klotilda (= vlídností a milostí vyznamenaná) byla dcerou Chilpericha, bratra burgundského krále Gunobalda. Gunobald usmrtil její rodiče; svou však neteř dal přece křesťansky vychovati a provdal ji r. 493 za franckého krále Chlodvíka s podmínkou, že jí ponechána bude volnost jejího náboženství. Výtečná královna snažila se často získati svého manžela víře křesťanské. Teprve

když Chlodvík r. 496 v bitvě u Cylpichu (Zülpich) proti Alemannům v tíseň byl uveden, slíbil přijati křesťanství; dobyl také vítězství a dal se pokřtiti od sv. Remigia, biskupa Remešského. Po smrti manželově r. 511 nové dolehly starosti na srdce sv. Klotildy. Dva její synové, Childebert a Klotar, zavraždili syny třetího jejího syna Klodomíra; jen sv. Klodoald útěkem se spasil. Klotilda zvláště v Túru (Tours) hojná prokazovala dobrodiní a snažila se ve Francii křesťanství rozšířiti a upevniti. Zemřela dne 3. června r. 545 a pochována byla po boku svého královského manžela Chlodvíka v kostele sv. Petra a Pavla, který s jeho pomocí dala vystavěti. Nyní nazývá se kostel tento kostelem sv. Jenovefy.

Poučení

Sv. Bonaventura praví: „Mnoho lidí neobrátí se k Bohu, leč po hroznych útrapách.“ Král Chlodvík teprve v tísni nabyl přesvědčení, že pomoci může očekávati jen od pravého Boha, jehož milosti konečně své srdce otevřel. Ó kéž by nikdo neodpíral milosti Boží! Nebo promeškáme-li vhodný okamžik, nedostane se nám milosti, abychom se mohli obrátiti. Chlodvík měl svatou manželku, jež nepřestávala za něho se modliti. „Muži milujte manželky své . . . i ženy budtež poddány mužům svým —“ vybízí Písmo sv.

Modlitba.

Prosíme tě, Pane, račiž milostivě na Francii hleděti a ježto jsi obyvatelům jejím na neustálé prosby sv. Klotildy milosť víry popřál: dej jim na její přímluvu svatou žádost po zbožnosti křesťanské. Amen.

4. června.

Sv. Saturniny, panny a mučednice.

Saturnina pocházela ze vzácného rodu německého a již v útlém věku zaslíbila se Bohu sv. čistotou. Rodiče chtěli ji stůj co stůj provdati. Vidouc zbožná panna, že dlouho neodolá naléhání svých rodičů a že se nevyhne dotěravosti zlého ženicha svého: prchla z domu do Belgie. Ale ženich ji pronásledoval. Jak jej Saturnina spatřila, zachvěla se na celém těle. Běžela k blízkému stádu, chtějíc se

mezi pastýři skrýti. Pronásledovatel však ji našel, zuřivě ji přepadl a mečem hlavu jí stal 4. června r. 750. Mrtvé tělo sv. panny a mučednice zázračně vzalo svou hlavu do rukou a ubíralo se takto do kostela sv. Remigia v Sénsu (Sains), mezi Cambrai a Arrasem, kde bylo pochováno. Brzy potom byla sv. panna uctívána. Vyobrazuje se, jak jest obklopena ovečkami, poněvadž k jejich stádu se utekla.

Téhož dne jest památka sv. biskupa Kvirina, jenž r. 309 byl utopen; sv. Františka Caracciola, zakladatele řádu „Menších řeholních duchovních“. († 1608).

Poučení.

Sv. Saturnina volila raději smrt, než aby nevěrnou se stala svému ženichovi nebeskému. V pravdě jest panenství nad manželství! Ale kdo cítíš se byti povolán ve stav manželský, ožeň se; přece však náležitě vše uvaž, modli se a pros za radu, nebo zvolíš-li nešťastně, připravíš si trapný stav žalu a utrpení plný, jemuž však už nelze uniknouti, neboť svátostné manželství jest nerozvížitelné a nerozlučitelné.

Modlitba.

Všemohoucí a dobrotivý Bože jenž znáš srdce lidská a je řídíš: propůjč na přímluvu sv. panny a mučednice Saturniny, duším, jež tobě se zaslíbily, milosť vytrvalosti; a oněm, které vstupují ve stav manželský, milost, aby dobře volily, aby podle Tvé svaté vůle žily a jednou došly blaženosti věčné. Amen.

5. června.

Sv. Bonifáce, arcibiskupa a mučedníka.

Winfrid se narodil r. 680 v Anglii a vstoupil už jako hošík 6letý do kláštera benediktinského, jejž spravolal sv. Wolfard. Dostav dovolenou, odebral se jako misionář se dvěma průvodci do Frižska; byl však přinucen bez úspěchu vrátiti se do vlasti, kde se stal opatem svého kláštera. Po dvou letech přišel k papeži Řehořovi II. do Říma, jenž mu udělil plnou moc apoštolskou, kázati a jej Boni-

fácem (= dobrodějem) nazval. I kázal po té světec evangelium v Durynsku, Sasku a Frižsku. Povolán byv opět do Říma, byl tam na biskupa posvěcen; po svém návratu dokonal obrácení Hessů a Durynků. A zase byv do Říma povolán, jmenován byl od papeže arcibiskupem a apoštolským legatem (vyslancem); zřídil 4 biskupství a konal sněmy diecésní. Stal se arcibiskupem Mohučským, odkudž odebral se do Utrechtu a znova hlásal ve Frižsku slovo Boží. Mnoho pohanů obrátil a k sv. biřmování připravil. Ale v ustanovený den dostavily se místo biřmovanců divoké zástupy pohanských Frisů, vnikly do stanů a Bonifáce, jenž před sebou držel knihu sv. evangelia, usmrtily a s ním jeho žáka, biskupa Eobana a 51 průvodců dne 5. června r. 755. Ostatky jeho uloženy jsou ve Fuldě. Sv. Bonifác, apoštol Německa, byl jak za živa, tak po smrti od Boha zázraky oslaven.

Poučení.

Sv. Augustin napsal: „Není většího bohatství, většího pokladu, větší cti, většího dobra nad víru katolickou“. Děkujme sv. hlasateli slova božího za jeho velikou lásku a péči o duše a prosme za opětné sjednocení odpadlých protestantů ve svaté víře katolické. Nechť Kristus-Král vládne nad jediným nerozdílným královstvím svým na této zemi.

Modlitba.

Bože, jenž jsi za hodné uznal, horlivostí sv. biskupa a mučedníka Bonifáce, povolati mnohé národy, aby poznali tvé jméno: propůjč milostivě, abychom, jeho památku slavíce, i jeho ochrany stali se účastnými. Amen.

6. června

Sv. Norberta, arcibiskupa a zakladatele řádu.

Norbert (= slavný) se narodil z hraběcí rodiny v Xantenách ve vévodství Klevském v Porýní r. 1085. Stal se tam kanovníkem, po té dostal se k dvoru arcibiskupa kolínského a byl dvorním kaplanem císaře Jindřicha V. Když jednou bleskem na procházce k zemi byl poražen, dal výhost dosavádnímu ještě světskému smýšlení, modlil se, postil

a svěřil se vedení opata Konona ze Siegburgu u Bonnu. Své bohaté dědictví rozdal, stal se missionářským kazatelem v biskupství Kambréském (Cambrai) a založil řád r. 1120 v krajině Prémontré (diecese Laonská) s řeholí sv. Augustina. Sv. Norbert obrátil celé město Antverpy, jež se bylo nakazilo bludným učením zemřelého Tanchelma, popírajícího nejsv. Svátost oltářní. Proto také se vyobrazuje s monstrancí v ruce. R. 1126 jmenován byl arcibiskupem děvínským (Magdeburg), kde blahodárně působiv zemřel 6. června r. 1134. Tělo jeho přeneseno r. 1627 dne 2. května s velikou okázalostí a nádherou opatem Questenbergem do Prahy na Strahov, kde již r. 1140 byla kanónie premonstrátská. 30. dubna 1627 prohlásil jej kardinál Harrach patronem českým. R. 1890 opat Starý zbudoval k poctě jeho nový farní chrám v Praze-Střešovicích.

Pravidla sv. Norberta.

Trpme rouhače, ale proto neustávejme pracovati pro Boha. — Ke klidu a pokojnému svědomí srdce v pravdě Bohu oddaného nelze ani 1000 světů přirovnati. — Kdo svou naději skládá na vlastní síly, podpírá se na hůl polozlomenou. Následujme sv. Norberta v upřímné horlivosti pro sv. víru a v úctě k nejsvětější svátosti oltářní.

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi učinil sv. svého vyznavače a biskupa Norberta, aby byl výborným hlasatelem tvého evangelia a skrze něho novým řádem Církev jsi obohatil: prosíme, popřej nám pro jeho přímluvu a zásluhy, abychom to, čemu on slovem i skutkem učil, tvým přispěním vykonávati mohli. Amen.

7. června.

Sv. Roberta, opata.

Sv. Robert (= vlídný rádce) se narodil v Anglii asi r. 1080. Působil jako kněz v diecési yorkské a potom vstoupil do kláštera benediktinského. Když se byl řád cisterciáků rozšířil po Anglii, přešel Robert se svolením opatovým k nim a stal se tam opatem. Nikdy nevstával od stolu nasycen a v době postní živ byl jen chlebem a vodou. Mimo obyčejné modlitby modlíval se denně 150 žalmů.

Zjeveno mu bylo, že jména všech jeho poddaných až na dva jsou v nebi zaznamenána. A vskutku brzy potom dva opustili klášter a žili světským životem. Velikou moc měl nad zlými duchy, jež viděl, jak číhají na jednání a modlitby jeho bratří; také posedlé duchem zlým uzdravoval. Proto se vyobrazuje, jak drží na řetěze čerta a jej krotí, ukazuje mu kříž. Sv. Bernard velice si ho vážil a daroval mu svůj pás. Sv. poustevníka Godrika Robert často navštěvoval. Zemřel dne 7. června r. 1159. Svaté jeho tělo pochováno bylo v klášterním kostele a bylo od Boha oslaveno zázraky. Sv. Godrik viděl duši sv. Roberta, jak se vznáší v podobě ohnivé koule; zlí duchové ji pronásledující byli odháněni od andělů.

Téhož dne se koná památka sv. Filipa, druhého ze sedmi jáhnů posvěcených od sv. apoštolů.

Poučení.

Robert již jako hoch byl vážným a hraček nemiloval, ač děti jenom hrám žijí. Propřejme dětem hry, ale dbejme, aby při ní nehřešily. Hry buďte úplně neškodny; jak děti dorůstají, zvykejme je také užitečnému zaměstnání a mějme je také k obvyklým modlitbám a dbejme o náboženskou jich výchovu již od útlého věku!

Modlitba.

Bože, jenž jsi sluhovi svému a opatu, sv. Robertovi, už od dětství propůjčiti ráčil smýšlení vážného a radosti v životě odloučeném: propřej nám milosti, abychom důležitost svého spasení poznali, a věrně životní úkol svůj plníce, došli radosti věčné. Amen.

8. června.

Sv. Medarda, biskupa.

Medard (=obrácený) narodil se kolem r. 457 v Salansi (Salency) v Pikardii ve Francii. Otec jeho byl šlechticem. Již jako chlapec prokazoval se dobročinným; svrchní šat svůj od matky ušitý, daroval slepému žebrákovi; rovněž i jídla sobě odpíral, jen aby mohl dáti chudým. Studia vykonal Medard s výborným prospěchem a když mu bylo 33 let stal se knězem. Když pak se smrtí biskupa

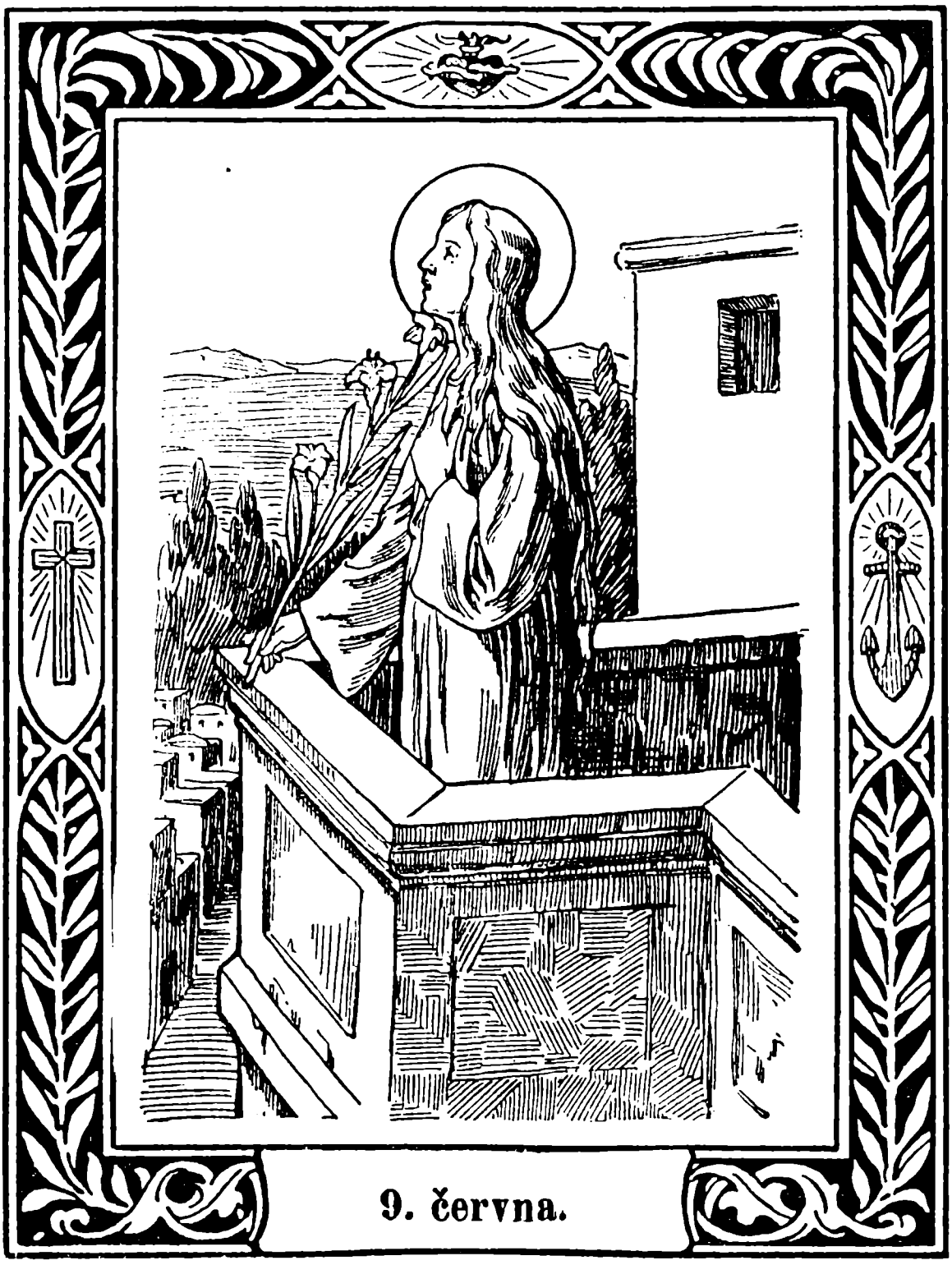
Alomera uprázdnil biskupský stolec r. 530 zvolen byl biskupem ve Vermandu, než přeložil své sídlo do Noajonu (Noyon), kteréžto město lépe hájiti se dalo proti nájezdům sousedních kmenů pohanských. Také biskupství Turnéské (Tournay) jemu svěřeno bylo přes všechno jeho zdráhání. Žil vskutku život svatý; než přece trpkými pomluvami byl zlehčován. Měl dar zázraků a proroctví; mnoho pohanů na víru obrátil. Sv. královnu Radegundu uvedl v řeholní život. Jemu připisuje se zavedení tak zvané slavnosti růžové v Salansi. 8. totiž června každoročně nejctnostnější dívka dostává růžový věnec na hlavu a stkvostný dar. Také jest ochráncem úrody, zvláště vinné révy. Zemřel 8. června r. 545. Duše jeho vzlétla jako bílá holubice k nebi, již jiné dvě vstříc přišly. (Viz obraz!). Sv. Medard patří k nejznamenitějším biskupům v šestém století.

Poučení.

Sv. Medard byl štědrým již jako chlapec. Popřejme dětem příležitosti, aby maličké almužny a dárky mohly udělovati, a učme je spořivosti, aby mohly potěšiti chudé, především chudé děti. Jakmile rodiče pozorují, že dítě se kloní ke hrabivosti anebo lakotě, kéž co nejbedlivěji se snaží zachrániti je před tak zlými naruživostmi!

Modlitba.

Bože, jenž nás dnes památkou vyznavače svého a biskupa sv. Medarda, oblažuješ: propůjč nám, prosíme, aby nám jeho ochranou a na jeho přímluvu pomoci se dostalo. Amen.

9. června.

Sv. Pelagie, panny a mučednice.

Pelagia, panna a mučednice z Antiochie došla již v 15. roku věku svého koruny mučednické. Od sv. Ambrože a Chrysostoma vysoce byla velebena. Pocházela ze vznešeného rodu; od dětství byla co nejlépe ve víře křesťanské vychována a zaslíbila Bohu panenství. Jednou dostavili se vojáci, aby ji dovedli před soudce. Pelagia právě přemýšlela, jak by bylo lze uniknouti trapným poha-

nám, jakých se dostávalo křesťanským pannám od pohanských úřadů beze všeho ostychu a ohledu. Zbožná dívka hotova byla, jak nás ubezpečuje sv. Chrysostomus, všechny jiné muky snésti, jen to ne, co by mohlo porušiti její panenskou čest a důstojnost. I prosila vojáky, aby jí dovolili odejíti do její komnaty, kde by se slušně oblékla a ozdobila. To jí dovolili a postavili kedveřím stráž, aby nemohla utéci. Pelagia brala se tam, kde se modlívala, vzývala Božského Spasitele; vyšla na pavlač, skočila na ulici, kde mrtva zůstala ležeti dne 9. června r. 303. Volila smrt pro Krista, nežli ztrátu sv. čistoty. Pelagia byla stále v církvi ctěna a velebena jako panna a mučednice. Téhož dne se připomíná památka dvou bratří mučedníků: sv. Prima a Feliciána, kteří předhozeni byvše dravým šelmám v areně zázračně zůstali zachráněni a hlásali slávu Krista ukřižovaného, čímž obrátili mnohé pohany. Smrti mučednické neušli, byvše r. 287 sťati.

Pravidla sv. Chrysostoma.

„Napodobujme čistotu této panny a vzdalujme se hříšné zábavy. Zapuďme vždy pokušení k nečistotě a nestřídmosti a posilňujme vůli svou na zachování zbožnosti . . . Umrtvujme své údy, aby Pán sám tělo naše tak uzpůsobil, že bychom tělem byli oslaveni a jemu se podobali.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi služebnici svou Pelagii, dvojí korunou panenské čistoty a mučednictví okrášliti ráčil: propůjč nám milosti, abychom čistotu stavu našemu přiměřenou pilně zachovávali a raději všechno snášeli, nežli bychom ji ztratili. Amen.

10. června.

Sv. Markety Skotské, královny.

Marketa (= perla) byla dcerou krále anglického Eduarda, jenž se svou rodinou se utekl do Uher, a tam se narodila r. 1046. Král skotský Malkolm III. pojal ji r. 1076 za manželku. Jejím vlivem stal se král z nejlepších vládců Skotska. Markéta plnila všechny povinnosti křesťanské manželky a pevně důvěřovala v Boha. Její pokoje byly zároveň dílnou ozdob kostelních. Ze vzne-

šených a nejzbožnějších paní ustavila spolek k zhotovování rouch církevních. Byla milována, ale také vzbuzovala úctu. Nikdy se prudce nerozlobila. Svých 8 dětí, 6 princů a 2 princezny, vychovala v bázni boží a sama vyučovala je pravdám náboženským. Šla-li s králem do kostela, doprovázely ji její všechny děti. Na všech záležitostech měla Marketa vřelou účast a přítomna bývala všem poradám státním; podporovala dobré zákony, a manžel její ve všem jí povolil. Její zpovědník musil jí otevřeně říci, kde by zasluhovala pokárání. Ujímala se utlačovaných, často celou svou pokladnu vyprázdnila, ano i mnoho ze svého oděvu rozdala. Byla vzornou křesťankou a matkou svých poddaných. Mnoho se modlila a často myslila na smrt, která ji zastihla 16. listopadu r. 1093. Četné zázraky oslavily její hrob. Papež Innocenc IV. prohlásil ji svatou r. 1251. Slavnost její připadá na 10. června.

Poučení.

Nikdy neodpověděla sv. Marketa, když se jí někdo tázal v kostele. Její pravidlem bylo: Kostel jest k tomu, abychom oplakávali své hříchy, abychom se modlili a Boha ctili — ale ne, abychom rozmlouvali o záležitostech domácích nebo státních. Ó jak pohoršlivy jsou rozprávky v kostele, při pohřbech, procesích!

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. královnu, Marketu, vyznamenal podivuhodnou láskou k chudým: propůjč nám, aby i naše láska k tobě na její přímluvu a podle jejího příkladu v srdcích našich stále se rozmnožovala. Amen.

11. června.

Sv. Barnabáše, apoštola.

Josef, z pokolení Levi, narodil se na ostrově Kypru a dáno mu jméno Barnabáš (syn potěchy), poněvadž, jak sv. Chrysostomus praví, zvláštním darem byl vyzdoben, zarmoucené těšiti. Rodiče poslali jej do Jerusaléma, kde od Gamaliela byl vyučován; potom stal se učeníkem Páně. Barnabáš byl naplněn Duchem sv. a sv. věrou. Když Pavel po svém obrácení do Jerusaléma přišel,

nechtěli ho věřící přijati; avšak Barnabáš, který jej znal, doporučil jej apoštolům Petrovi a Janovi a tak vzal jej Petr do svého příbytku. Pět let potom církev v Antiochii syrské velmi se vzmáhala; Barnabáš pozval tam sv. Pavla a pobyli tam celý rok s takovým zdarem, že veliké množství získáno Kristu. Barnabáš spolu se sv. Pavlem v době hladu v Jerusalémě přinesli tam sbírku od antiošských. Vrátivše se opět zpět, byli oba k rozkazu Božímu vysvěceni na biskupy. V Antiochii věřící nazývali se nejdříve „křesťany“. Barnabáš, který má čestné jméno „apoštol“, vykonal mnoho apoštolských cest na Kypr, do měst maloasijských a mnoho pronásledování přetrpěl. Byl též na prvním sněmu sv. apoštolů v Jerusalemě. Vrátiv se do Antiochie, odloučil se od sv. Pavla a cestoval s Janem Markem na Kypr. Tam se křesťanství čím dále tím více vzmáhalo. Avšak židé pobouřili nejmocnější obyvatele města Salaminy proti Barnabášovi. Byl zajat a mnoho muk, strastí a bolestí vytrpěv, byl konečně ukamenován 11. června kolem r. 62.

Poučení.

Sv. Barnabáš ve svém listu podává toto poučení: „Miluj Stvořitele svého a cti Toho, jenž tě od smrti osvobodil. Nenásleduj lidí, kteří cestou záhuby kráčejí. Vše v nenávisti měj, co Bohu se nelíbí. V ošklivosti měj pokrytectví. Neopusť nikdy cesty Páně. Nevyvyšuj se nikdy, nýbrž kráčej v pokoře. Nebaž nikdy po slávě, a nedej zlé myšlence proti bratru svému do duše vstoupiti.“

Modlitba.

O Bože, jenž nás na přímluvu a pro zásluhy apoštola svého Barnabáše, oblažuješ: propůjč nám dobrotivě, abychom milostí tvou a milosrdenstvím došli dobrodiní, za něž Tě prosíme. Amen.

12. června.

Sv. Jana, augustiniána.

Jan se narodil ve španělském městě Fakundo r. 1419. Jako kněz velmi horlivě a požehnaně působil v Burgose. Slíbil Bohu při těžké operaci, že vstoupí do některého kláštera, bude-li mu život zachován. Bůh vyslyšel jej, a Jan vstoupil skutečně v Salamance do augustiniánského kláštera poustevníků, maje 49 let. Vynikal mnohými ctnostmi, pro něž také brzo dosáhl hodnosti novicmistra a převora,

a v úřadě tomto mnoho dobrého lidem prokazoval. Bůh udělil mu moc, zázraky konati a duchy zlé vymítati. Beze strachu kázal proti neřestem doby své a nebál se nikoho, ani sebe výše postavených osob. Uražený takto vévoda z Alby poslal naň dva ozbrojence, aby jej ztrestali nebo zabili. Když však ozbrojenci světce spatřili, nemohli se tak ohavného skutku dopustiti, nýbrž skočili s koní a prosili světce za odpuštění. Vévoda, stižen byv právě těžkou nemocí, poznal, že světci křivdu činil, dal si jej zavolati, prosil ho zároveň za odpuštění jakož i o navrácení zdraví. Ale bezbožná, spustlá žena jedna za to že z tenat jejich osvobodil mladíka, světci podala jed, jenž konec životu jeho učinil. Sv. Jan zemřel 12. června r. 1479; prohlášen za svatého r. 1690.

Poučení.

Sv. Jan vyobrazen jest na obraze, jak usmiřuje protivníky, kteří se z nezkrotitelného hněvu pobiti chtějí. V celé Salamance smířil všecky nepřátele. Křesťané nikdy nemají se hněvati. Hněv jejich nemá ani do slunce západu trvati. Stříci se máme hněvu, pomsty a hádek. Velikých zásluh si získá, kdo urážky klidně a mírně snáší, ale mnohem větších, kdo nepřátele snaží se usmířiti.

Modlitba.

O Bože! Původče míru a příteli lásky! Jenž jsi sv. vyznavače svého Jana, podivuhodným darem ozdobiti ráčil, že srdce rozhněvaná smiřoval: uděl nám, abychom pro zásluhy a na přímluvu jeho v lásce k tobě utvrzeni a žádným pokušením od tebe odtrženi nebyli. Amen.

13. června.

Sv. Antonína Paduánského.

Ferdinand, syn vznešených rodičů, narodil se v Lissabonu v Portugalsku 15. srpna r. 1195 a byl od kanovníků dle řehole žijících vychován. V 15. roce věku svého vstoupil sám do řádu jejich. V Koimbře uctíval ostatky pěti prvních mučedníků řádu sv. Františka, při čemž jej taková touha po mučednictví pojala, že s dovolením svých představených do řádu sv. Františka r. 1221 pře-

stoupil, v němž jméno „Antonin“ přijal. Bůh však jinak zamýšlel. Sám zjevoval jeho veliké nadání a dary milosti Boží tak, že Antonínu bylo studovati bohosloví, a brzo se stal učitelem bohovědy, slavným kazatelem a divotvůrcem. Nesčíslné množství hříšníků a bludařů obrátil na pravou víru svými kázáními, která ve mnoha povinciích italských měl. Naposled žil a působil sv. Antonín v Padově (odtud jeho příjmí) a zemřel tamtéž 13. června r. 1231. Již 30. května r. 1232 papež Řehoř IX. prohlásil jej za svatého. Vděční obyvatelé Padovy vystavěli na počest jeho r. 1263 stkvostný chrám, v němž i svaté ostatky jeho byly uloženy. Jazyk jeho shledán byl tak čerstvým, jako by v těle živém. Ještě dosud se dějí zázraky na přímluvu sv. Antonína, který je vzýván o přímluvu zvláště při ztrátě věcí netoliko hmotných ale i duchovních; nesčetné obrazy, sochy a svatyně jsou dokladem veliké jeho úcty v našem lidu.

Poučení sv. Antonína.

„Ústa nábožných lidí Bůh otevírá k čtyřem věcem: k vyznání hříchů, k nábožné modlitbě, k pokárání bezbožných a k posilnění dobrých.“ Užívejme jazyka svého podobně a střezme se zvláště klení, řečí neslušných, vychloubání a pomluvy.

Modlitba.

Všemohoucí věčný Bože, jenž velikého vyznavače svého sv. Antonína, trvalým jsi leskem zázraků oslaviti ráčil: propůjč nám milostivě, abychom na přímluvu jeho jistě dosáhli, čeho pro zásluhy jeho s důvěrou žádáme. Amen.

14. června.

Sv. Basila Velkého, arcibiskupa a zakladatele řádu.

Basil (= královský, vznešený) Veliký narodil se r. 317 v Caesarei v Kappadocii. Jeho rodiče Basil a Emelia a jeho bratr Řehoř Nyssenský jsou rovněž svatými. Basil byl zvolen r. 370 za biskupa v Caesarei. I zastkvěly se jeho vědomosti a ctnosti plnou měrou. Přísný byl jeho život. Z jeho kázání měli věřící veliký prospěch: sv.

svátosti přijímány byly častěji. Basil obrátil mnoho bludařů. Proto se naň rozhněval císař Valens a Ariáni. Uloženo místodržiteli Modestovi aby jistě získal sv. biskupa bludům ariánským; ale marně. Byl tedy Basil odsouzen k vyhnanství. V tom však onemocněl šestiletý syn císařův, i povolali k němu Basila. Basil prohlásil, že se princ uzdraví, bude-li po katolicku pokřtěn; a skutečně, jakmile slíbili, že jej dají po katolicku pokřtiti, hned se uzdravil. Ale když dal císař syna svého pokřtiti ariánsky, zemřel. Proto chtěl císař podepsati listinu, kterou sv. Basil byl vypověděn ze země; tři péra se mu polámala a po čtvrté se mu počala ruka mocně třásti. Nechal tedy prozatím světce v zemi, ale později dal mu ještě jiných trampot zakoušeti, od nichž jej sprostila smrt dne 1. ledna r. 379.

Sv. Basil napsal vzácné spisy, předepsal řeholi pro řád Basiliánů, který založil, a má název „církevní otec a učitel.“

Pravidla sv. Basila.

„Drž pevnou rukou kormidlo svého života. Řiď své oko, aby jím nevstoupila do srdce tvého bouřlivá vlna žádostivosti; řiď ucho, aby nic škodlivého neposlouchalo, jazyk na uzdě drž, aby nic zakázaného nemluvil. Nedej se přemoci bouří hněvu, ani zaplaviti mořem bázně, ani zatopiti tůní smutku. Vášně jsou vlny; udržíš-li se nad nimi, bezpečně poputuješ životem.“

Modlitba.

Ó Bože, odplatiteli věrných duší uděl nám, abychom na přímluvu tvého vyznavače a biskupa, Basila, jehož památku slavíme, odpuštění hříchů došli. Amen.

15. června.

Sv. Víta, patrona českého, mučedníka.

Vít (= vůdce) pocházel z města Mazzary na ostrově Sicilii. Otec Hylas, pohan, uvítal narození synovo okázalou slavností. O jeho vychování starala se pěstounka Krescencie, ta byla již křesťankou a učení Kristovo proniklo celou duší její a rozžnítilo v ní apoštolskou horlivost. Se svým manželem Modestem pokřtila tajně svého svěřence a dali mu jméno Vít. Utekli se do Italie, aby ušli

pronásledování zaslepeného, pohanského otce Hyly. Císař Dioklecián se dověděl o zázračném působení sv. Víta a povolal jej k sobě. Sv. Vít přišel, uzdravil modlitbou syna císařova od posedlosti. Za to mu byly nabízeny všecky možné poklady tohoto světa, ale s tou podmínkou, aby obětoval bohům pohanským. Když se 12tiletý Vít zdráhal tak učiniti, dal jej nevděčný tyran uvrhnouti do kotle plného vroucí smůly a olova. Ale Vítovi neublíženo; ba ani lev, na něho poštvaný, mu ničeho neudělal, ale položil se u jeho nohou. Potom byl i s pěstouny na skřipec napjat, a tak pospolu zemřeli dne 15. června r. 303. Sv. Vít náleží k 14 sv. pomocníkům a vzýván jako ochránce od pokousání vzteklých psů a uštknutí jedovatých hadů, proti blesku a nepohodám. Dán mu za přízmak kohout, poněvadž jest také ochráncem od nebezpečenství ohně, a kohout jest znamením bdělosti. Sv. Vít je patron metropolitního velechrámu na hradě Pražském, s nímž úzce spiata sláva a čest sv. Václava, Vojtěcha, Karla IV., Jana Nep., jejichž sv. ostatky zde uloženy jsou.

Poučení.

Ze života sv. Víta jest viděti, co působí milost Boží již u malého dítěte. Jaká jest radost rodičů, jsou-li jejich děti zbožny a bohabojny! Proto mají všecko vynaložiti, aby k těm ctnostem děti přivedli.

Modlitba.

Prosíme tě, o Pane, uděl všem údům Církve na přímluvu sv. Víta, Modesta a Krescencie, aby se v duchu nevypínali, nýbrž v pokoře tobě milé chodili aby se zlého varovali, a dobré ochotně plnili. Amen.

16. června.

Sv. Bennona, biskupa.

Benno (= trudný, Zbyněk) byl synem saského šlechtice a narodil se v Hildesheimu r. 1010. Vstoupiv v 18. roce věku svého do benediktinského kláštera, byl jmenován od císaře Jindřicha III. kanovníkem císařské kaple v Goslaru a r. 1056 od říšského správce, arcibiskupa Hannona kolínského, biskupem míšenským. Svoje povinnosti plnil pečlivě. Císař Jindřich IV. dal mu pocítiti

svoji nepřízeň za to, že v boji o investituru stál na straně papeže Řehoře VII. Benno byl vypuzen; i odešel do Říma. Odcházeje, odevzdal klíče biskupského chrámu dvěma kanovníkům, svým bratřím, aby zavřeli chrám a hodili klíče do Labe, jakmile se dovědí, že jest císař v církevní klatbě a přívrženci císařovi přece do kostela jíti chtějí. To se také stalo. Když se Benno vrátil, nalezeny ony klíče v rybě, která byla donesena do jeho kuchyně. Proto se vyobrazuje často s rybou, která má klíče. Zemřel dne 16. června r. 1106, byl proslaven mnohými zázraky a od papeže Hadriana VI. r. 1523 prohlášen za svatého. Jeho sv. ostatky byly přeneseny do nynějšího biskupského kostela v Mnichově. Benno je patronem zemským v Bavořích a zván apoštolem polabských Slovanů, jejichž jazyku se také naučil.

Téhož dne se koná památka sv. Luitgardy z řehole cisterciensk é († 1246).

Poučení.

Sv. Benno plakával, že mu zemřel jeho dobrodinec a vychovatel, sv. biskup Bernard. Opat Viger jej těšíval slovy: „Ten jest lidský život, že všichni umřeme; ani Kristus Pán nevyhnul se této nezbytnosti, ač byl by mohl. Považ jen, že smrť není nic jiného, než konec vezdejších trampot a počátek lepšího života.“

Modlitba.

Ó Bože, jenž nás pro slavnou památku sv. biskupa, Bennona, chráníš a opatruješ: uděl nám, abychom jeho příkladu následujíce ve ctnosti prospívali a jeho přímluvě se těšili. Amen.

17. června.

Sv. Rainera, poustevníka.

Rainer, syn vznešených rodičů, narodil se r. 1119 v Pise v Italii. Ačkoli dobře byl vychován, přece byl lehkomyslným a jako hudebník vedl volný život, na tancích a různých zábavách hrávaje. Teta jeho poslala jej k zbožnému řeholníkovi. Ponejprv nezpovídal se upřímně; ale tížen jsa svědomím, vykonal upřímnou a zkroušenou generální zpověď, mnoho slz proliv, a stal se pravým

kajícníkem. Za obchodem, svým to povoláním, přišel do Jerusaléma; tam navštívil svatá místa a velmi sebezapíravě žil. Jednou uzřel krásnou, drahokamy a perlami ozdobenou kabelu, která však jenom smůlou a sírou naplněna byla; vzňala se a smrdutý oheň nemohl býti nikterak uhašen. Opodál uzřel nádobu s vodou (viz obraz!); několik kapek vlil jenom na oheň, a ten ihned zhasl. Rainer modlil se, by mu tento zjev vysvětlen byl; tu uslyšel slova: „Nádoba znamená tvé tělo, oheň, smůla a síra zlé žádosti, které jenom vodou a slzami lítosti mohou býti uhašeny.“ Od té chvíle nepil vína a ještě přísněji se postil a požíval jenom nekořeněných pokrmů. Navrátiv se domů, žil v kláštěře až do své smrti 17. června r. 1170. V životě a po smrti proslaven byl zázraky.

Téhož dne se koná památka sv. Aleny, panny a mučednice v Belgii.

Poučení.

Přijímejme, vždy nábožně a hodně svátost pokání a uvažujme o výroku sv. Augustina: „Zpověď uzavírá peklu ústa, otvírá brány ráje, zjednává spravedlivému život a hříšníku věčnou slávu.“ Nepřistoupil-li někdo z nás dosud ke generální svaté zpovědi, učiň tak, zejména koná-li se ve farní osadě právě sv. missie.

Modlitba.

Milosrdný Bože, jenž jsi z lásky k nám ubohým, hříšným lidem svátost pokání ustanovil: propůjč na přímluvu svého sv. služebníka Rainera, všem křesťanům své pomocné milosti, aby se vždy nábožně a zkroušeně zpovídali, hříchů odpuštění a pravým pokáním věčné blaženosti došli. Amen.

18. června.

Sv. Elišky, abatyše.

Eliška (= Alžběta, Bohu zasvěcená) narodila se ze vznešené rodiny r. 1129 na Středním Rýně. Dvanáctiletá vstoupila do benediktinského kláštera v Schönau a osmnáctiletá byla do řeholních šatů oblečena. Po pěti letech počala její vidění. Byla často u vytržení a viděla tajuplné věci. Byla jako svatá Hildegarda, se kterou si dopisovala, Bohem vyvolena, hříšnému pokolení lidskému

hříchy a hrozící tresty připomínati. Z vyššího rozkazu diktovala svá vidění bratru svému Egbertovi. Bůh dopustil též na ni neobyčejné zkoušky. Musila neduhy tělesné, opuštěnost, největší trudnomyslnost, nejstrašnější pochybnosti, ba i pokušení k sebevraždě přemáhati. Ale milý Bůh pomohl jí vždy v pravý čas a povznesl z nejhlubšího pokoření k takové vážnosti, že nade všechny vrstevníky své vynikala. Od r. 1157 byla převorkou kláštera; a tak odumřela světu, že, vytrpěvši tak velké bolesti a strasti, ještě na větší vždy připravena byla. Předvídajíc smrt svou napomínala své sestry a odprosivši je, zemřela 18. června r. 1165.

Téhož dne se slaví památka mučednice španělské sv. Pavly.

Poučení sv. Elišky.

„Uvažujte, že máte žíti v pokoře, v poslušnosti a lásce, bez reptání, na cti utrhání, nenávisti a pýchy, a varovati se též hříchů cizích. Milujte se vespolek, aby Otec váš nebeský nerozhněval se na vás, a abyste s pravé cesty, t. j. s cesty následování jeho, nezbloudili, a tak ve věčné záhubě se neoctli.“

Modlitba.

O Pane a Bože náš, jenž jsi zázračnou mocí svou sv. panně Elišce svou nevýslovnou vznešenost ukázati a jí věčný příbytek mezi vyvolenými svými propůjčiti ráčil: pokorně prosíme, abys i naše duše světlem moudrosti své osvítiti ráčil, abychom k tobě, jenž jsi cesta, pravda a život, jednou dostati se mohli. Amen.

19. června.

Sv. Gervase a sv. Protase, mučedníků.

Gervas a Protas, dvojčata, narodili se v Miláně v Italii. Otcem jejich byl Vitalis, který jako mučedník zemřel a matkou sv. Valeria. Bratří prodali rozsáhlé své dědičné statky, ano i dům, ve kterém bydlili, peníze rozdali mezi chudé a otroky, a sami se spokojili s malou světničkou. V ní strávili 10 let nábožným čtením Písma sv., modlitbou a cvičbou v křesťanských ctnostech. Tu přišel

Astasius, velitel oddělení onoho vojska, které za císaře Marka Aurelia r. 169 do boje proti Markomanům táhlo, do Milána. Pohanští kněží měli obětovati, avšak pravili, že král může jen tehdy zvítěziti, budou-li též oba bratří Gervas a Protas obětováni. Tito byli ihned předvoláni, a poněvadž jako křesťané zdráhali se obětovati, byl Gervas provazy s olověnými kuličkami tak dlouho bičován, až ducha vypustil; Protas byl sbit holí a sťat dne 19. června r. 169. Poněvadž pak ostatky obou světců podivným způsobem sv. Ambrožem byly nalezeny s hlavami ode trupův oddělenými, zdá se, že též Gervas byl sťat.

Dne 19. června se koná také památka sv. Juliany z Falkonierů ve Florencii (1274 - 1344), zakladatelky řádu „Služebnic Panny Marie“.

Poučení.

Sv. Gervas a Protas byli lstí pohanských kněží smrti vydáni. Tak i my, když od bratra lstí, klamem, podvodem, úskoky stíháni bývámе, trpělivě vše snášejme. Nedojdeme-li svého práva zde na zemi, Bůh odmění nás v nebesích měrou nesmírnou.

Modlitba.

Prosíme tě, o Pane! račiž lidu svému odpustiti hříchy a rač víru v něm rozmnožiti; aby pak tvé milosti hodným se státi mohl a ji v míře nesmírné obdržeti — propůjč mu, aby mu přímluva sv. Gervase a Protase vždy prospívala. Amen.

20. června.

Bl. Markéty Medingenské, řeholnice.

Markéta ze vznešeného rodu patriciů Ebnerů, pocházejíc, narodila se v Norimberce v Bavořích r. 1291. Se svolením svých rodičů vstoupila do kláštera Dominikánek v Maria Medingen u Dilling ve Švábsku a r. 1306 učinila sv. sliby. Měla neobyčejná vidění, jež sama k rozkazu svého zpovědníka napsala. Nemluvila nikdy, leč co na Boha se vztahovalo, a jiných řečí nechtěla ani

slyšeti. Nejvíce odporu u ní vzbudilo, když někdo v její přítomnosti o jiném špatně mluvil anebo příkře jej posuzoval. Též bolest jí působilo, co proti smíru a lásce se stávalo. Jako starostlivá matka se ujímala každého, kdo se v nouzi, jak duševní tak tělesné, k ní utíkal. Ráda navštěvovala nemocné a občerstvení jim přinášela. Velmi ji bolelo, když se zvířetem krutě někdo nakládal. Se zbožnými současníky si často dopisovala. Při každém sv. přijímání cítila podivuhodnou sladkost. Bývala též nemocna a zneuznávána všelijak. Vroucně uctívala Matku Boží a často zjevením nebeským byla oblažena. Markéta umřela 20. června r. 1351. Její sv. tělo odpočívá v kapli jí zasvěcené.

Poučení.

Bl. Markéta nikdy nikoho nezarmoutila. Tak všichni křestané mají se na vzájem srdečně milovati; však bohužel není vždy tomu tak, často spatřujeme mezi nimi hněv, zlost, nevděk, necitelnost. Vždy máme na mysli míti slova Spasitelova: „Miluj bližního svého jako sebe samého.“

Modlitba.

Dobrotivý Bože, jenž jsi na bl. Markétu mnoho strastí dopustiti a pak opět tolik nesmírných radostí jí uděliti ráčil, propůjč nám, abychom na přímluvu její, vždy čisté svědomí majíce, všecky strasti trpělivě snášeli a Tvé věčné radosti došli. Amen.

21. června.

Sv. Aloise z Gonzagy, patrona mládeže.

Alois (vítěz) narodil se jako dědičný princ markraběte Ferdinanda z Gonzagy 9. března na zámku Kastilionském v Italii r. 1568. V táboře svého otce naučil se od surových vojáků několik oplzlých slov, která až do své smrti oplakával. Na dvoře florencském učinil v 10. roce věku svého slib čistoty. Modliti se, studovati a umrtvovati žlé žádosti a náklonnosti bylo jeho jedinou ra-

dostí. První sv. přijímání přijal sv. Alois z rukou arcibiskupa milánského, sv Karla Boromejského, a chodil potom každou neděli a svátek s vroucí zbožností ke stolu Páně. Na dvoře královském v Madridě byl jako šlechtic vzorem ctností všem, a oči své bedlivě na uzdě držel. Vstoupil, překonav mnohé překážky, jež mu zvláště od otce činěny byly, r. 1585 v Římě do jesuitského kláštera. Věnoval se studiu filosofickému a theologickému a r. 1588 obdržel tonsuru a 4 nižší svěcení. Když v Římě vypukl mor, vyprosil si dovolení, aby směl morem postižené obsluhovati, ale byl sám morem zachvácen a zemřel, dav nejkrásnější příklad trpělivosti, už za 3 měsíce, 20. června r. 1591. Papež Pavel V. prohlásil jej r. 1650 za blahoslaveného a papež Benedikt XIII. r. 1726 za svatého a ustanovil jej mládeži zvláštním ochráncem a vzorem. Oslavuje se pak sv. Alois 21. června.

Poučení.

Všichni křestané ať zapamatují si výrok světcův a při všem ať se táží: „Co mi to prospěje k věčnému životu?“ Svým příkladným životem doslova vyplnil příkaz sv. Pavla: „Buď vzorem věřících ve slově, v obcování, v lásce, ve víře, čistotě!“

Modlitba církevní.

O Bože, rozdavateli nebeských darů! Jenž jsi v jinochu andělském, sv. Aloisiu, podivuhodnou nevinnosť s horlivou kajicností spojiti ráčil: propůjč nám na přímluvu jeho a pro jeho zásluhy, abychom ho aspoň v kajicnosti následovali, když už v nevinnosti jsme ho nenásledovali. Amen.

22. června.

Sv. Paulina, biskupa.

Paulin (= malý) pocházel z bohaté a vznešené rodiny z města Bordó (Bordeaux) ve Francii. Narodil se r. 354. Jeho otec byl prefektem města. Paulin měl skvělé nadání a byl též v Římě vychován podle své urozenosti a velikého bohatství rodičů velmi pečlivě Byl znamenitým básníkem a řečníkem a zastával státní úřady. Jmění jeho ještě rozmnožila manželka jeho Tarasia velikým

věnem. R. 393 byl vysvěcen na kněžství a vykonal mnoho dobrých skutků. Byv velikým ctitelem sv. Felixe, uchýlil se do Noly v jižní Italii, aby se mohl na jeho hrobě modliti, na něm žíti a umříti. R. 409 stal se biskupem v Nole. Vystavěl chrám ke cti sv. Felixe a žil se stejně smýšlejícími v ústraní jako v nějakém klášteře. Jakožto biskup napomínal věřící k zbožné lásce ke Kristu, k dětinné důvěře v božskou Prozřetelnost a plnil věrně svoje povinnosti. Nějaký čas byl v zajetí u Gothů, kteří si myslili, že má mnoho peněz. Nedbal urážek, s jeho obličeje zářila vždy spokojenost. Zemřel dne 22. června r. 431. Jeho sv. ostatky jsou nyní v Římě v chrámě sv. Bartoloměje.

Téhož dne se koná také památka sv. Kristiny, řeholnice v Kolíně n. Rýn em. († 1312).

Poučení.

Sv. Paulin dával dcerám chudých rodičů výbavu, vykupoval zajaté a splácel za chudobné dlužníky úroky i kapitál jejich věřitelům. Když mu to jeho přátelé trpce vyčítali, smíchy si z něho tropili a jeho se proto stranili, zvolal: „O šťastná potupa, s Kristem se nelíbiti!“ Potupa pro Krista vytrpěná jest rozkoší. Nezapomínejme podporovati hodných a chudobných příbuzných, potřebují-li naší pomoci; tím méně však opomíjejme získati si dobrými skutky přátely, kteří by duši do nebes doprovázeli.

Modlitba.

Všemohoucí Bože uděl nám, abychom podle příkladu tvého sv. biskupa, Paulina, užívali časných statků podle tvé sv. vůle, dobré skutky konali a tím si koruny věčné zasloužili. Amen.

23. června.

Sv. Edeltrudy, královny a abatyše.

Edeltruda (= šlechetná paní) byla dcerou anglického krále Anno a Hereswydy. Narodila se v Ermynze v hrabství Suffolkském. Již v mládí zasvětila Bohu své panenství, ale musila se podle vůle rodičů provdati za Tonberta, knížete girvirského. Svěřila se mu, jaký slib ji váže, a pohnula jej k zdrženlivosti v manželství. Po jeho smrti odešla na ostrov Ely. Ale opět král Egfrid nort-

humberlandský ucházel se o její ruku. Edeltruda musila sice svoliti, ale bylo jí opět dovoleno, panenství zachovati. Po 12ti letech vstoupila s jeho svolením do kláštera a r. 672 založila v neúrodných a neobydlených močálech ostrova Ely dva kláštery pro mnichy a jeptišky z řádu sv. Benedikta. Byla ustanovena od biskupa Vilfrida abatyší ženského kláštera a zářila všem příkladem svých ctností. Velká byla její láska k Bohu a k bližnímu. Zemřela dne 23. června r. 679 Mnoho zázraků potvrdilo její svatost.

Poučení.

Sv. Edeltruda zachovala i v manželství panenskou nevinnost a pohnula i muže ke zbožnému životu. Manželka může velmi působiti na svého muže, je-li zbožna a počíná-li si rozšafně a moudře. Ona jest sluncem domácnosti, které zaplašuje chmury života a životodárnou silou poutá k rodinnému krbu. Kéž by manželé žili stále v bázni Boží a nikdy proti Boží vůli nejednali! „Rodina je kolébkou občanské společnosti, většinou se připravuje osud států u krbu rodinného.“ (Lev XIII.)

Modlitba církevní.

Ó Bože, velebný tvůrče všech věcí, který nám touto výroční slavností, ve které tvou sv. pannu Edeltrudu uctíváme, radosti udílíš: prosíme tě, abychom na její přímluvu zlá pokušení převrácených náklonností svých přemáhali a milostí tvou k tobě se dostali, jenž jsi nejvyšší dobro, pravé světlo, cesta a život. Amen.

24. června.

Narození sv. Jana Křtitele.

Jan (= Bůh jest milostiv) Křtitel byl synem židovského kněze Zachariáše a jeho manželky Alžběty (Elišky) v Hebroně. Když se narodil, velebil otec jeho Boha chvalozpěvem „Požehnaný“, a dal mu jméno Jan, jak mu byl Bůh skrze anděla rozkázal. Na poušti se připravoval sv. Jan na svůj důležitý úkol; nosil hrubý oděv že srsti velbloudí a živil se kobylkami a lesním medem.

Vystoupil u Jordánu, asi 9 hodin od Jerusaléma a to kol r. 29 po Kristu a kázal pokání a křtil. Jeho křest měl význam pouze obrazný. Neodpouštěl hříchů, ale měl vésti lid k pravému a svátostnému křtu Kristovu. Řeč jeho byla přísná, mocná, otevřená, neznal lidské bázně. Vytýkal králi Herodovi často: „Není ti dovoleno míti tuto manželku.“ Herodes totiž odvedl svému bratrovi manželku Herodiadu i s její dcerou Salome a oženil se s ní. Za tak smělou řeč byl Jan uvězněn v pevnosti Macheruntské. Herodes neodvážil se ho usmrtiti. Herodias však pomýšlela se mu pomstiti, a příležitost se jí brzo naskytla. Její dcera Salome zalíbila se na jedné hostině Herodovi, poněvadž pěkně tančila, takže jí přísahal dáti, cokoliv chce. I požádala na radu matčinu, aby jí dal hlavu Janovu. Zarmoutil se král protože si Jana vážil, ale dostál své hříšné přísaze, a dal sv. Jana stíti dne 24. února r. 32 po narození Krista Pána. Svátek sv. Jana se slaví 24. června (den jeho narození). Památka jeho stětí pak dne 29. srpna. Sv. Jan byl pochován v Samaří, nad jeho hrobem postaven později nádherný chrám.

Poučení.

Sv. Jan Křtitel jest vznešeným vzorem velmi přísného a svědomitého plnění povinností. Nezřídka lidé, než by se polepšili, odbývají napomínání vzdorem, posměchem, urážkami, opovržením, pomluvami, nevděkem, výhrůžkami. Mlýny Boží melou pomalu, ale jistě. Herodes bídně zemřel ve vyhnanství.

Modlitba.

Ó Bože, jenž jsi dnešní den narozením sv. Jana svátečným učiniti ráčil: uděl milostivě lidu svému duchovních radostí a řiď mysli všech věřících na cestu věčného spasení. Amen.

25. června.

Sv. Viléma, opata a zakladatele řádu.

Vilém (vítaný, mocný ochránce) narodil se ze vznešených rodičů ve Verčelách (Vercelli) v Italii. Když mu bylo 15 let, putoval k sv. Jakubu do Kompostelly ve Španělích v rouše poutnickém. Kolem těla dal si udělati dva železné kruhy. — Bůh jej povolal k osamělému životu. Když totiž Vilém zázračně uzdravil slepce, aby se vyhnul všem poctám, odešel do samoty na Monte Virgi-

liano. Kněží i nekněží se pak přidali k němu, takže tam založil velký klášter a stal se tak zakladatelem nového řádu podle řehole sv. Benedikta s životem velmi přísným. Král Roger povolal jej k sobě do Neapole a vyznamenal jej svým přátelstvím. Tu nepřátelé jeho, chtějíce jej zbaviti přízně královy, navedli jakousi lehkou ženštinu, aby jej svedla. Ale Vilém přemohl pokušení a ona ženština se obrátila a prodala svůj majetek; za vytěžené peníze vystavěla ženský klášter ve Venose a vedla kajícný život. Také král Roger vystavěl mnoho klášterů. Mnoho nemocných světec uzdraviv a hříšníků obrátiv, zemřel v kláštěře Goglietto v den, kterýž předpověděl, totiž 25. června r. 1142. Hrob jeho byl proslaven mnohými zázraky.

Téhož dne se koná památka bl. Ivana, nejstaršího českého poustevníka, jenž byl synem krále Charvátského. Zemřel asi r. 882 a pohřben v poustce své pod skálou u Berouna.

Poučení.

Při sv. křtu a když se vstupuje do řádu, dostává osoba jméno světce, který jest pak jejím obzvláštním ochráncem. A svatí ujímají se těch, kteří mají jejich jméno. Zbožný jest obyčej jmeniny slaviti a bližnímu v ten den štěstí přáti.

Modlitba.

Prosíme tě, všemohoucí a milosrdný Bože, uděl nám, abychom památku tvého sv. opata Viléma důstojně slavili: abychom se tvé velebnosti líbili a na jeho přímluvu ochráněni byli. Amen.

26. června.

Sv. Jana a Pavla, mučedníků.

Jan a Pavel byli bratří ze vznešené rodiny římské a ve službách sv. Konstancie, dcery císaře Konstantina Velikého. Zdědili po ní veliké bohatství a neopomenuli z něho udělovati hojně chudým. Pro výtečné jejich vlastnosti byl by je král Julián Odpadlík rád dostal na svůj dvůr, leč sv. bratří rozhodně odmítli takový návrh prohlásivše, že nemohou býti u člověka, který od

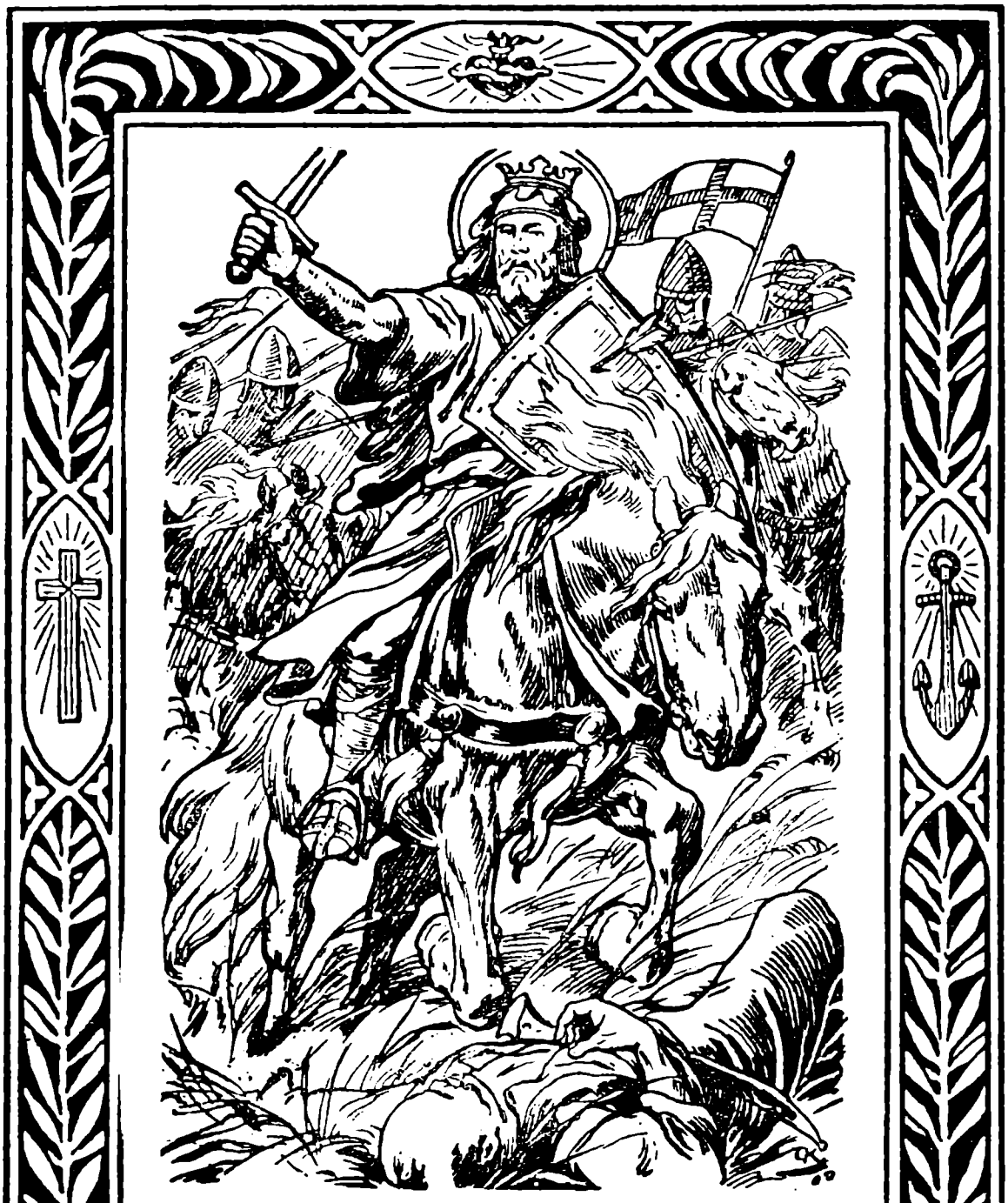
Krista odpadl. Dostali 10 dní na rozmyšlenou; i rozdali zatím všecko jmění chudým. Jedenáctého dne přišel Terencián, velitel císařské osobní stráže, nesa zlatou sochu pohanského boha Joviše, a poručil jim jménem císařovým, aby se jí klaněli a obětovali. Ale sv. bratří rozhodně se opřeli takovému rozkazu. Proto byli dne 26. června r. 362 ve svém domě tajně sťati a jejich sv. těla pochována. Ze strachu před lidem byla rozšířena pověst, jako by byli ve vyhnanství. Leč sv. kněžím Krispovi a Krispinianovi bylo zjeveno, kde jsou jejich těla zakopána. Zavrhovali veřejně zločin a byli za to pohnáni před soud; poněvadž pak pevně stáli na svém, sťati. Císař Jovinián dal sv. jejich těla vyhledati a vystavěl na místě onoho domu chrám, který posud stojí. Sv. Jan a Pavel jsou ochránci úrody polní a chrání ji od bouří a krupobití.

Poučení.

Přísloví praví, že vyjde pravda na vrch jako olej nad vodu. Ovšem se utají mnoho zločinů a nespravedlivostí, že ujdou trestu, ale nikdo neujde Božskému soudci. Na posledním soudě bude vše vyjeveno před celým světem, zločinci potrestáni a zahanbeni, ale pronásledovaní budou ctěni a na věky odměněni.

Modlitba.

Prosíme tě, všemohoucí Bože, dovol nám, z dnešního svátku a z oslavy sv. bratří, Jana a Pavla, dvojnásobně se radovati, poněvadž táž víra a stejné mučednictví pravými bratry je učinilo. Amen.

27. června.

Sv. Ladislava, krále.

Ladislav I. (= proslulý panovník, šlechetný) I. byl synem Bely I., krále uherského (nar. r. 1031) a dosedl r. 1077 na trůn královský. K Církvi a chudým byl velmi štědrý. Nebyl-li zaměstnán pracemi vladařskými, modlíval se. Byl také znamenitým válečníkem: přemohl Poláky, Rusy a Tatary, a na jedné výpravě zachoval mu Bůh zázračným způsobem vojsko od smrti hladem a

žízní Svými skutky snažil se žbožný Ladislav vždy vyplniti vůli Boží, přičiňoval se, aby svým poddaným zjednal ve všem nestrannou spravedlnost. Brzo se rozšířila jeho sláva do všech krajin. Proto mu také bylo dáno velitelství nad vojskem křižáckým, jež mělo dobýti sv. Země na Saracenech. Ale dříve ještě než vyšel z Uher, onemocněl; a uspořádav všecky potřeby říše, zemřel 29. července r. 1095; pochován byl ve Velkém Varadíně, který založil. Nad jeho hrobem vystavěn byl krásný chrám. Papež Coelestin III. zapsal Ladislava r. 1198 do seznamu svatých. Ostatky jeho byly vyzdviženy dne 27. června a ten den jest mu zasvěcen.

Téhož dne se připomíná památka bl. Emmy (Hemy), kněžny korutanské. Ovdověvši založila klášter v Krce a v něm jako řeholnice zemřela r. 1045.

Poučení.

Sv. král Ladislav nepil nikdy vína. Jak mnohé křesťany zahanbuje, kteří jsou oddáni pití a o své rodiny se nestarají! Opilství působí mnoho zlého: hádky, nepřátelství, rvačky, nečistotu, chudobu ...

Modlitba.

Ó Bože, jenž jsi ráčil povznésti do nebeské slávy svého sv. vyznavače, zbožného krále Ladislava: uděl nám, tebe prosíme, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu ode všeho neštěstí ochráněni byli a věčné radosti jednou požívali. Amen.

28. června.

Sv. Potamiany, panny a mučednice.

Potamianě so dostalo prvního vychování v Alexandrii od vlastní matky Marcely, dalšího pak vzdělání od slavného Origena. Vynikala krásou a sličností. Proto by ji byl její pán, pohanský rozkošník, k němuž se dostala za otrokyni, rád svedl k hříchu. Ale zbožná panna se vší rozhodností odbyla jeho hříšný návrh. Pln vzteku, odevzdal ji bezbožník místodržiteli Aquilovi, doufaje,

že se poddá. Marno však bylo přemlouvání; i dal ji místodržitel mrskati a vyhrožoval jí, že bude svlečena a uvržena do vroucí smůly. I prosila, aby ji aspoň od veřejné hanby uchránili a oděnu do kotle vhodili. Vyhověli jí. Když pak byla vedena na smrt, chtěli mnozí sprostí lidé cudnou pannu zhanobiti a mluvili nejhanebnější řeči. Ale voják Basilides, který ji provázel, zahnal bezbožníky a ochránil ji. Za to mu světice vyprosila na Bohu milost sv. víry a mučednictví. I byla vržena do kotle a jsouc až po krk ve vroucí smůle, vypustila duši svou. Zároveň byla upálena i její matka.

Církev sv. téhož dne připomíná sv. Irenaea (= Lubomíra), biskupa Lyonského, nejslavnějšího spisovatele ve 2. stol. Byl žákem sv. Polykarpa a učeným obráncem katolického učení proti různým bludařům. Zemřel okolo r. 202.

Poučení.

Šaty chrání proti nepohodě a zároveň označují pohlaví a stav. Více stavů má svůj zvláštní určitý oděv. Ale po šatech ženských často nepoznáš jejich stavu, protože jich zneužívají k marnosti a vypínavosti.

Modlitba.

Všemohucí Bože, jenž jsi ráčil posíliti sv. svoji mučednici Potamianu, že zachovala panenství a vytrvala v mučednictví: pomoz všem, jichž ctnost jest v nebezpečí, svou milostí, aby byli hotovi raději zemříti, nežli nevinnost a tebe ztratiti. Amen.

29. června.

Sv. Petra a Pavla, knížat apoštolských.

Šimon, bratr sv. apoštola Ondřeje, narodil se v Betsaidě na severozápadním břehu jezera Genesaretského v Galileji z otce Jana či Jonáše. Do škol rabínských nechodil, nabyl však vzdělání obecného, jakého bylo lze dosíci v domě otcovském a v synagogách. Byl ženat a živil se rybolovem v Kafarnaum i s tchyní svou. Božský Spasitel jej povolal za „rybáře lidí“, dal mu jméno Petr

(= skála) a učinil nejvyšším pastýřem církve. O slavnosti letnic měl Petr nadšenou řeč a obrátil mnoho lidí na víru Kristovu. Činil veliké zázraky: padl-li jen jeho stín na nemocného, byl uzdraven. R. 35 usadil se v Antiochii a po 7 letech v Římě, odkud řídil církev jako zástupce Kristův celých 25 let. Nebyl ovšem nepřetržitě v Římě, poněvadž kázal ve mnohých zemích evangelium. Za císaře Nerona byl se sv. Pavlem zajat a vězněn 8 měsíců v žaláři mamertinském. Potom byli odvedeni oba na popraviště; sv. Pavel byl stat; Petr byl ukřižován a to hlavou dolů, poněvadž se nepokládal hodným býti ukřižován jako Kristus Pán, dne 29. června r. 67. Chrám sv. Petra v Římě jest hlavní chrám křesťanský a spolu z nejproslulejších míst poutních. Památka uvěznění sv. Petra jest 1. srpna, památka jeho nastolení v Římě jest dne 18. ledna. Napsal také dva překrásné listy; sv. Pavel napsal 14 listů. Činnost sv. Pavla byla tak velikolepá, že budí obdiv, a při tom byl tak pokorný, že se za nejmenšího z apoštolů pokládal.

Pravidla sv. Petra.

„Sluší Boha více poslouchati než lidí. Bratří! střízlivi buďte a bděte: neboť protivník váš, ďábel, jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by pohltil. Jemuž odpírejte silni u víře.“

Modlitba.

Ó Bože, jenž jsi ráčil posvětiti dnešní den mučednictvím svých apoštolů, Petra a Pavla: uděl své Církvi, aby ve všem následovala příkazů těch, skrze něž počátek náboženství vzala. Amen.

30. června.

Sv. Donata, vojáka a mučedníka.

Donat (= darovaný) byl synem vznešených rodičů v Římě, darovaný jim od Boha po mnohých modlitbách. Jeho otec, Faustus, byl velitelem císařského vojska; také syn vstoupil do vojska a stal se brzo důstojníkem. Se svou legií byl poslán do Němec proti Markomanům; tu přišlo vojsko římské r. 174 do úzkých: potrava došla a vody nebylo. I modlila se legie sv. Donata,

čítající 6666 mužů, samých to křesťanů, k jedinému pravému Bohu, a hle, nebe se otevřelo: mírný déšť občerstvil vojsko římské; nad nepřítelem však valily se kroupy a blesk pobil jich veliké množství. Vítězství bylo úplné. Proto byla ona legie nazývána „bleskovou“, a císař Markus Aurelius jmenoval Donata velitelem své osobní stráže a chtěl jej oženiti se svou vnučkou, Alexandrou. Poněvadž však Donat zaslíbiv se Bohu slibem panictví, v manželství vstoupiti nechtěl, byl jako křesťan pronásledován a v paláci Alexandřině z jejího návodu sťat. R. 1649 byly jeho svaté ostatky objeveny v katakombách římských a přeneseny od Jesuitů r. 1652 do jejich chrámu v Mynsteraifelu v biskupství trevírském. Sv. Donat je ochráncem proti blesku a bouři.

Téhož dne vděčně vzpomínáme blaženého Arnošta z Pardubic, prvního arcibiskupa Pražského (z. 1364).

Poučení.

Sv. Donat nezrušil svého slibu. Pamatujme, co psáno jest v Písmě svatém: „Cožbyskoli slíbil, splň: nebo mnohem lépe jest neslibovati, než po slibu, co připověděno, nesplniti.“

Modlitba.

Ó Bože, který jsi svému svatému sluhovi a mučedníku, Donatovi, obzvláštní milosti propůjčil, aby byl ochráncem od nebezpečí blesku a bouře: propůjč nám pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu, aby veškeren náš majetek od blesku, ohně a krupobití uchován zůstal, a my abychom dobrodiní tvých povždy účastni byli. Amen.

MĚSÍC ČERVENEC.

1. července.

Sv. Theobalda, poustevníka.

Theobald (= Děpolt, výborný) byl synem hraběte Arnulfa ze Champagne ve Francii a narodil se r. 1017. Jako hoch čítal rád životopisy sv. otců a poustevníků. V manželství zdráhal se vstoupiti. Když pak jej otec postavil v čelo svých vojáků, odešel tajně, vida, že válka jest nespravedliva. S průvodcem Valtrem došel šťastně až

do Remeše. Tam se přestrojili a putovali do Němec. Na konec se uchýlili do pustiny u Vičenzy (Vicenza) v severní Italii, kde Valter po dvou letech zemřel. Theobald byl vysvěcen na kněžství od biskupa Vičenzského a brzo rozšířila se o něm pověst daleko široko, jako o dobrém duchovním správci. Tak zvěděli konečně i jeho rodiče, že kněz-poustevník v Salanigu jest jejich vlastní syn. S velikou touhou vypravili se hned za ním, pozdravili jej a prosili, aby jim požehnal. Otec musil se vrátiti, matka však zůstala tam a vedla zbožný život v komůrce poustevnické podle návodu a rady synovy. Dva roky před smrtí se Theobald roznemohl; jeho tělo bylo samý vřed. Opat Petr z Vangadicie přicházel k němu a těšíval jej. 30. června r. 1066 zemřel sv. Theobald přijav sv. svátosti. Pro mnohé zázraky, které se staly, prohlásil jej papež Alexandr II. krátce po smrti za svatého. V církevní knize o sv. mučednících jest k jeho úctě ustanoven den 1. července.

Poučení.

Rozloučiti se s rodiči jest ovšem bolestno. Ale když synové a dcery po čase své rodiče opět navštíví a jim ukáží, že jsou věrni svému povolání — jak veliká je radost rodičů! Nikdo ať z přílišné přítulnosti nezůstává u rodičů, když povolání, které si zvolil, žádá, aby odešel.

Modlitba.

O dobrotivý Bože, který jsi svému sv. služebníku Theobaldovi, udělil povolání k životu poustevnickému a milosti, vše časné obětovati: propůjč nám své pomoci, abychom se ničím nedali zdržovati na cestě k účelu, který jsi nám určiti ráčil. Amen.

2. července.

Navštívení Panny Marie.

Archanděl Gabriel přinesl nejblahoslavenější Panně Marii poselství, že jest vyvolena matkou Syna Božího. Aby ukázal, že u Boha není nic nemožno, zvěstoval jí, že také Alžběta, její příbuzná, počala ve starosti své syna. Tato radostná zpráva o štěstí Alžbětině pohnula Marii, že pospíšila z Nazareta přes hory do Hebrona k ní, aby jí štěstí přála. Sv. Josef ji vyprovodil. Na pahorku

za Nazaretem se rozloučili. Zvolna sestupovala svatá Panna do údolí. Za tři dny teprve stihla Jerusalém a putuje dále. Vstoupivši do domu kněze Zachariáše, pozdravila Alžbětu; a Alžběta, jakmile uslyšela pozdrav, naplněna jsouc Duchem sv., objala ji a nadšeně zvolala: „Požehnaná's ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.“ A pokorně dodává: „A odkud mi to, že matka Pána mého přišla ke mně? Blahoslavena jsi, žes uvěřila; neboť vykonány budou ty věci, kteréž jsou pověděny tobě od Pána.“ Když uslyšela blahoslavená Panna tato slova, marně se snažila ovládnouti city, kterými přetékala v té chvíli duše její. Veškeru poctu, kterou jí Alžběta činila, vztahovala na Boha, a vyjádřila ve velebné písni; „Velebí duše má Hospodina“. Zůstala 3 měsíce u své tety, až dočkali se v rodině Zachariášově syna, jemuž dáno jméno Jan. Jakou as radostí se chvělo srdce Mariino, když slyšela slova Zachariášova: „A ty, dítě půjdeš před Pánem připravovat cesty jeho!“ Maria se vrátila do Nazareta. Svátek „Navštívení Panny Marie“ zavedl nejprve sv. Bonaventura v řádu františkánském. Po sněmu basilejském r. 1441 počal se všeobecně světiti; byl k tomu ustanoven den 2. července.

Poučení.

Pozdravení jest známkou úcty a přátelství. Kéž bychom svoje návštěvy konali vždy dle příkladu Matky Boží.

Modlitba.

Prosíme tě, o Pane, uděl služebníkům svým daru nebeské milosti, abychom, kterým narození blahoslavené Panny počátkem bylo spasení, památná slavnost jejího Navštívení přinesla rozmnožení pokoje. Amen.

3. července.

Sv. Heliodora, biskupa.

Heliodor se narodil kolem r. 330 ve Stridonu v Dalmácii. Zbožní rodiče se starali, aby byl dobře vychován a vzdělán v různých oborech věd. Nějaký čas dlel na císařském dvoře a věnoval se také vojenství. Ale přátelství se sv. Jeronymem bylo příčinou, že se odebral do Aquileje a tam v samotě dále se vzdělával. Cestoval pak se sv. Jeronymem po zemích východních a žil pod jeho

dozorem nějakou dobu v Chalcidě. Tam zatoužil po rodičích, a ačkoliv jeho přítel se všemožně snažil, rozplameniti jej pro osamělý život, vrátil se přece do Aquileje; byl posvěcen na kněze a později na biskupa altinského. Když pak město Altinum od Hunnů bylo zbořeno, přeložil svoje biskupské sídlo do Tercela. Bojoval proti bludům Apollinářovým a Ariovým a účastnil se r. 381 synody aquilejské. Obtížné povinnosti svého úřadu plnil přesně a působil mnoho dobrého. Když velice už sestaral, vzdal se biskupské hodnosti a zemřel blaženě v Pánu 3. července kolem r. 394.

Téhož dne se koná památka sv. biskupa Otty, apoštola Pomořanů (zemřel 1139).

Poučení.

Sv. Heliodor poslouchal v Antiochii výklady velmi učeného Apollináře o Písmě sv. Ale jakmile zpozoroval, že do nich přiměšuje jed svých bludných nauk, ihned jej opustil. Ó kéž by všichni, kteří působí na studující jinochy, je poučovali, aby neposlouchali výkladů nevěreckých učitelův, a tím zkázy nevzali. Neboť ztratiti víru jest ztráta největší. Ti však, kteří ještě více působiti mohou, uvalují na sebe hroznou zodpovědnost, jestli povolávají, dosazují, ochraňují nebo vyznamenávají nevěrecké učitele a tím pomáhají ke zkáze lidí, od nichž tím hlouběji vniká pak do lidské společnosti.

Modlitba.

Ó Bože, který jsi nadchl svého sv. biskupa Heliodora k boji proti bludařům: uděl nám na jeho přímluvu milosti, abychom zjevené pravdy v uctivosti měli a k žádnému bludu svésti se nedali. Amen.

4. července.

Sv. Prokopa, patrona Českého, opata.

Prokop narodil se v Chotouni nedaleko Kouřimě. Touha po hlubším životě duchovním vedla jej do východních krajů slovanských. Po svém vysvěcení na kněze vzal na sebe roucho sv. Benedikta. Prokop, muž to vědecky vzdělaný, pobyv nějaký čas v cizině, zatoužil po rodné zemi, tak si zamiloval samotu, že si za obydlí zvolil jeskyni u řeky Sázavy. Tam se k němu zbíhaly veliké zástupy

lidu, jimž vzorným životem velmi dobrý příklad dával. R. 1031 vyjel si kníže Oldřich do lesů Sázavských na lov. Žena se za jelenem, spatřil poustevníka dubový strom osekávati. To byl sv. Prokop. I zvolil si jej za svého zpovědníka a založil r. 1032 na přání jeho klášter, kde byl sv. Prokop prvním opatem a kde se služby Boží až do konce 11. století v jazyku slovanském konaly. Klášter sázavský hluboko zasáhl do života českého lidu, tam vzniká první škola umění a mnichové přispěli k velkému rozmachu slovanského písemnictví u nás. Sv. Prokop měl nad zlými duchy takovou moc, že vymítnuv je z posedlých, na poli orati je donutil. Předpověděl mnohé budoucí věci i dobu své smrti. Zemřel dne 25. března r. 1053. Za velikého účastenství lidu hluboce dojatého pochován byl od biskupa pražského Šebíře v kryptě klášterní pod hlavním oltářem. Poněvadž pak Pán Bůh svatého sluhu svého mnohými zázraky oslavil, prohlásil jej papež Innocenc III. r. 1204 za svatého k veliké radosti všech věrných Čechův. Po bouřlivých dobách slovanská bohoslužba opět obnovena sv. Otcem Benediktem XV. a chvalozpěvy staroslovanské opět zaznívají v památných dnech našich ochránců.

Poučení.

Svatý Prokop, patron naší milé vlasti, byl vyznamenán od Pána už zde na zemi mocí nad tělem, světem a ďáblem. Ďábel neustává ani nyní nás pokoušeti. Protož prosme sv. Prokopa v čas pokušení, aby nám vyprosil na Pánu Bohu šťastného nad ďáblem vítězství!

Modlitba církevní.

Prosíme tě, dobrotivý Bože, abychom oslavujíce přeslavné zásluhy vyznavače tvého, Prokopa opata, na jeho přímluvu ode všech neduhů duší svých osvobozeni byli.

5. července.

Sv. Cyrila a Metoděje, apoštolů slovanských.

Cyril (=velebný; původně Konstantin) a Metoděj (= pořádku milovný) byli bratří ze vznešené rodiny soluňské; vědám se učili v Cařihradě. Cyril vstoupil do kláštera; za nedlouho následoval ho i Metod. Cyril kázal u Chazarů, odkud přinesl sv. ostatky papeže Klementa. Když moravský kníže Rostislav žádal o missionáře znalé jazyka

slovanského, poslal císař Michal sv. Cyrila a Metoděje. Sv. Cyril vynalezl abecedu slovanskou a přeložil na jazyk slovanský Písmo sv. Od papeže Mikuláše I. byli povoláni do Říma. S radostí se vydali na cestu, aby u prahu prvých apoštolů, složili účty ze svého díla a vyprosili si požehnání. Sv. Otci přinášeli dar nad jiné vzácný: ostatky sv. Klimenta. Nenalezli ho však už mezi živými, nýbrž jeho nástupce Hadriana II. Ten je přijal slavně a velmi vlídně a vysvětil na moravské biskupy; sv. Cyril zůstal v Římě a vstoupil do kláštera, záhy však zemřel 14. února r. 869 ve věku 42 let. Metoděj vymohl i potvrzení slovanských bohoslužeb. Když se Metoděj ospravedlnil z křivých obžalob německých biskupů, povýšil jej papež na arcibiskupa. Zemřel dne 6. dubna r. 885. Navždy památné zůstanou zásluhy sv. bratří: založení slovanské literatury, slovanské bohoslužby, zřízení velehradského arcibiskupství, pokřtění Bořivoje a Lidmily. Svátek obou sv. bratří sv. Otec Lev XIII. rozšířil na celou církev. Slované později, žel Bohu, se rozdvojili, východní část porušila jednotu církve. Sv. Cyril a Metod jsou patrony úsilovných snah spojení Slovanstva pod nejvyšší viditelnou hlavou církve, papeže římského.

Poučení.

Láska a vděčnost k sv. bratřím Cyrilu a Metoději musí nás vésti k tomu, abychom pracovali úsilovně o sjednocení Slovanů ve víře!

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi skrze své sv. vyznavače a biskupy Cyrila a Metoděje jméno své slovanským národům milostivě poznati dal: uděl, abychom, z jejich slavnosti se radujíce, také ve společnost jejich přijati byli.

6. července.

Sv. Goara, kněze a poustevníka.

Goar (= velmi dobrý) narodil se kolem r. 495 v Aquitanii (ve Francii) ze vznešené rodiny. Jsa knězem, pracoval bez únavy ke blahu a spáse duší. Odešed pak ze své vlasti na Rýn, vystavěl si tam s dovolením biskupa trevírského chýšku a kapličku. Láskyplně pohošťoval cizí poutníky, zvěstoval jim slovo Boží a naváděl je ke ctnostnému životu. Jeho namáhání mělo hojné ovoce.

Avšak nebyli mu za to všichni vděčni; mnozí jeho dobroty zneužívali ba i nejhanebnější žaloby si na něho vymýšleli, nazývajíce jej člověkem zhýralým a pokrytcem. Pohodili dokonce tříleté dítě, aby svědčilo proti světci. Však Bůh se ujal jeho ctnosti — a ono dítě promluvilo zázračným způsobem, že světec jest nevinen a jmenovalo zároveň i vinníka, který tím byl tak zahanben, že nemohl, než vzdáti se vysokého svého postavení. Pověst o svatosti Goarově pohnula krále Sigberta, že mu nabídl biskupství trevírské; ale Goar se zdráhal. Vida však, že se nabídkám královým neubrání, prosil Boha, aby naň seslal nějakou nemoc. A vskutku byl stižen nemocí, která jej přibližovala smrti. Byl proslaven od Boha mocí zázraky činiti a budoucí věci předpovídati, mimo to mnohými ctnostmi. Usnul v Pánu 6. července r. 575. Město Sv. Goar bylo jím založeno a ke cti jeho pojmenováno. Jest patronem hrnčířů.

Poučení.

Prokazujeme-li někomu pohostinství neb jiná dobrodiní, jest si vésti vždy opatrně; avšak i kdybychom byli často zklamáni a sklidili nevděk, těšme se tím, že Bůh šlechetný úmysl a dobrý skutek tím více odmění, a nedejme se od dobrých skutků nikterak zdržovati.

Modlitba církevní.

Ó Bože, který jsi Církev z nesmírné dobroty své proslavil zásluhami a stkvělými ctnostmi sv. služebníka svého Goara a slavnými zázraky ji potěšil: uděl nám, sluhům svým, abychom jeho příkladu následujíce, stále se lepšili a jeho ochranou všech protivenství zbaveni byli.

7. července.

Sv. Vilibalda, biskupa.

Vilibald (= ochotný) narodil se r. 700 v Anglii z rodičů šlechtických; je bratr sv. Vunibalda a sv. Valpurgy. Když mu byla 3 léta, těžce onemocněl; i obětovali jej rodiče před křížem Bohu, a on se uzdravil. S otcem svým a bratrem vydal se na pout na posvátná místa, a když otec v Luce zemřel, putovali dále do Říma, kde byl Vilibald zachvácen horečkou. Uzdraviv se, rozloučil se

s bratrem, zašel na jiná ještě posvátná místa a putoval do Jerusaléma. Tyto pouti trvaly bez ustání 7 roků. Potom vstoupil Vilibald do benediktinského kláštera na Monte Casino a pobyl tam 10 roků. Papež Řehoř III. jej poslal k jeho strýci, Bonifácovi, aby se účastnil missií v Německu. Tam Vilibald získal mnoho duší křesťanství. Sv. Bonifác ho vysvětil na kněze a r. 745 na biskupa a vykázal mu sídelním místem Aichstet (Eichstädt). Od sv. Bonifáce obdržel též Vilibald památný náprsní kříž, na němž napsáno jest v latině víra, naděje a láska, a který nosí až dosud biskup aichstetský o velkých slavnostech. Když byl Vilibald za 36tiletého svého biskupování vykonal nesčíslně mnoho dobrého a četné zázraky, rozloučil se se světem dne 7. července r. 781, stár 81 let. Papež Benedikt VIII. prohlásil jej r. 1014 za svatého; jest patronem diecése aichstetské.

Poučení.

Sv. Vilibald se zřekl rád světského trůnu, aby dobyl věčné blaženosti. Sv. Bernard praví: „Království nebeské se nám nabízí, slibuje, ukazuje, a za podíl nám podává. Nabízí se nám v předurčení; slibuje v povolání; ukazuje v ospravedlnění a za podíl podává ve věčné blaženosti.“

Modlitba církevní.

Ó Bože, jenž jsi ráčil obdařiti svého slavného biskupa Vilibalda dědice koruny anglické korunou království nebeského: uděl nám milostivě, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu zasloužili býti dědici Tvé blaženosti. Amen.

8. července.

Sv. mučedníků: Kiliana, biskupa, Kolomana, kněze, a Donáta, jáhna.

Kilian (= Chilian = podle církve žijící) pocházel ze vznešeného rodu ve Skotsku a narodil se kolem r. 644. Vstoupil do kláštera; přišel pak r. 685 se dvěma druhy do Německa a byl vlídně přijat ve Vyrcburku od vévody Gozberta. Aby mohl svoji apoštolskou činnost konati s větším zdarem, cestoval do Říma a byl posvěcen od pa-

peže Konona na biskupa. Vrátiv se, hlásal evangelium se skvělým úspěchem; i vévoda Gozbert dal se pokřtiti a poněvadž jeho manželkou byla paní jeho bratra, žádal Kilian, aby ji podle předpisů sv. evangelia propustil. Vévoda byl ochoten. Ale když jedenkráte odešel z domu, poslala ona zlá žena, Geilana, dva najaté vrahy, a ti zavraždili biskupa i jeho kněze Kolomana a jáhna Donáta a na kusy je rozsekali dne 8. července r. 689. Potom je zakopali na témže místě a dali jim do hrobu kříž, knihu sv. evangelia i jiné církevní odznaky, tak že nezůstalo ani nejmenší známky po jejich zavraždění. Vévoda Gozbert vrátiv se z boje, ptal se po svatých mužích; marno bylo lháti: jeden z vrahů přiběhl jako bez sebe a vyzradil vévodovi, jak se vše stalo. Geilana se minula rozumem a zemřela. Svatí mučedníci jsou patrony diecése vyrcburské.

Poučení.

Sv. Kilian obětoval časný život, aby tím jistěji nabyl věčného; to nám budiž napomenutím, abychom nejednali pro časný prospěch proti hlasu svého svědomí a nevydávali tak své věčné spásy v nebezpečí. Praví zajisté Kristus: „Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale na duši své škodu trpěl?“

Modlitba církevní.

Ó Bože, kterýs ráčil sv. mučedníku Kilianovi a jeho druhům vštípiti neohroženost v protivenstvích: propůjč nám milostivě, abychom, jak oni, přemohše své nepřátele, od Tebe korunováni byli; tak i my z Tvé ochrany povždy se těšili.

9. července.

Sv. Anatolie, panny a mučednice.

Anatolia žila v panenství v Thoře v Italii; uzdravila zázračným způsobem mnoho lidí, čímž velký počet pohanů na sv. víru obrátila. Za to byla obžalována od pohanského velekněze u císaře Decia, který ji kázal předvésti před soudce Faustiniana. Tam jí bylo kázáno obětovati bohům pohanským a když se zdráhala, byla bičována a pochodněmi pálena; ale ve hrozných těchto mu-

kách chválila sv. Anatolia Boha a zpívala nábožné písně. Potom byla vržena do vězení a kouzelníkovi a krotiteli dravcův Audákovi přikázáno, aby na ni pustil jedovatého hada, který by zprovodil „vždorovitou“ křesťanku se světa. Když druhého dne ráno přišel se Audak podívat do vězení, ovinul se mu had kolem těla a byl by jej jistě zardousil, kdyby hadu nebyla Anatolia — které ani dost málo neublížil — poručila schouliti se do kouta. Tu se otevřely Audákovi oči: uvěřil v jednoho, pravého, všemohoucího Boha a prosil sv. Anatolii, aby jej pokřtila. Když se o tom dověděl necitelný soudce, dal Audáka stíti a probodl sám svým mečem sv. Anatolii, právě když se modlila, dne 9. července r. 250.

Dne 9. července se koná také památka sv. Vavřince z Brindisi. Učený a horlivý tento řeholník uvedl do Čech r. 1599 řád kapucínský.

Poučení.

Denní trampoty jsou tresty za hříchy, ale zároveň i zkouškami, které nás činí hodnými nebeské blaženosti. Sv. Anatolia ve všech utrpeních velebila Boha; nereptej tedy, křesťane, proti Bohu ve svých protivenstvích ani Mu nečiň výčitek. Přijímej vše z Jeho otcovské ruky — vždyť je to k tvé spáse.

Modlitba.

Ó Bože, kterýs ochrániti ráčil sv. pannu a mučednici Anatolii od uštknutí jedovatého hada: uděl nám na její přímluvu síly, abychom vždy pokušením pekelného hada odolávali a zvláště v posledním boji nad ním zvítězili. Amen.

10. července.

Sv. Amalie, vévodkyně a řeholnice.

Amalia (= Libuše, Amalberga = neporušená) byla z rodu šlechtického a blízkou příbuznou Pipina staršího. Byla proti svému přání provdána za Witgera, vévodu lotringského; ale jsouc již ve stavu manželském, neoddávala se marným nářkům, nýbrž plnila svědomitě všecky svoje povinnosti podle vůle Boží. Bylť si ji Bůh obzvláště vyvolil, aby byla matkou pěti svatých: Emeberta,

biskupa, a čtyř dcer: Reineldy, Gudily, Faraildy a Ermelindy, které velmi pečlivě vychovala. V obou manželích uzrál posléze vzájemný úmysl, vstoupiti do kláštera. I odešla Amalie do kláštera benediktinek v Móbéž (Maubeuge) a přijala závoj z rukou blahoslaveného biskupa Autberta v Cambrai. Zbývající léta svého života prožila sv. Amalie ve vzorné zbožnosti a zemřela 10. července r. 690. Její sv. tělo bylo později přeneseno do města Benše (Binche) v hennegavském kraji belgickém.

Téhož dne si připomínáme památku první kněžny ruské sv. Olgy (zemř. 969).

Poučení.

Vstoupí-li někdo v manželství ukvapeně beze zralé úvahy a horlivé modlitby, povstávají téměř vždy nepříjemnosti a trápení. Avšak s milostí Boží jest možno i tenkráte, když jsme si nezvolili přiměřeného stavu, ve stav svůj se vpraviti a nabýti vniterného pokoje a míru. Činí-li si však manželé výčitky, nechce-li povoliti jeden ani druhý a v poměry své se vpraviti, množí si jen svoje trápení. Manželství platně uzavřené přestává teprve smrtí.

Modlitba.

Ó Bože, kterýs ráčil propůjčiti své sv. služebnici Amalii oddanost v Tvoji svatou vůli: uděl všem, kteří se cítí ve svém stavu nešťastnými, obzvláštního Svého osvícení a milost, aby se do svého postavení vpravili, povinnosti svého stavu věrně plnili a jeho obtíže trpělivě snášejíce věčné blaženosti zasloužili.

11. července.

Sv. Sigberta, opata.

Sigbert (= Vítězoslav), žák sv. Kolumbána, přišel s učitelem svým z Irska do Francie. Odtud pronikl do Švýcarska a dostal se na blízko hory sv. Gotharda. Jako missionář putoval do Uri, založil u Andermatu křesťanskou osadu a odvážil se i do údolí horního Rýna do pustiny disentské odevšad obklíčené skalinami a lesy. Vystavěl si tam kapli ke cti Panny Marie a vedl

život poustevnický. Když pak se k němu přidružilo několik žáků, jal se stavěti kostel ke cti sv. Martina a benediktinský klášter, ve kterém se stal prvním opatem. Pozemky k tomu daroval mu na víru obrácený šlechtic Placid, který se rovněž ctí jako svatý. Tenkráte byl v Churu místodržitelem franckého krále hrabě Viktor, který se dopouštěl nespravedlivostí a velmi spustlý život vedl. Ten prohlásil beze všeho, ačkoli byl bohat, klášter za svůj majetek. Proto zplnomocnil Sigbert Placida, aby vystoupil proti jednání místodržícího. Tu dal místodržitel nepohodlného mravokárce na návratu zavražditi; těžce zraněný dovlekl se do kláštera a mrtev, klesl do náručí sv. Sigbertovi. Místodržitele stihl trest Boží. Když se jedenkráte ubíral přes Rýn, probořil se pod ním most a on se utopil. Sv. Sigbert vedl dále zbožný život, byl posilněn zjevením Matky Boží a zemřel velmi stár, dne 11. července r. 636. Jeho sv. tělo bylo pochováno vedle těla sv. Placida a mnohými zázraky proslaveno.

Poučení.

„Nespravedlivé jmění nebývá požehnáno," praví přísloví. Často trestá Bůh zlého člověka již v tomto životě. Ale byť i někdy hříšník zůstal v tomto životě nepotrestán, může-li ujíti spravedlivému soudu Božímu?

Modlitba církevní.

Uděl nám milostivě, ó Pane, Tebe prosíme, abychom svátek Tvých světců, Placida a Sigberta, vždy světili a na jejich přímluvu Tvé ochrany docházeli. Amen.

12. července.

Bl. Ondřeje z Rinnu, chlapce-mučedníka.

Ondřej byl jediným synem nádeníka v Rinnu v Tyrolsku, nar. dne 16. listopadu r. 1459. Za kmotra při křtu mu byl majitel dvora, u kterého jeho rodiče byli v podruží. Otec mu brzo zemřel a kmotr byl veliký pijan, takže jeho statek den ode dne scházel. Tenkráte přišli právě cizinci do Bozenu. A ti pozorovali z blízkého hostince, kterak si malý Ondřej s jinými dětmi hraje; i zachtělo

se jim hocha se zmocniti. Zavolali tedy sedláka, jenž mu byl kmotrem, do hospody, dali mu píti a přemlouvali jej, až se dal chytiti na peníze a slíbil, že jim chlapce dá. Skutečně, když byli cizinci na odchodu, vydal jim tento nesvědomitý člověk nevinného Ondřeje a obdržel za to smluvený peníz. Ti hned jej odvedli do lesa, strhali chlapci šaty s těla, pevně jej svázali a mučili jej pomalu až k smrti a prchli 12. července r. 1462. Matce, která pracovala v Amrasu, padly tři kapky krve na ruku. Plna úzkosti přiběhne domů a hledá milované dítě. Kmotr se staví nevěda, ale konečně mu nezbývá než vyznati, že dal chlapce cizincům. Nešťastná matka nalezla již jen jeho mrtvé tělo a pochovala je na hřbitově rinnském. R. 1475 byly ostatky blaženého malého mučedníka vykopány a ve chrámu uloženy. Staly se také na jeho přímluvu zázraky.

Dne 12. července se koná také památka sv. mučedníků Nabora a Felixe, jichž část ostatků se dostalo velechrámu sv. Víta v Praze.

Poučení.

Když donesl onen zrádný člověk svůj klobouk, ve kterém měl peníze a chtěl dáti nešťastné matce, aby ji uspokojil, proměnilo se prý zlato v okamžiku ve vrbové listí. Jak nabyl, tak pozbyl. Ať si nikdo nepodržuje nespravedlivého jmění!

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Bože, dárce a ochránce nevinnosti, pro Jehož jméno podstoupil blažený Ondřej, nevinné to ještě dítě, trpkou smrt, uděl nám, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu čistými zůstali od poskvrn tohoto života a do nebeské vlasti se dostali. Amen.

13. července.

Sv. Eugena, biskupa.

Eugen (= blahorodý) byl měšťanem v městě Karthagině v Africe a byl pro svou horlivost ve víře a moudrost všeobecně vážen. R. 480 se stal biskupem karthaginským, zjednal si vážnosti i u Ariánů a obrátil jich mnoho opět na sv. víru. To však vzbudilo veliký hněv u vášnivých Ariánův a král Hunerich počal pronásledovati katolíky. Na 500 kněží a 5000 věřících bylo vypovězeno;

biskupa Eugena tenkrát ještě ušetřili. Po nějakém čase podal biskup Eugen a ostatní katoličtí biskupové králi Hunerichovi katolické vyznání víry, které sepsal Eugen. Odpověď králova byla ta, že vyhlásil katolíky za kacíře, a poručil, aby se jim pobraly kostely, zavřely školy a klášterníci aby byli vyhnáni. 42 biskupů bylo vypovězeno na ostrov Korsiku a jiní do pouští afrických; mezi těmito byl i sv. Eugen. Dali jej ariánskému biskupovi, který měl veliké potěšení, že mohl sv. biskupa trápiti. Ale Eugen snášel vše trpělivě, ba přidával si ještě dobrovolná trýznění. Dali mu píti jedovatý nápoj, ale ten mu způsobil jen nemoc, ze které se šťastně probral. Když nastoupil král Gunthamund, byl od něho r. 487 sv. Eugen nazpět povolán, a jeho první prací bylo, aby vymohl i ostatním biskupům návrat; ale od krále Thrasamunda byl k naléhání Ariánů r. 498 vypovězen do Francie a tam zemřel 13. července r. 505 v Albi. Již za svého života byl pokládán ode všech za svatého.

Poučení.

Sv. Eugen napsal v jednom pastýřském svém listě: „S pláčem prosím vás a zapřísahám, pro hrůzy posledního soudu, k němuž Pán Ježíš opět přijde, abyste stáli pevně při katoliské víře. Zachovejte si milosť sv. křtu ... Běda těm, kteří se dají k bludařům a nepřátelům Kristovým!“

Modlitba.

Uděl nám, Pane na přímluvu sv. biskupa Eugena milosti, abychom Tě podle jeho příkladu jakožto pravého Boha a Vykupitele vždy zmužile vyznávali a milovali. Amen.

14. července.

Sv. Kamila z Lellis, zakladatele řádu.

Kamil pocházel ze vznešeného rodu Lellis (odkudž jeho příjmí) v kraji Neapolském a narodil se 25. května r. 1550. Vstoupil do služby vojenské jako jeho otec, zřekl se jí však r. 1574 a to pro svou náruživost ve hrách, v nichž mnoho prohrál. Dvakráte byl novicem u kapucínův, avšak povždy musil vystoupiti pro nešťastnou ránu na noze. Ve 32. roce věku svého počal Kamil studovati. Stav

se knězem, založil kongregaci řeholních kleriků na obsluhu nemocných. K obvyklým třem řeholním slibům, připojil čtvrtý: sloužiti neduživým ano i nakažlivě nemocným. Papež Sixtus V. potvrdil r. 1586 jeho kongregaci, a papež Řehoř XIV. povýšil ji r. 1591 na řád. Pán Bůh udělil sv. Kamilovi za jeho hrdinskou lásku k bližnímu daru proroctví a zázraků v a jiných vznešených milostí. Když byl přestál s dětinnou oddaností 5 těžkých nemocí, jež jmenoval projevem milosti Páně, zesnul v Pánu v Římě 14. července r. 1614 v 65. roce věku svého. Papež Benedikt XIV. prohlásil jej r. 1742 za blahoslaveného a r. 1746 za svatého. V římském martyrologiu jest poznamenána také 18. července slavnost jeho.

Téhož dne se koná slavnost sv. Bonaventury, vynikajícího učitele církevního 3 řádu sv. Františka (1221—1274).

Poučení.

Kamil byl tak náruživý hráč, že ztratil celý statek a časem jako nádeník musil život svůj tráviti. Děti mohou si déle hráti, musí se jim však také něco užitečnějšího poraditi anebo se hrou spojiti. Nemá-li býti hra pro dospělé hříšnou, nesmí trvati dlouho, sázka budiž nepatrna a všeliká vášeň daleko budiž vzdálena!

Modlitba církevní.

Pane Bože, který jsi sv. Kamila okrášliti ráčil milostí výborné lásky, aby duším věřících v hodince smrti zápasících přispíval: prosíme Tebe, rač nám vlíti ducha lásky Své pro zásluhy jeho, abychom v hodince smrti své nepřátele přemohli a do slávy nebeské přišli. Amen.

15. července.

Sv. Jindřicha, císaře.

Jindřich (bohatý, odvážný rek) II. narodil se 6. května r. 973 v Abbachu v Bavořích a byl vychován výtečně od sv. biskupa Volfganga v Řezně. R. 995 stal se vévodou bavorským jména toho IV. a r. 1002 byl zvolen králem německým. Odstraňoval všude zlozvyky a nepořádky, vykonával spravedlnost, podporoval chudé, podarovával náboženské ústavy, kostely a kláštery. Za-

ložil arcibiskupství v Bamberku. R. 1014 dne 14. února byl v Římě slavnostně se svou sv. chotí Kunhutou od papeže Benedikta VIII. na císaře pomazán a korunován. Slibu, že bude ochráncem sv. církve, dostál sv. císař věrně a r. 1022 přichvátal papeži na pomoc proti Řekům i obnovil panství papežské. Mnoho a vroucně se modlíval a přijímal velice často sv. svátosti. Volíval také nejlepší muže za biskupy a s nimi usiloval o reformu církve. Světec tento zemřel 13. července r. 1024 v Groně u Halberstadtu a byl pochován v bamberském dómě. Po smrti jeho stalo se na jeho přímluvu mnoho zázraků. Papež Eugen III. prohlásil jej r. 1146 za svatého. Jeho svátek se slaví 15. července.

Poučení.

Když se sv. Jindřich r. 996 modlil na hrobě svého sv. učitele Volfganga v Řezně, volal k němu kdosi: „Čti slova na hrobě napsaná!“ Pohlédl i četl: „Post sex“ (za šest). Měl za to, že za 6 let přijde naň smrt, na kterou se tedy řádně připraviv čekal 6 dní, po té 6 měsíců v a 6 let. Po 6ti letech však byl zvolen králem. Buďme připraveni na smrt; neboť nevíme dne ani hodiny své.

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi dnešního dne svého sv. vyznavače Jindřicha z nejvyšší pozemské hodnosti do království nebeského přijati ráčil, prosíme Tebe pokorně, jako jsi jej nadpřirozenou milostí podporovati a jemu v boji proti světským vnadám přispívati ráčil: račiž i nám uštědřiti, abychom ho následujíce a plitkými radostmi tohoto světa pohrdajíce s čistým srdcem k Tobě se dostali.

16. července.

Sv. Rajneldy, panny a mučednice.

Rajnelda (= čistá, ryzí), dcera vévody Witgera a sv. Amalie, putovala do sv. země a přinesla sv. ostatky. Už záhy učinila slib panenství; také si umínila své statky rozdati chudým, kostelům a klášterům. Mimo to se sama obětovala službě chudých, bídných a opuštěných. Pro sebe podržela jen malý statek a žila jako klášternice. Když tam sveřepí Východní Frisové a Sasové vpadli

a vše pustošili, přestrašení obyvatelé utíkali. Rajnelda se však uzavřela se dvěma průvodčími před postupujícími barbary ve chrámu. Barbaři vyvrátili kostelní dveře, odtrhli ji od oltáře, který objímala, vlekli za vlasy po kostele, strašně s ní nakládajíce a stali 16. července r. 680. S ní byli umučeni oba průvodčí její, sv. podjáhen Grimoald a její sv. sluha Gondulf: prvý byl stat a druhému prorazili tři veliké hřeby hlavou. Svatá Rajnelda bývá vzývána za pomocnici při ranách, jež se stále znovu obnovují.

U nás si připomínáme památku blah. Hroznaty, zakladatele premonstrátského kláštera v Teplé, jenž zemřel 4. května 1217. Sestra jeho Vojslava založila panenský klášter v Chotěšově († 1227).

Poučení.

Na sv. panně a mučednici Rajneldě zářily zvláště tři božské ctnosti, o nichž sv. Jeronym, učitel církevní, hlásá: „Tři jsou ctnosti, bez nichž nemůže býti nikdo spasen, třeba něco mohl působiti: víra, naděje a láska. Věrou zachováme, co jsme načali; nadějí býváme vzpružováni a láskou k dokonalosti vedeni.“

Modlitba.

O Pane, jenž jsi svou sv. pannu Rajneldu palmou mučednictví do nebe přivésti a jí svatého, Grimoalda a Gondulfa, za spolutrpitele přidati ráčil: prosíme Tě, račiž Svým sluhům na jejich přímluvu a pro jejich zásluhy všecky hříchy odpustiti, aby zasloužili všeho zla zbaveni býti. Amen.

17. července.

Sv. Aleksia, vyznavače.

Aleksius (= pomocník), syn vznešeného a bohatého senátora římského, byl pečlivě vychován. Královská princezna byla jeho nevěstou; svatba se slavila velmi nádherně. Po svatbě Aleksius odevzdal své choti snubní prsten a ještě jiné drahocenné věci v šátku a rozloučil se s ní srdečně. Vzav pak mnoho peněz a klenotů, spěchal z otcovského domu k moři a odplul na lodi do Asie. Vše-

chno pátrání po něm bylo marno; vyměnilt svoje šaty, rozdal vše a žil žebrotou. Po 17 ti letech, jež prožil pode jménem Riscia ve zbožnosti a pokání, plul do Tarsu. Ale loď byla zahnána na pevninu poblíž Říma. Tu se odhodlal Aleksius prositi o přijetí v domě otcovském. I vykázali mu chudičkou komůrku pod schody; sluhové se mu posmívali, tahali jej za vlasy a házeli naň smetí. On však snášel vše trpělivě a takto prožil opět nepoznán dalších 17 let; až jej jakýsi hlas v kostele zázračně vyzradil, hned k němu spěchali všichni. Než spatřili, kterak právě ducha svého vypustil 17. července r. 417. V ruce měl list, v němž napsáno bylo jeho jméno a všechny osudy života. Otec jal se jej čísti a poznav syna, stěží se ubránil hlubokému pohnutí. Nad hrobem jeho zbudován ke cti jeho chrám, v němž náš sv. Vojtěch r. 990 přijal roucho sv. Benedikta.

Poučení.

Všechno, co jen může býti na zemi příjemného, měl sv. Aleksius; a hle, vše Pánu Bohu obětoval! Nelni, o křesťane! srdcem svým na pozemské věci, nýbrž užívej jí jen z potřeby a pamatuj stále, abys nebe získal.

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi vyznavače svého, Aleksia, zázračnou světa nevšímavostí vyznamenati ráčil: prosíme Tě, aby věřící Tvoji na jeho přímluvu dobra pozemského nepřeceňovali, ale vždy na nebeské pamatovali. Amen.

18. července.

Sv. Bedřicha, biskupa a mučedníka.

Bedřich (= Mirota, Miroš) pocházel ze vznešené rodiny ve Frisech. Jako kněz připravoval katechumeny na sv. křest. Po smrti svého vychovatele, biskupa utrechtského Richfrida r. 820 musil přes všechno zdráhání býti jeho nástupcem. Na zvláštní přání císaře Ludvíka Pobožného vydal se Bedřich ke Frisům, aby je obrátil. Lásce jeho a horlivosti apoštolské se podařilo i tak dů-

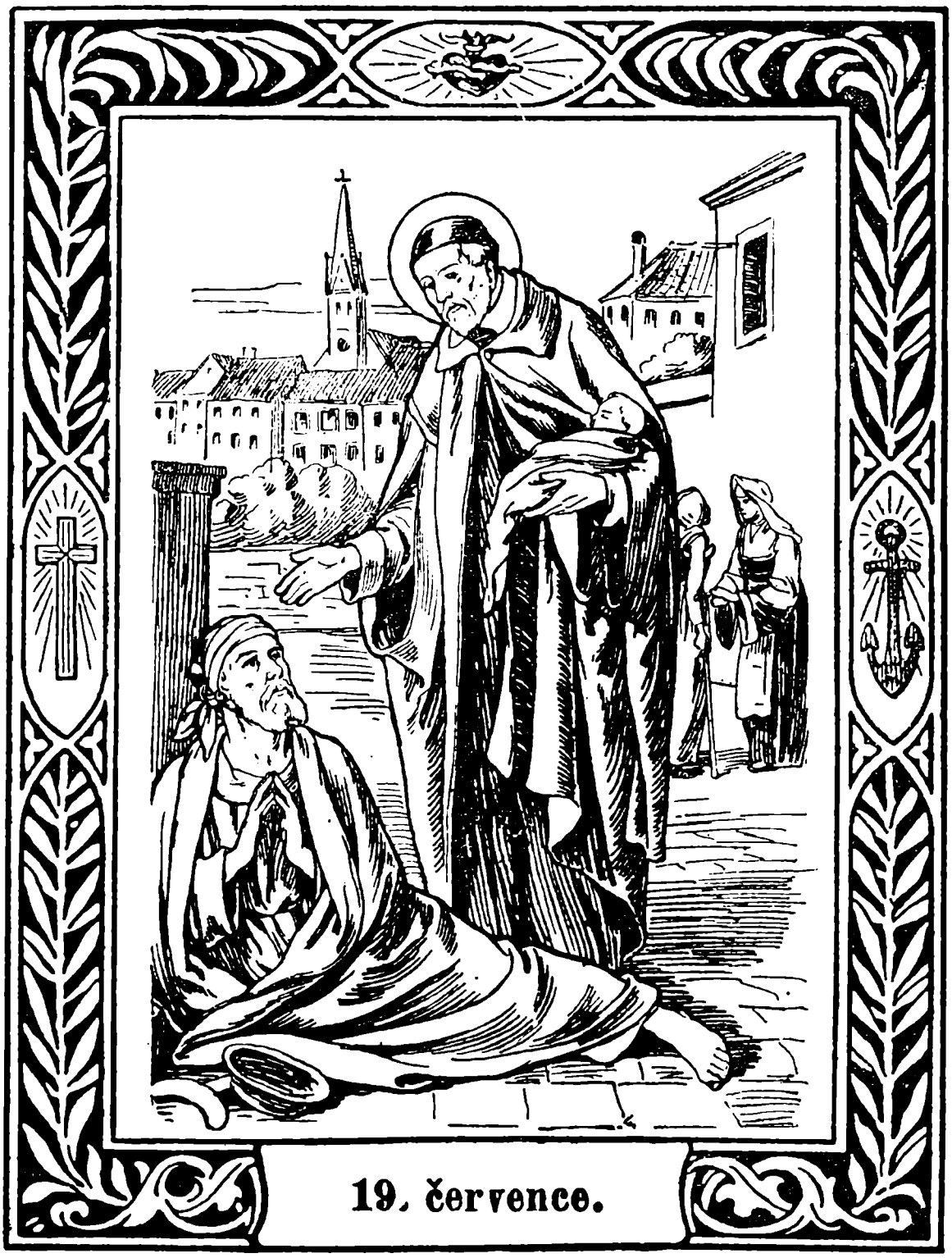
ležité dílo missionářské, při němž mu věrně pomáhal sv. Odulf. Po té napravoval sv. Bedřich mravy ostrovanů Valchernských a vrátil se do Utrechtu, tam uvítán s neobyčejným jásotem. Byl znamenitým duchovním pastýřem a hleděl všude odstraňovati pohoršení. Císař Ludvík podruhé se zasnoubil s hraběnkou Juditou, která byla ctižádostivá a nešlechetná; obcovalať hříšně s jiným. Sv. biskup dvakráte ji rozhodně napomenul, protonení divu, že světce hříšnice na smrt nenáviděla. Když jedenkráte dosloužil mši sv. a odešel do postranní kapličky pomodliti se díkůčinění, vrazili za ním dva úkladní vrahové, jež císařovna Judita za velkou cenu najala, a zabili jej mnohými ranami 18. července r. 838. Se slovy žalmu: „Líbiti se budu Hospodinu v zemi živých," vypustil světec duši.

Poučení.

Sv. Bedřich plnil svou povinnost neohroženě, pamětliv jsa přislíbení Páně: „Blahoslaveni, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost: neb jejich jest království nebeské." Nedejme se nižádným hříšným zřetelem zdržeti od plnění svých povinností!

Modlitba církevní.

O Pane! kéž rozmnoží naši zbožnost památka sv. mučedníka a biskupa Bedřicha, jenž skrze jméno Tvé ve ctnosti vytrval a úcty naší si zasloužil. Amen.

19. července.

Sv. Vincence z Paula, zakladatele řádu.

Vincenc (= Čeněk, vítězitel) narodil se r. 1576 v Rankénech (Ranquines) ve Francii. Rodičové jeho, prostí venkované, sluli Jan Vilém z Paula a Bertranda. Vincenc studoval u Františkánů, vstoupil do 3. řádu sv. Františka a chtěl býti jako sv. František všem vším. Král jmenoval ho svým almužníkem a Vincenc ujal se hlavně nešťastných galejních otroků a zvěstoval jim spa-

sitelné učení. Zbudoval pak útočiště pro nalezence a sirotky, pro nuzné, staré lidi, nemocné a šílené. Založil spolky na podporu opuštěných řemeslníkův a stydlivých chuďasů domácích (Spolky sv. Vincence). Obnovil semináře, schůze a duchovní cvičení pro duchovenstvo. Také řídil dlouho na přání sv. Františka Saleského jako superior řád Navštívení Panny Marie (Salesiánek). Konečně založil řád misijních kněží (Lazaristů) a řád Šedých sester (milosrdných sester). Vynikaje všemi ctnostmi, zesnul v Pánu sv. Vincenc blaženě dne 17. září 1660. Po mnohých zázracích prohlásil jej papež Benedikt XIII. r. 1729 za blahoslaveného a Klement XII. r. 1737 za svatého. Jeho sv. ostatky odpočívají u sv. Lazara v Paříži; srdce pak v Lyoně. Za svátek jeho ustanoven jest 19. červenec.

Poučení.

Zamilujme si a následujme napomenutí sv. Vincence: „Čiňme dobře, dokud čas!“ Konejme, jak on, skutky tělesného i duševního milosrdenství, abychom byli hodni zaslíbení Kristova: „Blahoslaveni milosrdní; neboť oni milosrdenství dojdou.“ I u nás rozšířen jest spolek sv. Vincence s ústředím v Praze. Kde jen možno, nechť sdružují se mužové v konference místní a žádají o připojení k ústředí.

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi svého sv. vyznavače Vincence darem podivuhodného milosrdenství vyznamenati ráčil, aby tak mnohým útrapám lidským odpomáhal: račiž nám milostivě uděliti, abychom po příkladu jeho horlivě se cvičili v lásce k bližnímu, jež posud vyvěrá z jeho sv. kostí, abychom tak tím větší odměny za ni došli. Amen.

20. července.

Sv. Markéty, panny a mučednice.

Markéta (= perla) také Marina zvaná, byla dcerou jakéhosi pohana antiochenského v Pisidii (v Malé Asii). Křesťanskou chůvou byla tajně vyučena víře Kristově. Když pásla ovce, spatřil ji císařský náměstek Olibarius. Nabízel jí sňatek a přemlouval ji, aby odpadla od víry. Ale Markéta už jako 15tiletá panna Bohu se zaslíbila; i nedala se zmásti. Byla tedy jata, vyslýchána, železnými hřebeny

mučena a uvězněna. Ve druhém výslechu byla zase na skřipci mučena a opět uvězněna. Tu se jí zjevil ve strašné podobě pekelný drak. Světice volala k Bohu: šlápla na hada a okamžitě zmizel. Ve třetím výslechu byla hozena do vroucí vody. Tu však povstalo zemětřesení, pouta jí spadla a ona zůstala neporušena, velebíc Boha. Tímto zázrakem bylo pohnuto 5000 pohanů; dali se pokřtíti; byli však všichni sťati. I sv. Markéta byla sťata 20. července r. 284. Její sv. ostatky odpočívají ve Fiaskonu v Italii. Světice náleží ke 14. sv. pomocníkům a bývá od paní vzývána jako patronka v bolestném porodu. Bývá také pomocnicí v pochybnostech a pokušeních.

Poučení.

Dábel vyznal sv. Markétě: „Velice nenávidíme křesťany, poněvadž mají dojíti nebe, z něhož jsme my byli vyvrženi; a kdybychom jim mohli zabrániti, rádi bychom zabránili!“ Zlý duch jest zapřisáhlý nepřítel lidí, a závisť jej pudí, aby všeho zkusil na zkázu duší, jakkoli mu nic neprospívá. Zde poznáváme nejzřejměji ohyzdnost a šerednost závisti, jež nikomu neprospívá, nýbrž základem jest mnohých jiných neřestí.

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi sv. pannu Markétu palmou mučednickou své nebeské říše účastnou učiniti ráčil; prosíme Tě, propůjč nám, abychom ji napodobujíce, k Tobě přijíti zasloužili. Amen.

21. července.

Sv. Praxedy, panny.

Praxeda (= činná) byla dcerou sv. senatora Pudenta v Římě a sestrou sv. Pudenciany. Sv. knížata apoštolská, Petr a Pavel, byli pohostinně přijati v domě Pudentově, jenž se stal jejich žákem. Sv. sestry jeho byly od sv. Petra pokřtěny, zaslíbily se Bohu panenstvím. Modlitbu a rozjímání přerušovaly jen skutky lásky. Hledělyť všude neohroženě pomáhati. Zvláště sv. mučedníky opa-

trovaly duševně i tělesně a jejich sv. těla uctivě dávaly pochovávati. Sv. Pudenciana zemřela klidně v Pánu. Sv. Praxeda však ještě dále ošetřovala zajatce a mučedníky, ano skrývala křesťany ve svém domě. Dům její sv. papež Pius I. posvětil na kostel r. 141., uděloval tam sv. svátosti a sloužil mši sv.; ze jmění sv. Praxedy podporoval pronásledované křesťany, ano ona mu pomáhala i sv. víru rozšiřovati. Když pak se pronásledování neustále přitužovalo, nemohouc déle snášeti utiskování křesťanů, prosila Boha, aby ji vzal k Sobě. Prosba její byla vyslyšena. Sv. Praxeda umřela 21. července kolem r. 150. Její sv. hlava jest v kostele sv. Jana v Lateránu. Jí byl zasvěcen vlastní chrám.

Poučení.

Jak krásným příkladem pro bohaté jest sv. Praxeda! Mohou tolik dobrého činiti. Ale někteří jsou strašně zatvrzelí; mají-li kolikrát co ze slušnosti dáti, trpká slova často promlouvají. Než co jest šlechetnějšího, než pro Boha dávati? Bůh vše odmění.

Modlitba.

Vyslyš nás, o Bože, Ty spáso naše! dej, ať radujíce se právě z památky Tvé sv. panny Praxedy, roznítíme se příkladem jejím pro ctnost. Amen.

22. července.

Sv. Maří Magdaleny, kajícnice.

Otec sv. Lazara a sv. Marty, Theofil, byl váženým a velice bohatým úředníkem. Z jeho druhé manželky pocházela Maří Magdalena. (Přijmí po jejím rodišti Magdala). Magdalena vynikala tělesnými i duševními přednostmi, oddala se však hříšnému životu. Konečně následovala hlasu milosti a otevřela lásce Kristově srdce své. Když Pán Ježíš byl v Bethanii v domě Šimona návštěvou,

nohy jeho pomazala drahocennou mastí a vlastními vlasy otřela. U Marie byl skutek tento projevem vděčné lásky, neboť k ní Božský Spasitel utěšitelné slovo promluvil: „Odpouštějí se tobě hříchy tvoje“, neboť měla dokonalou lítost. Poté se stala jeho nejvěrnější učednicí a průvodkyní a následovala Ježíše na cestě utrpení, stála pod křížem a byla prvá po vzkříšení zjevením a slovem Ježíšovým poctěna. Brzo po Nanebevstoupení Kristově byli Lazar, Maximin, Marie Jakobova, Salome, Marta a Magdalena pro svou víru v Ježíše polapeni, na loď bez plachet a vesla dáni a na moře vehnáni. Loď přistála pod ochranou a vedením Božím na břeh Marsejský (Marseille) ve Francii. Magdalena uchýlila se do jeskyně u Bómu (Beaume) a vedla poustevnický život s velkým umrtvováním a přísností po 30 let. Zemřela 22. července kolem r. 74.

Poučení.

Pravé pokání nikdy nepřichází pozdě. Spočívá však v tom, abychom hříchů litovali, je oplakávali, abychom se řádně vyzpovídali a už nehřešili. Třeba v dobrém pevně trvati a útrapy tohoto života trpělivě snášeti. — Maria Magdalena se nestyděla přiznati ke svým hříchům. Buďme upřímnými vždy, zejména ve sv. zpovědi!

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi měl takové zalíbení a tak velikou radost nad obrácení hříšnice Magdaleny, že jsi jí nejen všechny hříchy odpustiti, nýbrž i srdce celičké milostí své lásky osvítiti ráčil: rač nám uděliti svého plného milosrdenství, abychom na přímluvu světice, z jejíhož obrácení se těšíme, milosti, míru a posily od tebe došli. Amen.

23. července.

Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka.

Apolinář, rodák antiochenský, byl ze 72 učedníků Ježíšových. Se sv. Petrem přišel r. 46 do Říma, byl od něho na biskupa vysvěcen a poslán do Raveny, aby tam hlásal evangelium. Tam uzdravil (viz obraz!) slepého syna hostitelova i shromáždil ponenáhlu kol sebe hlouček věřících. Křesťané se pak v Raveně stále množili, čímž se pohané rozlítili, sv. biskupa lapili, metlami zmrskali a polo-

mrtvého za město vyhodili. Apolinář však záhy procitl a za vhodné příležitosti počal zase svou činnost. Pro víru byl ještě častěji pronásledován a hanoben, pročež vším právem bývá ctěn jako mučedník, jakkoli přímo smrti mučednické nepodstoupil. Zesnul blaze v Pánu 23. července r. 75, když byl 29 roků spravoval úřad biskupský ku spáse mnoha duší. Jeho sv. ostatky odpočívají v kathedrále Ravenské. Sv. Apolinář bývá vzýván jakožto pomocník trpících kamenem. Sv. Petr Chrysologus, biskup Ravenský od r. 433—449 pravil o něm: „V pravdě byl Apolinářem (= ztratil), jenž podle slova Božího duši svou na zemi ztratil, aby jí pro věčnost uchoval. Ne tak způsob smrti, jako spíše věrnost u víře a obětavost činí mučedníka.“

Poučení.

Pravá láska k bližnímu se rozprostírá na všechny duše nesmrtelné. Nemůže se každý vydati na misie, ale každý může se modliti za obrácení hříšníkův a nevěrců, nějakou almužnu obětovati pro spolek misií, pro spolek dětství Kristova. Bylo-li kdy třeba podpory misií, jest tomu právě v těchto dnech. Staňte se členy „Díla šíření víry“, jehož ústředí jest v Praze IV.

Modlitba církevní.

O Bože, odměňovateli duší, jenž jsi tento den proslaviti ráčil mučednictvím svého sv. kněze a biskupa Apolináře: prosíme Tebe, uděl nám, svým služebníkům, abychom, památku jeho uctivě slavíce, na jeho přímluvu hříchův odpuštění došli. Amen.

24. července.

Sv. Kristiny, panny a mučednice.

Kristina (= křesťanka) se narodila v místě Tyro v Italii. Otec její Urban byl plukovníkem a šlechticem. Kristina se divila hrdinské smrti křesťanův otcem pronásledovaných i dala se ve sv. náboženství vyučiti a pokřtíti, roztříštila plna zápalu zlaté a stříbrné bůžky otcovy a rozdala kousky z nich nuzným. Otec nad tím se rozzuřil a nejprve ji zpoličkoval, pak ji dal ukrutně zmr-

skati tak, že po kouscích z těla jejího padalo maso. Potom byla uvězněna; druhého dne byla přivázána na železné kolo, olejem polita a pak s kolem nad ohněm pomalu točena; ale všecko bylo darmo. Kristina zůstala bez pohromy. Zaslepený otec dal tedy svou dceru na mlýnský žernov připevniti, a do blízkého moře uvrci; ale anděl ji zase zachránil. Otec náhle zemřel a jeho nástupce Dio zasypal nepodajnou křesťanku novými mukami. Avšak také brzo zemřel. Třetí mučitel Julian dal ji, do rožžhavené pece vhoditi, kdež pět dní neporušenou zůstala; posléze dal ji zavříti s jedovatými hady a konečně vyříznouti jazyk, šípy usmrtiti 24. července r. 302.

Poučení.

Kdo by snad pochyboval o těchto mukách sv. Kristiny, ať uváží ono známé slovo sv. Augustina: „Zázraky nejsou pro věřící, nýbrž pro nevěřící.“ Bůh dopustil na mnohé sv. mučedníky muky a je při tom zázračně zachoval, aby ukázal, že je nejmocnějším pánem. Bolesti ostatně také zvětšily sv. mučedníkům slávu v nebi i na zemi.

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi ráčil své sv. panně a mučednici Kristině uděliti víry a vytrvalosti v soužení: propůjč nám, abychom i my, jak ona vystála hrozné útrapy, na její přímluvu pokušení krutého nepřítele přemáhali. Amen.

25. července.

Sv. Jakuba Většího, apoštola Páně.

Jakub zove se Větším neboli Starším, poněvadž byl před druhým Jakubem od Krista za apoštola zvolen. Byl synem rybáře Zebedea z Betsaidy v Galileji a jeho manželky Salomy, bratrem sv. apoštola a evangelisty Jana. Měli též v Jerusalémě dům na Sioně. Oba bratří uposlechli hlasu Ježíšova, opustivše sítě rybářské. Bez pochyby tato ochota byla příčinou, že jim zvláštní měrou

Božský Spasitel vedle sv. Petra důvěřoval a že směli býti svědky vzkříšení dcery Jairovy, proměnění jeho na hoře Tábor a smrtelného zápasu jeho v zahradě Getsemanské. Po letnicích kázal sv. Jakub evangelium v Judsku a Samaří i obrátil mnoho lidí na víru Kristovu; podobně se stalo ve Španělích. Navrátiv se do Jerusaléma, byl na rozkaz krále Heroda Agripy, jenž si chtěl židy nakloniti, polapen a stat 1. dubna r. 44. Jeho sv. ostatky jsou ve Španělích uctívány v městě Kompostella. K jeho cti byl ve 12. století založen rytířský řád. Sv. Jakub (San Jago) jest patronem Španěl. Svátek jeho bývá 25. července. Ostatky sv. Jakuba a jeho sv. žáků, Theodora a Athanasia, byly ve velké kapli kathedrály Kompostellské nalezeny (r. 1883), po 300 let byvše skryty. Pout do San Jago di Compostella jest jedna ze tří hlavních poutí křesťanstva (ostatní dvě: Jerusalém a hroby sv. knížat apoštolských Petra a Pavla v Římě).

Poučení.

Ochotně následoval sv. Jakub hlasu Ježíšova a zůstal mu věren. Následujme i my hned hlasu milosti Boží. Sv. Fulgenc praví: „Zlá vůle svým směrem buď nepřijme milosti Boží, anebo ji načisto ztratí.“

Modlitba.

O Pane, posvěť a ochraňuj lid svůj, aby se tobě, přímluvou Tvého apoštola Jakuba podporován jsa, svým životem líbil a v pokoji tobě sloužil. Amen.

26. července.

Sv. Anny, matky nejbl. Panny Marie.

Anna (= milost, láska, laskavost Boží) narodila se v Betlémě. Ve 24. roce se zasnoubila se sv. Jáchymem, který měl v Nazaretě dům a majetek. Jáchym pásával svoje stáda. Anna předla doma vlnu. Co vydělali, ročně rozdělovali na tři díly: prvý dávali do chrámu, druhý chudým a ze třetího sami žili. Bůh stále rozmnožoval jejich stáda, poněvadž byli tak štědří Stále byl mezi nimi

čistý mír. Jelikož však po 20 letém manželství neměli dítek, odstrčil je kněz od obětí, nad čímž velice se rmoutili. Mnozí je proto pokládali za tajné hříšníky, které tíží kletba Boží. Ani sestře její Alžbětě se nevedlo lépe. Ještě vroucněji se modlili k Bohu o dítě. Sv. archanděl Gabriel zvěstoval Jáchymovi vyslyšení jeho modlitby i jméno, jaké by dítku dali. Majíc už 44 léta, sv. Anna 8. září povila dcerušku, nejbl. P. Marii. Radost rodičů byla veliká. Když jí byla tři léta, obětována byla Maria podle slibu rodičů službě v chrámu v Jerusalémě. Svatá dívka byla již v chrámě 9. rok, kdy zemřel sv. otec její Jáchym. Sv. matka Anna několik měsíců potom zesnula ve vysokém věku. Její zásluha jest veliká, protože jest matkou Rodičky Boží. U Řeků byla již záhy ctěna. Teprve papež Řehoř XIII. zavedl všeobecně r. 1584 svátek její ve sv. církvi i ustanovil pro něj 26. červenec, kterýž dle podání byl dnem smrti její. Mnoho kostelův a kaplí jest jí zasvěceno. Také poutní místa vznikla k její cti. Sv. Anna jest patronkou horníkův a paní ve stavu požehnaném.

Poučení.

Sv. Anna modlila se 20 let, až byla vyslyšena. Sv. Augustin praví krásně: „Modlitba jest základní pilíř sv. ctností, božský žebřík, družka vdov, přítel andělů, základ víry, koruna mnichův a podpora manželův.“

Modlitba.

O Bože, jenž jsi sv. Anně milosti uděliti ráčil, že zasloužila býti matkou Rodičky tvého jednorozeného Syna: uděl nám milostivě, abychom u tebe, památku její slavíce, na její přímluvu pomoci a ochrany došli. Amen.

27. července.

Sv. Pantaleona, mučedníka.

Pantaleon (= ke každému milosrdný) narodil se v Nikomedii v Malé Asii. Jeho zbožná matka Eubula vychovala jej podle křesťanských zásad; po její smrti však odvrátil jej pohanský otec Eustorgius opět od víry; nebyl ovšem potud pokřtěn. I stal se lékařem, a to takové pověsti, že jej císař Maximián zvolil svým osobním lékařem. U nemocných křesťanů setkal se častěji se sv. kně-

zem Hermolaem. Hermolaus cítil sebe puzena k duchaplnému, šlechetnému a milenému lékaři, přivedl jej ponenáhlu k víře křesťanské a pokřtil. Potom ovšem vynikly Pantaleonovy ctnosti a byl od Boha zázračnou mocí vyznamenán. Tak uzdravil mnohé nemocné zázračně a získal je pro křesťanství. I svého otce obrátil. Když pak pronásledování křesťanů vypuklo, rozdal všecko nemocným. Císař chtěl jej pohnouti, aby obětoval bohům. Ale Pantaleon nedal se od sv. víry odvrátiti. Proto byl jat, na skřipec dán, železnými bičíky trhán, hořícími pochodněmi pálen, ve vroucí olovo ponořen, do moře uvržen, dravým zvířatům předhozen, na kolo uvázán. Bůh jej však uzdravil a zázračně zachoval. Konečně byl sv. Pantaleon k olivě přivázán a stat 27. července r. 305. Je patronem lékařů, ze 14 sv. pomocníkův a bývá v nemocích, opuštěnosti a o milost pravého pokání vzýván.

Poučení.

Dobrý lékař jest velký dobrodinec lidstva; můžeť bolesti nemocných mírniti a soustrastí je těšiti. Kéž by všichni lékaři nemocné záhy na nebezpečí smrti upozornili, aby se na smrt připravili a sv. svátosti umírajících přijali!

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi svého sv. mučedníka Pantaleona uzpůsobil, aby rozmanitá muka přestál a za své pronásledovatele nejvroucněji se modlil: uděl nám milostivě, abychom, pomoci jeho žádajíce, Tvého milosrdenství došli. Amen.

28. července.

Sv. Innocence I., papeže.

Innocenc (= nevinný) pocházel z Albana u Říma a byl r. 402 za papeže zvolen. Horlivost jeho za každé příležitosti vážnosti římské stolice hájila. Jeho zařízení jsou předůležita pro církevní právo a dějiny. Jménem biskupů v Karthagině shromážděných psal mu sv. Augustin, aby vymohl na císaři Honoriovi zákon proti sektě Donatistův. Innocenc byl u císaře vyslyšen, jeho pomocí dali

se kacíři poučiti a vraceli se houfně do sv. církve. R 408 obléhal Alarich, král Visigotský, Řím. Nedostatek potravin a strašné množství lidí způsobilo hlad a mor. Za veliké peníze musili se Římané vykoupiti a zavázati, že sprostředkují mír mezi Goty a císařem. Císař nechtěl ničeho slyšeti. Proto sám sv. Otec cestoval k němu do Raveny; ale nadarmo: Gotové pustošili přece město Řím. Innocenc potvrdil usnesení obou synod, Karthaginské a Milevské v Africe, těšil v listech sv. Jeronyma, sv. Eustachia a sv. Pavlu v jejich útrapách; zemřel v pokoji 12. března r. 417. Jeho slavnost bývá 28. července. Dnešního dne bývá také slavena památka sv. Nazaria, Celsa a Viktora. Nazarius pokřtil chlapce Celsa, a byl s ním 28. července r. 68 v Miláně stat. Sv. Viktor I. byl papežem od roku 189 a zemřel smrtí mučednickou 28. července r. 198.

Poučení.

Sv. papež Innocenc všemožně se vynasnažil, jen aby zmírnil bolesti blížních. O kéž by jej všichni napodobili! Jak mnoho bolestí by se ani neobjevilo a kolik by jich zmizelo, kdyby lidé částečně sami jiným jich nepůsobili, a kdyby aspoň částečně chtěli nešťastným pomáhati!

Modlitba církevní.

Slavnostní památka Tvých svatých, Nazaria, Celsa, Viktora a Innocence kéž nám, o Pane, zjedná pomoci a přímluva jejich kéž posílí slabost naší. Amen.

29. července.

Sv. Marty, panny.

Marta (= paní) byla sestra sv. Lazara a sv. Marie Magdaleny a žačka Božského Spasitele. Žila na svém statku v Bethanii u Jerusalema v údolí na jihovýchodním svahu hory Olivové a měla častěji štěstí, že Ježíš pobyl u ní, při čemž jej se vší uctivostí a starostí obsluhovala. Její velká důvěra v Pána se objevila, když Lazar onemocněl a zemřel Kristus odměnil tuto její

důvěru, že Lazara už ve hrobě 4 dny odpočívajícího, vzkřísil. Přišel šest dní před utrpením totiž v pátek před velikonocemi naposledy do Bethanie a byl s nejvroucnější vděčností a láskou od Marty ošetřován. Bezpochyby byla Marta také se zbožnými ženami, které Pána doprovázely na cestě křížové. Za židovského pronásledování křesťanů byla s Lazarem, Magdalenou a služkou Marcelou na loď dána, která byla bez plachet a vesel. Tam byl také sv. Maximin, jeden ze 72 učenníků Páně, který Martu a celý dům její pokřtil. Loď přistála šťastně na pevnině francouzské v Marseji, kdež sv. Marta mnohé na víru obrátila. Po té se uchýlila s několika zbožnými ženami na osamělé místo u Taraskonu na řece Roně a žila 30 let ve přísném pokání Zesnula v Pánu dne 29. července r. 84.

Poučení.

Božský Spasitel děl: „Marto! Marto, pečliva jsi a rmoutíš se o mnohé věci; ale jednohoť jest potřebí.“ Těmi slovy Kristus nehanil pohostinství, s jakým ho Marta přijala, ale upozorňuje při tom že nesmí se zanedbávati nejdůležitější péče o spásu duše.

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože! který jsi chtěl, aby Syn tvůj jednorozený, jenž pro spásu lidí na tento svět přišel, v domě svaté Marty přijetí a pohostinství nalezl: prosíme Tebe, uděl nám, abychom pro zásluhy a na přímluvu její milostivě přijati byli do příbytku nebeského. Amen.

30 července.

Sv. Julity, mučednice.

Julita, bohatá a vážená paní v Cesarei, měla mnoho statků. Jeden z předních občanů, jenž mnoho bohatství lstí a násilím získal, přivlastnil si také velkou část jmění Julitina. Julita hledala svého práva před soudem a vysvětlovala svou při. Protivník však podotkl, že prý nemá práva žalovati, jelikož jest křestankou a bohů císařských nectí. Císař Dioklecián totiž prohlásil r. 303 ve svém

prvém ediktu křesťany za zbaveny zákonné ochrany a všech občanských práv. Soudce přikázal tedy Julitě, obětovati bohům. Ta však se rozhodla, že ztratí raději všechen majetek, než by jediného pravého Boha zapřela. Takto byla nespravedlivému muži loupež ponechána a nevinná paní byla odsouzena na hranici. Radostně vyslechla služebnice Kristova rozsudek smrti a vyzývala i okolostojící paní k odhodlanému vyznání Krista. Nemají prý se vymlouvati na svou přirozenou slabost, jelikož jsou stvořeny z téže látky jako muži a rovněž stejně podle obrazu a podobenství Božího. Věřící hrdinka odvážně vystoupila na hořící hranici a zemřela 30. července r. 305; tělo její však zůstalo zázračně neporušeno.

Poučení.

Bůh sílil své sv. mučedníky, aby mohli snésti muka, síly lidské daleko přesahující; anebo způsobil, že, co bylo nad jejich síly, necítili. Bůh nedovolí pokoušeti někoho nad síly, jak ujišťuje sv. apoštol Pavel, nýbrž v pokušení pomáhá příležitostně, aby je každý snésti mohl. Důvěřujme proto Bohu, s Jeho milostí a silou přestojíme všechny zkoušky.

Modlitba.

Uděl nám, o Pane, Své působivé milosti, abychom lásce k Tobě přednost dali před jinou a abychom víru, za kterou sv. mučedníci trpěli a život svůj obětovali, pevně vyznávali. Amen.

31. července.

Sv. Ignáce z Loyoly, zakladatele řádu.

Don Iñigo narodil se r. 1491 jako nejmladší syn Beltrána Yáñez de Oñez y Loyola na zámku Loyola ve Španělích. Své křestní jméno zaměnil později v Ignác (z úcty k sv. biskupu 1. února). Jeho otec byl vévodou. Ze dvorní služby přestoupil Ignác do vojenské. Při obléhání pevnosti Pampelony 20. května r. 1521 byl koulí dělovou poraněn na obou nohou. Jelikož byl blízek smrti, byly mu

uděleny sv. svátosti umírajících. Francouzové ctili jeho udatnost a přenesli jej do Loyoly. Tam byl nucen dlouho zůstati na bolestném lůžku. Když se mu nedostávalo světských knih, četl život Kristův a svatých; s počátku na ukrácení chvíle, ale později se sv. vážností. Ponenáhlu se měnil. V benediktinském klášteře montseratském vykonal 1523 Ignác generální zpověď a prožil skoro celý rok v jeskyni u Manresy na modlitbách a rozjímáních a sepsal znamenitou knížku o sv. exerciciích neboli duchovních cvičeních. Na to putoval do Jerusaléma. V 33. roce začal studovati, šel pak na universitu pařížskou a založil r. 1534 s několika stejně smýšlejícími druhy nový řád (Tovaryšstvo Ježíšovo neboli řád Jesuitů), který byl od papeže Pavla III. r. 1540 skutečně potvrzen. Druhové tilo se jmenovali: Faber, František Xaver, Laynez, Salmeron, Bobadilla, a Rodriguez. Sv Ignác byl prvým jenerálem svého řádu; zemřel v Římě 31. července r. 1556 a byl zázraky od Boha proslaven. Blahoslaveným jej prohlásil papež Pavel V. r. 1609 a svatým papež Řehoř XV. r. 1622. Jeho tělo spočívá na nádherném oltáři v kostele Ježíšově v Římě. Do Čech uvedeni byli Jesuité r. 1556 a velice se zasloužili o rozkvět církve u nás. Nejproslulejší z českých jesuitů byl veliký vlastenec Bohuslav Balbín.

Pravidlo sv. Ignáce:

„Vše k větší chvále Boží!

Modlitba církevní.

O Bože, Jenž jsi k větší slávě svého, jména skrze sv. Ignáce církev bojující novou oporou opevniti ráčil: uděl nám, abychom jeho pomocí a podle jeho příkladu na zemi bojovali a v nebi s ním koruny si zasloužili. Amen.

MĚSÍC SRPEN.

1. srpna.

Sv. mučednic Sofie, Fides, Spes a Charity.

Sofia (Žofia, moudrost), řecká kněžna, měla tři dcery: Fidu, Spu, Charitu (víru, naději, lásku). Byvše obráceny na víru Kristovu cestovaly do Říma. Brzo byly poznány jako křesťanky, pro rozšiřování sv. víry, jaty a před císaře Hadriána I. přivedeny. 12tileté Fidě byly ruce na záda přivázány, po té byla metlami mrskána, a vhozena

na hořící hranici a protože se jí oheň ani netkl, byla konečně stata. 10tiletá Spes byla sbičována, a do ohnivé pece vhozena; poněvadž neporušena zůstala, na špalek připoutána a železnými háky tak roztrhána, že holé kosti bylo viděti; posléze byla vhozena do kotle, naplněného vroucí smůlou a pryskyřicí; ale kotel se roztrhl a některé pochopy zabil, Spes zůstala bez pohromy; konečně byla stata. 9tiletá Charitas byla na skřipci řemeny tak rozpjata, že se celé tělo roztrhovalo, po té do rožzhavené pece vhozena, jejíž oheň popálil katy, malé světice však ušetřil: na to provrtali nebozezy její tělo a konečně ji stali 1. srpna r. 120. Matka, jíž bylo na to hleděti, povzbuzovala dcery své k vytrvalosti, dala jejich těla odnésti, nabalzamovala je a postarala se o čestný pohřeb. Záhy zemřela, modlíc se na hrobě svých sv. dcer. Památka jejich se slaví 1. srpna a památka sv. Sofie kromě toho se slaví také 30. září.

Poučení.

Tři svaté dívky a mučednice měly krásná jména, jež znamenají víru, naději a lásku. Byly‘ dokonalými právě v těch ctnostech. O křesťane! buď pevným ve víře, neupouštěj od naděje v Boha a miluj Boha nade všecko!

Modlitba.

O Bože, dárče všech milostí, uděl nám obezřelosti a moudrosti, abychom v Tebe stále věřili, v Tebe důvěřovali, Tebe milovali a s Tebou v nebesích se radovali. Amen.

2. srpna.

Sv. Alfonse z Liguori, biskupa a zakladatele řádu.

Alfons (šťastný) Maria narodil se ze vznešených rodičů v Neapoli r. 1696 a projevoval již záhy svou neobyč jnou svatost Ve vědách byl tak vzdělán, že se stal již r. 1713 doktorem obojího práva a pak theologie na universitě rodného svého města. Po vůli otcově věnoval se právnictví, brzo se ho však vzdal, pohrdl stkvělým

sňatkem a přijal r. 1726 svěcení na kněze. Neunavným byl ve zpovědnici i na kazatelně. Alfons založil r. 1732 řád Nejsvětějšího Vykupitele (Redemptoristův nebo Liguriánů), který byl potvrzen od papeže Benedikta XIV. r. 1749. Vykonal také mnoho misií, při nichž darem zázraků velikého výsledku se dodělal. Odmítnuv již vícekráte biskupskou důstojnost na sebe vzíti, musil r. 1762 od papeže Klementa XIII. přijati jmenování biskupem u sv. Háty. Působil mnoho pro blaho duchovní své diecése. Od papeže Pia VI. dostal povolení r. 1775, že se může vzdáti biskupství. I uchýlil se do domu své kongregace v Noceře, sepsal mnoho vzácných knih, přestál dlouhou nemoc a zemřel 1. srpna r. 1787 v 91. roce věku svého. Jeho apoštolská horlivost, veliká učenost a andělská trpělivost činí jej největším mužem XVIII. století. Od papeže Pia VII. byl prohlášen r. 1816 za blahoslaveného a od Řehoře XVI. r. 1839 za svatého. Papež Pius IX. vyznamenal jej r. 1871 jménem „Církevní učitel". Do Čech přišli Redemptoristé v polovici 19. století.

Pravidla sv. Alfonse.

„Svatí snaží se býti svatými a ne snad zdáti se svatými. — Nikdy nedospěje dokonalosti, kdo nemiluje modlitby. Nechť se všem lidem znelíbím, jen ne Bohu."

Modlitba církevní.

O Bože, Jenž jsi svého sv. vyznavače a biskupa, Alfonse Marii, rozohniti ráčil horlivostí o duše a skrze něho Církev svou novým řádem obohatiti ráčil: prosíme Tě, bychom jeho spasitelnými naukami poučeni jsouce a jeho příkladem posíleni k Tobě se šťastně dostali. Amen.

3. srpna.

Sv. Lydie.

Sv. apoštol národů Pavel přišel se svým průvodcem Silou do Filip, hlavního města Macedonie. Tam měl kázání. V sobotu šli oba do modlitebny židovské a mluvili ke shromážděným paním. Mezi nimi byla Lydia, vážená paní z Thyatiry v Lydii (v Malé Asii). Prodávala purpur a bála se Hospodina, ana se z pohanstva v židovstvo obrátila. Bůh otevřel jí srdce, aby pozoro-

vala, co mluvil Pavel. Výsledek byl potěšitelný; neboť se dala s celým domem pokřtíti. Z vděčnosti nabídla sv. Pavlu a druhům jeho dům svůj. Sv. Pavel vyhnal z jisté dívky zlého ducha. Tu však páni té služky, z níž měli veliký prospěch, vzbudili poplach Polapili Pavla a Silu, vedli je před vrchnost a žalovali na ně, že bouří město. Soudci dali z nich strhnouti šaty, metlami je mrskati a uvězniti. Oni však obrátili představeného vězení a celý dům jeho. Byli opět osvobozeni, navštívili ještě hodnou Lydii, jakož i všechny obrácené, potěšili je a odešli. Lydia vedla velice zbožný život až do své smrti. Byla stále uctívána jako svatá.

Pravidla sv. Pavla.

Sv. Pavel píše ve svém listu k Filipenským. „Nebo pro mne živu býti Kristus jest, a umříti zisk. Bůh zajisté jest, kterýž působí v nás i chtění i vykonání podle dobré vůle (Své). — Všecko pak čiňte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží. Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli svaté, kterékoli milé, kterékoli dobré pověsti, jestli která ctnost, jestli která chvála kázně, na ty věci myslete.“

Modlitba.

O Bože, který jsi ráčil svou sv. služebnici Lydii zázračně k sv. víře přivésti: osvěť všechny lidi, aby Tebe, pravého Boha, poznávali, milovali, Tobě sloužili a tak blaženi byli. Amen.

4. srpna.

Sv. Dominika, zakladatele řádu.

Dominik (= vznešený) narodil se r. 1170 v Kalarhože ve Španělích. Jeho otec se nazýval Felix z Guzmanů, matka bl. Joanna z Azy. Pověst vypravuje, že matka jeho viděla syna v podobě psa, majícího v ústech hořící pochodeň, kterou celý svět zapálil. Dominik se stal kanovníkem v městě Komě a založil z vnuknutí Božího r. 1215 řád kazatelů, kteří se po něm nazývají Dominikány; mimo to druhý

řád ženský, a třetí pro laiky. Mnoho nocí probděl ve chrámu Páně na modlitbách, modle se za obrácení hříšníkův a zbloudilých, bičoval své tělo železným řetězem a prolil mnoho slz. Vypravuje se o něm, že se nedopustil nikdy smrtelného hříchu; svůj jazyk měl úplně ve své moci a nemluvíval o jiném, než o věcech božských. Nadšeným kázáním obrátil velmi mnoho duší, zvláště Albingenců. Bůh mu též udělil moc, konati zázraky. Se sv. Františkem z Assisi byli důvěrní přátelé. Jeho činnost pro spásu duší byla ještě úspěšnější, když se mu zjevila Matka Boží a jemu doporučila modlitbu sv. růžence, který se od těch dob v Církvi velmi rozšířil. Mnohých zásluh si vydobyv, zemřel dne 6. srpna r. 1221 a byl od papeže Řehoře IX. r. 1234 prohlášen za svatého. Jeho svátek jest dne 4. srpna. Do Čech a na Moravu byli záhy Dominikáni uvedeni, tak v Praze měli klášter na Poříčí u sv. Klementa (1226) a v Olomouci již r. 1120.

Poučení.

Sv. Dominik nám dává krásné naučení: „Člověče, buď vždy kladivem a nikdy kovadlinou vášní, aby tě ztrávily!“ Modli se, křesťane, horlivě sv. růženec!

Modlitba církevní.

Ó Bože, jenž jsi ráčil oslaviti církev zásluhami a učením sv. Dominika: uděl jí, aby na jeho přímluvu vždy Tvé ochraně se těšila a v duchovním životě prospívala. Amen.

5. srpna.

Panny Marie Sněžné.

Za času papeže Liberia žili v Římě šlechtic Jan a zbožná jeho manželka. Byli velmi bohati. Nemajíce však dětí, zaslíbili bohatství své Panně Marii a prosili jí vroucně, aby jim nějak oznámila, co by za své statky k její cti a slávě měli pořídíti. A hle, v noci ze 3. na 4. srpen, kdy bývají v Římě největší horka, napadlo sněhu na hoře eskvilinské. Téže noci zjevila se našim

šlechtickým manželům Panna Maria napomínajíc je, aby na místě, na kterém ráno uvidí sníh, vystavěli kostel a zasvětili jej Panně Marii. Podobné zjevení měl i papež Liberius. Proto ve slavnostním průvodě kněží i lidu přišel k hoře sněhem pokryté a označil místo pro kostel. Šlechtičtí manželové dostáli skutečně svému slovu a vystavěli tam nádherný chrám ke cti nejblahoslavenější Panny Marie. Míval pak chrám tento různá jména, jako: „Basilika Liberiova“, „Svaté Marie u jesliček“. Ale poněvadž mělo v Římě mnoho kostelů jméno Panny Marie, nazván jest konečně „Panny Marie Větší“, aby také jménem nad stejnojmenné chrámy vynikal, když už byl novým zázrakem a důstojností nad ně vyznamenán. Dnes se slaví památka zasvěcení tohoto chrámu Paně a slavnost ta se jmenuje podle napadlého tehdy sněhu „Panny Marie Sněžné“.

Poučení.

Blahoslavená Panna Maria je jako Matka Boží rozdavatelkou milostí Božích. A štědře nás milostí Boží obohacuje, když jen o ni prosíme; zvláště ráda však pro nás k Bohu se obrací na místech, která si před ostatními zázračně vyvolila — na místech poutních. Protož rádi putujme na taková místa a přednášejme tam Rozdavatelkyni milostí Božích své prosby. Ona nás jistě vyslyší.

Modlitba církevní.

Račiž nás Pane Bože náš ve zdraví na duši i na těle udržovati a na slavnou přímluvu blahoslavené Panny Marie způsobiti, abychom zde zármutku byli zbaveni a na věčnosti se radovali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

6. srpna.

Sv. Sixta II., papeže a mučedníka.

Sixtus (Ksistus = Boha hlásající) II., z Athen v Řecku, se odebral do Říma dokončiti svých studií, i byl r. 257 zvolen papežem. Církev Kristovu spravoval po 11 let a 6 měsíců, bojoval proti bludařům a vynikal všemi ctnostmi. Když císař Valerian křesťany pronásledoval, povzbuzoval sv. papež své ovečky k vytrvalosti a hlásal horlivě víru Kristovu. Poštěstilo se mu také drahocenné

ostatky sv. apoštolů Petra a Pavla na bezpečné místo uložiti. Brzo však byl také jat a před soudce předveden; cestou potkal ho jáhen sv. Vavřinec, i zvolal: „Otče! kam se ubíráš beze svého syna! Nikdy přece jsi nepřikročil k oběti beze svého sluhy.“ Sv. papež mu odvětil: „Neopouštím tě, synu můj! Tebe očekávají ještě tužší boje pro víru Kristovu. Po třech dnech půjdeš ty, levito, za mnou, knězem. Co ještě v pokladně z církevního jmění máš, rozdej chudým“. To se stalo v Kallistově katakombě, kde krátce nato r. 258 dne 6. srpna byl sv. papež Sixtus sťat. S ním byli mučeni sv. Kvartus, dva jáhnové Felicisimus a Agapitus a podjáhnové Januarius, Magnus, Vincenc a Štěpán.

Poučení.

V prvých třech stoletích byli křesťané téměř nepřetržitě v nebezpečí života; při čemž pomýšleli vždy více na věčný život po smrti, jehož tento život pozemský pouze branou býti má. Sv. František Saleský praví: „Nezkalená útěcha a pokoj jest jen v nebi; zde na zemi však, dělej co dělej, vždy jest pelyněk hořkosti k dobru přimíchán.“

Modlitba církevní.

Bože, jenž nám propřáváš, památku tvých svatých mučeníků, Siksta, Felicisima a Agapita slaviti: propůjč nám také, bychom v blaženosti věčné společně s nimi Tebe velebili. Amen.

7. srpna.

Sv. Afry, mučednice.

Afra pocházela z ostrova Cypru; matka Hilaria zasvětila ji ohavné službě bohyně Venuše v Augsburku. Řízením Božím dostali se sv. biskup Narcis a jeho jáhen Felix do jejího domu. Byli pohostinně přijati a obslouženi. Před jídlem se modlili oba světcové s vzornou pobožností; celou noc probděli na modlitbách; všecek dům byl nebeským světlem ozářen. Tu zasáhl paprsek

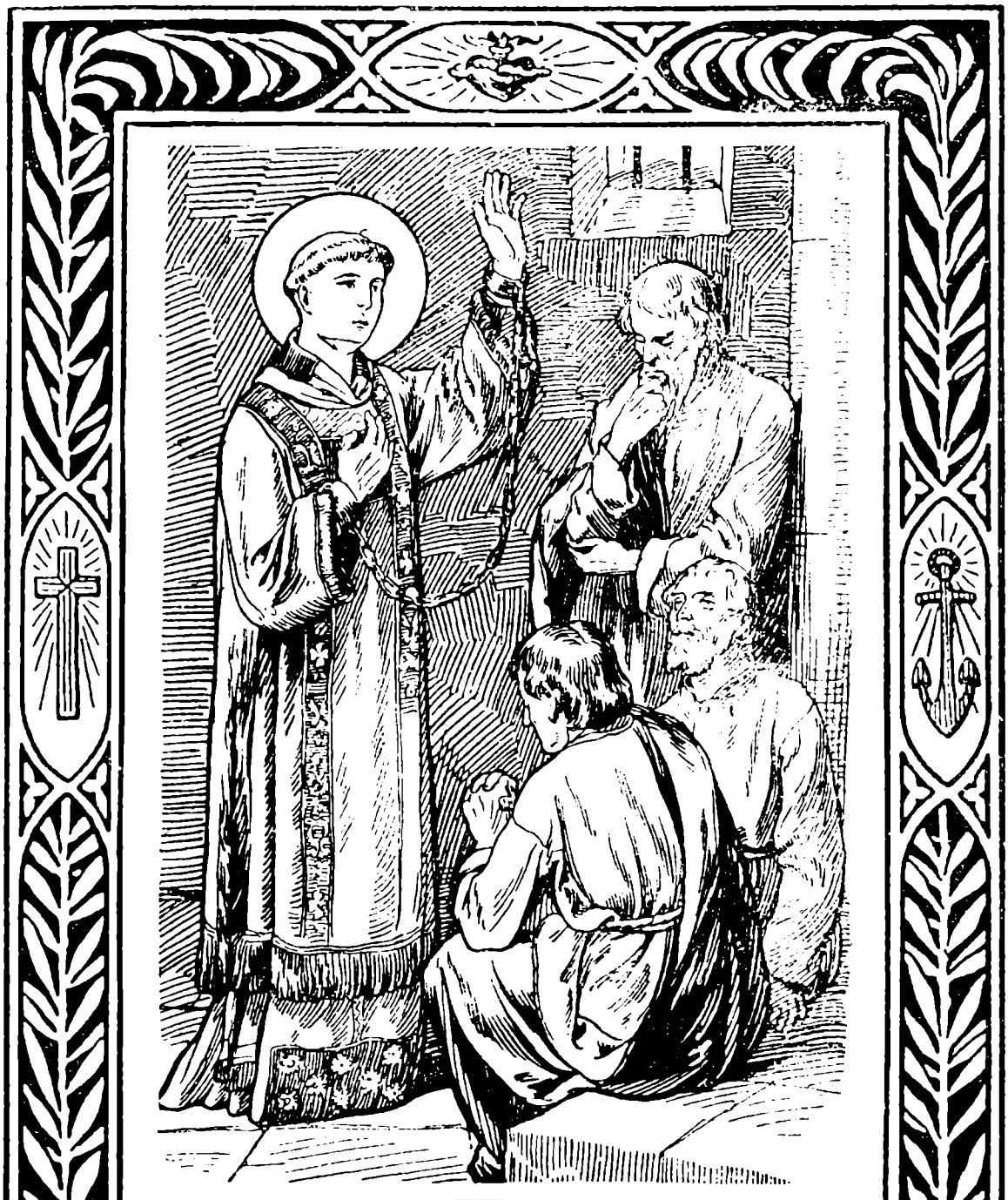
milosti Boží také srdce Afřino. Poklekla před biskupem, vyznala se s upřímnou a skroušenou lítostí ze svého hříšného života. Světec ji pozvedl a vlil útěchu a důvěru v milosrdenství Boží v její roztouženou duši. Afra vypravovala řeč jeho své matce, Hilaria svým služkám; i žily od té doby všechny ctnostně, přijavše křest svatý. Sudí Gajus předvolal si Afru a chtěl ji od víry odvrátiti, avšak marně. Proto ji dal na ostrově řeky Lechu ke sloupu přivázati, kolem pak hranici dříví narovnati; tam byla Afra dne 7. srpna r. 303 upálena. Svaté tělo její odpočívá pod levým pobočním oltářem v kostele sv. Oldřicha a Afry v Augsburku. Na oslavu její se udály zázraky mnohé.

Poučení.

Zbožná modlitba před jídlem byla příčinou obrácení sv. Afry. Kdo vždy pobožně před a po jídle se modlí, dává dobrý příklad, varuje se nestřídmosti v jídle a pití a nepřekročí zajisté nikdy přikázání postního. Je zajisté velmi slušno, Boha za jídlo a nápoj prositi a jemu za ně děkovati.

Modlitba církevní.

Dejž, o milosrdný Bože, by sv. Afra, jež palmy mučednictví si zasloužila, mocnou přímluvkyní v našem životě pozemském byla a věčné blaho nám vyprosila. Amen.

8. srpna.

Sv. Cyriaka, jáhna a mučedníka.

Cyriak (= mocný) byl synem bohatého markraběte v Tuscii a zázračně na víru obrácen. Sv. papež Marcelin posvětil jej na jáhna. Když byl Maximián Diokleciánem za spoluvladaře povýšen, zařídil mu ke cti tak zvané „lázně Diokleciánovy“. Stavěti je musili hlavně křesťané. Jistý zámožný muž Thrason, dal z útrpnosti sv. Cyriakovi stkvělou podporu, by ubohým křesťanům pomohl. I byli

Cyriak, Largus a Smaragd k téže práci odsouzeni. Ježto však neustali ve skutcích lidumilných, kázal je Maximián uvězniti. Četným zázračným uzdravováním mnoho pohanův obráceno; ba i dcera Diokleciánova prý sv. Cyriakem zlého ducha zbavena. Za nepřítomnosti spoluvladařovy však vylil si Maximián všechnu zlost na křesťanech. Cyriak byl v poutech předveden, vařící smolou polit, na skřipec natažen a s Largem, Smaragdem, Sisiniem a 20 jinými křesťany stat dne 8. srpna r. 309. Sv. Cyriak jest jeden ze 14 svatých pomocníků v nouzi a ochráncem proti pokušení ďáblovu.

Poučení.

Mnohý si myslí, že jest už štědrý, když si maluje dobro, jež by snad se svým majetkem vykonal, kdyby jaký měl. Velikomyslnost a štědrost nezávisí tak na bohatství, jako spíše na povaze srdce. Kdo není sice velkým boháčem, ale ani žebrákem a přece myslí, že není dosti bohatým, aby rozdával, ten by nebyl štědrým, ani kdyby milionářem byl. Co dobré srdce může, dokazují kláštery, sirotčince, nemocnice a mnohé jiné ústavy, jež láska křesťanská založila. Řiď se, křesťane, napomenutím zbožného Tobiáše: „Máš-li mnoho, dej mnoho; máš-li málo, dej i z mála rád.“

Modleme se.

Dobrotivý Bože, propůjč nám na přímluvu svého sv. sluhy a jáhna Cyriaka pokoje a míru: chraň nás nemocí, ozdob nás ctnostnou čistotou a podej nám ruky své pomocné proti úkladům ďáblovým. Amen.

9. srpna.

Sv. Romana, vojína a mučedníka.

Za císařů Valeriana a Galiena byli křesťané r. 258 krutě pronásledováni. Roman, vojín císařské stráže tělesné, byl očitým svědkem muk, jichž zakusil sv. jáhen Vavřinec, když na skřipci byl napínán. Podivuje se trpělivosti a vytrvalosti jeho, a dojat byv slovy, jež mu Vavřinec v žaláři pověděl, uvěřil Roman v Krista a pravil ke sv. Vavřinci: „Vidím před tebou státi muže

mladého, půvabného a krásného, jenž ti šátkem pot a krev stírá. Nuže pro Krista, jenž ti svého anděla seslal, neopouštěj mne, nýbrž přijmi mne do zástupu pravověřících křesťanů.“ Vavřinec byl zpět do žaláře odveden. Tam padl Roman na kolena před ním, a misku vody v rukou drže prosil se slzami v očích o sv. křest. Vavřinec požehnal vodu a pokřtil jej. Když to uslyšel Valerian, dal si Romana předvésti. Roman zvolal: „Jsem křesťanem!“ a proto byl k smrti odsouzen a dne 9. srpna r. 258 stat. Matka jeho s radostí a jásotem vyslechla zprávu o hrdinné smrti synově.

Poučení.

Sv. Jeronym píše: „Nic není nad štěstí křesťanovo, jemuž království nebeské přislíbeno.“ Proto křesťan pravý blaženě žije. Jsem křesťanem, tudíž dítkem Božím a dědicem království nebeského. Sv. Jan Zlatoústý volá: „O, já šťastný člověk! neboť, mám-li milost, mám Boha, příčinu všeho dobra!“ Jest však na mně, bych jako křesťan bojoval a statně odrážel útoky tří úhlavních nepřátel: žádosti očí, žádosti těla a pýchy života. Vždyť už Tertulian praví: „Křesťané jsou, čím jsou, nikoli narozením, nýbrž bojem. Život křesťanův jest školou mučednickou.“

Modlitba.

Odvrať, Pane, zraky naše ode všeho pohoršení a zlého příkladu světa a dejž, abychom na přímluvu tvého sv. mučedníka Romana život svůj podle vzoru tvých svatých zařídili a Tebe věrně až do své smrti vyznávali. Amen.

10. srpna.

Sv. Vavřince, jáhna a mučedníka.

Vavřinec (= vavřínem korunovaný) přišel prý do Říma z Osky ze Španělska. Rodiče jeho byli svatí mučedníci Orencius a Paciencia. Sv. papež Sixtus II. posvětil ho na jáhna a vyvolil si ho za arcijáhna, jenž mu při mši sv. přisluhoval a poklady církevní k podpoře chudých určené na starosti měl. Když sv. papež před soudnou stolici veden byl, potěšil sv. Vavřince, k němu při-

běhlého, a napomínal ho, aby se na svůj tuhý boj připravil. Představený města, uslyšev o oněch pokladech, žádal jich na něm. Sv. Vavřinec vyprosil si tři dni na rozmyšlenou a za tu dobu všechno jmění chudým rozdal. I předvedl představenému chudé, chromé, vdovy a sirotky, řka: „To jsou mé vzácné poklady.“ Za to kázal rozhněvaný správce Vavřince jati, z oděvu svléci, mučiti a na železné desce, podobné rožni, připoutati; pod ním zapáleno uhlí a světec byl pomalu v děsných mukách pečen. Vytrval však klidně a pokojně vypustil ducha dne 10. srpna r. 258. Ostatky jeho odpočívají v jednom ze 7 hlavních chrámů římských. Papež Pius IX. zvolil si tento chrám pro svou hrobku.

Poučení.

Sv. Vavřinec na rožni pálen, vyzval tyrana slovy: „Nuž obrať již tělo mé; vždyť jest již dosti na té straně opečeno. Maso se již upeklo, pojez tedy, neboť jmění Církve, jehož se dožaduješ, rukama chudých sneseno jest do pokladnic nebeských.“ Podivujme se zmužilosti a vytrvalosti tohoto světce, jejž Bůh tak ve víře posilnil. — Bollandisté praví, že bývají nalézány kusy uhlí na místech, kde jindy žádného není, pouze kope-li se v době od prvních nešpor sv. Vavřince do druhých, čímž Bůh asi památku sv. Vavřince zvláště oslavuje.

Modlitba církevní.

Tebe, všemocný Bože! prosíme, popřej nám, abychom plameny svých vášní uhasiti mohli, jako jsi sv. Vavřince posílil, palčivému ohni ve strašných mukách odolati. Amen.

11. srpna.

Sv. Filomeny, panny a mučednice.

R. 1802 nalezena byla v katakombách římských hrobka, v níž odpočívalo tělo sv. Filomeny, což zjevno z nápisu. Za odznaky měla: kotvu, palmu, tři šípy, důtky a lilii. Sv. ostatky se dostaly r. 1805 do Magnana v diecési nolské. Na přímluvu sv. Filomeny se stalo přemnoho zázraků ve století 19. Život její vynikal zvláštními zjeveními. Otec její byl knížetem řeckým a matka

z rodu královského. Bůh přislíbil rodičům Filomenu (= Bohu milá) pod tou podmínkou, dají-li se pokřtiti; což se stalo. Dceruška byla velmi pobožna a slíbila Bohu panenskou čistotu. Rodiče však přišli s ní do Říma, kdež je císař Dioklecián vlídně přijal; a Filomena se žalíbila mu tak, že ji sobě za manželku žádal. Filomena však zůstala věrna svému slibu. Za to byla 40 dní vězněna, ale Matka Boží ji těšila; byla bičována, avšak rány zhojil balsam andělský; ku kotvě přivázána a do moře vhozena, než andělé opět na břeh ji vynesli. Proto vlekli nepodajnou pannu ulicemi římskými a šípy do zuboženého těla metali; vždy však zázračně zhojena. I byla stata 10. srpna. Papež Řehoř XVI. uznal ji r. 1837. patronkou diecése nolské a k její poctě určil 11. srpen.

Poučení.

Podle slov sv. Augustina zvětšuje víra počet spravedlivých, mučedníky korunuje, panny, vdovy a paní ve svaté kázni udržuje, kleriky posvěcuje, pro nebe připravuje a spojuje je s anděly v dědictví království nebeského.

Modlitba.

Ó Bože, jenž jsi svou sv. pannu a mučednici Filomenu v utrpení jejím zázračně síliti a tolika divy oslaviti ráčil: propůjč nám, abychom na přímluvu sv. Filomeny Tvé milosti a ochrany v protivenstvích života svého hodni učiněni byli. Amen.

12. srpna.

Sv. Kláry, panny.

Klára (= jasná) se narodila ze šlechtického rodu v Assisi, rodišti sv. Františka Serafinského, r. 1194. Jako sv. František rozdala své statky na podporu chudých — přijala ve chrámě P. Marie andělské od sv. Františka obláčku a když se k ní řízením Božím připojilo několik družek, ustanovil ji sv. František proti její vůli jejich představenou. Sv. Klára řídila po 42 léta klášter svůj

pečlivě, moudře, v bázni Boží a dokonale podle své řehole. Život její jiné vzdělával a poučoval: chodívala bosa ve hrubých šatech, spávala málo, a to buď na holé zemi nebo podkládala pod hlavu tvrdé dřevo; ráda snášela bolesti tělesné, jakž patrno bývalo z její klidné tváře. Ráda a mnoho se postila: tak poslední 3 dny sv. týdne ničeho vůbec nepožívala, ostatní čas pak tak málo jídala, že se každý divil, jak může ještě žíti; zachovávala dvojí 40 denní půst o chlebě a vodě. Na její přímluvu Bůh vykonal mnoho zázraků. Když Saraceni na klášter jejich útočili, dala se v nemoci své vynésti k bráně a držíc monstranci s velebnou svátostí oltářní se modlila: „Nevydávej, Pane, zvěři duší doufajících v Tebe; chraniž služebnice své, které jsi drahou krví vykoupil!“ Tehdy prý bylo slyšeti hlas: ‚Já vás vždy budu chrániti!‘ Saraceni pak se rozutíkali. Sv. Klara přijavši velebnou svátost oltářní, umřela v Pánu 11. srpna roku 1253.

Poučení.

Před zlými Saraceny vzala sv. Klára útočiště k nejsvětější svátosti oltářní a k modlitbě a dala nám tak pěkný příklad, jak se brániti máme zvláště proti nepříteli naší duše. Ano ve zlém pokušení zaleťme v duchu do našeho chrámu Páně před svatostánek, v němž skryt jest náš Spasitel a volejme: „Chraň mne, Spasiteli, jejž jsi drahou krví vykoupil!“ Spasitel nás jistě zachrání.

Modlitba církevní.

Vyslyš nás, Bože, Spasiteli náš: abychom těšíce se slavnosti panny tvé bl. Kláry rovněž v horlivé zbožnosti prospívali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

13. srpna.

Sv. Radegundy, panny.

Radegunda (Radiana) se narodila ve Volfrathshausenu a sloužila v zámku Velenburku u Augsburka. Jakmile svou denní práci pilně a věrně vykonala, navštěvovala chudé a nemocné v sousedství a přinášela jim jídlo, které si byla sama od úst utrhla. Na blízku byla nemocnice malomocných; ona čistila a zavazovala rány nemocných a všemožně jim ulehčovala. Šetřila však úplně

majetku svého panstva a nerozdávala nic nedovoleného. Než některé spoluslužky jí nepřály; očernili ji u pána. Ten náhle jednou před ní stanul a chtěl viděti, co nese v zástěře. Sv. Radegunda se pomodlila k Bohu a pravila potom, že nese hřebeny a louh, a to skutečně také bylo nalezeno. Když jednou takovou cestu lásky zase konala, byla hladovými vlky přepadena a těžce zraněna. Tři dny potom zemřela, kolem r. 1300. Její sv. ostatky zakusily rozličných osudův a odpočívají nyní ve farním chrámu ve Valdbergu. Uctívá se 13. srpna.

Poučení.

Svatá služka Radegunda se snažila vždy správně a dobře jednati. Uvažme napomenutí sv. Františka Saleského: „Jednáme-li dobře, tu ať si svět křičí, soudí, pomlouvá, jak chce; poslouchejeme vše klidně, trpme, nehoršme se ničím, nýbrž jednejme vždy věrně a vytrvale dále.“

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi svou pannu Radegundu z prostého stavu služky k tak veliké svatosti povýšiti ráčil: prosíme tě pokorně, propůjč nám na její přímluvu a pro její zásluhy své mocné milosti, aby všechny naše myšlenky, slova a skutky vždy s dobrým úmyslem k tvé oslavě se dály: abychom stále ve Tvé svaté přítomnosti kráčeli a usilovali Tobě se líbiti. Amen.

14. srpna.

Sv. Athanasie, vdovy a abatyše.

Athanasia (= nesmrtelná) byla dcerou vznešených a bohatých rodičů na ostrově Egině. Už v mládí se těšívala z Boha a věcí nebeských a chtěla se věnovati životu klášternímu. Avšak rodiče ji provdali za plukovníka vojenského; ale on v bitvě padl. Proto myslila Athanasia, že touze svého srdce bude moci vyhověti. Než musila se podle vůle rodičů podruhé provdati. Svou něžno-

stí a skromností, zbožností a nebeskou moudrostí získala svého manžela úplně Bohu; šel do kláštera. Athanasia pak, nemajíc dětí, proměnila svůj dům ve klášter tím, že k sobě přibírala stejně smýšlející paní. Byla plna lásky a pokory. Největší obdiv vzbuzovala její trpělivost, takže od nepřátel byla rozhlášena, jakoby se přetvářela. Po několika letech vystavěla v osamělé krajině klášter Timia zvaný. V těžké nemoci napomínala a těšila své sestry a skonala 14. srpna r. 860. Vyobrazuje se s hvězdou na prsou Když totiž jednou v útlém mládí u přeslice seděla a octla se u vytržení, snesla se lesklá hvězda na její prsa a zmizela v nich, takže byla naskrz osvětlena.

Poučení.

Sv. Cyprian praví: „Kdo nenapodobuje zlých, uráží je.“ O křesťane! neřiď se zásadami světa proti příkazům Božím, aby duše tvá neutrpěla škody.

Modlitba.

Bože, jenž jsi své svaté služebnici a abatyši Athanasii nebeskou mysl a touhu po samotě vštípiti ráčil: dej nám na její přímluvu milosti, abychom se nedali špatnými zásadami světa svésti, nýbrž abychom se úplně podle Tvých svatých pravidel a příkazů řídili a nijakou snad potupou nebo posměchem se nedali másti. Amen.

15. srpna.

Nanebevzetí Panny Marie.

Poslední léta života Panny Marie se nám ztrácejí bez jakýchkoliv zpráv. O smrti Rodičky Boží nás Písmo sv. nepoučuje; je však zbožné podání, že umřela v sobotu 14. srpna r. 48. Sv. apoštolové pochovali prý sami Matku svého Božského Mistra v zahradě Getsemanské. Z toho hrobu prý stále zaznívaly chvalozpěvy o královně panen. Patriarcha Jerusalémský Juvenal vykládá v listě

svém na císařovnu z r. 455, že apoštolové se s věřícím lidem u hrobu Mariina střídali, spolu s anděly po 3 dni královnu nebes zpěvy oslavujíce. Brzo na to prý apoštol Tomáš, který v den úmrtí Panny Marie nebyl v Jerusalémě, chtěl přece ještě spatřiti přemilou tvář Matky Spasitelovy. Ostatní apoštolové mu konečně vyhověli, a odvalili kámen s hrobu, a hle, ve hrobě nalezli jen libovonné květinky a čisté roucho. Odedávna bylo v církvi pevné přesvědčení, že svaté tělo Panny Marie nepodlehlo hnilobnému rozkladu. Právě naopak již třetího dne bylo znova spojeno s její krásnou duší a Syn její nebeský ji k sobě na nebe vzal, odkudž i slavnost dnešní jmenujeme Nanebevzetí Panny Marie. Slavnost tato se slaví na východě již od 6. století, u nás na západě od začátku 9. století.

Poučení.

Všichni jsme stvořeni pro nebe. Do nebe nesmí přijíti nic nečistého. Blahoslavená Panna Maria byla již pro budoucí zásluhy Syna svého počata bez dědičného hříchu, a v životě svém se nikdy hříchem neposkvrnila. O zachovejme také my srdce čisté, abychom se také za Matkou svou nebeskou dostali; nemáme-li však ještě srdce čistého, očisťme je napřed svátostí pokání — a pak žijíce jen pro nebe, pořád mějme na mysli povzdech sv. Aloisia: „Do nebe chci, do nebe chci!“

Modlitba.

Odpusť, o Pane, provinění služebníkům svým: abychom, nemohouce se tobě líbiti svými skutky, na přímluvu Rodičky Syna tvého, Pána našeho, byli spaseni, jenž s tebou živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

16. srpna.

Sv. Rocha, vyznavače.

Sv. Rochus (= znamení kříže) je z nejznamenitějších světců XIV. století. Pocházel z hraběcí rodiny z Montpelieru (Montpellier). Lásku svou k bližnímu nejvíce prokázal, když se odebral do Italie, aby tam morovou ranou sklíčeným pomáhal. Pánu Bohu se tak obětovná láska velmi líbila a proto se také mnozí z ošetřovanců Rochových zázračně uzdravili. Poněvadž pak jej města

italská za jeho dobrodiní nad míru velebila, což se příčilo jeho skromnosti, navrátil se do své vlasti a žil v poustevně. — Vykládá se o něm, že mu nosíval pes denně chléb, jejž svému pánu brával. Jednou na honbě služebník onoho pána spozoroval psa, utíkajícího zase s chlebem, šel za ním a došel až k sv. Rochu, před nějž pes chléb položil. Služebník vykládal pak svému pánu, co viděl, pán zavolal sv. Rocha a nabízel mu příbytek ve svém zámku. Sv. Rochus se však slušně poděkoval a prosil jen, aby mu dokud bude nemocen, pes jak obyčejně směl chleba donášeti. K čemuž prý ovšem pán svolil. Na konec svého života sv. Rochus onemocněl ještě morovou ranou a přijav sv. svátosti, umřel v noci se 16. na 17. srpna r. 1327.

Poučení.

Každý svatý vyniká některou ctností nad jiné. Sv. Rochus vynikal láskou k bližnímu tak, že pro bližního i život svůj nasazoval, jak patrně dokázal v Italii. Láska k bližnímu je nejlepším důkazem lásky k Bohu. A kterak bys také mohl tvrditi, že Boha, kterého nevidíš, miluješ, kdybys bližního, kterého vidíš, nemiloval?

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, o Pane, abys nás ustavičně chránil, a pro zásluhy blaženého Rocha nakažlivé nemoci duševní ani tělesné na nás nedopouštěl. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

17. srpna.

Sv. Amora, opata.

Sv. Pirmin byl od hraběte Rutharda požádán, aby v krajinách Odenského lesa hlásal evangelium. I přišel s několika žáky, mezi nimiž byl také sv. Amor (= láska). Amor kázal s takovou horlivostí, že mu sv. Pirmin svěřil správu klášterní usedlosti, nazvané Mariabronn; tato byla později nazvána Amorsbrun. Pomocí hraběte Rutharda, vévody Karla a sv. Burkarda, biskupa Vyrcburk-

ského, vystavěl Amor klášter Marienmynster (později Amorbach nazvaný) a stal se jeho prvním opatem r. 734. Zvláště pečoval o výchovu a vzdělání mládeže, staral se o nemocné a trpící a snažil se všude čest Boží a spásu bližních rozšířiti. Matka Boží, jejíž ochraně sebe a své poddané vždy vroucně doporoučel, vyprosila mu od Boha pro jeho činnost velmi hojného požehnání. Amor zemřel 17. srpna r. 777. V Amorsbrunu, kde pramen vody byl požehnal, mnozí na jeho přímluvu zázračně byli uzdraveni.

Poučení.

Mnozí se rmoutí, protože se domnívají, že nemohou nic velkého pro Boha a svého bližního vykonati. František Saleský případně podotýká: „Nejnepatrnější skutky se stávají důležitými, jsou-li správně vykonány. Nepatrná práce, vykonaná ke cti Boží, s velkou touhou Bohu se zalíbiti, jest mu příjemnější, než důležitá práce, která jest vykonána méně horlivě. Je tedy třeba, zvláštní píli vynakládati, abychom malé práce, jež jsou snadny a každou chvíli se nám naskytají, správně vykonávali, chceme-li v přátelství Božím prospívati.

Modlitba.

Bože, propůjč nám na přímluvu svého sv. opata Amora milosti, abychom Tobě líbiti se vždy snažili a všechny, i nejmenší povinnosti, věrně a k Tvé cti plnili. Amen.

18. srpna.

Sv. Heleny, císařovny.

Helena (Jelena = svítící, slavná) byla choť císaře Konstancia Chlora. Její syn byl slavný císař Konstantin Veliký. Když svého spolucísaře Maxencia porazil, propůjčil křesťanskému náboženství úplnou svobodu a povýšil je na náboženství státní. Helena se z vnuknutí Božího odebrala do Palestiny r. 324 hledat svatého kříže. Modloslužebné obrazy z posvátných míst odstranila. Jsouc podporována

sv. Makariem, biskupem Jerusalémským, kázala zbožná císařovna pilně kopati; sv. kříž byl také nalezen. Helena navštívila všechna svatá místa, dala mnoho kostelů vystavěti a vynaložila veliké peníze na jejich okrasu a na almužny. Velký kus svatého kříže kromě třech sv. hřebů zaslala svému synu, císaři Konstantinovi, do Říma. Císař vydal zákon, aby od té doby nebylo již kříže užíváno za nástroj na potrestání zločinců. Sv. Helena snášela trpělivě všechny námahy a strasti, též nelásku svého manžela, jenž umřel r. 308. Své povinnosti horlivě plnila, nosila jako vdova jednoduché šaty a zemřela ve věku 80ti let, obohacena jsouc zásluhami a ctnostmi 18. srpna r. 328. Její svaté tělo bylo do Říma převezeno a slavnostně pochováno.

Poučení.

Uctívej křesťane zbožně sv. kříž. Sv. Bernard praví tak krásně: „Ramena kříže jsou 4 drahokamy ozdobeny: nejhořejší a nejvzácnější jest láska; na pravé straně jest poslušnost, na levé trpělivost a dole pokora.“

Modlitba církevní.

Pane Ježíši Kriste! Ty jsi sv. Heleně zjevil místo, kde Tvůj kříž byl skryt, abys skrze ni svou církev tímto vzácným pokladem obohatil: propůjč nám na její přímluvu, abychom za cenu tohoto stromu života věčného došli. Amen.

19. srpna.

Sv. Sebalda, poustevníka.

Sebald (= silný, udatný na moři) pocházel ze vznešeného rodu a studoval v Paříži. V den svatební opustil svou nevěstu s jejím dovolením a žil 16 let jako poustevník. Potom putoval do Říma. Papež Řehoř III. dal mu rozkaz, aby v Německu hlásal evangelium. Na blízku města Vičenzy v Italii prodlel nějaký čas a hlásal pravou víru. Jakýs bludař (Arián) mu odporoval. Sebald se modlil

k Bohu o pomoc — a ejhle bludař se na víru obrátil. Po té se odebral Sebald do Řezna. Na svém plášti se přeplavil přes Dunaj (viz obraz!). Posléze žil v lese u Norimberku zase jako poustevník a kázal svatou víru. Zemřel v kláštěře sv. Jiljí v Norimberku 19. srpna kolem r. 801. Bůh jej oslavil na světě i po smrti zázraky. K rakvi jeho přistoupil bezbožný muž, chytil jej za vous a pravil: „Ty, starče, kolik lidí jsi za živa podvedl!“ Ale náhle se zranil na oku. Rouhač činil pokání, prosil ve dne v noci za milost a nabyl opět zdravého oka. Roku 1424 potvrdil papež Martin V. na žádost města Norimberku úctu svatého Sebalda.

Poučení.

Ačkoli úcta sv. Sebalda v Norimberku téměř zanikla, přece se jeho památka od mnohých křesťanů slaví. I když lidé světcům úctu odpírají, sv. církev je přece uctívá, a oni požívají v nebi neskonalé úcty a blaženosti.

Modlitba církevní.

Všemocný, věčný Bože, jenž jsi svému sv. vyznavači Sebaldovi pomoci ráčil, aby v protivenstvích tohoto světa život zbožný žil: prosíme tě, račiž nám na jeho přímluvu propůjčiti milosti a ochrany a nás po tomto životě do slávy nebeské přijati. Amen.

20. srpna.

Sv. Bernarda, opata a učitele církevního.

Bernard (= udatný muž) se narodil ve Fonténě (Fontaine) v Burgundsku r. 1091. Otec jeho byl hrabě ze Šatyjonu (Chatillon). V 23. roce vstoupil Bernard do řádu cisterciáckého, jehož zakladatel sv. opat Štěpán ještě žil. Jeho následovalo 5 jeho bratrův a kolem 30 šlechticů r. 1113. K rozkazu svého opata založil Bernard nový klášter v údolí, jenž byl nazván Klérvó (Clairvaux = jasné údolí);

stal se jeho prvním opatem. Ještě za jeho životní založil tento klášter nových 160 klášterních usedlostí. Bernard žil velmi přísně a působil podivuhodně modlitbou, kázáním, spisy a zázraky. Hlásal též výpravu křižáckou. Při této příležitosti přišel do Špýru, modlil se v chrámě, který jest zasvěcen Panně Marii, hlasitě Zdrávas královno a připojil slova: O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria! (o milostivá, o přívětivá, o přesladká Panno Maria!). Sv. Bernard byl svící svého času, rádcem papežův a rozhodčím knížat. Papež Eugen III. byl jeho žákem. Bernard umřel 20. srpna r. 1153. v 63. roce věku svého. Za svatého byl prohlášen papežem Alexandrem III. r. 1174. Již dávno mu byl přidělen čestný název „medotekoucí učitel.“ Papež Pius VIII. jej poctil názvem „učitel církevní.“ Do Čech uveden byl řád cisterciáků za krále Vladislava II. a měli slavný klášter v Sedlci u Kutné Hory (1143) a na Zbraslavi a důležitou roli hráli v dějinách českých.

Pravidla sv. Bernarda.

„Pýcha nás zbavuje sebepoznání. — Při každém díle ať lidé sami k sobě řkou: ‚Kdybys musil nyní zemříti, jednal bys tak?‘ Jest ti zapotřebí velké bdělosti, protože žiješ před očima Soudce, jenž všechno vidí. Čtyři věci ruší klid modlitby: výčitky svědomí, roztržitost smyslů, nepokoj srdce a stín obrazotvornosti. — Každé chvíle lituj jako ztracené, nemáš-li v ní mysli a srdce u Boha.

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, Pane! zdokonaluj v nás touhu po zbožnosti a svatosti; a abychom tvé hojné milosti došli, kéž nám sv. opat a výborný učitel Bernard svými zásluhami a svou přímluvou vždy přispěje. Amen.

21. srpna.

Sv. Johanny Františky de Chantal, vdovy.

Johanna Františka byla dcerou presidenta Fremiota Dyžonského ve Francii, narodila se r. 1572. Ve 20. roku se provdala za barona ze Šantalů (Chantal). Milovala svého manžela co nejněžněji a zkrátila mnohdy své pobožnosti, aby mu prázdné hodiny zpříjemnila. Kdykoli byla v požehnaném stavu, děkovala Bohu, že jí svěřil nesmrtelnou duši. Čtyři děti, které jí ze šesti zůstaly na živu,

vychovávala zbožná matka s veškerou pečlivostí. Též bděla nad svým služebnictvem, přidržovala je k náboženským povinnostem, posílala je pilně na farní služby Boží; každý služebník pak měl v určitý čas určitou práci. Když její manžel, postřelen byv na lovu, umřel, oddala se Johanna znenáhla do vůle Boží a odpustila neopatrnému střelci. Sv. František Saleský byl jejím duchovním vůdcem a pohnul ji, že založila nový řád (Navštívení Panny Marie, též řád Salesiánek nazvaný), r. 1610. Snášela všechny strasti, na cti utrhání, smrt milovaných osob a často se dostavující nemoce s velkou trpělivostí a skonala v Mulenu (Moulins) 13. prosince r. 1641. Papež Benedikt XIV. ji prohlásil za blahoslavenou r. 1751, papež Klement VIII. r. 1767 za svatou, a papež Klement XIV. ustanovil den její úcty na 21. srpna.

Pravidla sv. Johanny.

„Modlitba jest skrytá mana, kterou jen ten, kdo jí okusí, pozná a ctí. Požíváme-li jí, vzrůstá v nás chuť, jí ještě více požívati. — Jest to podivuhodná láska, kterou dobrota Božská v prostých duších vypěstí, oddají-li se jí na milost a nemilost a nepřejí-li a nežádají-li nic jiného, než tomuto dobrému Bohu milými býti.“

Modlitba církevní.

Všemohoucí a milosrdný Bože! Jenž jsi svou láskou sv. Johannu Františku roznítil, ji zázračnou silou duchovní na všech stezkách životních k pokroku v dokonalosti obdařil a skrze ni svou církev novým řádem ozdobil: propůjč nám pro její zásluhy a na její přímluvu, abychom svou slabost poznávajíce a ve Tvou sílu důvěřujíce, pomocí milosti nebeské všechna protivenství překonali. Amen.

22. srpna.

Sv. Anthusy, panny a poustevnice.

Anthusa (= kvetoucí) měla bohaté, avšak pohanské rodiče v Seleucii v Malé Asii. Toužila viděti sv. biskupa Athanáše z Tharsu a jej poznati. Athanáš byl pomocníkem sirotkův, ochráncem vdov, útočištěm nešťastných a podporou slabých. Tajně tam Anthusa se dvěma služebníky, Charisiem a Neofytem, odcestovala. Na její modlitbu vyprýštil se ze země pramen, jehož vodou sv. Athanáš

pannu Anthusu a oba její průvodce pokřtil. Sv. Athanáš a její dva služebníci byli při pronásledování křesťanů za císaře Valeriana v Tarsu jati a po mnohých mukách sťati 22. srpna r. 260. Sv. Anthusa se odebrala na poušť a žila ještě 23 let jako poustevnice. Její mrtvola zůstala v jeskyni, kde žila, až anděl poustevnici Polychronii smrt její zjevil. Když Polychronia k označené jeskyni přišla, bylo sv. tělo tak neporušeno, jako kdyby teprve byla zemřela. Polychronia ji pohřbila pomocí poustevníka Abramia, který na blízku žil. Z vnuknutí Božího byl později nade hrobem sv. Anthusy vystavěn chrám. Uctívá se dne 22. srpna.

Poučení.

Sv. Anthusa byla pravou nevěstou Kristovou. Sv. Antonín z Padovy učí: „Božský Spasitel posílá nevěstě před svým zasnoubením v nebi tyto dary: 1. šat křestní nevinnosti; 2. zlatý pás čistoty; 3. na krk šperk mírnosti; 4. závoj sv. lásky k Bohu a k chudým; 5. střevíce dobrého příkladu svatých.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. pannu Anthusu k světlu pravé víry a ke svému věčnému světlu povolati ráčil: uděl nám na její přímluvu, abychom stále ve světle svaté víry kráčeli a bezcestí tmy se varovali. Amen.

23. srpna.

Sv. Filipa Benicia, servity.

Filip pocházel ze vznešeného rodu Beniciů ve Florencii v Italii (odtud jeho příjmení); narodil se r. 1233. Studoval na universitách v Padově a v Paříži filosofii a medicinu a stal se doktorem. Při mši sv. byl z nenadání napomenut, aby se věnoval řeholnímu stavu. V následující noci se mu zjevila Matka Boží a podala mu řeholní šat servitů (služebník Marie). Filip si vyprosil přijetí do

tohoto řádu od sv. Bonfila prozatím jakožto světský bratr. Avšak brzo poznali jeho duševní schopnosti. Byl vysvěcen na kněze, stal se novicmistrem a r. 1267 generálním vikářem svého řádu. Bezčetné jsou jeho námahy a práce, které nejenom k blahu řádu, jehož druhým zakladatelem a nejpilnějším podporovatelem může býti zván, nýbrž i pro sv. Církev vykonal. Neboť procestoval skoro celou Evropu a část Asie, při čemž kázal, mír zjednával, občanské války urovnával a sebe sama úplně pro čest Boží obětoval. Proto jej chtěli zvoliti papežem. Této nejvyšší důstojnosti se sv. Filip vyhnul útěkem. Založil ještě též 3. řád. Na jedné visitační cestě zemřel s křížem v rukou 22. srpna r. 1285. Bůh jej oslavil za živa i po smrti zázraky. Papež Klement X. jej prohlásil r. 1671 za svatého. Uctívá se 23. srpna.

Poučení.

Umíraje zvolal sv. Filip: „Dejte mně mou knihu!“ Podali mu všechny knihy, které byly ve světnici, ale žádná nebyla pravá. Kdosi z přítomných mu dal kříž. Ten světec uchopil a pravil: „Ano, to jest má kniha, v níž čtu nesčíslná dobrodiní svého Spasitele, jenž proliv veškeru krev za mě, zanechal nám svou tělesnou schránku na tomto blaženém stromu kříže.“

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi nám ve svém sv. vyznavači Filipovi vznešený příklad pokory dáti ráčil: propůjč nám, abychom ho následovali, štěstí tohoto světa nedbali a vždy o věci nebeské pečovali. Amen.

24. srpna.

Sv. Bartoloměje, apoštola.

Bartoloměj (= syn Tolomaje), rodilý v Kaně galilejské, jest Nathanael, o němž Kristus řekl: „Tento jest pravý Israelita, v němž není klamu.“ Se zaníceném poslouchal z úst Páně potěšitelné učení o království Božím a byl přijat za apoštola. Po svátcích svatodušních (po seslání Ducha sv.) kázal neohroženě Ježíše ukřižovaného, odebral se s opisem části evangelia sv. Matouše do Indie

a získal mnoho duší pro Krista. Potom kázal ve Frygii, Lykaonii, ve Velké Armenii. V Armenii obrátil mnohé pohany, založil kostely a vysvětil několik mužů na biskupy. Když i král, královna a 12 měst se obrátilo na víru křesťanskou, poštvali modloslužební kněží Astyaga, bratra králova, proti sv. apoštolu. Astyages dal sv. Bartoloměje zajati, za živa kůži s těla mu sedříti a stíti r. 71 po Kr. Proto znamením jeho jest na obrazech obyčejně nůž. Tělo jeho po mnohých osudech dostalo se na ostrov Tiberský do Říma, kde mu ke cti vystavěn chrám. Sv. Bartoloměj jest ochráncem hříšníků, protože ze všech mučedníků nejhoršího a nejbolestnějšího konce se dožil.

Poučení.

Sv. Bartoloměj modlíval se stokrát za den, aby poznal vůli Ježíše Krista, jej o radu prosil, a od Něho pomoci došel. Modli se tedy i ty, křesťane milý, denně za poznání vůle Boží a hleď, aby všechny tvé skutky směřovaly ke cti Boží, jinak jsou pro věčnost bez ceny. Modli se vroucně! Sv. Bernard praví: Vlažná modlitba chabne na dráze ke trůnu Božímu, až zmizí docela, a to proto, že jí hned na počátku síla chybí.“

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nám dopřál dnes uctívati Tvého sv. apoštola Bartoloměje: prosíme tě, rač uděliti církvi své, aby milovala, čemu on věřil; a kázala, čemu učil. Amen.

25. srpna.

Sv. Ludvíka, krále a vyznavače.

Ludvík IX., král Francouzský narodil se r. 1215. O jeho vychování starala se zvláště vyborná matka jeho Blanka, která mu říkala: „Synu, zajisté tě miluji, miluji tě se vší vroucností, kteréž matka schopna jest; ale raději bych tě viděla mrtvého u svých nohou, než vinného hříchem smrtelným.“ Když už vládl 20 let, onemocněl — i pomýšlel na to, branou mocí svatá

místa Jerusalémská surové turecké vládě vyrvati. — A skutečně, pozdraviv se, složil v ruce biskupa pařížského slib, že podnikne výpravu do sv. země. Sebrav vojsko, uchopil hlavní korouhev a za zpěvu písně: „Přijď, sv. Duchu!“ na lodích opustili souši. Válka se jim dařila; za krátko dobyli tvrze Damietty. Poněvadž však se vojsko mnohou nešlechetností provinilo, seslal na ně Bůh hlad a potom morovou ránu. — Velmi mnoho jich umřelo — a tak se stalo, že Ludvík byl ještě v Africe přemožen a zajat až do příměří. Po příměří přeplul do Palestiny. Tam vykoupil mnoho zajatých a mnoho nevěřících na víru obrátil, mimo to upevnil některá místa křesťanská. Ale smutná zpráva, že matka jeho umřela, a jiné potřebné záležitosti donutily jej k návratu do vlasti, kde nesčetné skutky dobré vykonal, vystavěl mnoho klášterův a útulen pro chudáky, navštěvoval nemocné, jimž často vlastníma rukama sloužil, chodě v prostém, kajícném šatě a. p. Když pak znova do svaté země se vypravil, umřel cestou dne 25. srpna r. 1270. na morovou ránu, modle se: „Vejdu, o Pane, do domu tvého a klaněti se budu ve svatyni tvé. — Otče v ruce tvé, poroučím duši svou!“

Poučení.

Svatý Ludvík napomínal syna svého Filipa: „Chodívej často ke zpovědi! Choď rád na služby Boží a bývej jim zbožně přítomen.“

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi sv. Ludvíka, vyznavače svého, přenesl z království pozemského do slávy království nebeského, dej nám, prosíme, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu se dostali do království krále králů, Ježíše Krista, syna tvého, jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého na věky věkův. Amen.

26. srpna.

Sv. Zefyrina I., papeže a mučedníka.

Zefyrin (= něžný) byl rozeným Římanem ze vznešené rodiny. Záhy zvolil si duchovní stav, byl jáhnem a cvičil se ve skutcích křesťanské lásky návštěvami, podporou a útěchou pro víru jatých a mučených křesťanů. Papežem stal se r. 198 po sv. Viktoru I. Musil se však skrývati a ze skrýše své církev Kristovu po několik let spravovati. Sv. Opat z Milévy dosvědčuje, že víry

proti bludařům, a sice Marcionovi, Prakseovi, Sabeliovi, Valentinovi a jiným mužně a odhodlaně hájil. Při tom byl ochoten, hříšníky pokání činící do církve zpět přijati. Tak odpustil obrácenému Nataliovi. Montanistům rád by byl otcovsky vstříc vyšel, kdyby se byli opravdově káli a nikoliv pouze kajicími se dělali. V těchto bojích vydatně mu byl nápomocen arcijáhen Kallistus (217—222) který i jeho nástupcem v úřadě nejvyššího pastýře byl. Zda-li skutečně sv. Zefyrin smrtí mučednickou zemřel, nedá se s jistotou tvrditi. Jistě mnoho utrpení a pronásledování zakusil, poněvadž jako mučedník se ctí. Zemřel 26. srpna 217.

Poučení.

Sv. Zefyrin sílil sebe a věřící k boji častým sv. přijímáním. Nebeský chléb poskytuje potěchy, zmužilosti a síly ve všech trampotách a pokušeních. Sv. Chrysostom praví tak krásně: „Blahodárným jest tento chléb, který duši i tělo sílí; jest naším a andělským pokrmem. Požívá se — a není ztráven —; jíme ho, žijeme ním, živíme se jím, sytíme se ním, docházíme jím k Bohu. Tato nebeská mana tělo duši podrobuje a smyslnost potlačuje.“

Modlitba.

Všemohoucí Bože! propřej nám, abychom ctnostnými příklady sv. Zefyrina, mučedníka a velepastýře, poučeni byli, z jehož zásluh se radujeme. Amen.

27. srpna.

Sv. Josefa Kalasanského, vyznavače.

Sv. Josef Kalasanský narodil se z rodu hraběcího 11. září r. 1556 na hradě Petralta v Aragonii. Od útlého mládí projevoval lásku k dětem a jich vyučování. Dospěv let jinošských musil na vyšší studia. — Když byl povýšen na doktora práv, přemlouval jej otec, aby se oženil. On však se zdráhal a prosil otce, aby mu dovolil, Bohu se zasvětiti. Po dlouhém prošení otec svolil. Josef

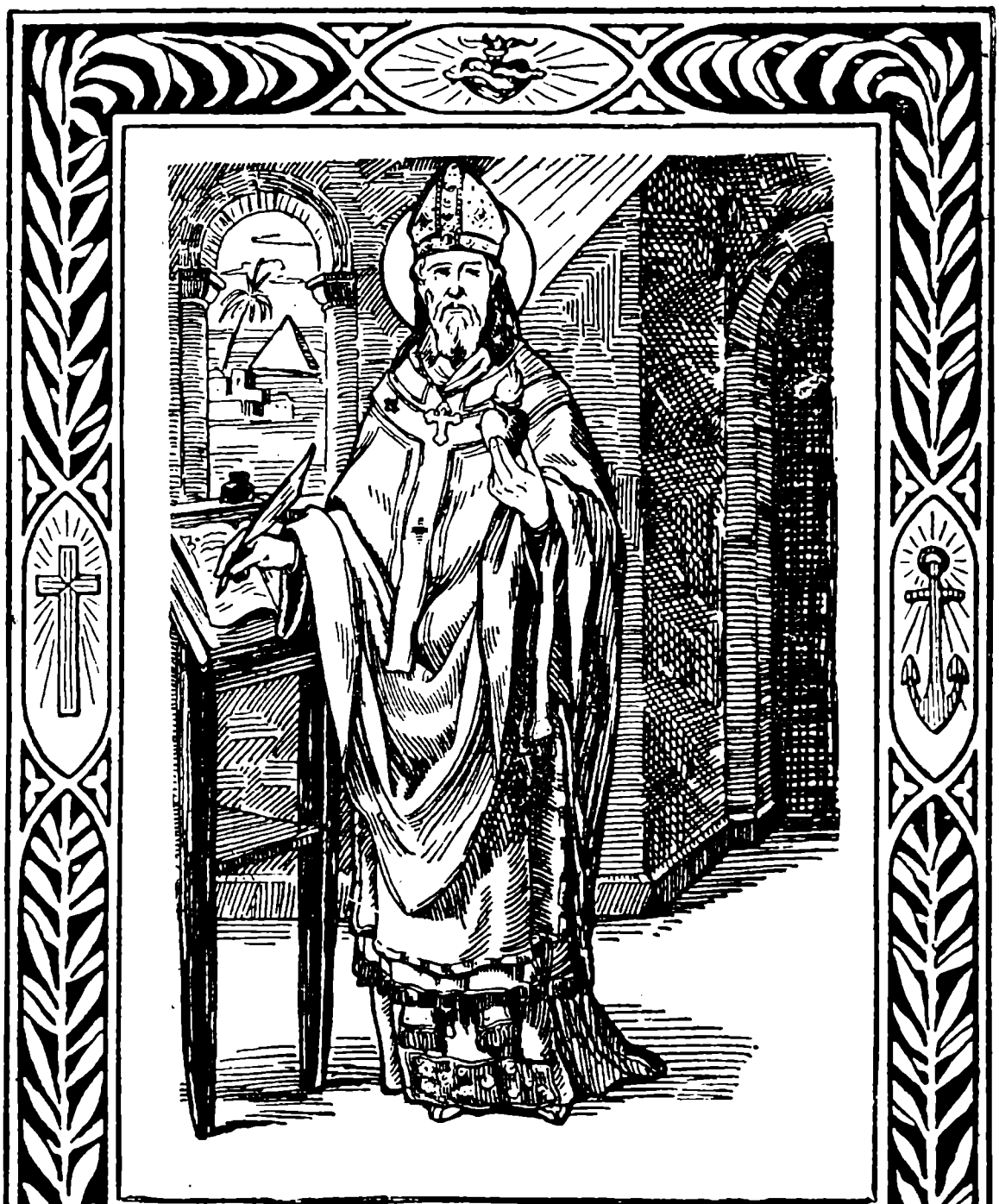
stal se skutečně knězem a to knězem velmi horlivým, takže mu biskupové svěřovali, obtížnější záležitosti vyřizovati. Z vnuknutí Božího se odebral do Říma, kdež velmi mnoho dobrého vykonal, hlavně společně se sv. Kamilem, když tam vypukla morová rána. Poznav pak s bolestí,že pro výchovu a vzdělání přemnoha dětí pranic se neděje, že v nevědomosti odrůstají a konečně zločinci se stávají, umínil si, zdarma děti vyučovati. Otevřel r. 1597 tak zvané „školy nábožné“, jménem tím už naznačuje, že v nich děti také, ba hlavně, k nábožnosti budou vedeny. Školy ty byly pak počátkem řádu Piaristův, který po mnohých krajinách evropských se rozšířil a s patrným požehnáním Božím působil. Na Moravě zřízena kollej v Mikulově (1631) a v Čechách měli první svou kollej v Litomyšli (1640). Jako první představený toho řádu byl sv. Josef vzorem a příkladem všech ctností, obvzláště trpělivosti a pokory. Proto také byl od Boha mnohými zázraky vyznamenán. Představeným řádu byl 52 let; po mnohých strastech a útrapách umřel pak, jak předpověděl, 25. srpna 1648.

Poučení.

Sv. Josefu Kalasanskému bylo pro jeho obětavost a lásku k zanedbané mládeži mnoho ústrkův a příkoří snášeti. On pak říkal: „Zkouší-li mne Bůhna zemi a trestá-li mne, aby mne na onom světě ušetřil, jak veliké milosti mne tu Syrchovaný prokazuje!“

Modlitba církevní.

Bože, kterýž jsi ve svatém Josefu, vyznavači svém, církvi své novou podporu dáti ráčil na výchovu mládeže ve vědách i nábožnosti, uděl nám, abychom podle jeho příkladu a na jeho přímluvu tak jednali a učili, abychom došli odměny věčné. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

28. srpna.

Sv. Augustina, biskupa a církevního učitele.

Augustin (= majestátní, vznešený) narodil se r. 354 v Tagastě v Numidii. Otec jeho byl pohan Patricius, matka sv. Monika. Augustin hověl v mládí svém všem žádostem a náklonnostem zkaženého srdce a upadl i v kacířství manichejské. Matka ho napomínala, modlila se zaň, plakala, chodila všude za ním; konečně přišla i do Milána,

kde se chtěl státi Augustin učitelem řečnictví. Tam poslouchával Augustin kázání sv. Ambrože — s počátku sice ze zvědavosti, později však kázání ta ho víc a více poutala a mocně dojímala. Slyšel vypravovati o kajícném životě sv. Antonína; jakýsi mocný hlas volal k němu při četbě Písma sv: „Vezmi a čti! Vezmi a čti!“ Konečně zvítězila milost Boží. R. 33 svého věku byl Augustin svatým Ambrožem v Miláně pokřtěn (24. dubna r. 387.). Augustin se vrátil zase do Afriky a r. 391 vysvěcen byl na kněze. R. 396 stal se Augustin biskupem ve městě Hippo. Založil už dříve řád (augustiniánských) eremitů (poustevníků). Péče jeho o duchovní blaho věřících byla neomezena: kázalť neunavně a s nejlepším výsledkem, navštěvoval sirotky, vdovy, nemocné a zarmoucené, všude těšil a pomáhal. Proti kacířům bojoval písmem i slovem. Umřel pak 28. srpna r. 430. Zanechal po sobě mnoho vzácných spisů. Počítáme ho ke 4 církevním otcům latinským mezi nimiž zaujímá nejpřednější místo. Jeho sv. ostatky byly přeneseny do Sardinie a v 9. stol. do Pavie.

Poučení.

Nejvíce dojalo Augustina napomenutí sv. Pavla (k Řím. 13., 13. 14.): „Jako ve dne poctivě choďme; ne v hodování a v opilství, ne ve smilstvích a nestydatostech, ne ve sváru a závisti; ale oblecte se v Pána Ježíše Krista, a nemějte péče o tělo podle žádostí.“ Krásně vylíčil svůj život v knize „Vyznání“, kterážto vzácná kniha jest přeložena též do češtiny.

Modlitba církevní.

Slyš naše prosby, mocný Bože! A poněvadž nám vléváš do srdce naději a důvěru v dobrotu Svou, uděl nám na přímluvu Svého svatého vyznavače a biskupa Augustina darů dobroty Své. Amen.

29. srpna.

Sv. Sabiny, vdovy a mučednice.

Sabina pocházela z vysokého rodu a se zasnoubila se vznešeným Římanem Valentinem, po jehož smrti se odebrala do Umbrie. Mezi svými otrokyněmi měla křesťanku, jménem Serapii (Serafii), pannu zbožnou a pokornou, která životem svým tak velice dojala svou paní, že přijala sv. křest. Sabina od té chvíle chovala se ke svým poddaným velmi laskavě a vlídně, zvláště

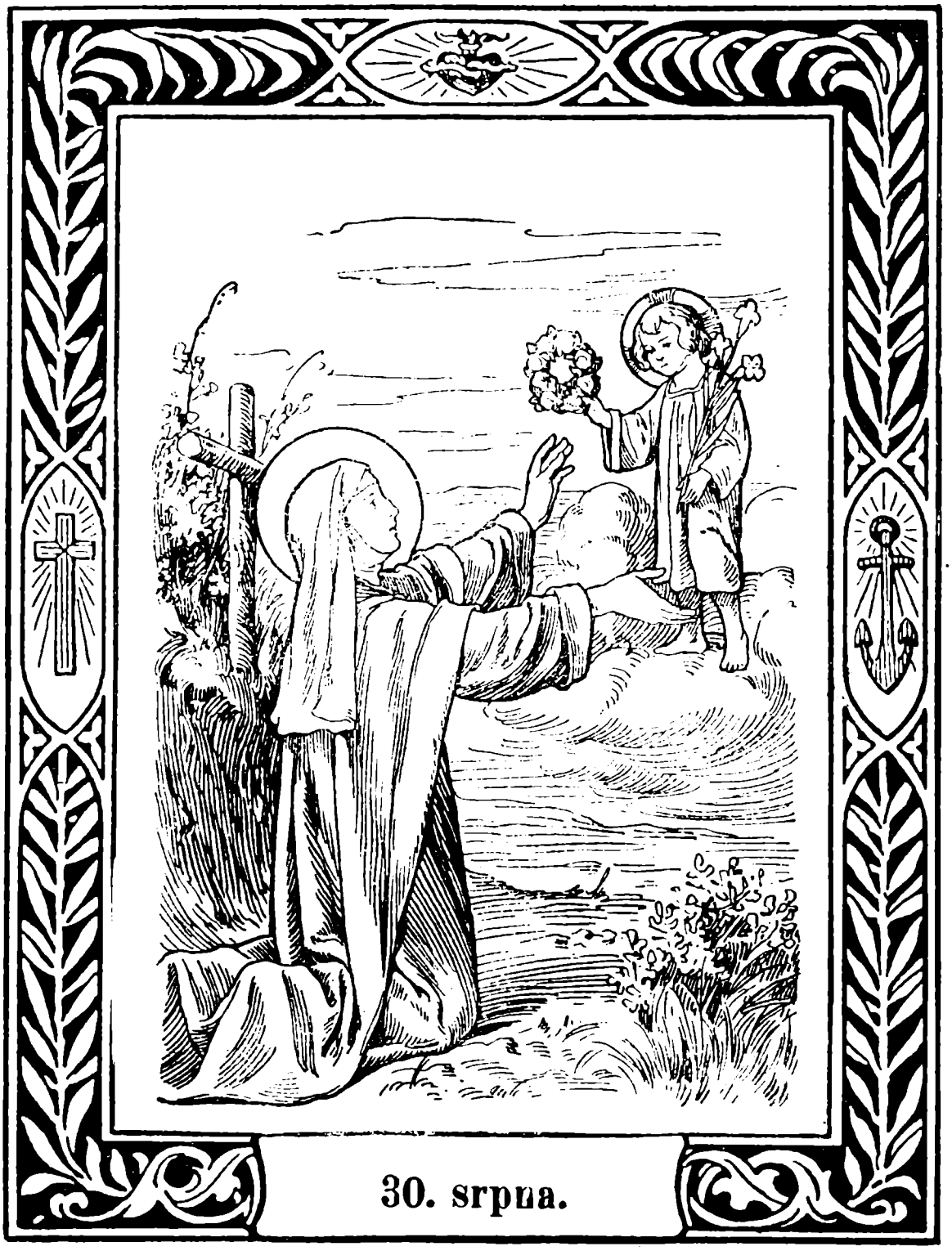
pak milovala dřívější svou otrokyni jako vlastní sestru. S ní navštěvovala chudé a nemocné: její rukou rozdávala bohaté dary. Za císaře Hadriana I. byla Serapia zatčena, a poněvadž se zdráhala, jsouc „chrámem Ducha sv.," obětovati ve chrámě pohanském, byla nejprve v šanc vydána dvěma zhýralcům, proti nimž však ji anděl chránil. Potom měla býti ubita holemi, avšak biřicové, jsouce bitím zemdleni, ustávali, hole jejich se roztříštily a jedna tříska vlétla do oka soudci, že oslepl. Konečně byla Serapia sťata kolem r. 120. Sv. Sabiny bylo sice, poněvadž byla vznešenou Římankou a měla mocné přátely, ušetřeno, avšak hned roku následujícího byla od prefekta Elpidia jata, do Říma odvlečena, a poněvadž víru v Krista statečně vyznávala, byla rovněž sťata. Památka sv. mučednice Sabiny slaví se 29. srpna.

Poučení.

Kde katolické náboženství blahodárným vlivem svým působiti může, tam přestává otroctví, které lidi nedůstojným způsobem snižuje. Kéž by nikdo svého bližního za nižšího nepokládal, jím nepohrdal a neutlačoval! Kdyby jen ve společnosti lidské, v níž musí býti různé stavy, vyšší stavy i nižší křesťanským duchem byly prodchnuty, zmizely by všecky protivy mezi nimi: vyšší by byli láskyplní, soucitní, štědří; poddaní pak by byli poslušní a věrní.

Modlitba.

Ó dobrotivý Bože, jenž jsi svaté služebnici a mučednici Sabině, tak veliké lásky k bližnímu a stálosti v mučednictví propůjčiti ráčil: dej nám milosti, abychom bližního si vážili, jej milovali a všecka protivenství rádi snášeli. Amen.

30. srpna.

Sv. Růženy z Limy, panny.

Růžena (= růže) narodila se r. 1586 v Limě, hlavním městě v Peru v Americe a dostala na křtu sv. jméno Isabela. Nad kolébkou její viděla jednou matka spanilou růži, pročež nazvala dítko své Růženou. Byla rodičů svých svědomitě poslušna a podporovala je z toho, co si vydělala šitím; při práci se modlívala a rozjímala. Tělesné půvaby, jimiž oplývala, hleděla zničiti umrtvováním.

Ke sňatku nedala se donutiti ani trýzněním, raději obnovila slib panenství a oblékla se v roucho 3. řádu sv. Dominika. V koutě zahrady svých rodičů obývala domek a konala pro obrácení hříšníkův a pro chudé lidi nejpřísnější skutky kajicné. Na hlavě nosila věnec, který měl uvnitř plno trnových bodců; lůžko její bylo plno střepin, jehlic a trní. Utrpení Kristovo měla neustále před očima. Zlý duch ji těžce mučil; za to však ji těšila zjevení Ježíšova, Marie, anděla strážného a sv. Kateřiny sienské. Jako sv. František z Assisi byla milovnicí přírody a často zpívala se slavíkem jako o závod chvalozpěvy Stvořiteli. O sobě mluvila jen jako o ubohé hříšnici, jež nezaslouží dýchati vzduchu tohoto života. Její čistá duše odešla do nebe dne 26. srpna r. 1617. Od papeže Klementa IX. byla r. 1668 prohlášena za blahoslavenou a od Klementa X. (1671) za svatou. Tento papež určil 30. srpen dnem její pocty.

Poučení.

Sv. Růžena zvolala v nemoci: „Pane, Tvá svatá vůle se staň! Rozmnož mé bolesti, ale rozmnož zároveň Svou lásku ve mně!“

Modlitba církevní.

Mocný Bože, dárče všeho dobra, který jsi rosou nebeské milosti sv. Růženu obdařil a jejímu panenství a trpělivosti před obyvately Ameriky svítiti dal: propůjč nám, Svým sluhům, abychom následovali libé vůně jejích ctností a sami příjemnou vůní Kristu se státi zasloužili! Amen.

31. srpna.

Sv. Rajmunda Nonnáta, mnicha, kardinála.

Rajmund spatřil světlo světa r. 1204 v Portelu ve Španělích. Když uslyšel, že nemá matky (zemřela mu prý při porodu), zvolil si blahoslavenou Pannu za matku. Otec jeho byl sice rodu vznešeného, ale chudým. V Barceloně vstoupil Rajmund do řádu sv. Petra Nolaska, jehož účelem bylo vysvobozovati zajatce. Poněvadž jako mnich ve všech ctnostech, zvláště pak v lásce k bližnímu,

vynikal, poslal jej sv. Petr do Alžíru, aby vykoupil zajaté otroky křesťanské. Když Rajmund vydal všecky peníze, sám se vydal k mučení pro ty, o něž se nejvíce bál, že by odpadli od víry. Byl tedy od mohamedánů svázán a trýzněn. Spoluzajatce své těšil a vyučoval křesťany i mohamedány; mnohé (mezi nimi dva z urozeného stavu) pokřtil. Tím však si způsobil nové útrapy. Jen za vysokou cenu výkupnou byl mu život ponechán; ještě však byl šatů zbaven, a na všech rozích ulic bičován. Na náměstí byly mu pysky žhavým železem probodeny a na nich připevněn zámek, který jen v době, kdy měl jísti, býval odemykán. Po 8 měsících přišla cena výkupná. Rajmund směl se tedy vrátiti ze zajetí. Papež Řehoř IX. jmenoval jej kardinálem a povolal do Říma, ale Rajmund cestou zemřel v Kordově u Barcelony 31. srpna r. 1240. Papež Alexander VI. ustanovil r. 1647, aby byl uctíván za svatého.

Poučení.

Sv. Rajmund byl pečliv o spásu nesmrtelných duší; nebo dle slov sv. Chrysostoma „jeden člověk je dražší než celý vesmír.“ Křesťane, pečuj i ty o duše svých bližních, a nemůžeš-li nic zvláštního činiti pro ně, dávej jim aspoň dobrý příklad a modli se za ně!

Modlitba církevní.

Ó Bože, který jsi Svému sv. vyznavači, Rajmundovi, když osvobozoval Tvé věřící z otroctví nevěrců, podivuhodnou pomoc skýtal: propůjč i nám na jeho přímluvu, abychom pout hříchů jsouce zbaveni, ochotně konali, co Tobě milo jest. Amen.

MĚSÍC ZÁŘÍ.

1. září.

Sv. Jiljí, opata.

Jiljí (Aegidius, frc. Gilles) byl synem vznešených rodičů v Athenách v Řecku. Byl dobře ve vědách vyučen a vynikal zvláštní láskou k chudým; po smrti rodičů prodal veškeren statek a rozdal vše chudým. Pohrdal i vážností, kterou k němu všichni měli, a proto opustil vlast, a žil ve Francii jako poustevník. Obyvatelé tamější nedali mu po-

koje nikdy, přicházejíce ho žádat o radu neb útěchu, pročež se vzdálil do jeskyně při řece Rhoně. Kořínky, zelenina a voda byly jeho potravou. Bůh poslal k němu laň, aby se živil jejím mlékem. Světec prožil tam několik let v modlitbě, rozjímání a kajícných cvičeních. Ale gotský kníže Wemba střelil jednou na honě po lani sv. poustevníka, a když tato dala se na útěk do jeskyně, šel za ní a tak ho našel. Wemba chtěl ho vzíti na svůj dvůr, ale Jiljí se zdráhal. Vystavěl tedy na místě poustevny klášter, jemuž dal Jiljí, první opat, řeholi sv. Benedikta a mnichům svým ve všech ctnostech byl příkladem. Skonal kolem r. 725. Sv. Jiljí je ze 14. sv. pomocníkův, a věřící jej vzývají o pomoc k hodnému přijetí sv. pokání; také ho manželé prosívají za požehnání. U nás byl sv. Jiljí hojně ctěn.

Na Starém městě pražském se činí již r. 1238 zmínka o kollegiátní kapitole s kostelem sv. Jiljí, dnes s klášterem dominikánským.

Poučení.

Sv. Jiljí chtěl zůstati z pokory neznámým světu a pečovati o to, aby sebe vždy lépe poznával. Usiluj i ty, křesťane, poznati sebe; nebo tak dí sv. Kliment alexandrinský: „Nejkrásnější a nejužitečnější všech vědomostí je znalost sebe. Kdo sám sebe poznává, poznává i Boha.“

Modlitba ke 14. sv. pomocníkům.

Všemohoucí, věčný Bože, který jsi ozdobil 14 sv. pomocníků před ostatními všemi přednostmi tak, že všichni, kdož v nějaké nouzi o jejich pomoc prosí, podle Tvého slibu spasné účinky jejich přímluvy pociťují: odpusť nám naše hříchy a zbav nás všeho neštěstí! Amen.

2. září.

Sv. Volfsindy, panny a mučednice.

Volfsinda (= rychlá pomocnice) byla urozenou dámou na zámku Vartu u Rajsbachu v dolních Bavořích, ale žila zbožně a mravně. Zámek byl jednou nepřátelským vojskem obsazen. Vůdce často vídal pannu a stal se jí nebezpečným, ale ona prohlédnuvši opatrně nečisté jeho úmysly, dala se na útěk. Vojevůdce užil lsti. Předstíral totiž, že jest odvolán a také vskutku odešel;

světice pak, uslyševši to, vrátila se domů. Avšak zlý vůdce onen opět po nějaké době se vrátil, obklíčil znovu zámek a zajal dívku. Poněvadž pak ctnosti její nebylo lze přemoci, rozzlobil se, svázal ji a přivázal koni na ohon, aby ji dotáhl do Rajsbachu. Tam však Volfsinda umřela. Na mučednickém místě vytryskl pramen. Nad tímto pramenem byla r. 1822 vystavěna krásná kaple, již zdobí mnohé obrazy, vydávající svědectví o zázracích, které se zde staly. Svatá panna a mučednice, Volfsinda, je zvláštní patronkou Rajsbachu a celého údolí vilsského. Byla rodem dcerou vznešeného Ostrogota, a za doby ostrogotského krále Dětřicha Bernského kolem r. 525 byla mučena. Za 30tileté války byly svaté její ostatky skryty, aniž se dosud našly. Dnem její pocty jest 2. září.

Poučení.

Sv. Jeronym napomíná: „Hlas Páně bojovníky vybízí, aby bojovali za cenu čistoty, jako by chtěl říci: Kdo bojovati můžeš, bojuj, vítěziž a triumfuj!“

Modlitba.

Ó Bože, dej všem, jejichž ctnost v nebezpečí je, na prosbu Své svaté panny a mučednice Volfsindy milostivě, aby žádostem smyslným odolali a Tvou pomocí zachráněni byli! Amen.

3. září.

Sv. Serapie, panny a mučednice.

Serapia (= hořící) narodila se v Antiochii a křesťansky byla vychována. Přišla jako otrokyně do domu vznešené paní, Sabiny jménem, do Říma. Její pokora a pracovitost a její poslušnost tak dojaly pohanskou její paní, že se od ní dala učiti ve sv. náboženství a konečně byla pokřtěna. Od té doby byla Serapia ctěna a milována jako sestra Sabinina. Když byla jednou

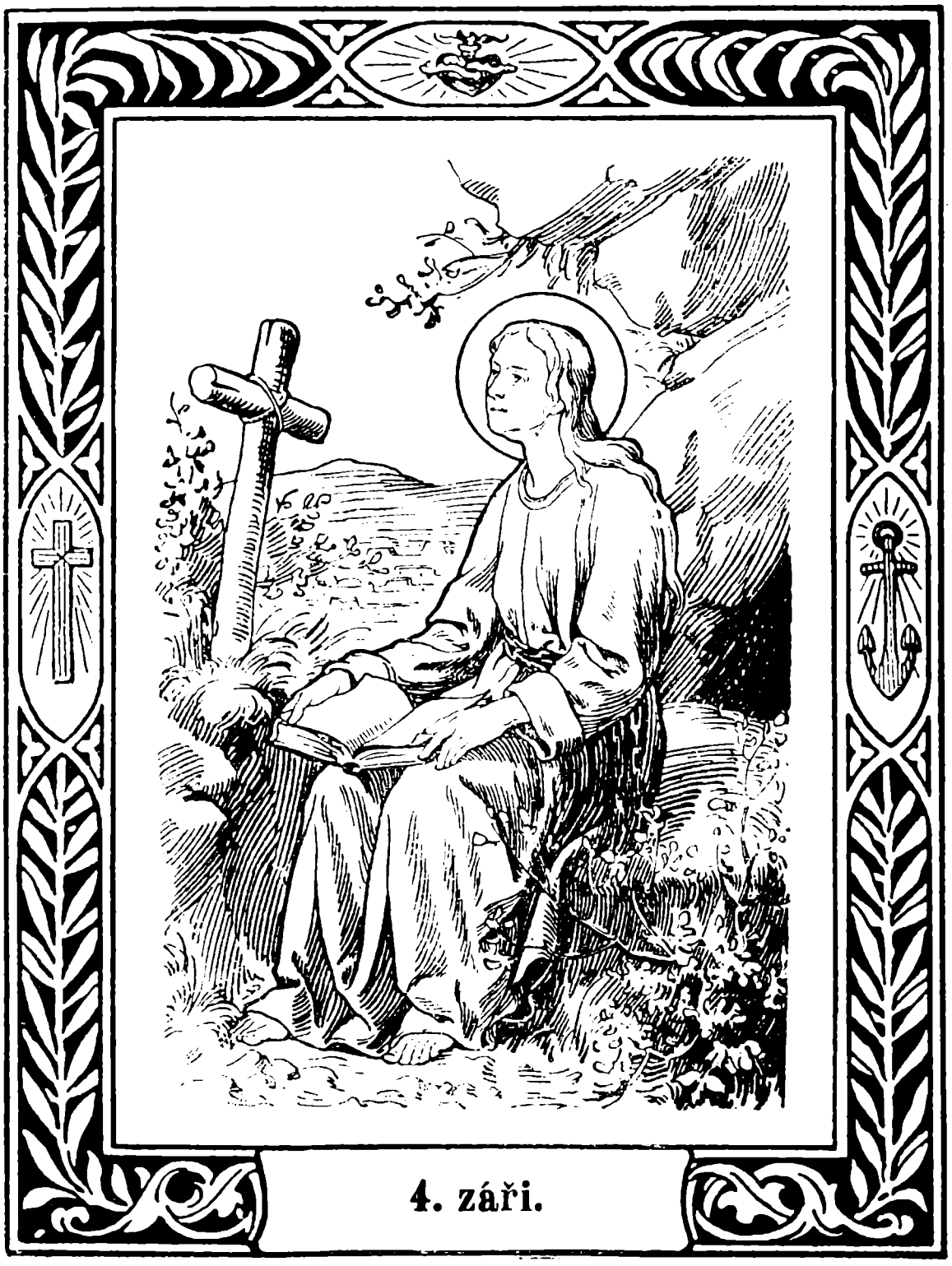
zajata a před soud předvedena, tak obratně ji Sabina obhájila, že byla od soudu propuštěna. Brzo však byla opět zajata; ale prosila paní své, aby s ní k soudu nechodila. Byla tedy dvěma zhýralým prostopášníkům vydána, které však anděl k zemi porazil, aby jí neuškodili. Soudce ji proto měl za kouzelnici. Ale ona odvětila: „Křesťané jsou daleci kouzelnictví; stojí však pod záštitou Boha Všemocného, který ty k zemi poráží, již se neostýchají znesvěcovati chrámu Božího!“ Na požádání soudcovo modlila se sv. Serapia a oni dva svůdcové její nabyli opět života. Nicméně byla sv. panna svlečena a hořícími pochodněmi na těle pálena a když pochodně uhasly byla zbavena hrdla 3. září r. 120.

Poučení.

Mužně pravila sv. Serapia k soudci: „Jsem křesťankou a ctím svého Boha, jako jediné pravého Boha křesťanského. Tomuto jediné obětuji a ne tvým nepravým bohům. Neobětuji však ani volů, ani telat, ale sebe samu, své tělo, svou duši, svůj život. Chrámem Božím jest mé tělo i duše má. V tomto chrámě On bydlí; neboť jsem Bohu zaslíbila panenský svůj život. Čisté tělo a čistá duše jsou chrámem Božím!“

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, který milosti Své nikomu neodpíráš a i prostým přednost dáváš před urozenými tohoto světa, dej nám na přímluvu svaté panny a mučednice Serapie, abychom pokorně o sobě smýšleli, Tobě věrně sloužili a tělo své jakožto Tvůj chrám v čistotě zachovávali. Amen.

4. září.

Sv. Rosalie, panny a poustevnice.

Rosalia (= růžová) byla dcerou knížete Sinibalda, potomka císaře Karla Velikého, a narodila se v Palermě na Sicilii. Z lásky ke Kristu odřekla se, čtrnáctiletou jsouc pannou, vezdejšího světa a uchýlila se do jeskyně, kde trávila nebeský život. Později zvolila si jinou jeskyni za svůj příbytek, a na hoře Pelegrino, odkud mohla viděti své rodné město, aby se tak více ještě v

zapírání cvičiti mohla. Zjevili se jí jednou zlí duchové, chtějíce ji zastrašiti a ošklivost v ni vzbuditi k poustevnickému, strohému životu. Ale zbožná poustevnice odpudila je od sebe tím, že Boha za přispění žádala, železným řetězem tělo své obepjala, mnoho nocí probděla aneb na holé zemi prospala. Lidí zcela jsouc vzdálena, těšila se jen s Bohem. Asi 18 let žila takový život a zemřela 4. září r. 1160. R. 1624. bylo její svaté tělo nalezeno; rovněž i spis byl v první jeskyni, již obývala, nalezen, který obsahuje stručný její životopis. Svaté ostatky její byly převezeny do Palerma, čímž ihned přestal mor, který ve městě tom právě zuřil. Na přímluvu její učinil Bůh mnohé zázraky, které dokazují její svatost. Město Palermo vyvolilo si sv. Rosalii za svou patronku.

Poučení.

Rosalia myslila jen vždy, jak by nebe dobyla. Podobna má býti i snaha tvá, křesťane! Uvaž slova sv. Bernarda: „Třesu se, pomním-li, že musím umříti, protože nevím, kdo si mne vezme na druhém světě!“

Modlitba církevní.

Ó Bože, Jenž jsi svatou pannu Rosalii od knížecích radovánek světských do samotv horské odvolal: popřej milostivě, abychom pro její zásluhy a přímluvy od půvabů tohoto světa k nebeským radostem se odvrátili a od přísného hněvu Tvého milostivě osvobozeni byli! Amen.

5. září.

Sv. Vavřince Justiniana, patriarchy.

Vavřinec pocházel ze vznešené šlechty v Benátkách, kde se narodil r. 1381. Vstoupil do řádu kanovníků dle zvláštních pravidel žijících, a brzo se vyznamenal všemi ctnostmi, zvláště chudobou, pokorou, vlídností a trpělivostí. Stal se představeným svého kláštera a později generálem svého řádu. Bůh jej ozdobil dary: zázraky činiti, prorokovati a býti u vytržení v modlitbách. R. 1433

jmenoval jej Eugen IV. biskupem benátským a r. 1451 prvním patriarchou benátským. I jako biskup žil Vavřinec tak jednoduše, jako dříve v kláštеře a působil mnoho dobrého svojí velikou láskou k chudině. Sepsal též duchaplné spisy. Jeho snaha, pracovati pro čest a slávu Boží vzbudila mu mnoho nepřátel, jejichž však úštěpky a posměch trpělivě snášel. Vřelou svou modlitbou vytrhl často rodné město své z velikého nebezpečí. V poslední jeho nemoci přinášeli mu přátelé měkké lože, kteréž on zamítl slovy: „Můj Pán a Spasitel zemřel na tvrdém dřevě kříže; jak bych mohl já, bídný hříšník, na měkkém loži umírati?“ Dne 8. ledna vypustil sv. Vavřinec bohumilou duši svou. Papež Klement VII. prohlásil jej r. 1524 za blahoslaveného, a Alexander VIII. r. 1690 prohlásil jej za světce. Papež Innocenc XII. určil den 5. září dnem jeho úcty.

Pravidla sv. Vavřince.

„Pravá věda má dva díly: jeden jest věděti, že Bůh je všecko, a druhý, že člověk není nic. — Kdo chce čistotu svou zachovati, ale život ve smyslných radostech tráví, podobá se člověku, který, chtěje uhasiti oheň, pilně doň dříví přikládá. — Služebník Boží má se chrániti nejen těžkých, nýbrž i lehkých hříchů ze strachu, že by mohla vychladnouti láska.“

Modlitba.

Ó Bože, který jsi v srdci Svého svatého sluhy a patriarchy Vavřince velikou lásku k Tobě a k jeho bližním roznítil a jemu do srdce nejvznešenější ctnosti vštípil: prosíme Tě, račiž i naše srdce rozohniti Svou božskou láskou, abychom Ti v pravdě sloužili a mnohými dobrými skutky zásluhy si získajíce, do slávy Tvé jednou vešli! Amen.

6. září.

Sv. Magna, opata.

Magnus (= veliký), narozený v Alemanii léta 582, byl žákem sv. Havla. Sv. Havel jej vybídl, aby putoval ke hrobu sv. Kolumbana. Magnus vrátiv se šťastně, přinesl odtamtud hůl světcovu. Když sv. Havel r. 625 zemřel, stal se Magnus jeho nástupcem a druhým opatem kláštera svatohavelského. Nepřátelé přepadli jednou klášter, oloupili ho a zpustošili, zranivše i sv. Magna.

Klášter byl opět obnoven. Zbožný kněz Toso z Algavy pohnul sv. Magna, že s ním šel do jeho vlasti a tam podobné kláštery založil, vydav se na cestu s přítelem Theodorem. Na cestě bylo mu bojovati s hady a draky, které mu v cestu posýlali zlí duchové. Jiní praví, že bojoval se skutečnými draky a hady, které prý navždy ze země Algavské vypudil. Založil slavné opatství ve Fysenu, kde až do smrti pracoval neunavně o rozšíření sv. evangelia a vůbec o vzdělání lidstva. Objevil také pomocí medvěda, jemuž poručil vytrhati kořeny jedné jedle, železné doly. Ve městech Kemptenu, Valtenhofenu, Durachu a jinde založil duchovní správy a proto právem se zove apoštolem algavským. Zemřel 6. září r. 655. Bývá uctíván jak ochrance dobytka a jako patron proti škodlivým a dravým zvířatům.

Poučení.

Sv. Magnus důvěřoval v Boha a tak zvítězil v boji proti zlému nepříteli: „Nezapomeň nikdy," praví sv. Augustin, „důvěřovati v Krista; a kdyby i noha tvá kolísala, kdyby ochabovala, kdybys i nevítězil, když bys i klesati začal, volej: Pane, hynu, zachraň mne! Pak nezahyneš."

Modlitba.

Ó Bože, který jsi svému svatému služebníkovi a opatovi Magnovi mocné pomoci poskytoval, stůj při nás, abychom v boji proti nepřátelům spasení našeho zvítězili a duši svou zachránili! Amen.

7. září.

Sv. Reginy, panny a mučednice.

Regina (Rynka = královna) z Alesie v Burgundsku (ve Francii) byla po brzké smrti matčině od svého bohatého otce, pohana, odevzdána pod ochranu pěstounce na venkově. Pěstounka byla horlivou křesťankou; dala tedy svou svěřenku pokřtiti a vychovala ji podle křesťanského náboženství. Jako kvetoucí panna vrátila se Regina do otcovského domu. Její zbožné a cudné chování

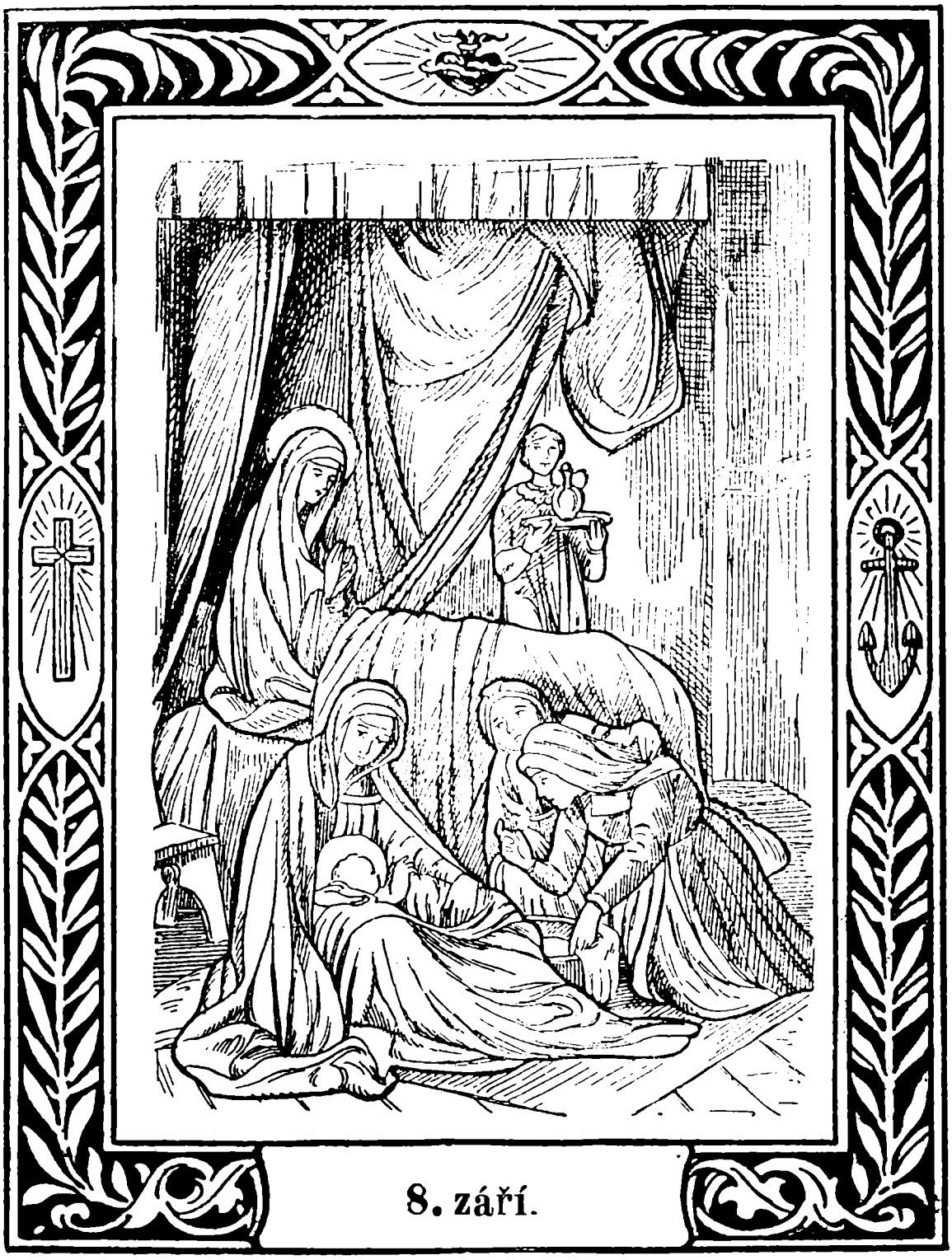
vzbudilo v otci domněnku, že jest křesťankou, k čemuž ona, byvši otázána, beze strachu se přiznala. Pln hněvu zvolal její otec; „Buď se musíš křesťanství odříci, anebo opusť můj dům!“ Smutně, ale odhodlaně odebrala se Regina k bývalé pěstounce své a žila s ní několik let v osamělé krajině, kde pásla ovce uvažujíc o Ježíši, dobrém pastýři. Tu přišel místodržitel Olybrius do onoho kraje, spatřiv pak sličnou pannu, ptal se jí na rodiče její a konečně nabídl jí ruku. Avšak Regina odvětila, že má ženicha svého, totiž Ježíše Krista, od Něhož jí nic nemůže vzdáliti. Veškery sliby byly marny. Proto byla odvedena do žaláře. Otec vynaložil všechno, aby jen odpor její zlomil, a krutě ji mučil — ale nadarmo. Neohrožená panna byla tedy zavřena do železné úzké klece, pověšené na zdi strašného žaláře: a dostávala jen tolik chleba a vody, co stačilo na zachování života. Když pak neustále odporovala, byla krutě sbičována, opět do žaláře uvržena tam rozmanitým zpusobem mučena a na konec hrdla zbavena 7. září r. 251.

Poučení.

Sv. Regina zřekla se všech světských radovánek a rozkoší z lásky pro spásu duše své. Křesťane, pamatuj ustavičně na spásu duše; neboť sv. Maxim dí: „Pravá péče o duši jest posledním účelem víry!“

Modlitba církevní.

Popřej nám, ó všemohoucí Bože, abychom ze zásluh Tvé sv. panny a mučednice se radovali a její přímluvou pomoci došli! Amen.

8. září.

Narození Panny Marie.

V Nazaretě na konci prvního století před Kristem bydlil Jáchym a Anna, zbožní manželé, které si vyvolil Bůh za rodiče blahoslavené Panny Marie. Oba pocházeli z rodu Davidova. Vedlo se jim dobře. Jediné, co je trápilo, bylo, že neměli dítek. Vroucně se modlili k Pánu Bohu, aby je vyslyšel. Jáchym se odebral do Jerusalema, aby přinesl prosebnou oběť. Ale byl knězem zapuzen. Hněvivě se na

Jáchyma přede všemi kněz osopil, jak se opovažuje přistoupiti k oltáři Hospodinovu, či zapomněl, že Bůh zlořečí každému Israelitovi, který nemá dítek? A vyhnal ho z chrámu. Těžce zkoušený Jáchym zaplakal. Odešel ke svému stádu bolestně dojat hluboko do hor, aby se s nikým ani nesetkal. Zdálo se mu, že jest opuštěn ode všech. A hle anděl mu oznámil radostnou novinu, že stane se otcem. Předpověď se vyplnila, jeho dlouholeté modlitby byly vyslyšeny. Nadešel den, kdy sv. Anna porodila dcerušku. Dáno ji jméno — Maria (= Bohumila).

Když bylo dítěti osmdesát dní, vydala se sv. Anna na dalekou cestu do Jerusaléma, aby se v chrámě představila a poděkovala Bohu za veliké dobrodiní, které jí prokázal. Koncem třetího roku měli se Jáchym a sv. Anna odloučiti od svého dítěte a jak slíbili, obětovati Marii chrámu. Malá Maria zaplesala, že jako čistá holubička smí zaletěti k oltáři božímu.

Poučení.

Narození tvoje, panenská Bohorodičko, radost světu zvěstovalo. Přistupme i my ke kolébce, v níž dřímá sv. dítě Mirjam — Maria — budoucí matka Spasitelova a Královna nebes! S vroucí modlitbou na rtech se modleme: Zdrávas Maria, milostiplna...

Modlitba.

Služebníkům svým, prosíme, Pane, daru nebeské milosti uděl, aby těm, jimž porod bl. Panny stal se počátkem spásy, památná slavnost jejího Narození přinesla rozmnožení pokoje. Amen.

9. září.

Sv. Petra Klavera, misionáře.

Petr Klaver narodil se ve Verdu ve Španělích r. 1581. Rodiče byli z vysoké šlechty, byli zbožni, ale statky vezdejšími neoplývali. Petr vstoupil do řádu Ježíšova a vešel ve přátelství s bratrem laikem Alfonsem Rodriguezem, který mu předpověděl budoucí povolání. Poslušen jsa rozkazu představených i svého srdce, plul Petr do Ameriky, aby se tam stal vším ubohým

a opuštěným otrokům, černochům. Dostudovav a obdržev svěcení kněžské, začal v Nové Karthagině misionářské dílo své, jemuž se věnoval 40 let. Sám udal, že obrátil a pokřtil na 300.000 lidí. Stejnou péči měl o katolické křesťany i mohamedány; ale černoši měli v jeho srdci místo první. Obrátil je na křesťanství, hleděl osud jejich všemožně zmírniti, poučoval je pomalu o sv. víře, křtil je a vůbec pečoval o jejich časné i věčné potřeby. Při tom jevil neobyčejnou stálost a neopomenul dbáti i vlastního ušlechtění. V každé ctnosti se stkvěl a slovo své vždy dotvrzoval dobrým příkladem svého života. Bůh potvrdil už za jeho živobytí svatost jeho mnohými zázraky. Petr posluhoval i nemocným v době moru, byl sám morovou ranou zachvácen, pak ač z ní vyvázl, postonával přece 4 léta, až zemřel 8. září r. 1654 ve stáří 69 let. Papež Pius IX. prohlásil jej r. 1850 za blahoslaveného, a Lev XIII. dne 15. ledna r. 1888 za svatého a den 9. září ustanovil dnem jeho pocty.

Pravidla sv. Petra:

„Snažme se Boha ve všech věcech hledati a ve všech věcech nalézti! Vše ku větší cti Boží činiti. — Ničeho nehledati na tomto světě, než co na něm hledal sám Ježíš Kristus, totiž: duše zachrániti, pracovati, trpěti a pro spasení své z lásky k Ježíši Kristu zemříti!“ Podporujme missijní dílo sv. Petra Klavera.

Modlitba církevní.

Bože, který jsi sv. Petra, aby ubohé otroky o svatém jméně Tvém poučil, podivuhodným zapíráním a zvláštní láskou sílil, dej nám na jeho přímluvu, abychom nehledali, co našeho jest, nýbrž co jest Ježíšovo, a abychom bližního svého v skutku a v pravdě milovali! Amen.

10. září.

Sv. Pulcherie, panny a císařovny.

Pulcheria (= Kráska), dcera řeckého císaře Arkadia cařihradského, narodila se roku 396. Když jí otec zemřel r. 409., byl dědic trůnu — Theodosius II. — teprve 8letý. Zbožná princezna byla r. 414, slíbivši dříve Bohu ustavičné panenství, za císařovnu zvolena pro své vynikající ctnosti, a měla s ministrem Anthinem podíl jak v poručenství svého bratra, tak i ve správě říš-

ské. Stavěla a zdobila chrámy i oltáře, zakládala nemocnice pro chudé a nemocné a dala zřizovati hřbitovy pro zemřelé poutníky a cizince. Pečovala též o dobrý mrav a blahobyt poddaných, jejichž lásku si úplně získala. R. 421 zasnoubil se Theodosius II. s Eudoxií a učinil ji spoluvládkyní. Musila tedy Pulcheria ustoupiti; šla do klášterní samoty, aby zapomněla na svět, a aby svět zapomněl na ni. Věnovala se četbě zbožných knih a náboženským cvičením. Avšak říše počala klesati. Proto ujala se světice po smrti bratrově r. 450 vlády říše, kterou řídila požehnanou rukou s Marcianem, svým manželem. Ve stavu manželském žila život panenský. Když pak ještě mnoho dobrého vykonala, když dobročinnost svou ke kostelům a chudým úplně uspokojila, když ustavičně o blaho sv. náboženství a o vyplnění bludů pečovala, odešla k věčnému odpočinku dne 10. září r. 453.

Poučení.

Chraň se, křesťanská duše, lakoty, a nezarmucuj se, cítíš-li se opovrženou. Poruč všechno jako sv. Pulcheria Bohu a důvěřuj v Jeho prozřetelnost, která tě nikdy neopustí, nýbrž takové místo a takové postavení ti určí, které jest k tvému spasení.

Modlitba církevní.

Ó Bože, kterýž jsi svatou pannu Pulcherii zvláštní ozdobou čistoty okrášlil a jí na ochranu Své Církve tak veliké lásky k víře propůjčil: dej nám, abychom na její přímluvu Tobě s čistou myslí věrni zůstali a Tvojí dobrotou od úkladů všech nepřátel osvobozeni byli. Amen.

11. září.

Bl. Jana Gabriela, mučedníka.

Jan Gabriel (Perboyre) narodil se r. 1802 v diecési Kahorské (Cahors) ve Francii. R. 1818 vstoupil do řádu Lazaristů, stal se knězem, profesorem semináře a konečně novicmistrem. Cestoval r. 1835 jako misionář do Číny, kam dávno toužil. Vstup do vnitra Číny byl těžký a nebezpečný. Za nového císaře Tao-Kuang-a vypuklo r. 1839 pronásledování křesťanů. Jan Gabriel se

sice ukryl, ale byl nevěrným katechumenem za 30 taelsů (300 kor.) zrazen, jat, řetězy spoután a na rozličná místa veden; byl 24krát vyslýchán a při tom vždy krutě trýzněn. Rozhodně se opřel vybídnutí, aby šlapal po kříži. Rozsudek byl teprv za 8 měsícův od krále potvrzen. Sami pohané divili se stálosti a neohroženosti blahoslaveného Jana Gabriela. Konečně byl veden na mučednickou smrt. Červený kabát byl s něho svlečen a on skoro kleče na trám pověšen a pomalu zardousen 11. září r. 1840. Bůh jej oslavil zázraky, a proto papež Lev XIII. jej 10. listopadu r. 1889 přijal do seznamu blahoslavenců.

Poučení.

Blahoslavený Jan Gabriel vzal si k srdci slovo sv. Augustina: „Můj božský mistře, uč mne milovati Tebe a následovati Tebe; neboť dokonalost jest napodobiti bytost, kterou ctíme.“

Modlitba církevní.

Ó Pane Ježíši Kriste, který jsi Svého blahoslaveného mučedníka Jana Gabriela nevinností života, apoštolskými pracemi a zvláštním podílem na Tvém kříži Číňanům podivuhodným učinil: prosíme Tebe, dej nám milosti, abychom jeho příkladu víry, lásky a trpělivosti následovali a tak i na jeho slávě jednou podíl měli! Amen.

12. září.

Sv. Kvidona, vyznavače.

Kvido (= vůdce) pocházel z chudých rodičů v Anderlechtu u Bruselu v Belgii. Chudobu snášel trpělivě. Jiným chudým pomáhal napomenutím, útěchou a almužnou, jak jen mohl. V kostele laekenském spozoroval farář zbožnost jeho a ustanovil jej kostelníkem. To byla proň největší radost; neboť tak mohl hodně často a dlouho u milého Ježíše prodlévati. Své služby v kostele ko

nal s vroucí zbožností, uctivostí a pečlivostí a stal se tak překrásným vzorem všech kostelníků. Avšak jeden bruselský kupec nabídl mu, aby do jeho služeb vstoupil a s ním malý obchod začal, aby mu tak dána byla lepší příležitost, chudým více rozdávati. Než hned první loď, na níž vezl s kupcem zboží, utonula, čímž Kvido poznal, že se musí vrátiti k dřívějšímu zaměstnání. Dříve však cestoval do Říma a Jerusaléma a navštívil po velikých útrapách a kajícných cvičeních svatá místa. Vrátiv se do Říma, našel několik poutníků ze své otčiny, jimž se nabídl za průvodčího svatou zemí. Ti při návratu zemřeli nakažlivou nemocí, v níž je Kvido ošetřoval. Proto se musil sám vrátiti do Anderlechtu, kde až do smrti horlivě zastával službu kostelnickou. Svatý Kvido zemřel 12. září r. 1012.

Poučení.

Chudí mají uvažovati o slovech sv. Kvidona, kterými často své rodiče těšil: „Žijeme sice chudý život; ale jednou obdržíme veliké dobro od Krista, který ve Své chudobě a potupě nás ujišťoval: „Blahoslaveni chudí duchem; neboť jejich jest království nebeské.“ Kéž by všichni kostelníci podle příkladu tohoto svatého muže ctihodně a horlivě plnili své povinnosti a uvážili, že zastávají na zemi místo andělů!

Modlitba.

Propůjč všem, ó Pane, kdož ve Tvých chrámech služby konají, milosti, aby pamětlivi byli Tvé svaté přítomnosti a ve své andělské službě ničeho nezanedbávali! **Amen.**

12. září.

Sv. Amáta, biskupa.

Amátus (= Miloň) žil od mládí v bázni Boží a vstoupil do kláštera sv. Mořice ve Valiském kantonu švýcarském; stal se i opatem kláštera a r. 690 biskupem v Sedunu. Tak byla postavena svíce na svícen. Žilť Amát zcela pro svůj úřad, krásným příkladem předcházel, kázal horlivě slovo Boží, byl ochráncem nevinných, pronásledovaných a chudých. Ale jen pět let mohl tak blahodárně

působiti. Neboť francouzský král Theodorich III. byl zcela ovládán bezbožným mužem, Ebroinem, který pronásledoval sv. Amáta a očernil jej u krále ze špatných věcí. Král popřál sluchu podvodníkovi. Sv. biskup nemohl se ospravedlniti; neboť obžaloby nebylo mu umožněno dokázati. Král zavřel světce do kláštera Sv. Fursy v Peróně (Peronne), kde byl sv. Ultán opatem. Později stal se Amátus opatem kláštera v Brejlu (Breuil). Bůh pomáhal práci jeho Svým sv. požehnáním tak, že klášter dožil se největšího rozkvětu. Světec uzavřel se v něm v cele u kostela vystavěné, odkud nevycházel, leč v neděli, aby hlásal lidu slovo Boží. Zemřel 13. září r. 690.

Poučení.

Sv. Amátus hleděl se vždy více poznati; neboť v poznání sebe záleží pokrok ve ctnosti. Ctihodný kardinál Hugo udává šest stupňů, po nichž lze dojíti úplného sebepoznání: „1. pohrdání sebou samým; 2. změna převráceného způsobu života; 3. uvažování o vlastní nicotě a převrácenosti; 4. znalost vždy lepší jak svých hříchů, tak božských dobrodiní; 5. pečlivé všímání si výčitek svědomí; 6. častější úvaha o svých přirozených nedokonalostech a nedostatcích.“

Modlitba.

Ó Bože, dej nám na přímluvu Svého sv. opata a biskupa Amáta pomoci Své milosti, abychom vždy více velikost Tvé vznešenosti a nicotu své lidské bytosti uznávali, před Tebou v pokoře živi byli a konečně velikého povýšení v nebesích došli, které jsi přislíbil všem pokorným. Amen.

14. září.

Sv. Notburgy, panny a služky.

Notburga (= v nouzi chránící) nar. v Rotenbergu v Tyrolích r. 1268. Na zámku Rotenburgu vstoupila kolem r. 1285 do služby. Jak jen mohla a směla, činila dobře, dávajíc chudým s dovolením pánů zbytky od oběda. Ale nová její paní byla lakomá a poručila, aby zbytky jídla se krmil dobytek. Notburga tedy rozdávala aspoň to, co z vlastní stravy ušetřila. Nicméně byla Notburga

propuštěna a vstoupila v Ebenu do služby k rolníkovi. Vymínila si, aby mohla ve svatvečer nedělí a svátků choditi na nešpory. Legenda vypravuje, že jednou však pracovati musila i v této době. Světice hodila do vzduchu srp, a hle zůstal trčeti ve vzduchu. Jak u sedláka, kde sloužila, požehnání Boží blahodárně se jevilo, tak na zámku vedlo se hůř a hůře. Když však Notburga paní zámku v nemoci ošetřovala a ji šťastnou hodinku smrti vyprosila, byla znovu tam do služby přijata. Zemřela, přijavši sv. svátosti 14. září 1313. Svaté tělo její bylo pochováno v kapli sv. Ruperta v Ebenu. Hrob její byl slavný zázraky. Mnozí poutníci vyprosili si u něho, zvláště v morové ráně a v moru dobytčím pomoci od Boha. V Ebenu byl vystavěn nový krásný kostel a tělo sv. Notburgy leží v krásné rakvi od r. 1738 na hlavním oltáři. Papež Pius IX. potvrdil r. 1862 její úctu.

Poučení.

Sv. Notburga je vznešeným příkladem všem služkám. Varovala se i nejmenších hříchů. Sv. Augustin napomíná: „Velikých hříchů jsi se chránil; ale co činíš, abys i lehkých se chránil? Nebojíš se jich? Veliké břímě jsi od sebe odvrhl; hleď, abys nebyl pískem zasypán!“

Modlitba církevní.

Ó Pane, vztáhni na Své věrné pravici nebeské pomoci, aby pro zásluhy a po příkladu sv. panny Notburgy Tebe celým srdcem hledali a co slušného od Tebe žádají, přijali. Amen.

15. září.

Sv. Nikomeda, kněze a mučedníka.

Sotva dosedl císař Domician r. 81 na trůn, počal pronásledovati křesťany. Mezi prvními vyznavači Kristovými byli jeho strýc Flavius Klemens a choť jeho Domitilla. Mnozí věřící podstoupili smrť mučednickou. Sv. kněz Nikomedes (= vítězný myslitel), žák sv. Petra, navštívil v Římě vyznavače Kristovy v žalářích, sílil je ve víře a prokazoval jim jak tělesná tak i duševní dobro-

diní. Když pochovával tělo sv. Felikuly, byl biřici zajat. Soudce rozkázal mu, aby obětoval bohům, ale on pravil, že jen pravému Bohu obětuje, jemu že sluší jediné oběti přinášeti, a že by nikdy obětmi modlářskými duše své neposkvrnil. Vrahové tedy jej olověnými holemi tak dlouho bili, až vypustil ducha (15. září kolem r. 90). —

Dnes připomínáme si též slavnost Sedmibolestné Panny Marie. Jaké neskonalé víry bylo třeba, aby pokorné srdce Mariino trpělivě neslo nesmírné hoře a bolest. Nikdo nevytrpěl tolik, jako Panna Maria, zvláště při proroctví Simeonově, při útěku do Egypta, při ztrátě Ježíše v Jerusalémě, při setkání s Božským Synem svým nesoucím kříž, při snímání jeho s kříže a při jeho pohřbu. — Ve svých bolestech k ní se důvěrně utíkejme!

Poučení.

Velmi mnoho poctivých duší musilo křížem a útrapami, ano největšími bolestmi, do království Božího vejíti, jako sv. Nikomedes. —

Když zestárlý Tobiáš cítil, že se blíží konec jeho života, uložil synu svému úctu a péči o matku, řka: Měj v uctivosti matku svou po všecky dny života jejího, pamatuj, jaká a jak veliká nebezpečenství trpěla pro tebe! To platí i o naší matce, P. Marii, pro její účast na díle vykoupení!

Modlitba církevní.

Ó Bože, stůj při lidu Svém, aby v důvěře ve stkvělé zásluhy Tvého svatého mučedníka Nikomeda a jeho přímluvami ovoce Tvé dobroty došel. Amen.

16. září.

Sv. Ludmily, mučednice, kněžny české.

Sv. Ludmila se narodila na hradě Pšově (Mělník). Byla manželkou knížete českého Bořivoje. Když je sv. Method, ve sv. křesťanské víře vyučil, dali se od něho pokřtíti r. 874. Sv. Ludmila, jsouc upřímnou a rozhodnou katoličkou byla pro svůj ctnostný život od lidu velice milována. Pro velikou štědrost a lásku k chudině nazývána „matkou chudých.“ Měla tři syny. Když Bořivoj a prvoro-

zený syn Spytihněv umřel, vládl druhý syn Vratislav, jenž pojal za manželku povahou prudkou Drahomíru, — a měl dva syny: Václava a Boleslava. Umíraje předčasnou smrtí, doporučil Vratislav syna svého Václava zbožné matce své a jeho babičce Ludmile na vychovanou. Drahomíra však na ni žárlila a si umínila, tchýni svou se světa sprovoditi. Svatá Ludmila uchýlila se na svůj hrad Tetín, rozdala, co měla chudým, posilnila se nejsvětější Svátostí oltářní a když se k ní v noci ukrutní sluhové Drahomířini vloupali, prosila je o stětí mečem, aby krví mohla si vykoupiti palmu mučednictví, ale byla udušena svým závojem r. 921. Tělo svaté mučednice po několika letech neporušené vnuk její, pozdější kníže, sv. Václav, do Prahy přenesl a slavně pochoval ve chrámě sv. Jiří na hradě pražském.

Poučení.

Svatá Ludmila, patronka země české, pokládala za největší radost, Bohu a chudým lidem sloužiti. Podporujme i my chudé, jsouce pamětlivi slov Páně: „Cožkoli jste učinili jednomu z maličkých těchto, mně jste učinili.“ — Výchova dětí je nejtěžší povinností, jakou Bůh uložil rodičům, zvláště matce. Hle matko křesťanská, jaký krásný vzor máš ve vzorné vychovatelce sv. Václava, kněžně Ludmile!

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, Pane, abychom pro zásluhy sv. mučednice Ludmily Tobě se stali milými a jak ona ke cti a chvále Tvé dobrý boj bojujíc koruny nebeské došla, tak i my v dobrém až do konce setrvali. Pro Krista Pána našeho. Amen.

17. září.

Sv. Hildegardy, panny a abatyše.

Hildegarda (= přívětivá ochránkyně) nar. se r. 1098 v Beklhaimu v Prusku. Urození a zbožní rodičové její zasvětili jediné dítě milému Bohu a odevzdali je příbuzné své blahosl. Juttě v disibodenberkském klášteře benediktinek na výchovu. Hildegarda mívala už od třetího roku svého života zvláštní vidění a zjevení. Celý život bylo jí bojovati s nemocemi, jež s největší trpělivostí snášela.

Vstoupila sama do kláštera, stala se brzy vzorem všech ctností a proto byla zvolena abatyší. Svá zjevení napsala latinsky, poslušna jsouc rozkazu vyšších osob. Založila klášter na hoře sv. Ruperta u Bingen, kam se přestěhovala s ostatními pannami. Bůh vyvolil ji k zvláštnímu povolání. Jako sv. Bernard byla světlem svého věku. Bůh oznamoval skrze ni Své úradky světu. Její mimořádná vidění ostře se dotýkala současného života církevního a státního. Své svěřenky učila zbožná abatyše pravé dokonalosti, měla nad nimi přísnou kázeň, ač zároveň všem byla milou matkou. Obdržela též od Boha dar, znáti tajemství srdcí lidských a moc divy činiti; konala několik cest; už za živa za svatou byla ctěna. Bůh povolal věrnou služebnici k Sobě 17. září r. 1179.

Pravidla sv. Hildegardy.

„Tělo jest oblekem duše, která v něm živý hlas má; a proto se sluší, aby tělo s duší hlasem Boha velebilo. — Jako slunce, jež jest upevněno na obloze nebeské, vládne nad pozemským tvorstvem, a nic ho zatemniti nemůže: tak nebude moci žádný věřící, který srdce a mysl v Bohu zakotví, od Něho býti odtržen.“

Modlitba církevní.

Bože, který jsi ozdobil Svou sv. pannu Hildegardu nebeskými dary: prosíme Tě, abychom mohli její šlepěji a nauky následovati a z temnosti tohoto světa Tvého radostného světla dospěti. Amen.

18. září.

Sv. Richardy, císařovny.

Richarda (= bohatá silou) pocházela z urozeného stavu z Alsaska, měla výtečné dary duševní a byla velice zbožná. R. 862 zasnoubila se s německým císařem Karlem Tlustým, s nímž žila v panenském manželství. Výtečná kněžna tato založila r. 880 klášter Andlavský a darovala mu statky, zděděné po rodičích. S manželem cestovali do Říma a byli papežem Janem VIII. koru-

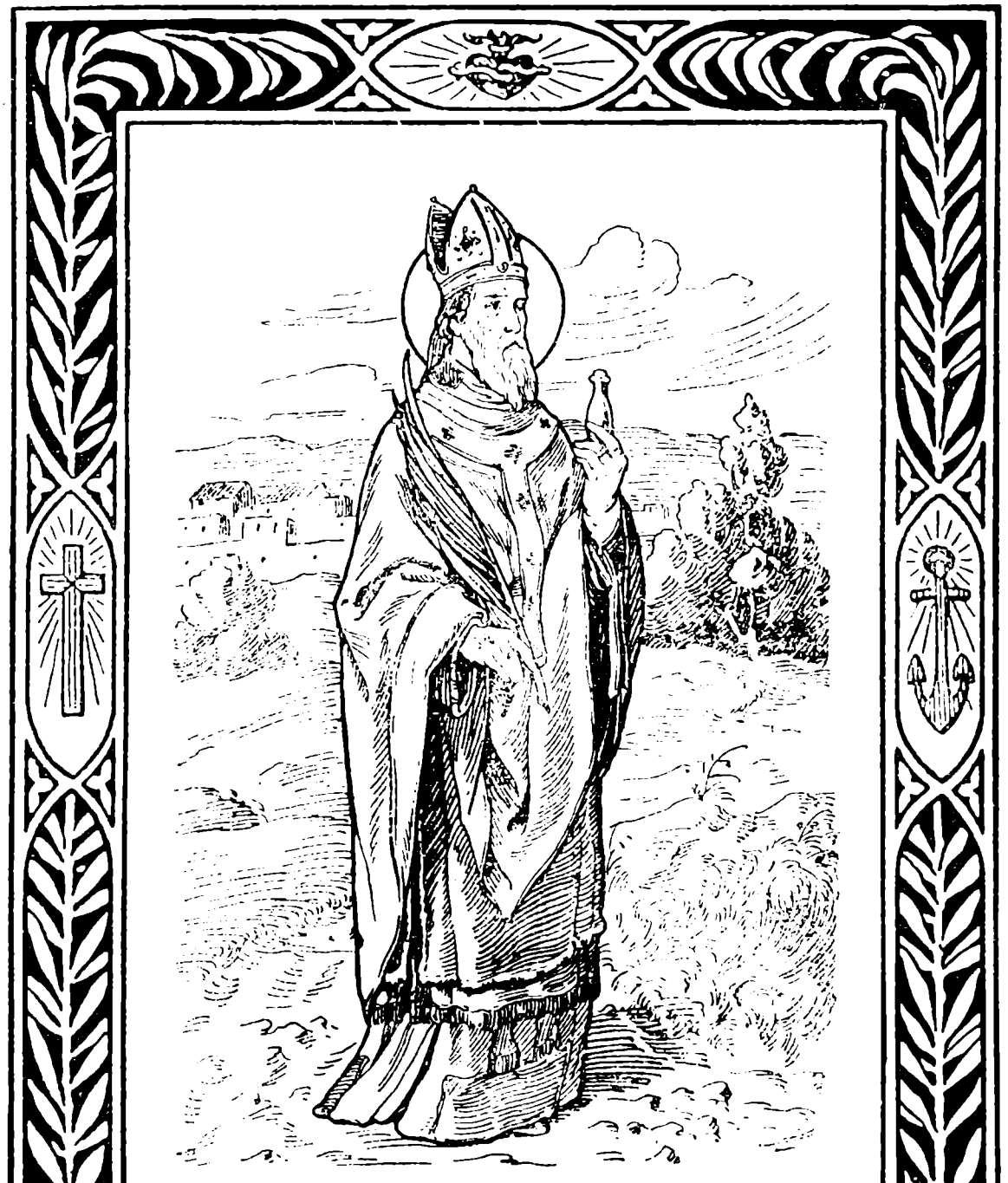
nováni. Až do r. 887 žili v nejkrásnější shodě; ale později věřil císař svůdcům, kteří podezřívali věrnost jeho choti. Byl duchem víc a více slabší a nesamostatný ve svém úsudku a zapudil šlechetnou paní, ač se tato podrobiti chtěla všem zkouškám nevinnosti a čistoty své. Císař byl ještě téhož roku pro svou neschopnost k vládě na říšském sněmě v Tiburu sesazen s trůnu. Richarda rozdala vše, co ještě měla, chudým a klášterům a uchýlila se do kláštera Andlavského, kde žila spáse své duše a úplně se oddala modlitbě. Bůh povolal její duši do nebe 18. září r. 893 a oslavil hrob její zázraky. R. 1049 bylo svaté tělo její svatým papežem Lvem IX. vyneseno z hrobu. Toto vynesení pokládáno zároveň za kanonisaci.

Poučení.

Sv. Richarda měla radost v udělování almužny. Sv. Tomáš z Vilanovy velebí almužnu: „Almužna očisťuje, almužna osvobozuje, almužna vykupuje, almužna chrání, almužna prosí (Boha), almužna dostává, almužna zdokonaluje, almužna zadost činí, almužna probouzí k životu, almužna zachraňuje.“

Modlitba církevní.

Bože, který jsi osvobodil sv. Richardu ode lží lidských a věčnou slávou ji korunoval: prosíme Tě, dej nám, abychom bližního podle jejího příkladu a na její přímluvu slovem i skutkem milovali, abychom došli také odměny života věčného. Amen.

19. září.

Sv. Januara, biskupa a mučedníka.

Januar, biskup beneventský v Italii, byl za císaře Diokleciana pro víru k místodržiteli Timotheovi do Noly přiveden. Byl vhozen do planoucích kamen, odkud však úplně bez pohromy vyšel. Pak byl krutě na skřipec natažen. Zatím byli i jáhen Festus a lektor Desiderius jati a se sv. biskupem před místodržitele do Puteoli udvedeni, kde přišli do téhož žaláře, v němž byli právě

jáhni Sosius Misenský a Prokulus, jakož i Eutyches a Akucius, kteří právě byli odsouzeni, aby zvěři byli předhozeni. Druhého dne byli všichni v divadle divoké zvěři předhozeni; zvířata však se krotce položila u nohou sv. Januara. Timotheus myslil, že provádějí kouzla; i rozkázal všem utnouti hlavu. Náhle však oslepl; než na vlastní jeho prosbu vrátil mu biskup zázračně zrak. Tím pohnuto 5000 pohanů, že přijali sv. víru. Avšak nevděčný místodržitel ze strachu před králem rozkázal přece všechny sv. vyznavače hrdla zbaviti r. 305. Ostatky sv. Januara dostaly se do Neapole. Stalo se tam mnoho zázraků: Neapol byla zbavena morové rány i výbuchů Vesuvu a. p. Proto jej učinilo město svým patronem. Nápadný zázrak jest tento: jakmile se sražená a v láhvi uzavřená krev sv. Januara k jeho hlavě postaví, počne téci, žene se nahoru a má podobu zcela čerstvé krve. Světec jest uctíván se svými šesti druhy v útrapách. Den 19. září jest jeho památce zasvěcen.

Poučení.

Sv. Januar chtěl raději pozemský oheň snésti, než do pekla býti uvržen, o pekle dí sv. Bernard: „V pekle jest zžíravý oheň, nesnesitelná zima, neumírající červ, nesnesitelný zápach, kladivo ustavičně tlukoucí, nesnesitelná tma, zahanbení hříšníkův a hrozný pohled ďáblů.“

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože, který jsi nám velebné a svaté radosti v dnešní den památky sv. mudčeníka a biskupa Januara propůjčiti ráčil, dej nám, prosíme Tebe, abychom věčnou slávu jeho prospívajíce v dobrém oslavovali a ji oslavujíce ve ctnosti prospívali. Amen.

20. září.

Sv. Eustacha, mučedníka a pomocníka.

Placid byl velikým dobrodincem chudých. Byl brzo zvolen vůdcem vojska a dobyl několika stkvělých vítězství. Jednou pronásledoval na honě jelena, který zůstal státi na jednom pahrbku. Mezi jeho parohama uviděl stkvoucí kříž s obrazem Spasitele, který k němu mluvil: „Placide, proč mne honíš? Věř ve mne, který jsem Kristus a dlouho chci tebe uloviti. Jdi k biskupovi

křesťanskému a dej se pokřtíti; neboť že almužny rozdáváš a dobročinným jsi, chci i Já tobě býti dobročinným!“ Pln úžasu padl Placid na kolena, otevřel své srdce milosti Boží a dal se s paní a se dvěma dětmi (syny) pokřtíti. Obdrželi jména: Eustach (= plodný), Theopista, Agapit a Theopist. Eustach rozdal jmění a šel do ciziny. Na cestě byla mu žena vyrvána. Když maje jednoho syna na zádech, přecházel potok, byl druhý syn zvěří uchvácen; když pak chtěl ji dohoniti, vlk odvlekl mu syna prvního. Zcela jsa opuštěn, vstoupil do služby k rolníku a byl u něho 15 let. Zatím byl jako udatný vojevůdce všude hledán. Vojáci jej poznali podle jizvy. Eustach našel opět svou paní i oba syny, horlivé hejtmany, rolníky. Eustach dobýval nových vítězství. Císař Hadrian přijal jej v Římě s velikou slávou a chtěl ve chrámě Apolinově oběť díků přinésti. Než Eustach zůstal státi před branou kostelní a prohlásil, že jest křesťanem. Nevděčný císař kázal jej a jeho rodinu předhoditi lvu; když však lev lichotivě nohy jim lízal, byli uzavřeni do rozpáleného kovového býka, kde duše vypustili (20. září 118). Svatá těla jejich zůstala ohněm nedotknuta. Eustach je ze 14 sv. pomocníkův a vzývají jej křesťané v různých tísních, zvláště pak prosíme jej za šťastnou hodinku smrti.

Poučení.

Sv. Bernard napomíná: „Nepohrdej milosrdenstvím Božím, nechceš-li pocítiti Jeho spravedlnosti!“

Modlitba církevní.

Bože, který nám dáváš oslavovati památku sv. Eustacha a jeho průvodců: propůjč nám, abychom ve věčné blaženosti v jejich společnosti se těšiti mohli! Amen.

21. září.

Sv. Matouše, apoštola a evangelisty.

Matouš (= Bohem darovaný) také Levi zvaný, syn Alfeův, narodil se v Káně Galilejské. Když přišel Ježíš do Kafarnaum, kde byl Matouš celníkem, uzřev jej, pravil: „Následuj mne!“ Matouš ihned vstal, následoval Ježíše, stal se apoštolem a zřekl se dřívějšího svého zaměstnání úplně. Po svatodušních svátcích kázal hned evangelium v Judsku, veda život tak přísný, že požíval pouze

své evangelium za zvláštního přispění Ducha svatého asi r. 41 a to pro palestinské křesťany obrácené ze židovství. Poněvadž jeho evangelium začíná rodokmenem Ježíše Krista jako člověka, má jako zvláštní symbol okřídleného jinocha. I Partům kázal sv. evangelium a potom cestoval do Ethiopie, kde byla jeho hlavní působnost. Přísný byl jeho život; neboť nikdy nejídal masa, ani rybího, nýbrž jen zeleninu, kořínky a ovoce a horlivě též se modlil. Vzkřísil z mrtvých zemřelého korunního prince. Tímto zázrakem získal samého krále Egipa, královnu, prince i princeznu Ifigenii pro víru křesťanskou; neboť všichni dali se pokřtíti. Král zemřel. Jeho bratr Hirtakus ujal se trůnu. Chtěl si vzíti za manželku Ifigenii. Tato se však zdráhala; neboť zasvětila s jinými pannami své panenství Bohu. Když se král dověděl, že to způsobil sv. Matouš, dal jej u oltáře právě když sloužil mši sv., dýkou probodnouti 21. září okolo r. 69 po Kristu. Král byl potom ďáblem posedlý a zavraždil se sám. Ostatky sv. Matouše dostaly se do Salerna v Dolní Italii a tam uloženy ve chrámě ke cti jeho zasvěceném.

Poučení.

Sv. Řehoř Veliký učí: Bůh volá lidi Svým hlasem; volá je anděly; volá je patriarchy; volá je proroky; volá je apoštoly; volá je pastýři; volá je zázraky; volá je tresty; volá je někdy požehnáním někdy i neštěstím.“

Modlitba církevní.

Kéž jest při nás přímluva sv. apoštola a evangelisty Matouše ó Pane, aby jeho prostřednictvím to nám bylo darováno, čeho sami dojíti nemůžeme. Amen.

22. září.

Sv. Emerama, biskupa a mučedníka.

Emeram (= pilný, činný) přišel roku 649 z Poatié (Poitiers) ve Francii do Řezna kázat evangelium Avarům, bydlícím v nynějších Uhrách. Vévoda Theodo I. bavorský přemluvil sv. biskupa, že zůstal v Bavořích, a tam víru sv. šířil. Po třech letech chtěl putovati do Říma. Princezna Uta, dcera vévodova, byla jistým šlechticem svedena, dala se však přemluviti, aby sv. biskupa

jakožto svůdce u svého otce udala. Uta byla vyděděna a do Italie vypovězena. Bratr Utin, Lambert, přísahal světci pomstu. Spěchal za ním a zastal jej nedaleko Mnichova, právě když se chystal se modliti se svými průvodčími breviář; nedbaje klidné obrany sv. biskupa, dal jej přivázati k žebři a mučiti. Ukrutníci vypíchali mu oči, uřezali nos, uši, ruce a nohy a nechali jej ležeti v krvi. Průvodčí jeho zavolali zatím krajany, jichž pomocí rány světce co nejpečlivěji obvázali a jej do Ašhaimu zanésti chtěli. Ale cestou zemřel sv. Emeram jako mučedník 22. září r. 652. Jeho sv. tělo bylo na místě, kde byl umučen, pohřbeno. Jeho nevinnost vyšla brzo na jevo. Vévoda Theodo dal sv. jeho tělo přenésti do Řezna a v kostele sv. Řehoře pochovati (nyní St. Emmeran). Později byl také jemu k poctě založen slavný klášter Benediktinů, St. Emmeran nazvaný.

Poučení.

1. Proč naslouchámе tak rádi obviňování? 2. Proč jim tak snadno věříme? 3. Proč platí dobrá pověst toho, na nějž se útočí, méně, než útočníkova? 4. Proč nemusí žalobník tvrzení svého dokázati? 5. Proč nemusí ručiti za následky své špatnosti? 6. Proč bývá obžalovaný tak snadno odsouzen?

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi chtěl, aby Tvůj svatý kněz (a biskup), Emeram, svůj běh života mučednickou smrtí skončil, propůjč, prosíme Tebe, abychom, jak on zohavení svých údů vytrpěl a na místě života svého raději zvolil býti mezi nebešťany, tak i my, zlé náklonnosti ze srdce vyvrhnouce, jeho zásluhou a přímluvou k údům Tvého jednorozeného Syna připočtěni býti zasloužili. Amen.

23. září.

Sv. Tekly, panny a mučednice.

Tekla (= osvědčená) byla dcerou váženého občana v Konichu v Malé Asii, a byla kázáními sv. Pavla a Barnabáše pro sv. víru získána a pro panenství roznícena. Tato zbožná panna věnovala všechny své šperky a drahokamy na dobrý účel. Také si koupila od správce vězení dovolení, aby směla sv. Pavla apoštola navštěvovati a jemu občerstvení přinášeti. Jakýs bohatý a vznešený

mladík ucházel se o její ruku. Ona však nabídnutí jeho zamítla, začež se on na ní strašně pomstil. Bez pochyby obžaloval Teklu, že jest křesťankou, aby ji zničil. Světice ta byla v amfitheatru lvům předhozena; ti však tulili se k ní. Pak byla odsouzena na hranici; i této muky zbavil ji Pán zázračným způsobem. Byla i strašlivým a jedovatým hadům na pospas vydána; však tyto zahubil blesk — a Tekla unikla. Právem ctí se jako mučednice; neboť ačkoliv ke konci I. století v 90. roce věku svého v Seleucii smrtí přirozenou zemřela, přece aspoň duševně, a to téměř třikráte smrt mučednickou podstoupila. Na hrobě jejím vystavěn byl nádherný kostel, kamž mnoho věřících putovalo.

Poučení.

Sv. Cyprian praví krásně takto: Příbytek naší duše zasluhuje skvostnějšího vyzdobení, kde Pán jako ve svém chrámu sám přebývá a kde Duch sv. sídlo své si vyvolil. Příbytek ten chceme ozdobiti libými barvami nevinnosti a ozářiti světlem spravedlnosti . . . Tento vnitřní dům Boží podrží vždy svou živou krásu, svou nezměněnou ozdobu a svůj trvalý lesk. Nemůže býti stržen ani zbořen, nýbrž při opětném spojení s tělem jen ještě stkvělejším a zcela dokonalým se státi.

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože! propůjč nám, kteří slavíme památku Tvé sv. panny a mučednice Tekly, abychom při její každoroční slavnosti pro pravou nebeskou slast vždy vnímavějšími a k následování její hrdinné víry vždy více rozníceni byli. Amen.

24. září.

Sv. Ruperta, biskupa.

Rupert (= slávou stkvoucí) pocházel prý z královského rodu ve Francii. Jako misionářský biskup přišel do Vormsu a kolem roku 560 do Bavor a hlásal tam sv. víru. Pokřtil vévodu Theoda v Řezně a obrátil většinu lidu na víru křesťanskou. Proto právem zasluhuje sv. Rupert, aby zván byl apoštolem Bavorů. Dal vystavěti známou starou kapli v Řezně. V Altetingu za-

ložil kapli a přenesl do ní slavně zázračný obraz P. Marie. Založil ještě mnoho jiných chrámů. Také v Rakousích hlásal sv. evangelium. Na prosbu jeho daroval mu vévoda území Heruly spustošené staré Juvavie (Solnohradu) a okolí. Tam vystavěl sv. Rupert kostel a klášter sv. Petra, rovněž klášter Benediktinek v Solnohradě, v němž sestru svou Erentrudu abatyší ustanovil. V Solnohradě byl biskupem. Otevřel prý solné doly v Halajnu (Hallein) a v Berchtesgadenu, a vyprosil prý na Bohu solné prameny v Raichenhalu. Proto vyobrazuje se se solným sudem po straně a se sochou Matky Boží z Altetingu v ruce. Dne 27. března r. 583 odebral se ku věčnému odpočinku. Jeho slavnostní den jest 24. září, kterého dne ostatky jeho sv. biskup Virgilius přenesl r. 773.

Poučení.

Sv. apoštol Pavel praví, že naprosto žádný lakomec nemůže vejíti do království nebeského. Proto nalézáme u svatých vždy účinnou lásku k bližnímu. Také sv. Rupert byl jí v plné míře oddán a jiné také k ní vybízel těmito krásnými slovy: „Ze všeho, co na světě máme, můžeme jen to svým nazývati, co dáme chudým; všechno ostatní odejme nám smrt. Co dáme chudým, jest poklad, který v nebi uložen jest.“

Modlitba.

O Bože! Jenž jsi Svému sv. služebníku a biskupu Rupertovi, tak veliké horlivosti, hlásati sv. víru a spasiti duše, propůjčiti ráčil; přispěj nám Svou milostí, abychom podle Tvých přikázání kráčeli a duše své zachránili. Amen.

25. září.

Sv. Firmina, biskupa a mučedníka.

Firmin (= pevný, silný) byl syn váženého rady v Pamploně ve Španělsku a byl zbožným knězem v náboženství i ve vědách důkladně vzdělán. Již v 17. roce věku svého opustil svou vlast a odebral se do Tulúsu (Toulouse) ve Francii, kde pod vedením tamního biskupa tak v theologii a zbožnosti prospěl, že byl posvěcen na kněze a později na biskupa. Maje 31 let následoval svého

vnitřního hlasu a jal se kázati evangelium, konal velmi obtížné cesty, obrátil obyvatele mnohých krajin na sv. víru a přišel konečně do Amianu (Amiens), kde jako první biskup stálé sídlo měl. Tak velice uměl Firmin věřící ku zbožnému životu nabádati, že jeho biskupství bylo z nejvíce kvetoucích. Avšak ne všichni obráceni byli na víru sv. Obzvláště modloslužební kněží byli nejzatvrzelejší. Ďáblem jsouce puzeni, obžalovali sv. biskupa u císařského místodržitele, že se rouhá bohům a bouří lid. Boje se lidu, který světce vysoce si vážil, dal místodržitel sv. Firmina ve vězení tajně stíti 25. září r. 290. Toho času zuřilo hrozné pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána, které se rozšířilo po všech provinciích říše římské. Ostatky sv. Firmina odpočívají v kathedrále v Amianu.

Poučení.

Sv. Firmin nezapomínal nikdy, že mu bude jednou počet klásti před Bohem ze spasení duší jemu svěřených věřících. Kéž by totéž všichni uvážili, kteří mají poddané. Oni musí střežiti cest jejich. A byť i někteří za to nyní nevděčnými se ukázali, později vzpomínati budou s vděčností, jak dobrým bylo pro ně, že od hříchu a zlé příležilosti byli vzdalováni. Sv. apoštol Pavel praví: „Kdo o své domácí, zvláště o svou čeleď péče nemá, ten zapřel víru a jest horší než pohan.“

Modlitba církevní.

O Bože, divotvorný lesku Svých věřících! Jenž jsi dnešní den krví sv. mučedníka a biskupa Firmina, posvětiti ráčil, propůjč, aby Církev Tvá v den slavnosti jeho vždy se radovala, a abychom my jeho příkladem a zásluhami ochrany a milosrdenství došli. Amen.

26. září.

Sv. Cypriana, mučedníka a sv. Justiny, panny a mučednice.

Justina (= spravedlivá) narodila se v Antiochii v Asii. Její rodiče, Edusius a Kledonia, byli pohané. Justina byla na víru křesťanskou obrácena jáhnem Prayliem, a hleděla i rodiče své pro víru katolickou získati. Nebe přispělo jí ku pomoci. Otec viděl Ježíše ve snách obklopeného anděly, jak k němu promluvil: „Pojďte ke Mně,

a dám vám království nebeské.“ Oba pak, otec i matka, dali se od biskupa Optata pokřtíti. Po půl druhém roce zemřel otec. Pohanský mladík Aglaides vynasnažil se všemožně, aby spanilou dívku si naklonil. Ona však rozhodně všechny nabídky zamítla, poznamenala se sv. křížem, řkouc, že zvolila sobě za ženicha Krista, a Ten že ji od všelikého hříchu a neporušenou zachová. Tu povolal Aglaides na pomoc kouzelníka Cypriana, aby mu kouzly dívku naklonil. Cyprian tázal se ďábla, ten mu však odpověděl, že nemá žádné moci nad těmi, kteří Krista opravdově ctí. Touto odpovědí byl Cyprian docela změněn; nenáviděl svůj dosavadní život, zanechal všech kouzel a obrátil se na víru křesťanskou. Když se to prozradilo, byl Cyprian se svatou Justinou jat; oba byli poličkováni a bičováni a pak uvězněni. Pro svou vytrvalost hozeni byli na hořící hranici. Bůh je zachránil. Konečně však byli oba u Nikomedie sťati 26. září r. 304. Jejich sv. ostatky odpočívají u sv. Jana v Lateraně v Římě.

Poučení.

Jak potěšitelno jest vyznání zlého ducha, že nemá moci žádné nad těmi, kteří Krista opravdově ctí. Mát ďábel jen tolik moci nad člověkem, kolik mu jí člověk sám postoupí. Kdo však bude tak zpozdilým, a otevře svému nepříteli dvéře a bránu a jej vládnouti nechá stánkem své duše? Obzvláště střezme se všelikě pověry.

Modlitba církevní.

Přímluva Tvých sv. mučedníků, Cypriana a Justiny, k dobrému nám napomáhejž, o Pane! poněvadž neustáváš milostivě hleděti na ty, které takovou pomocí podporovati dovoluješ. Amen.

27. září.

Sv. Kosmy a Damiana, mučedníků a patronů českých.

Kosmas (= ozdobený) a Damian (= vítěz) byli vlastní bratří ze vznešeného rodu v Arabii a věnovali se lékařství. Cestovali po říši Římské a byli všeobecně váženi jak u křesťanů tak i u pohanů pro svůj zbožný život, neobyčejné vzdělání a šťastně provozované lékařské umění, a to tím více, poněvadž za své namáhání nepřijímali od-

měny peněžité. Byli křesťané. Byli-li voláni k nemocnému, modlili se cestou, učinili pak nad nemocným znamení sv. kříže a předepsali aneb darovali léky. Při takových příležitostech obrátili mnohé na víru křesťanskou. Tak ztrávili také mnohá léta v Egei v Cilicii (Malá Asie), obrátili mnohé na sv. víru a vzbudili proti sobě nenávist pohanských kněží modlářských. Bylo to právě v čas pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána. Zuřivý místodržitel Lysias poručil oba lékaře i jejich tři starší bratry Anthima, Leoncia a Euprepia zajati, ruce i nohy svázati a různým způsobem mučiti. Když však místodržitele k větším ještě mukám vybízeli, byli vhozeni do moře; ale zase dostali se bez úrazu na břeh. Proto byli opět mučeni a na hořící dříví hozeni, avšak ani oheň jim neublížil. I pověsili statečné sv. bratry na kříž, stříleli do nich šípy a házeli kameny; šípy a kameny však odrážely se a zabily mnohé z diváků. Konečně byli mečem probodnuti dne 27. září r. 287.

Poučení.

Oba naši svatí bratří poznali velký užitek strastí; proto povzbuzovali své pronásledovníky k větším ještě mukám. Sv. Bernard učí: Soužení poskytuje tři věcí: cvičení, aby ctnost lásky bezstarostnou zahálkou neochabla; ochrany, aby síla naší vytrvalosti lidem příkladem byla; odměny, abychom, až se naplní míra soužení, slávy věčné došli.

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože! propůjč nám, kteří památku Tvých sv. mučedníků Kosmy a Damiana, slavíme, abychom jejich přímluvou ode všeho zlého osvobozeni byli. Amen.

28. září.

Sv. Václava, knížete a mučedníka, dědice země České.

Václav (= Věnceslav = slávou korunovaný) byl synem českého knížete Vratislava a a jeho manželky Drahomíry, narozen r. 908. Byl od své babičky, sv. Ludmily, pečlivě vychován v náboženství a všeliké zbožnosti. Když mu bylo 18 let, nastoupil už vládu a šířil usilovně křesťanské učení a mravy na povznesení národa, položil základ ke chrámu

sv. Víta na hradě pražském Kníže zlický Radislav spoléhaje na bavorskou pomoc, vytrhl proti Václavovi. Václav jej vyzval, aby sami dva spolu bojovali a ten kdo zvítězí, aby vládl. Radislav cítil se pokořen a Václava odprosil. Nosil žíněné roucho pod svým skvostným šatem, vlastnoručně připravoval hostie a lisoval víno k oběti mše sv., byl pln pokory, mírnosti a lásky a stkvěl se zbožností. Sám často za tmy nosíval pokrmy, peníze a léky chudým nemocným. Povolal kněze do země, aby duchovní správa se zlepšila a odstranil staré pohanské zvyklosti. V tom třeba hledati první podněty k nepřátelství, které potom vyvrcholilo v hrozné bratrovraždě. Ctižádostivý Boleslav popřál sluchu nešlechetným rádcům, jen aby co nejdříve došel trůnu a dal bratra zavražditi 28. září r. 929. Boleslav želel pozdě svého zločinu, dal sv. tělo bratrovo přenésti do chrámu sv. Víta a za vzor zvolil sobě ctnostný příklad sv. bratra. Sv. Václav je patronem země České, ušlechtile hrdým symbolem českého vědomí státního. Vše, co bylo národu drahé, nese jeho jméno. Úcta svatováclavská byla vždy zdrojem náboženského i národního posílení. Proto také první pluk legií našich za svobodu vlasti nese jméno světcovo, a první, zlatý dukát osvobozené země obraz světcův.

Poučení.

Uctívej, o křesťane! svaté anděly, obzvláště sv. anděla strážného. Didymus praví: „Andělé ostříhají svaté a jim pomáhají.“

Modlitba.

O Bože, jenž jsi sv. Václava slávou mučednickou z panství pozemského do slávy nebeské převésti ráčil: chraň nás na přímluvu jeho od všelikých protivenství a propůjč nám, abychom se z jeho společnosti radovali. Amen.

29. září.

Sv. Michaela, archanděla.

Michael (= kdo jest jako Bůh?) jest jeden ze sedmi duchů, kteří stojí nejblíže trůnu Božího. Jest nejpřednějším všech andělů. V boji proti Luciferovi a jeho odbojným přívržencům byl Michael nejhorlivějším obráncem Božím. Jeho válečným heslem bylo: Kdo jest jako Bůh? Zvítězil ve hrozném zápase silou, již mu všemohoucí Bůh udělil. Lucifer a jeho přívrženci byli s výšin nebeských do

hlubiny pekelné svrženi, a stali se hroznými ďábly. Než boj mezi anděli nepřestal nikdy a nikdy nepřestane, pokud lidé na zemi budou. Sv. andělé ujímají se nás lidí, a hledí nás proti zlým duchům chrániti. Mocný kníže nebeský Michael byl druhdy ochráncem národa israelského. Když však božský Spasitel Nový zákon ustanovil, stal se sv. archanděl Michael ochráncem katolické Církve. Pokud Německo bylo katolickým, byl ctěn sv. Michael jako jeho patron, právě tak, jako v sousední Francii, kdež počítán k národním svatým ochranám. Též umírajícím ve smrtelné hodince pomáhá, i dušim na soudu Božím a drží vážky, na nichž spravedlivě váží a duše do nebe přivésti se snaží. Z těchto důležitých příčin uctívá se vroucně. Mnoho kostelův a kaplí jest mu zasvěceno. Za příčinou jeho zjevení se na hoře Garganu jest 8. květen dnem jeho uctívání. Církev ctí ho však obzvláště dne 29. září.

Poučení.

Sv. Bonaventura dí: „Satan zkouší nejprve jako drak, aby svedl; pak jako lev a tak ničí. Nejprve zchoulostiví pochlebováním, pak usiluje utrpením zničiti.“ R. 1860 vzniklo zvláštní arcibratrstvo pod ochranou sv. Michaela, skládající se z předních mužů, kteří modlitbou i t. zv. haléřem sv. Petra zavazují se podporovati sv. Otce.

Modlitba církevní.

O Bože, Jenž zázračným řízením stanovíš službu andělův i lidí: propůjč milostivě, aby život náš na zemi chráněn byl těmi, kteří Tobě v nebi vždy slouží a Tobě ustavičně na blízku jsou. Amen.

30. září.

Sv. Oty, biskupa.

Ota (= strážce) narodil se kolem r. 1061 ve Švábsku. Jeho rodiče, hrabě Berthold s manželkou Žofií, byli málo zámožni. Když umřeli, nevěděl Ota, jak by ve studiích pokračoval. Šel do Polska, naučil se polsky, vyučoval soukromě a dostal se až ke dvoru vévodskému. Vévoda vyslal jej s poselstvím k německému císaři, Jindřichu IV. Jindřich podržel si učeného kněze

k sebe, jmenoval jej dvorním kaplanem a r. 1102 říšským kancléřem. Ještě téhož roku propůjčil mu císař biskupství bamberské. Poněvadž však neblahý spor o investituru mezi císařem a církví posud trval, přijal Ota vysoký ten úřad nerad a s tím předsevzetím, že se biskupské hodnosti vzdá, kdyby ho papež nepotvrdil. V Bamberku byl s velikou radostí a úctou přijat. Ihned napsal list papeži Paschalovi II. a přednesl mu svou záležitost. Papež povolal jej k sobě do Říma. Ota složil prsten a berlu, již mu byl císař udělil, k nohám sv. Otce a očekával rozhodnutí. I rozhodnuto, aby se vzdal biskupství. Než papež si věc rozmyslil, povolal jej zpět a posvětil jej sám na biskupa v Anagni r. 1106. Sv. Ota založil mnoho kostelův a klášterů, podnikl dvakrát apoštolskou cestu do Pomořan. Podařilo se mu skoro celý národ na křesťanství obrátiti. Získav si hojně zásluh, zemřel 30. září r. 1139 a byl, jak si přál, pochován v kostele sv. Michaela v Bamberku. Prohlášen byl za svatého r. 1189 papežem Klementem III. V arcibiskupství Bamberském slaví se svátek sv. Oty 30. září.

Poučení.

Hlasatelé sv. víry cenili sv. víru neobyčejně vysoko a proto ji hlásali jiným. Štěstí, býti křesťanem, jest veliké. Sv. Jeronym praví: „Křesťané mají milovati nebe — a ne zemi; mají poslouchati slova Božího, a ne ďábla; mají se báti více soudu věčného, než soudu lidského.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože! propůjč, aby velebná slavnost Tvého sv. vyznavače a biskupa Oty, pobožnost naši rozmnožila a spásu duší podporovala. Amen.

MĚSÍC ŘÍJEN.

1. října.

Sv. Remigia, biskupa.

Remigius (= veslař, vůdce) byl synem vznešených rodičů v Laonu ve Francii. Maje velké duševní nadání, osvojoval si tím důkladněji vědomosti mnohé a překonal výmluvností všechny druhy. R. 457 byl přes všechno své zdráhání na biskupa povýšen. Dbal vždy modlitby a badání v Písmě sv., poučoval hříšníky, zbloudilé ve víře

a pohany. Sv. Remigius byl Bohem povolán, aby Francii z větší části víře katolické získal. Ujal se laskavě Alemanů a Burgundů. Bůh podporoval a odměňoval jeho nezvratnou důvěru, a dal mu moc činiti zázraky. Král francký, Chlodvík I., dal se r. 496 od něho pokřtíti. Při tom pronesl sv. biskup pamětihodná slova: „Skloň hlavu svou, spal, čemu jsi se klaněl, a klaň se tomu, co jsi spálil.“ Holubice přinesla zázračným způsobem láhvičku se sv. křížmem. I mnozí velmožové říše a s nimi 3000 Franků dalo se pokřtíti. Král bral tehdy sv. Remigia k sobě na radu. Pokud se tak dělo, byl král ve všem svém podniku šťasten a požehnání Boží provázelo jej a chránilo. Remigius umřel ve věku 94 let 13. ledna r. 532. Jeho slavnostní den jest 1. říjen, kdy jeho sv. ostatky přenešeny byly.

Poučení.

Sv. Remigiovi bylo zjeveno, že brzo velký hlad zastihne část Francie. Proto nakoupil obilí, aby chudým v nouzi pomoci mohl. Rolníci pokládali skutek ten za lakomství a zapálili stodoly. Když se o tom světec dověděl, spěchal na místo, kde stodoly byly a blíže se plamenům pravil: „Oheň jest vždy dobrý; nemůže-li žádného jiného užitku člověku poskytnouti, možno se při něm aspoň ohřívati.“ Krásný to příklad klidné mysli, trpělivosti a mírnosti.

Modlitba.

Přijmi, o Bože! se zalíbením předsevzetí mé, Tobě náležeti, a rač nahraditi milostí Svou, čeho se mi pro slabost přirozenosti a a nestálost vůle nedostává. Amen.

2. října.

Sv. Leodegara, biskupa a mučedníka.

Leodegar (= Ludgerus = ochránce lidu) narodil se r. 616 z proslulé rodiny ve Francii. R. 661 stal se biskupem v Oténu (Autun). Zjednal mír a pořádek v zemi, uděloval mnoho almužen, podaroval kostely a dal i zdi městské obnoviti. Nějaký čas řídil se král Childerich II. radou sv. biskupa, brzo však omrzel ho horlivý mravokárce a on jej vypověděl do kláštera Lyseského (Luxueil).

Po smrti králově r. 673 světec opět nabyl svobody. Ale tehdejší bohaprázdný vládce Ebroin přísahal mu nepřátelství na smrt a oblehl město. Leodegar vydal se dobrovolně v ruce nepřátel. Nejprve mu vyloupali oči, pak měl v lese zemříti hladem. Kdosi smiloval se nad ním a zavedl jej do kláštera. Ale Leodegar byl s kláštera vyveden a vláčen přese skály. Potom mu uřezali rty a jazyk. Hrabě Vaning musil ho hlídati; on však jej ctil a proto ukryl do kláštera Fekampského, jejž byl sám založil. Tam hojili rány světcovy tak, že nabyl opět řeči, což pokládáno bylo za zázrak. Denně sloužil oběť mše sv., poučoval řeholnice a modlil se bez ustání. Když se dověděl, že mnohé z jeho nepřátel velké neštěstí potkalo, jevil velkou soustrast. Ebroin obviňoval nyní sv. Leodegarda a bratra jeho Gerina, že spolupůsobil, aby král byl zavražděn. Proto poručil Gerina, nedbaje obrany jeho, ke kolu přivázati a kamenovati. Leodegard byl z biskupství sesazen a v lese stat dne 2. října r. 678.

Poučení.

Sv. Řehoř Veliký praví: „Jazyk jest branou ducha. Jak mnoho neštěstí způsobí, kdo nedovede jazyk opanovati, aneb ho zúmyslně zneužívá!“

Modlitba církevní.

O Bože! Jenž jsi Svého sv. mučedníka Leodegara, v boji zkoušel, osvědčeným nalezl, v utrpení sílil a jej dnešního dne do radosti nebeské milostivě přijati ráčil: propůjč nám, dítkám Svým, abychom, ježto věčné slávy nehodni jsme, jeho přímluvou odpuštění svých hříchů dojíti zasloužili. Amen.

3. října.

Sv. Terezie od Ježíška.

Stanislav Martin, otec Terezie, pracoval se svou ženou Zelií v závodě krajkářském, který si zřídili. Manželé měli 9 dětí, čtyři zemřely v útlém věku; pět ostatních: Pavla, Celina, Marie, které vstoupily na Karmel, Leonie do řádu Navštívení P. Marie a poslední: Marie Františka Terezie, narodila se 2. ledna 1873 v Alençonu. Na sv. Otci si vyprošuje Terezie, aby v 15 letech vstoupiti mohla v posvátné

síně karmelitského kláštera v Lisieux. Tam rozvila se duše její v překrásný květ. Její útlé zdraví podlehlo brzy přísnému životu. Ve své nemoci volala: „Ó, jak je potřebí se modliti za umírající!“ Dne 30. září 1897 umírá se slovy: „Bože můj, miluji tě!“ Vlastní Tereziino poslání počalo. „Deště růží“ zázraků oslavily její hrob. V letech 1914—1918 byla světicí armády francouzské. R. 1923 prohlášena za blahoslavenou a za dva roky nato za svatou. Lisieux stalo se jedním z posvátných míst Francie. Zástupy putují k hrobu jejímu. Jaký příklad přináší Terezka modernímu světu? S prahu smrti ukazuje, že již to jediné stačí: sypati božskému Spasiteli na cestu kvítky, malých denních obětí a tak si získati jeho lásku. Ten vítězný výkřik její na smrtelném loži je její duchovní závětí A Pán, jemuž věrně sloužila, splnil její přání: Tisíce duší kráčí cestou její k nebi. Svátek sv. Terezie Ježíškovy se slaví 3. října.

Poučení.

V řeholi sv. Terezie po cestě dokonalosti přímo letěla. A proč: „Buďme jen malými dětmi, říkávala, a třeba nebudeme konati veliké věci, Bůh nás bude přece milovati.“ Tak plnila výrok Spasitelův: Kdo se poníží jako dítě, ten bude větší v království nebeském. (Mat. XIII. 4.)

Modlitba.

Pane, jenž Jsi řekl: Nebudete-li jako maličcí, nevejdete do království nebeského, uděl nám, prosíme, milost, abychom v pokoře a prostotě srdce tak následovali šlépěji svaté malé Terezie, bychom dosáhli věčné odměny. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

4. října.

Sv. Františka z Assisi, zakladatele řádu.

František narodil se 26. září r. 1182 v Assisi v Italii. Otec jeho Petr Bernardone byl bohatým kupcem; matka slula Pika. Křestné jméno Jan změněno od otce ve jméno František pro zvláštní lásku ke Francouzům. František vzdal se u přítomnosti biskupa z Assisi celého otcovského jmění, oblékl na se hrubé roucho, opásal se provazem a živil se almužnou. Od Boha v zvláště osvícen,

napsal řeholi pro řád, jehož členové se nazývali „Menší bratří.“ Dne 16. dubna r. 1209 papež Innocenc III. úmysl založiti řád schválil a papež Honorius III. r. 1223 řád tento potvrdil a sv. Františka na jáhna vysvětil. Nový řád rozšiřoval se velmi rychle. Se sv. Klárou založil sv. František druhý řád (Klarisek). Tolikéž založil třetí řád pro neřeholníky. Dne 17. září r. 1224 zjevil se mu Kristus na hoře Alverně maje šest křídel; tam zároveň pocítil sv. František pět Kristových ran. Ve všech ctnostech vyznamenával se sv. František, zvláště v chudobě, sebezapírání a v lásce ke Kristovu utrpení. Dne 4. října r. 1226 zemřel v kostelíčku Porciunkule. Dne 19. července r. 1228 byl František od papeže Řehoře IX. za svatého prohlášen. Pro lásku svou ku Kristu nazván byl „serafinským.“ Bůh proslavil jej za života i po smrti mnohými zázraky. Sv. František byl zjev neobyčejný, povaha básnicky založená, bezprostředně okouzlující, proto tak krásně jej opěvují Fioretti-Kvítka, něžné to legendy ze života světcova. František první stavěl jesle a zároveň vymohl, že řád jeho se stal strážcem Božího hrobu. Františkáni stali se odtud původci pobožností křížové cesty. Do Čech uvedla františkány r. 1232 bl. Anežka Přemyslovna.

Pravidla sv. Františka:

„Těžko jest tělesným potřebám dostačiti, aby člověk smyslným náklonnostem nehověl. Šťastným jest ten, kdo svému bližnímu tolik milosrdenství prokazuje, kolik by sám v podobných okolnostech žádal.“

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi pro zásluhy sv. Františka církev Svoji novým řádem obohatil: dej nám, bychom, jeho následujíce, pozemskými věcmi pohrdali a stále jenom dary nebeskými se těšili. Amen.

5. října.

Sv. Placida, opata a mučedníka.

Placid (= laskavý, mírný) narodil se r. 510 v Římě. Otec dal jej vychovati sv. Benediktovi, jehož Placid byl nejlepším žákem. Když jednoho dne z moře vodu nabíral, padl neštastnou náhodou do vody. Sv. Benedikt poslal sv. Maura na pomoc, který jej ještě živého vysvobodil. Placid založil na ostrově Sicilii u Mesiny na břehu mořském klášter a stal se prvním jeho opatem. Žil

velmi přísně po pět roků, jsa svým 30 mnichům vzorem všech ctností. Jeho bratři Eutychius a Viktorin a jeho sestra Flavia, navštívili jej, provázeni jsouce Donátem, Faustem, a jáhnem Firmátem. Toho času přepadl pověstný loupežník Manucha klášter, dal si všechny předvolati a nutil je, by od víry odpadli. Tito však zůstali své víře věrni. Donatus byl tedy ihned sťat; ostatní byli bičováni, na rukou a nohou svázáni a uvězněni. Po několika dnech byli opět vyvedeni, bičováni, obnaženi, hlavou dolů pověšeni a kouřem dušeni. Druhého dne však byli zázračně uzdraveni. Sv. Placidovi byly zuby kameny vytlučeny a jazyk vytržen; nicméně však mohl mluviti. Potom všem uvázány na hrdla kotvy nebo mlýnské kameny a do moře byli uvrženi; ale vyšli živi a zdrávi. Na konec však přece podstoupili mučednickou smrt dne 5. října r. 541. Mučitelé jejich zahynuli na moři.

Poučení.

„Mučednictvi“, praví sv. Cyprian, „jest koncem hříchu, hranicí nebezpečí, vůdcem ku spáse, učitelem trpělivosti a domem života.“ Buď stálým, o křesťane, ve všech utrpeních.

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi sv. Placida od smrti utonutí zázračně vysvobodil, aby s mnohými svými druhy před svými pronásledovateli víru vyznati a svou krví zpečetiti mohl: dej nám, bychom na jejich přímluvu se neobávali pro Tebe života svého ztratiti, nýbrž k Tobě šťastně přijíti si zasloužili. Amen.

6. října.

Sv. Brunona, opata a zakladatele řádu.

Bruno (= slavný) narodil se v Kolíně r. 1035. Vznešení a zbožní rodičové jeho dali jej vychovati sv. Kunibertovi. Vlohy ducha jeho vzbuzovaly nejlepší naděje. Potom se odebral Bruno do Remeše, vzdělal se v básnictví, filosofii a theologii a stal se kanovníkem a učitelem. Sv. biskup Hugo daroval Brunonovi a šesti jeho druhům kus pustiny v La Chartreuse. Na ní vystavěli si klášter a

zároveň položili r. 1084 základ k řádu Kartusianů, který ponenáhlu se rozšiřoval. Kartusiané zachovávají přísně mlčení, věnujíce větší část dne modlitbě a ostatní čas práci, ukládají si velké posty a nosí žíněné roucho. Jeho bývalý žák, papež Urban II. povolal jej k sobě do Říma. Avšak Bruno toužil po samotě. Do Francie nesměl už se vrátiti, nýbrž v Kalabrii nějaké místo si vyvoliti, jež našel v diecési Skvilace. Hrabě Roger z Kalabrie daroval mu z vděčnosti místo ono, jež si vyvolil, della Torre zvané. Na místě tom založil Bruno nový klášter. Dne 6. října r. 1101 zemřel. Bůh proslavil jej mnohými zázraky. Papež Řehoř XV. r. 1623. ustanovil pro celou církev zvláštní hodinky na poctu sv. Brunona. Do Čech uvedeni byli kartusiáni za krále Jana Lucemburského a r. 1342 založili si kartouzu „Zahradu sv. Máří na Újezdě v Praze. Albrecht z Valdštýna r. 1627 dal jim místo na kartouzu u Jičína.

Poučení.

Sv. Jeronym slaví samotu: „O samoto! Květiny Kristovy kvetou na tobě. Nejdrahocenější kameny leží na tobě, z nichž vystavěno jest město velikého krále dle zjevení Božího. Na tobě nejdůvěrnější jest obcování s Bohem!“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane, abychom, kteří jsme vznešenost Tvou těžkými hříchy urazili, pro zásluhy a na přímluvu sv. vyznavače Brunona odpuštění svých hříchů došli. Amen.

7. října.

Sv. Gerolda, poutníka a mučedníka.

Gerold narodil se r. 1201 v Kolíně. Rodiče jeho vznešení sice, ale schudlí, vychovali svého syna křesťansky. Když si měl stav budoucí vyvoliti, vyvolil si stav poustevníka. Ze zbožnosti a z touhy po pokání, cestoval v rouchu poustevnickém do Říma a ke sv. Jakubu do Kompostely ve Španělsku. Na své třetí cestě do Jerusalema přišel až k vesnici Menika na řece Pádu u Kremony v Italii.

Tam přepaden byl loupežníky. Když totiž viděli sv. Gerolda přicházeti, počali dva z nich mezi sebou boj na život a na smrt. Gerold přišel k nim a pokoušel se je smířiti, což se mu snadno podařilo. Loupežníci však ihned obrátili se proti němu a zavraždili jej. Nenalezše pak peněz u něho, nechali mrtvolu ležeti a vzdálili se. Upozorněni byli na jeho mrtvolu rybáři, ihned zvěst o tom do města Kremony donesli a zbožně pohřbili. Hrob jeho zázraky byl proslaven, pročež mu veřejná úcta vzdávána. Na dnešní den připadá též svátek Panny Marie-Královny sv. Růžence v dík za to, že 7. října r. 1571 bylo zažehnáno nebezpečenství turecké, což se připisovalo mocné modlitbě sv. Růžence. Po opětném vítězství 5. srpna r. 1716 nad Turky u Petrovaradína slavnost růžencová se koná v celé církvi.

Poučení.

Lev XIII. nařídil, aby věřící v měsíci říjnu podle možnosti společně v kostele se modlili sv. Růženec, by Bůh na přímluvu P. Marie církev od nepřátel chránil. Růženec je opakováním života Kristova a Mariina.

Modlitba.

Bože, jehož Jednorozený svým životem, smrtí a vzkříšením nám odměnu věčného spasení zjednal, popřej, prosíme, abychom připomínajíce si tato tajemství ve sv. Růženci bl. P. Marie, i následovali toho, co obsahují, i dosáhli toho, co slibují.

8. října.

Sv. Thaidy, kajicnice.

Thais narodila se asi r. 350 v Egyptě. Rodičové její byli křesťané. Otec zemřel velmi záhy. Matka byla marnivá, lenivá a lehkomyslná; zrovna taková byla i dcera Thais. Oddala se nehodnému životu a svedla mnohé. Sv. poustevník Pafnucius tak dojemně k ní mluvil, že naplněna bolestí a studem vrhla se mu k nohám a plačíc, zvolala: „Chci pokání činiti; ulož mi, co chceš. Dej mi však

aspoň tři hodiny času, bych mohla své věci spořádati a pak půjdu, kam budeš chtíti, a budu činiti, co budeš chtíti.“ V tomto krátkém čase snesla hříšnice všechno své zlato, skvosty, oděv, který svým hříšným životem vydělala, na velkou hromadu na veřejné místo a vše zapálila, vyzvavši své hříšné druhy, aby tak, jak ona, pokání činili. Potom uvedl ji sv. Pafnucius do panenského kláštera. Velmi často modlila se nyní zbožná kajícnice: „Který jsi mne stvořil, smiluj se nade mnou.“ Po třech letech zjeveno opět sv. poustevníku, že kajícnici již odpuštěno jest. Ihned pospíchal do kláštera, otevřel celu a předvedl sv. kajícnici před klášternice. Thais žila však jen 14 dní a zemřela blaženě v Pánu. Téhož dne jest památka sv. Brigitty, která pocházela ze vznešeného rodu švédského. Provdala se za Olafa Gudmarssona. Ze šťastného manželství měla 8 dítek, mezi nimiž sv. Kateřina švédská. Ztrativši chotě r. 1344, zřekla se světa a oddala se přísnému životu řeholnímu v klášteře ve Wadsteně. Podnikla pout do sv. Země a na zpáteční cestě zemřela v Římě r. 1373 ve věku 71 let. Za svého života mívala častá vidění, která se těší v církvi veliké vážnosti.

Poučení.

Nikdo nezoufej, byť tvoje hříchy byly sebe větší a četnější: avšak musíš se obrátiti. Dle výroku sv. Řehoře Nazianského jest totiž pokání polepšení a obnovení duše.

Modlitba.

O Bože milosrdenství: dej na přímluvu Své sv. kajícnice Thaidy všem hříšníkům a hříšnicím milost, aby svůj špatný život poznali a pravým pokáním a lítostí duši svoji zachránili. Amen.

9. října.

Sv. Diviše, biskupa a mučedníka.

Dionys (= Diviš) se narodil ze vznešených rodičů v Athenách v Řecku. Cestoval do Egypta, aby se vzdělal ve hvězdářství. Když Božský Spasitel na kříži umřel a slunce se zatmělo, pravil Dionys ke svému druhovi Apoloniovi: „Zdá se, že se ukáže nové světlo; buď trpí nyní původce přírody, nebo svět hyne.“ Dionys vrátil se jako hvězdář do Athen a byl zvolen do nejvyššího

soudního dvora, který se Areopag nazýval: odtud jeho příjmí „Areopagita“. R. 51 po Kristu přišel na své druhé velkolepé cestě sv. Pavel do Athen a hlásal evangelium též v Areopagu. Mezi nemnohými, jež pro Krista získal, byl též Dionys a žena jménem Damaris a jiní. Tak byl od sv. Pavla na víru obrácen. Dionys byl horlivým rozšiřovatelem víry křesťanské; na svých cestách přišel do Říma, odkud byl od sv. Petra poslán do Francie, kdež byl v Paříži stat. Hlava sv. mučedníka se dostala do Konstantinopole, odkudž po čase převezena zpět do Francie, kde v Soissonu v tamnější katedrále jest uctívána. Proto vyobrazuje se, hlavu na rukou nesa. Sv. Dionys jest ze 14 sv. pomocníkův a bývá zvláště vzýván při trápení nepokojným svědomím a při bolestech hlavy.

Poučení.

Sv. Dionys byl z nemnohých, kteří v Athenách křesťanství přijali a nikým se nedal od něho odvrátiti. „Zavrženci“, praví sv. Isidor ze Sevily, „nenásledují příkladů lidí dobrých, aby se polepšili, nýbrž vyhledávají spíše příkladů lidí špatných, aby jich ještě k většímu zlu využitkovali.“

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi dnešního dne sv. mučedníka a biskupa Dionysa ctností stálosti v utrpeních ozdobiti ráčil: dej nám, prosíme Tebe, bychom ho následovali, z lásky k Tobě štěstí světa tohoto málo ceníce a jeho vrtkavostí se nelekajíce. Amen.

10. října.

Sv. Františka Borgiáše, vyznavače.

František Borgia narodil se r. 1510 jakožto syn vévody z Gandie ve Španělsku. Dostal se jako 18tiletý na panovnický dvůr a byl od císaře Karla V. hodnostmi takořka obsypán. Na jeho přání uzavřel sňatek s dvorní dámou, vzornou křesťankou. Vedl velmi ctnostný život v manželství; měl pět synův a tři dcery. Jako místokrál v Katalonii zlepšil špatné poměry provincie této, sám dávaje

všude příklad ctnosti. Mnoho hodin věnoval modlitbě, modlil se každý den brevíř a růženec a přede zraky všech přistupoval každou neděli a svátek ke stolu Páně. Když všechny své dítky zaopatřil a když mu manželka r. 1546 zemřela, vzdal se zbožný vévoda všech hodností. Nemoc, do níž upadl a zejména smrt císařovny Isabelly tak naň působily, že se odřekl světa vůbec a vstoupil do řádu jesuitského a složil v kostele v Gandii r. 1547 sliby. Studoval theologii a r. 1550 odebral se do Říma, kde jej zakladatel řádu, sv. Ignác, uvítal. Roku 1551 byl vysvěcen na kněze a r. 1565 byl zvolen za generála svého řádu. Světec zemřel 30. září r. 1572. Papež Urban VIII. prohlásil jej r. 1624. za blahoslaveného a papež Klement X. r. 1671. za svatého. Papež Innocenc XI. r. 1683. zasvětil mu den 10. října.

Poučení.

Sv. František Borgiáš provázel mrtvolu vznešené císařovny Isabelly do Granady. Tam byla rakev otevřena. Když svatý František obličej její zsinalý spatřil a nepříjemný zápach jej zarazil, zhrozil se a zvolal: „O duše má! Co hledám ještě na světě? jak dlouho se budu za prázdným stínem ještě honiti? Smrt, která ani císařské koruny neušetří, brzo i mne zasáhne. Není-li moudré jejím ranám se vyhýbati, tím, že od tohoto okamžiku světu odumru, abych po smrti Bohu žil?“

Modlitba církevní.

O Pane Ježíši Kriste, příklade a odměno pokory pravé! prosíme Tě, dej nám, abychom, jak jsi Ty sv. Františka v pohrdání světem Svým následovníkem učinil, i my jeho druhy v následování Tebe a ve slávě věčné se stali. Amen.

11. října.

Sv. Ethelburgy, abatyše.

Ethelburga (= ochranitelka vlasti) a její bratr Erkonbald pocházeli z královské rodiny východních Anglů v Anglii. Ethelburga zasvětila se záhy Pánu Bohu se vším, co měla. Její bratr založil r. 666 ze svého velkého jmění benediktinský klášter, stal se v něm opatem a vychoval v něm mnoho znamenitých žáků. Rovněž vystavěl v Barkingu, v hrabství Essex, benediktinský klášter,

v němž učinil svoji sestru pro zvláštní duševní vlohy představenou. Ethelburga vyhověla všem požadavkům. Všem předcházela dobrým příkladem na cestě ctnosti a dokonalosti. Mnohé z jeptišek jejího kláštera zemřely morem. Sv. Ethelburga truchlila, že zde musí ještě zůstati, poněvadž její jedinou touhou bylo nebe. Proto vynakládala čas od Boha jí ještě daný věrně, hledíc si získati co nejvíce zásluh. Dne 11. října kolem r. 705 zemřela. Bůh mnohými zázraky potvrdil svatost této své služebnice. Téhož dne se připomíná památka sv. Vendelína († 1015).

Poučení.

Zbožní a svatí křesťané své jmění vždy jen k tomu vynakládali, aby si zásluhy pro nebe získali. Vynakládají-li se však peníze na špatné účely, jak velké to zlo! Totéž líčí sv. Petr Chrysologus: „Peníze velí pohanům, ovládají říše, způsobují války, smiřují válečníky, prodávají vlastní krev, způsobují vraždy, zrazují vlast, pustoší města, podmaňují národy, vydávají pevnosti, souží občany, předsedají soudům, podvracejí právo, zaměňují právo s neprávem, hanobí ctnost, pokalují dobrou pověst, kazí poctivost, povzbuzují chtivost, vraždí nevinnost, zakopávají zbožnost, zvětšují potřeby, podkopávají přátelství.“

Modlitba.

Dej nám, o Pane, na přímluvu Své sv. služebnice abatyše Ethelburgy moudrosti a milosti, abychom, věcí pozemských nedbajíce, statky vezdejší tak vynakládali, by nám k věčné blaženosti dopomáhaly. Amen.

12. října.

Sv. Maximiliana, biskupa a mučedníka.

Maximilian narodil se ze zbožných, bohatých a vznešených rodičů v Celji ve Štýrsku. Byl dán na vychování knězi a poněvadž byl velmi nadán, prospíval ve vědách i ve zbožnosti k radosti svých rodičů. Rodiče zemřeli mu záhy. Jako 19tiletý jinoch stal se dědicem celého otcovského jmění. Ihned však propustil všechny otroky a celé jmění rozdělil chudým. Chtěje se státi misionářem, ce-

stoval do Říma. Sv. papež Sixtus II. blahosklonně jej přijal a posvětiv jej na biskupa, poslal ho hlásat víru do Uher. Lorch a okolní krajina byly střediskem apoštolské jeho činnosti. Sv. tento biskup hlásal víru i na jiných místech. Po dvaceti letech vrátil se do vlasti své, aby také tam víru křesťanskou rozšiřoval. Tam však zuřil římský místodržitel proti křesťanům a mnohé již od víry odvrátil. Sv. biskup směle vytýkal mu jeho bezbožnost, ale marně. Poněvadž pak nechtěl modlám obětovati, dal jej místodržitel r. 283 stíti. Ostatky svatého biskupa mučedníka dostaly se do Pasova.

Poučení.

Sv. Maximilian vynikal pravou horlivostí o spásu duší, o které sv. Albert Veliký praví: „Pravá a dokonalá horlivost o spásu duší jest, pracuje-li se o ní svatým rozjímáním, úpěnlivou modlitbou, bděním a postem, vyznáním víry, radami a naučeními.“ Především starej se, o křesťane, o svou duši!

Modlitba.

Prosíme Tě, o Bože, zachovej a rozmnož sv. víru, kterou apoštolští mužové zvěstovali, zázraky potvrdili, krev sv. mučedníků zpečetila, horlivost našich předkův upevnila a velký počet svědků potvrdil. Amen.

13. října.

Sv. Edvarda, krále.

Edvard (= věrný ochránce) narodil se r. 1013 jakožto korunní princ krále Ethelreda II. anglického a manželky jeho Emy. Po smrti králově odebrala se matka se dvěma syny do Normandie, kdež tito na vévodském dvoře vychováni byli. Edvard byl zván při dvoře andělem. Přátelé jeho měli ho k tomu, aby se zmocnil jemu patřícímu královského trůnu, ale on odvětil: „Nechci krá-

lovství, které drahocennou krví lidskou by mělo byti vykoupeno.“ R. 1041 svrhli Angličané přece se sebe jho králů dánských a r. 1048 prohlásili králem svým Edvarda. Zbořené kostely byly ihned vystavěny, bohoslužba veřejná obnovena, jmění klášterům uloupené navráceno a moudré zákony vydány. Všem zákonům zjednal sv. král všude náležitou platnost a vážnost, všude předcházeje dobrým příkladem. Se svou manželkou Edithou žil v manželství panenském. Podařilo se mu též i lidu daně zmenšiti a ulehčiti; a poněvadž sám skromně žil, zbývalo mu dosti, že mohl chudé a sirotky podporovati a dobré ústavy zakládati. Založil klášter sv. Petra a obohatil klášter sv. Pavla. V předpověděný den zemřel sv. král, a to dne 5. ledna r. 1066, jím zemřel poslední panovník anglosaský a trůnu se zmocnil velmož Harold který byl však svržen normanským vévodou Vilémem I. Hrob sv. Edvarda proslaven jest zázraky. Papež Alexander III. prohlásil jej r. 1106 za svatého. Den jemu zasvěcený jest den 13. října.

Poučení.

„Nejlepším prostředkem,“ říkával sv. Edvard, „říši šťastnou učiniti, jest, řádnou bohoslužbu v říši zavésti, poněvadž blaho říše úzce souvisí s náboženstvím a s církví. Budou-li plné kostely, zůstanou prázdné věznice.“

Modlitba církevní.

O Bože, který jsi sv. vyznavače a krále Edvarda věčnou slávou korunovati ráčil: prosíme Tě, dej nám, abychom jej na zemi tak uctívali, abychom s ním v nebi panovati směli. Amen.

14. října.

Sv. Burkarda, biskupa.

Burkard (= silný) pocházel ze vznešené rodiny v Anglii. Zbožní jeho rodičové dali jej pečlivě vychovati. Sv. Burkard nabídl se sv. Bonifácovi za průvodce na misiích po Německu, který jej s radostí přijal a poznav jeho výtečné vlohy, svěřil mu biskupství ve Vyrcburku (Würzburg). Burkard byl od papeže Zachariáše v Římě na biskupa vysvěcen. Ve své diecési byl zvláště činným kaza-

telem, udílel horlivě sv. svátosti, povznášel bohoslužbu, staral se o chudé a nemocné. Všude předcházel dobrým příkladem. Král Pipin francouzský svěřil mu i světskou moc. Burkard vyhledal a vyzdvihl ostatky sv. Chiliana a jeho druhů. Založil klášter sv. Ondřeje. Když cítil, že mu sil ubývá, vzdal se svého pastýřského úřadu a připravoval se v samotě na smrt. Zemřel dne 9. února r. 752. (dle jiných r. 791.). Na rozkaz papeže Benedikta VII. vyzdvihl biskup Vyrcburský Hugo ostatky jeho dne 14. října r. 983. Od té doby zasvěcen mu jest den 14. října. Ctí se jako patron proti bolestem údů. Téhož dne se koná památka sv. Kallista (217—22) papeže a mučedníka, který se zastával vlídnější praxe při pokání hříšníků, aby mohli býti zpět přijati do církve.

Poučení.

Když i svatí, jako sv. Burkard, zvláště se na smrt připravovali, čím více ty, křesťane, musíš býti smrti pamětliv. Neb sv. Antonín praví: „Smrt nehledí na osobu. Nesmiluje se nad dítětem, spěchá ke starci. Nebojí se mocného, neštítí se šlechetného. Nevzdaluje se chudého ani nepatrného. Nepřehlédne bohatého, ani mocného. Nepohrdá ani slabým, ani silným. Nevyhýbá se silnému, nešetří moudrého ani nemoudrého.“

Modlitba.

Dej nám, o Pane, na přímluvu sv. biskupa Burkarda bychom pravou cenu tohoto života v čas poznali, smrti a soudu pamětlivi byli a tak věčné blaženosti neztratili. Amen.

15. října.

Sv. Terezie Ježíšova.

Terezie narodila se v Avile ve Španělsku r. 1515 a byla svými urozenými rodiči nábožně vychována. Bůh dal jí znamenité dary duševní. Ve věku osmnácti let vstoupila do řádu karmelitánského a jevila už v roce zkoušky zvláštní horlivost v modlitbě a sebeumrtvování. Mnoho těžkých bojův a pokušení bylo jí překonávati. Když se pak docela odevzdala Pánu, rychle krá-

čela cestou dokonalosti a Bůh obdařil ji mnoha zjeveními, útěchami a milostmi a povznesl ji až k nejvyššímu stupni — k viděním v modlitbách. Terezie na nových základech zřídila řád karmelitánský a vystavěla 32 nové kláštery, kde se přísněji řehole zachovávala, a to 15 mužských a 17 ženských klášterů. Milujíc útrapy, často říkávala: „Pane, buďto trpěti neb umříti.“ Ve vidění anděl prohnal srdce její šípem a tak ji roznítil k lásce Boží, že se jí dostalo jména „panny serafínské“. Život její byl neobyčejně přísný. Sepsala též vzácné knihy mystické. Ve věku 67 let zemřela v klášteře albánském v noci ze 4. na 5. říjen r. 1582. Ale poněvadž tehdy v kalendáři byla učiněna oprava a proto deset dní vloženo, jest jejím dnem úmrtním a zasvěceným 15. říjen. Na její přímluvu stalo se mnoho zázraků. Papež Řehoř XV. prohlásil ji za svatou r. 1622. Památka zranění srdce jejího koná se dne 27. srpna.

Pravidla sv. Terezie.

„Nic tě neznepokojuj, nic nezastrašuj; neboť všechno pomine. Jediný Bůh se nemění. Trpělivost všeho dojde. Kdo Boha má, nepocítí nedostatku. Jediný Bůh dostačí člověku. Žádostí tvou budiž Boha viděti; bázní, Boha pozbýti; bolestí, ještě Ho nemíti; radostí, že tě k Sobě vede: tak se dožiješ blaženého klidu.“

Modlitba církevní.

Vyslyš nás, Bože, Spasiteli náš, jakož se slavností Tvé svaté panny Terezie těšíme, tak abychom pokrmem nebeských naučení jejích živeni a k touze po zbožnosti vedeni byli. Amen.

16. října.

Sv. Havla, opata.

Havel (Gallus = kohout, bdělý) pocházel z urozeného rodu irského a zasvětil se Bohu v klášteře bangorském, veden jsa sv. opatem Kolumbánem. R. 585 provázel s blahoslaveným Deikolou a jinými jedenácti sv. Kolumbána do Francie. Putovali pak po mnohých pracích a útrapách dále a vystavěli si u Bregence kolem obnovené kaple sv. Aurelie několik cel a založili tak klášter Me-

rerau. Kolumbán se odebral s několika druhy do Italie. Sv. Havel, stižen byv zimnicí, zůstal se sv. Magnoaldem (Magnus) a Theodorem v kláštеře. Havel zvolil si tři hodiny od Arbonu u pramene říčky Steinachu r. 614 místo pro cely, čím učinil počátek kláštera a biskupství svatohavelského. V noci viděl přicházeti medvěda, jak se o něm vypravuje, jejž s pomocí Boží zkrotil (měl moc nad divokou zvěří), a dříví mu donášeti kázal. Havel uzdravil Frýdeburgu, nemocnou dceru vévody alemanského, Gunzona. Z vděčnosti nabídl mu Gunzo biskupství kostnické, což však Havel odmítl. Ve všem okolí zvěstoval sv. víru, získal mnoho duší, žil velmi přísně, shromáždil kolem sebe mnoho žákův a zemřel ve věku 95 let 16. října r. 640. R. 1353 poslal Karel IV. z Kostnice chrámu sv. Havla v Praze hlavu tohoto světce, kterou dostal v klášteře svatohavelském ve Švýcařích. Vzácný tento ostatek však za válek husitských se ztratil.

Poučení.

Sv. Havel pravil kdysi v kázání: „Zapřísaháme Vás Ježíšem Kristem, byste žili, jak slušno na dítky boží; byste odvrhli žádost požívavosti, bláznivé obžerství, ohavnost smilstva, modloslužbu lakoty, zuřivost hněvu, jed závisti, zpurnost pýchy a nadutostí.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi sv. vyznavači a opatu Havlovi zázračné moci nemocné uzdravovati propůjčil a jej jinými zázraky oslavil, dej jeho přímluvou milost duším našim a smilování. Amen.

17. října.

Sv. Hedviky, vdovy.

Hedvika (ze staroněm. Hadewic=hrdinka), narodila se kol. r. 1174 jako dcera markraběte Moravského Bertholda IV. z Andechsu a Anežky a byla už jako dítě dobrého srdce. Provdána byvši za Jindřicha, knížete Polského, dítky v bázni boží vychovávala. Aby mohla volněji Bohu sloužiti, po smrti svého manžela r. 1209 vstoupila do kláštera cisterciáckého. Nesnesla řečí, které se netýkaly

Boha, ani spásy lidských duší. Postem, nočním bděním a drsným šatem krotila své tělo, a tak se vycvičila v pokoře, že každého ráda poslouchala a nejnižší práce konala. Ráda i na kolenou žebrákům sloužila a nohy nemocných umývala i líbala. Trpělivost svou zvláště projevila, když v boji s Tatary padl její syn Jindřich, vévoda slezský, kterého v pravdě mateřsky milovala. Po životě bohatém láskou a obětavostí k bližním zemřela 15. října 1243. Na její přímluvu stalo se mnoho zázraků, takže ji sv. Otec Klement IV. za blahoslavenou a Innocenc XI. za svatou prohlásil.

Poučení.

Klamavá jest milost a marná jest krása: žena bojící se Hospodina, tať chválena bude. Svatá Hedvika nesnesla řeči, která nebyla ke cti boží, ani ke spáse duše naší nesmrtelné. Vzývejme ji, aby nám zvláště v pokušení k pomluvě byla mocnou přímluvkyní u Boha, Pravdy věčné.

Modlitba církevní.

O Bože, jenžto jsi naučil svatou Hedviku slávou světa pohrdnouti a kříž Tvůj pokorně nésti, uděl nám milosti, abychom pro její zásluhy a podle jejího příkladu naučili se pohrdati rozkošemi panskými, nýbrž Tvůj kříž si zamilujíce, všeliká protivenství překonali, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem otcem v jednotě Ducha svatého na věky věkův. Amen.

18. října.

Sv. Lukáše, evangelisty.

Lukáš (= svítící) narodil se v Antiochii syrské. Ačkoliv byl rodem pohan, znal dobře židovství. Stavem svým byl Lukáš lékařem. Domnění, že byl též malířem, povstalo asi odtud, že Lukáš ve svém evangeliu vylíčil slovy krásný obraz Panny Marie. Asi r. 51 stal se křesťanem a přidružil se k apoštolu národů, Pavlovi, jehož stálým byl průvodcem ve všech pracech, nebezpečích, útrapách a pro-

následováních v Palestině, Malé Asii, Macedonii, Řecku a Italii. Ze zvláštního vnuknutí Ducha sv. a jeho pomocí sepsal sv. Lukáš svoje evangelium. Proto má čestný název „evangelisty“ a napsal je asi r. 63 v Římě pro jakéhosi Theofila, křesťana to z pohanstva a pro obec římskou. Poněvadž začíná svoje evangelium obětí Zachariášovou, má za odznak zvíře obětní (okřídleného býka) Sv. Lukáš napsal také „Skutky apoštolské.“ Oba tyto spisy jsou v knihách Nového zákona. Po mučednické smrti Pavlově Lukáš zvěstoval evangelium v Italii, Macedonii a Řecku, kde ukončil též svoji apoštolskou činnost smrtí mučednickou v Patrách v Achaji, stár jsa 80 let, dne 18. října kolem roku 80 po narození Kr., byv oběšen na olivě. Jeho svaté tělo dostalo se do Konstantinopole r. 357. Jeho sv. hlava chová se v Římě. Tamže ukazují a uctívají v kostele Panny Marie Sněžné (Maria Maggiore) obraz Mariánský, jejž podle podání sv. Lukáš maloval. Je patronem lékařův a malířův.

Poučení.

Sv. František Borgia žádá, bychom každého dne nějaké místo Písma sv. uvažovali: „Jako se ohni nelze přiblížiti, abychom necítili tepla; tak se i duše, která se ve zbožných modlitbách a citech setká s plamenem božské lásky, nezbytně rozněcuje.“ Písmo svaté v krásném českém překladě vydalo „Dědictví Svatojanské“ v Praze IV. 35.

Modlitba církevní.

Tebe, Pane, prosíme, aby Tvůj sv. evangelista Lukáš přímluvami svými při nás stál, jenž bolesti kříže pro slávu jména Tvého na těle svém snášel. Amen.

19. října.

Sv. Fridesvidy, abatyše.

Fridesvida (= Fredeswinda = rychlá k ochraně, míru) byla dcerou knížete Didana v Oxfordu v Anglii a jeho choti Safridy. Zbožná pěstounka Algiva ji vychovala a vzdělala. Již záhy zasvětila se Pánu. Ale bohatý, urozený otec nedovolil dceři své vstoupiti do kláštera. Později se však odhodlal v Oxfordě založiti klášter. Řízení jeho svěřeno Fridesvidě jako abatyši. Když prožila

nějakou dobu v klidu a odloučenosti, umínil si kníže Algar mercijský stůj co stůj za choť ji pojati; ježto po dobrém záměru svého uskutečniti nemohl, užil násilí. Než Bůh pomohl služebnici své. Již již byla světice v rukou nepřátelských — tu kníže oslepl. Na modlitby sv. abatyše vrácen byl mu zrak, po čemž už nerušil klidu jejího. V Thornbury dala Fridesvida vystavěti kapličku, aby ve větší ještě samotě Bohu sloužila, až Bůh ji k sobě povolal 19. října kolem roku 750.

Téhož dne se koná památka sv. Petra z Alkantary. Narodil se r. 1499, od té chvíle, co vstoupil v sedmnácti letech do kláštera Menších bratří, jeho život byl jen velikým pokáním. Zasloužil se o obnovu života řeholního, zemřel r. 1562. Jest zvláštním ochráncem Brasilie.

Poučení.

Na všech dobrých duších osvědčuje se Písmo sv., jež sv. Augustin takto velebí: „Ono srdce osvěcuje, jazyk očisťuje, svědomí zkoumá, duši posvěcuje, víru posilňuje, ďábla zapuzuje, hříchem opovrhovati učí, srdce chladná rozehřívá, světlo svědomí ukazuje, tmu nevědomosti rozptyluje, zármutek světa tohoto ničí, veselost Ducha svatého zjednává.

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože, dárče ctností a příteli panenské čistoty: propůjč nám, prosíme Tebe, abychom pro veliké zásluhy sv. panny Fridesvidy jejíž život pro vynikající čistotu Tobě se zalíbil, Tvé milosti došli a jednou k vyvoleným Tvým přičteni býti mohli. Amen.

20. října.

Sv. Vendelína, opata.

Vendelin (= čestný, slavný) byl korunním princem skotským. Hned v mládí vedl život velmi zbožný, a když pak dospěl, uzrál v něm úmysl, že se všech těch krásných vyhlídek a nároků, jež jako korunní princ měl, ano samého trůnu královského vzdá a neznámý jako poustevník bude žíti. Dle obyčeje tehdejšího putoval sv. Vendelín ke hrobům knížat apoštolských, sv. Petra a Pavla,

do Říma. Podařilo se mu, šťastně z domu uniknouti. Jakým asi zármutkem sklíčeni byli dobří jeho rodičové, když syna milovaného nikde nalézti nemohli! Jistě že sám Bůh pohnul sv. Vendelína k tomuto kroku; a též On potěšil i zarmoucené jeho rodiče. Po dlouhém putování dostal se sv. Vendelín do krajiny trevírské a žil tam jako poustevník. Potom pásl stáda blízkého statkáře, obzvláště ovce; avšak po nějakém čase vrátil se opět do své poustevny. Konečně stal se opatem benediktinského kláštera ve městě Toleji a zesnul v Pánu kolem r. 650. Pro mnohé zázraky byla nad hrobem jeho zbudována kaple a r. 1350 nádherný gotický kostel. Poněvadž k hrobu jeho mnoho poutníků přicházelo, usazovali se v okolí jeho vždy četněji poustevníci, až tak vzniklo město Sv. Vendel. Sv. Vendelín je vzýván od rolníků proti nemocem zvířat domácích, obzvláště ovcí.

Poučení.

Sv. Vendelín vzdal se všeho pozemského a získal si tak úplný klid duševní, o němž sv. Bernard nadšeně dí: „Jen jediný je pravý klid duše, když totiž člověk vzdálen jsa od bouří tohoto světa, pevně stoje na břehu spásy věčné, oko neodvratně k nebi maje upřeno a s Bohem duší svou co nejúžeji jsa sloučen, se může chlubiti, že nohama pošlapal vše, co světu jest vzácno a draho. Zajisté, kdo větší je, než svět, ničeho více nemůže ode světa si žádati, ničeho ode světa nepotřebuje.“

Modlitba.

Propůjč nám, Pane, abychom na přímluvu sv. Vendelína, opata, tak, jak Tvá moudrost určila, věrně setrvali, jen po Tobě a věčné blaženosti toužili, pokoje srdce a klidu duševního došli, a až do smrti jej zachovali. Amen.

21. října.

Sv. Voršily a 11.000 panen.

Attila, král hunský utrpěl u Šalónu (Chalon) ve Francii velikou porážku, a musil s nepatrným zbytkem svých divokých tlup se vraceti. Ze hněvu na křesťany vrhl se na tomto zpátečním tažení na město Kolín, dobyl ho, a zuřil v něm ohněm i mečem. Tam připluly na lodích z Anglie sv. Voršila s 11.000 pannami, hledat útočiště a ochrany. Neboť právě touž dobou vpadli do země jejich

Anglosasové, pobili v boji jejich otce a bratry, takže nebohé panny pouze život zachránily. Královská princezna Voršila byla ode všech uznávána za vůdkyni a rozkazům jejím všechny družky ochotně se podrobovaly. Byli s nimi i muži, což tím se dá vysvětliti, poněvadž na lodích veslařů bylo potřeba. Na opětný útěk nebylo už ani pomyšlení, a proto připravovaly se křesťanské panny na jistou smrt. Sv. Voršila v poslední chvíli nabádala všechny k vytrvalosti a trpělivosti. Hunové je přepadli, a když se jim panny na odpor stavěly, usmrtili jedny mečem, jiné šípy, jiné opět obušky. Sv. Voršila byla šípy zastřelena. Sv. Kordula uschovala se v jedné lodici, druhého dne však podstoupila rovněž smrt mučednickou. To stalo se r. 451. Když pak Hunové odtáhli, sebrali obyvatelé města, kteří zůstali na živu, svatá těla mučednic a uctivě je pohřbili. Svátek sv. Voršily a 11.000 družek je dne 21. října, a svátek sv. Korduly dne 22. října. Sv. Angela Merici z Brešje (Brescie) založila ke cti sv. Voršily řád r. 1537, jehož sestry měly vychovávati chudou mládež dívčí. Do Čech přivedeny byly r. 1655.

Poučení.

Má-li panenství už samo sebou vysokou cenu, tím větší se stává jeho cena mučednictvím, o němž sv. Cyprian píše: „Mučednictví má neocenitelnou spanilost, nekonečnou míru, neposkvrněné vítězství, ušlechtilou ctnost, nevyrovnatelnou pověst, neomezený triumf.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tebe, o Pane Bože náš, propůjč nám milosti, abychom slavnou památku svatých panen a mučednic, Voršily a družek, neustále zbožně oslavovali, a tak ty, jejichž zásluh dosti nemůžeme oceniti, aspoň s nejhlubší pokorou uctívali. Amen.

22. října.

Sv. pannen a mučednic: Alodie a Nunilony.

Alodia a Nunilona byly dvě vynikající sestry v městě Barbitě ve Španělích. Po smrti otce, mohamedána, zasnoubila se matka jejich, jež byla křesťankou, opět s pohanem. Tím bylo oběma sestrám poznání náboženství křesťanského velmi znesnadněno. I opustily dům otcovský a žily pak v zátiší u tety, Bohu se zaslíbivše. Toho času panoval v Kordově král maurský Abderaman II.,

jenž křesťany krutě pronásledoval. Alodia a Nunilona neměly se dlouho těšiti svému životu v ústraní; ježto ze vznešeného rodu pocházely, byly nejdříve před místodržitele předvedeny. Když obyčejné prostředky: lichocení, sliby ani hrozby u nich nepomáhaly, byly obě svěřeny bezbožným ženám, jež od víry je měly odvrátiti. Všechen přístup a všechno obcování s křesťany bylo jim zamezeno; potom i od sebe byly odloučeny, ony však nicméně přece vždycky zůstávaly pevně při své víře. A proto byla napřed starší, Nunilona, a potom mladší, Alodia, sťata dne 22. října r. 851. Bůh oslavil je zázraky. Královna Oneka z Aragonie dala r. 880 hledati jejich ostatky, a podařilo se, že byly v jedné studni nalezeny a šťastně odtud vyzdviženy a k úctě vystaveny.

Poučení.

Láska k Bohu dodávala oběma svatým sestrám síly a vytrvalosti. O této lásce píše sv. Augustin: „Jako láska nečistá duši rozvášňuje, a touhu po věcech pozemských ve člověku probouzí; tak láska svatá povznáší člověka k věcem vyšším, nadzemským, rozněcuje duši pro to, co nikdy nehyne a nezaniká, probouzí duši a k nebi ji povznáší.“

Modlitba.

O Bože, Jenž tolika tisícům mučedníkův a mučednic Svých milost a sílu dáti jsi ráčil, aby z lásky k Tobě všechny muky ano i smrt podstoupili, pokorně Tebe žádáme, rozněť i v našem srdci oheň svaté lásky k Tobě, abychom na přímluvu svatých panen a mučednic Tvých, Alodie a Nunilony, všechnu nečistou lásku v srdci svém potlačili a jen Tobě celým srdcem náleželi. Amen.

23. října.

Sv. Severina, biskupa.

Severin (= vážný, přísný) stal se kolem r. 346 biskupem v Kolíně. Nabádal své věřící k životu zbožnému, a podařilo se mu zbytky arianismu vypleniti. Viděl, kterak andělé nebeští duši sv. Martina, biskupa túrského, do nebe doprovázejí, a oznámil to svému arcijáhnovi Evergislovi, řka: „Milý pane, biskup Martin právě této chvíle se rozloučil se světem, a nyní přijímají jej s líbez-

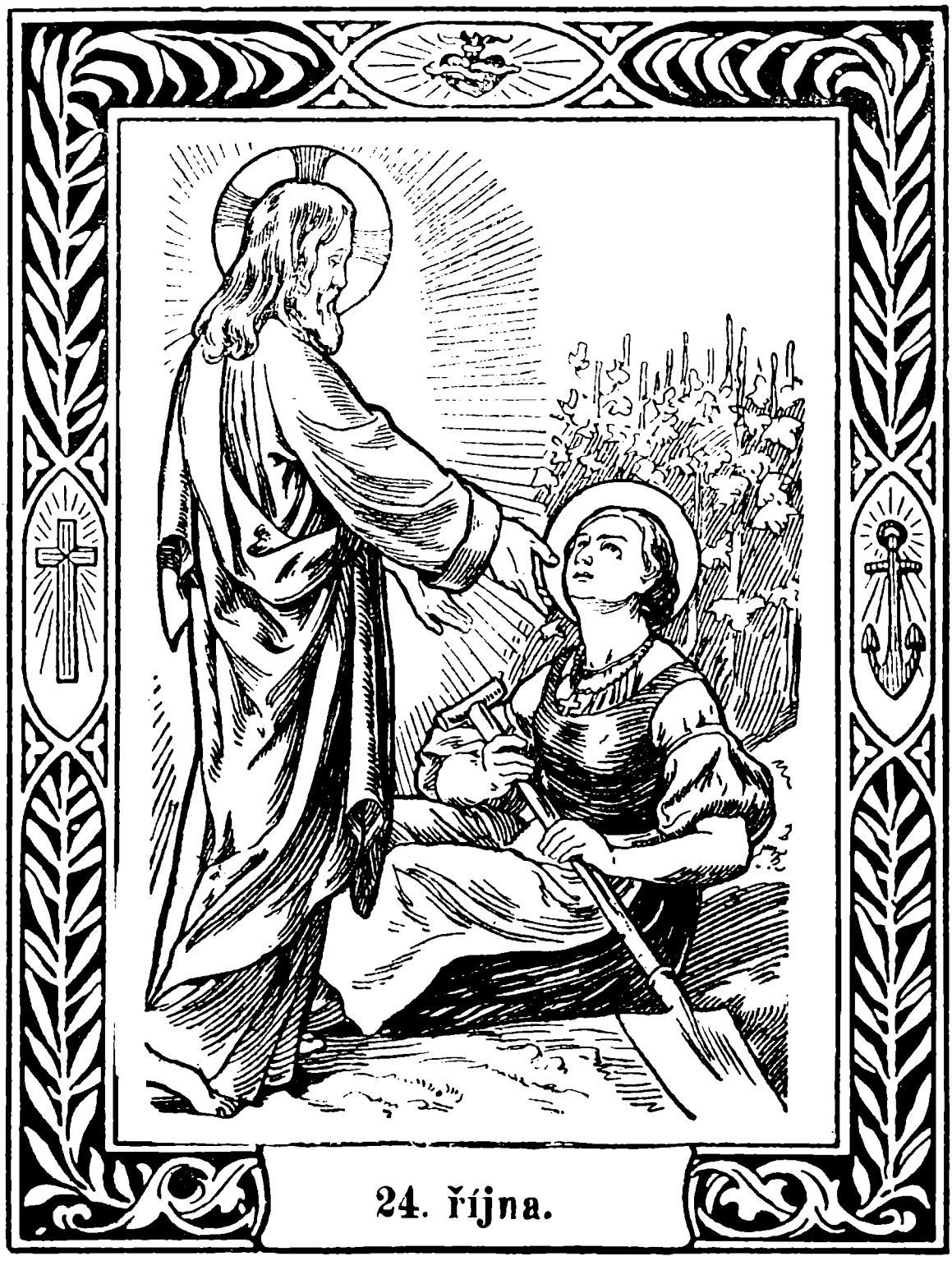
ným zpěvem kůry andělské a vedou do nebe.“ Z toho zřejmo, že sv. Severin byl bezpochyby žákem sv. Martina. Severin kázal ke cti svatých mučedníků Kornelia a Cypriana zbudovati kostel, jenž později jeho vlastní jméno obdržel. Dožil se vysokého věku, a zemřel dne 23. října po r. 400. Jeho tělo uloženo jest v drahocenném relikviáři v Kolíně.

Poučení.

Sv. Cyprian píše: „Když prosíme denně Boha: ‚Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi,‘ jaká převrácenost a nesrovnalost je pak, když nechceme vůli Jeho ihned se podrobiti, když nás volá a z tohoto světa k sobě vzíti chce? My zpěčujeme se, my odpíráme, my objevujeme se jako odbojní služebníci neradi a se sklopenou hlavou před očima Páně. My odcházíme jako z přinucení, nedobrovolně, neradi z tohoto světa. A přece chceme ještě od Toho, k Němuž tak se ubíráme, nebem býti odměněni! Proč prosíme a voláme: ‚přijď království Tvé,‘ když nám tento pozemský žalář tak milým jest? Ano proč opakujeme, modlíce se, tak často slova: ‚přijď království Tvé,‘ když snažněji a vroucněji si žádáme, zde satanu sloužiti, než na onom světě s Kristem kralovati?“

Modlitba.

O Bože, Jenž jsi dnešní den k uctívání svatého biskupa a vyznavače Svého Severina určiti a posvětiti ráčil, vyslyš, prosíme, prosbu Svých věřících a dejž, aby zásluhy a přímluva toho, jehož památku dnes slavíme, i nám k spasení věčnému dopomáhaly. Amen.

24. října.

Bl. Armelly, panny a služebnice.

Armella (= čilá, rychlá) Nikolasová narodila se r. 1606 v Kampeneaku ve Francii. Rodiče její byli chudí, ale zbožní venkované. Matka učila ji, jak v přírodě Boha lze pozorovati, což jí zajisté bylo k velkému prospěchu. Pásla dobytek a sloužila na různých místech, naposled u kteréhosi šlechtice ve městě Vanu (Vannes), kdež vstoupila do kláštera Voršilek; tam byla fortnýřkou až do

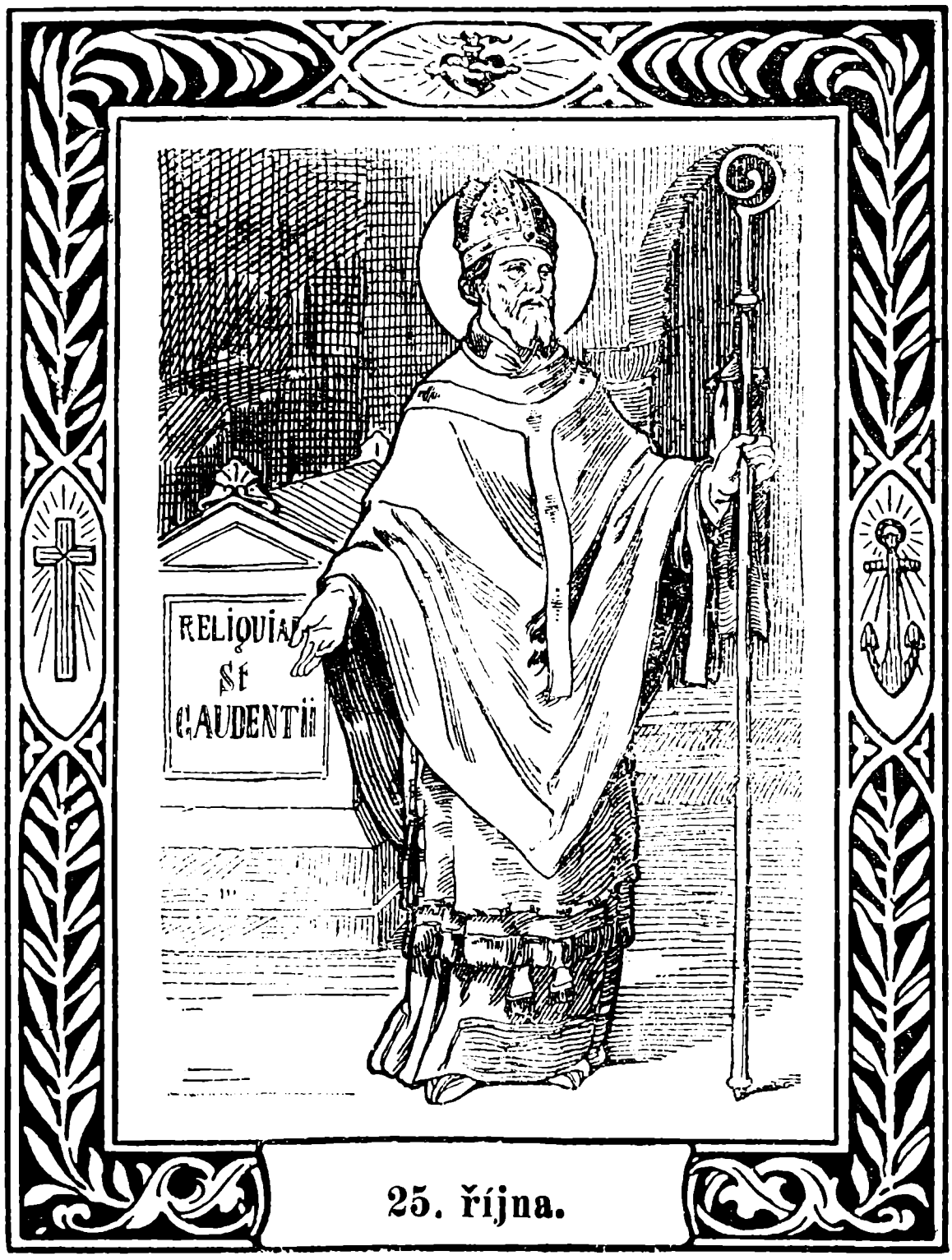
své smrti. Armella neuměla čísti, byla však zvláštními zjeveními a osvícením od Boha obdařena. Zaslíbila své panenství Bohu a všechny své strasti a namáhání spojovala s utrpením Ježíše Krista, ošetřovala nemocné, pokud jen mohla. Zbožná tato panna, „la bonne Armelle“ — hodná Armella,“ jak jí říkali, byla přívětivá, pilná, věrná, poslušná, pokorná, skromná, trpělivá. Všechny její řeči vzdělávaly; svou známou, rovněž služku, dívku zlou, prosbami svými obrátila, a v nemoci její laskavě ji ošetřovala, ačkoli mnohá příkoří od ní utrpěla. Již byla 60tiletá, když jí kůň zlomil nohu, takže po 15 měsíců trpěla a potom jen stěží choditi mohla. Odešla s tohoto světa se jménem Ježíšovým na rtech dne 24. října r. 1671 ve stáří 65 let. Tělo její pohřbeno bylo v kapli kláštera uršulinského ve městě Vannes.

Pravidla bl. Armelly.

Armella říkávala: „Nenalézám na světě stavu, jenž by mně byl milejší, než právě stav služebný; neboť v něm může člověk, aniž si ho kdo všímá, klidně žíti. Není-liž to výborná škola pro pokorné? Zdaž neměly by se všecky služebnice v tomto stavu za šťastny pokládati? — Buďmež věrny! Budmež věrny! Neboť věrnost s Bohem nás spojuje, nevěrnost však od Něho odlučuje.“

Modlitba.

Ó Bože, Jenž jsi zbožnou služebnici Svou Armellu poučiti ráčil, kterak vše z lásky k Tobě trpěti a snášeti má; dopřejž i nám milosti a osvícení, abychom ustavičně jen na Tebe myslili a vše z lásky k Tobě činili a snášeli. Amen.

25. října.

Sv. Gaudence, biskupa.

Gaudenc (= veselý neb obveselující) byl žákem sv. biskupa Filastria v Brescii v Italii. Procestoval země východní a všude navštěvoval ústavy duchovní, aby se náležitě vzdělal. Okolo r. 385 byl přinucen vstoupiti na biskupskou stolici v Brescii. Svatý arcibiskup Ambrož z Milána posvětil jej na biskupa. Když v letech 404—405 více biskupů do Cařihradu se ubíralo prosit az

pronásledovaného svatého biskupa Jana Zlatoústého, připojil se Gaudenc k nim a byl zároveň s ostatními po nějaký čas vsazen do vězení, a potom na staré, špatné lodi zpět zavezen. Než přes to dostal se přece šťastně do Brescie a působil horlivě slovem i skutkem. Obzvláště výborná a účinná byla jeho kázání, z nichž mnohá ještě se zachovala. Sv. Gaudenc umřel dne 25. října kolem r. 427. Jeho svaté ostatky byly r. 1595 slavnostně vyzdviženy.

Pravidla sv. Gaudence.

„Stvořitel a řiditel přírody, jenž ze země chlebu dává vyrůstati, přeměňuje ho (ve mši sv.) ve vlastní své tělo, poněvadž to přislíbil a poněvadž má moc, slib svůj splniti. Jenž vodu ve víno proměnil, proměňuje víno ve vlastní Svou krev. Vypovězeno budiž z domů křesťanských vše, co nádheru satanovu připomíná; buďmež pokorni, vlídní a přívětivi; posvěťme se žalmy a duchovními písněmi. Slovo boží a znamení Ježíše Krista buďtež neustále v našem srdci, v našich ústech, v našem jednání. Útočiště naše budiž přímluva svatých a světic Božích. Volejmež s důvěrou k Bohu, aby prosba naše přístup měla k Němu!“

Modlitba.

Ó Pane Ježíši Kriste, Jenž skrze služebníky Své, kněze, oběť mše svaté denně slaviti dáváš a Svou krvavou oběť na kříži nekrvavým způsobem obnovuješ, propůjč nám na přímluvu svatého biskupa Svého Gaudence milosti, abychom této svaté oběti vysoce si vážili, jí uctivě a horlivě byli přítomni, a jednou nekonečných zásluh Tvého vykoupení účastnými býti si zasloužili. Amen

26. října.

Sv. Bernvarda, biskupa.

Bernvard (= ochránce) pocházel ze vznešené hraběcí rodiny v Sasku, a byl od biskupa Osdaga v Hildesheimu vychován. Ve vědomostech i ve zbožnosti stejně prospívaje byl přijat mezi kleriky, a pod vedením biskupa sv. Viligisa připravoval se na přijetí vyššího svěcení. Potom vyvolen byl za vychovatele sedmiletého císaře Oty III. a pomáhal královně Theofanii u vládě radou

i skutkem. V r. 992 byl Bernvard jmenován biskupem v Hildesheimu. Láskyplně ujímal se chudých, vypleňoval staré zlozvyky, zaváděl znovu přísnou kázeň a stavěl kostely a kláštery, povznesl v Hildesheimu veškero umění k vysokému stupni dokonalosti, proto pokládán za druhého zakladatele města. Velikou část nocí probděl na modlitbách anebo věnoval studiím, a za dne pracoval neunavně; vynikl i jako učenec a státník. Po dlouhé a namáhavé činnosti upadl do trapné nemoci, jež na celých pět let na lůžko jej poutala. S trpělivostí andělskou snášel všechny strasti, a jakmile se uzdravil, složil, tuše blízký svůj konec, vysoký svůj úřad, daroval dědičné statky své benediktinskému klášteru ve sv. Michaelu, jejž sám byl založil, vstoupil tam do řehole, a když byl ještě rok v úplné odloučenosti v nábožném rozjímání žil, zemřel dne 30. listopadu r. 1022. Tělo jeho pohřbeno bylo v klášterním kostele; za svatého prohlášen byl od papeže Celestina III. r. 1192. Dle římského martyrologia jest k uctívání jeho památky ustanoven den 26. října.

Poučení.

Sv. Bernvard byl velmi učený a vzdělaný, ale přece pokorný. „Čím více a čím lépe jsi vzdělán, tím přísněji budeš proto i jednou souzen, nebudeš-li i vědění svému přiměřeně, svatě žíti.“ (Kempenský).

Modlitba.

Ochraň nás, ó Pane, na přímluvu sv. biskupa Svého Bernvarda pýchy duševní, abychom v pokoře Tobě sloužili, a vědomostmi svými Tvou čest a spásu bližních množili. Amen.

27. října.

Sv. Kvalfarda, sedláře a poustevníka.

Kvalfard (Volfard, Valfard) byl synem ctihodných rodičů v Augsburku. Vyučil se sedlářství, cestoval s obchodníky do Verony do Italie, provozoval své řemeslo a vše, co mohl zahospodařiti, věnoval na chudé. Potom vystavěl si v blízském lese při řece Adiži nepatrnou chyši a žil v modlitbě, postu a sebezapírání jako poustevník. Na holém těle nosil drátěnou košili; po dvaceti

letech připadli lodníci náhodou na jeho obydlí a přivedli jej zpět do Verony. Když tam byl poznán bylo mu zaopatřeno místo v kláštěře. Bůh propůjčil mu dar zázraků, jenž zejména na slepých se osvědčoval. Dne 30. dubna r. 1127 zemřel a tělo jeho pohřbeno jest ve hrobce při onom chrámu. Mnozí poutníci přicházeli na jeho hrob, a přímluvou jeho došli od Boha milostí. R. 1507 byly svaté jeho kosti slavnostně vyneseny; přičiněním předního občana augsburkského, Velsera, poslal kardinál-biskup Jan Valerius z Verony více jeho ostatků do Augsburku biskupu Jindřichovi V. Důkaz o jejich pravém původu k tomu byl přiložen. Hrabata Fugerové pak založili kapucínský klášter s kostelem, jenž byl dne 27. října r. 1602 biskupem slavnostně vysvěcen. Jmenované relikvie svatého Kvalfarda, jakož i ostatky svatého Lucia byly na pravé a levé straně velkého oltáře k uctívání vystaveny. Proto bývá slavnost sv. Kvalfarda v diecési Augsburské dne 27. října slavena.

Poučení.

Svatý Kvalfard pozoroval velmi často krásu stvoření. Sv. Augustin napomíná: „Uč se ve věcech stvořených Stvořitele milovati, avšak nikdy nedej se věcmi stvořenými od Něho odvésti, abys neztratil Toho, Jenž tě stvořil.“

Modlitba církevní.

Vyslyš, o Pane, prosby naše, ježto o slavnosti sv. vyznavače Tvého Kvalfarda k Tobě vysíláme, abychom na přímluvu jeho, milosti a pomoci Tvé došli, které pro vlastní zásluhy své dojíti nemůžeme. Amen.

28. října.

Sv. Šimona a Judy Tadeáše, apoštolů Páně.

Šimon (= poslušný), narozený v Káně galilejské, byl od Ježíše Krista za apoštola vyvolen. Po svátcích svatodušních opustil Palestinu a hlásal evangelium Kristovo v Egyptě a pak se sv. Tadeášem mezi Peršany. Je patronem koželuhů. Sv. apoštol Juda má příjmení Tadeáš (= mužný, srdnatý). Byl syn Alfea a jeho manželky Marie, byl příbuzným Pána Ježíše, proto nazýván bratrem

jeho. Hlásal víru Kristovu v Mesopotamii a po tom společně se sv. apoštolem Šimonem v Persii a obrátil mnohé nevěřící na víru křesťanskou. V Persii setkali se s vojskem, jež král Boradoch do Indie vedl. Jakmile svatí apoštolé do Persie přišli, oněměly všecky věštírny perských bůžkův. Tím ovšem byli kněží pohanští rozhněváni, a žádali, aby cizincové byli usmrceni. Avšak sv. apoštolové předpovídali vojevůdci vítězství, čímž si jeho přízeň získali, takže král sám, a s ním tisícové jeho poddaných přijali víru Kristovu. Záští však kněží pohanských nepřestávalo; ano způsobili, že sv. Juda Tadeáš v Berytě palicí byl ubit, a sv. Šimon jako kus dřeva pilou na půl byl přeříznut dne 28. října kolem r. 62 po Kr. Ostatky obou sv. apoštolů jsou v Římě ve chrámě sv. Petra uloženy.

Poučení.

Sv. apoštol Juda Tadeáš připomíná v listě svém, který r. 65 napsal a v Novém Zákoně jest obsažen, že na posledním soudu božím žádný bezbožník spravedlnosti boží neujde, an dí: „Hle, již přichází Pán se zástupy svatých, aby zasedl na soudnou stolici a potrestal všechny bezbožníky pro jejich bezbožná díla a pro všechna rouhání, která bohaprázdní hříšníkové proti Bohu se byli odvážili vysloviti.“

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi nás skrze sv. apoštoly Své Šimona a Judu k poznání jména Svého přivésti ráčil, propůjč nám, prosíme, abychom památku jejich slavíce ve ctnosti se zdokonalovali a ve všem dobrém neustále pokračovali. Amen.

29. října.

Sv. Narcisa, biskupa a mučedníka.

Sv. Narcis byl biskupem ve Geroně ve Španělích a když za císaře Diokleciána nastalo pronásledování křesťanů, poslušen jsa vnuknutí s hůry sobě daného, opustil s jáhnem Felixem své sídlo, a prchl do Augsburku. Tam obrátil na víru Kristovu a pokřtil sv. Afru, její matku Hilarii, a služky Dignu, Eunomii a Eutropii, jakož i všechny ostatní obyvatele domu. Mezi nimi byl i sv. Dionys, bratr

sv. Hilarie, jejž prý sv. Narcis sám na prvního biskupa augsburkského posvětil. Když pak i v této krajině počalo zuřiti pronásledování, navrátil se sv. Narcis i s průvodcem svým do své domoviny, kdež oba zemřeli smrtí mučednickou kolem r. 306. Když r. 1286 za krále Petra Aragonského město Gerona od Francouzů bylo dobyto, bránilo hejno komárů hrob svatého biskupa a mučedníka Narcisa. Den smrti jeho, jak se zdá, jest den 18. března, avšak v diecési augsburkské uctívají památku jeho dne 29. října.

Poučení.

Svatí, kteří za času pronásledování křesťanů pro víru trpěli a umřeli, byli zajisté dokonale vycvičeni ve stálosti, trpělivosti a vytrvalosti. Sv. Chrysostomus počítá devět stupňů trpělivosti. 1. „Na prvním je, kdo bližnímu křivdy nepůsobí. 2. Na druhém stupni, kdo křivdy křivdou nesplácí. 3. Na třetím, kdo učiněnou křivdu mírně a trpělivě dovede snésti. 4. Na čtvrtém, kdo sama sebe za ochotna prohlásí, křivdu trpěti. 5. Na pátém, kdo větší ještě počet křivd snášeti jest hotov, než mu protivník způsobiti chce. 6. Na šestém, kdo nechová záští proti tomu, kdo jej těžce urazil. 7. Na sedmém, kdo toho, jenž mu křivdu činí, miluje. 8. Na osmém, kdo tomu, jenž křivdu mu činí, dobrodiní prokazuje. 9. Na devátém, kdo za toho, jenž mu křivdu činí, k Bohu upřímně se modlí, a za nepřátely Mu srdečně děkuje.“

Modlitba církevní.

Před Tvou velebností, o Pane, hluboce se skláníme a úpěnlivě prosíme, aby sv. Narcis, jenž hlasatelem Tvé víry a pastýřem Tvého stáda v Augsburku býti zasloužil, ustavičně u Tebe byl naším přímluvcem. Amen.

30. října.

Sv. Alfonsa Rodrigueza, řeholníka.

Alfons Rodriguez narodil se r. 1531 v Segovii ve Španělích. Od nejútlejšího mládí jevil velikou prostosrdečnost, lásku k čistotě, pokoru a dětinnou úctu k Matce boží. Dle přání svých rodičů vstoupil do stavu manželského a převzal po nich kupecký závod. Při tom však nikdy nepřestával býti zbožným a ve pracích a starostech denních měl věčný cíl neustále před očima. Smrt

vyrvala mu rychle za sebou drahou manželku a dvě milené dítky. Tu poznával ještě více, než dříve, pomíjejícnost všeho pozemského; a proto, když se byl poradil se svým zpovědníkem a mnohé obtíže překonal, vstoupil r. 1571 ve Valencii ve věku 40 let jako řeholník do řádu jesuitského. Tam vykonával práce domácí, a obzvláště zastával službu vrátného, a to tak, že brzy byl vzorem nejen bratřím svým, nýbrž i třídám pracujícím v každé ctnosti, zejména v pokoře a prostotě, v lásce k chudobě, v trpělivosti a sebepřemáhání, v pracovitosti a poslušnosti neomezené, ve vlídnosti a uctivosti. Při tom všechno jeho myšlení stále jenom k Bohu směřovalo. Dne 31. října r. 1617 ve stáří 86 let na ostrově Majorce pout pozemskou dokonal. Byl prohlášen za blahoslaveného r. 1825 a 15. ledna r. 1888 za svatého.

Poučení.

Jako dítě zvolal jednou sv. Alfons k Matce boží: „O Matičko má! kéž bys věděla, jak Tě miluji! Jakkoliv veliká jest láska Tvá ke mně, já přece Tebe ještě více miluji.“ Po těch slovech zjevila se mu Maria a velmi laskavě jej napomínala. Milujmež vroucně Marii, nebes královnu!

Modlitba církevní.

Ó Bože, posilo slabých a oslavo pokorných! Ty, Jenž jsi služebníku Svému Alfonsovi ustavičnou pílí v sebezapírání a slávou vznešené pokory zářiti dal, popřejž nám, pokorně žádáme, abychom po příkladu jeho tělo přemáhali, pokorně ukřižovaného Syna Tvého vždy následovali a věčně slávy došli!

31. října.

Sv. Volfganga, biskupa.

Volfgang (= pomocník) narodil se kolem r. 915 u města Rajtlingenu ve Vyrtembersku. Pocházeje ze vznešené rodiny, dán byl na vychování do kláštera v Rajchenavě, kdež se mu dostalo pečlivého a důkladného vzdělání. Když byl nějakou dobu řídil školu při dómě v Trevíru, vstoupil v městě Einsidelnu do řádu benediktinského. Tam žil velmi skromně, nikdy nejedl masa,

pilně se postil a v noci dlel na modlitbách. R. 971 vydal se na misionářskou cestu do Uher; vrátiv se, byl na radu biskupa pasovského Pilgrima od císaře Otty II. r. 972 jmenován biskupem v Řezně. Volfgang přišed do svého sídla, ustanovil opatem tamějšího benediktin. kláštera Romualda, zvelebil kláštery ženské v Horním i Dolním Mynsteru, založil nový ženský klášter ve sv. Pavlu, a ustanovil Brigitu, dceru vévody Jindřicha II., abatyší. Potom vydal se na visitační cestu po své diecési a všude hlásal slovo Boží s hojným výsledkem. Vzdal se církevní pravomoci nad Čechami z čisté lásky ke Kristu a učení Jeho, dal svolení i k tomu, aby v Praze zvláštní biskupství bylo zřízeno r. 973. Pro mnohé zmatky opustil sv. Volfgang své sídlo a žil od r. 980 až do r. 985 jako poustevník na Falkenštejně u nynějšího jezera sv. Volfganga. Sv. Volfgang v Solné komoře jest za našich časů městečko, a má krásný kostel, kamž každého roku mnoho poutníků putuje. Po 5tiletém pobytu vrátil se sv. Volfgang a vychovával pak čtyři dítky vévody Jindřicha. V roce 994 vydal se na cestu do Rakous, onemocněl však zimnicí a přijav svaté svátosti, zemřel dne 31. října. Jeho svaté tělo odpočívá v Řezně u sv. Emerana. Bůh oslavil jej jak v životě, tak po smrti mnohými zázraky; proto prohlásil jej zároveň s biskupem Erhardem papež Lev IX. r. 1052 za svatého.

Poučení.

Sv. Volfgang kladl žákům svým na srdce tyto tři pravdy: „Mějte vždy před očima Boha; bojte se Boha; chraňte se hříchů!“

Modlitba.

Propůjč nám, Pane, abychom, slavíce památku svatého biskupa Volfganga, právě tak i v jeho skutcích ho následovali. Amen.

MĚSÍC LISTOPAD.

1. listopadu.

Slavnost Všech Svatých.

Papež Řehoř III. dal r. 731 v Římě ve chrámě sv. Petra zříditi kapli ke cti Všech Svatých: apoštolů, mučedníkův a spravedlivých, a nařídil, aby 1. listopadu slavena byla slavnost Všech Svatých, aby věřící na konci roku církevního na všechny svaté si vzpomínali, kteří už do slávy věčné vešli, obzvláště pak na ty, k jejichž úctě v roce cír-

kevním není den určen. Není možno, aby zvláštním svátkem uctěn byl každý světec a světice, jichž jsou nepřehledné řady. Toto nařízení původně vztahovalo se pouze na Řím. Když však císař Ludvík Zbožný r. 837 vydal rozkaz, aby slavnost tato ve všech jeho zemích (ve Francii a Německu) byla slavena, byla slavnost tato v celé církvi zavedena.

Poučení.

Uvažujme dnes zlatá slova blahoslaveného Tomáše Kempenského: „Viz a pozoruj podivuhodná díla boží v jeho svaté katolické Církvi; chrámy křesťanské, stánky Krista a Svatých, tábory křesťanův, a jak tam bdí a se modlí a proti ďáblovi bojují. Slavnosti Krista a Jeho svatých nikdy nezbynou, věčně budou trvati; neboť jsou pomníkem jejich radostí v království nebeském, kdež s Kristem kralují, kdož tímto světem pohrdli. Jména svatých a zejména jména Ježíše a Marie jsou rány a blesky, jimiž ďáblové bývají zastrašeni, před nimiž prchají. Skutky svatých dodávají síly a odvahy srdcím malomyslným, že stálými jsou a jich úzkou cestou ctnosti následují. Spisy svatých jsou majáky pozemšťanům, aby v bouři života nezbloudili s cesty pravé víry, a aby ze slov jejich posilu čerpajíce, u víře nekolísali. Divy a zázraky svatých zahanbují činy zlých lidí, aby úplně nepotlačili dobrých a aby se ve zlobě své nemohli vypínati.“

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž dopřáváš nám milosti, že zásluhy všech Svatých svých jednou slavností můžeme velebiti, pokorně žádáme, abys nám na přímluvu tak četných přímluvčích z přebohatých pokladů svých milosti k spasení potřebné uděliti ráčil. Amen.

2. listopadu.

Památka všech věrných zemřelých.

Památka všech věrných zemřelých duší křesťanských byla zavedena svatým opatem Odilem z Clugny (+ 1048). V nejnovější době papež Benedikt XV. (1915) vyznamenal tento den výsadou, z které se těší ještě jenom vánoce; každý kněz totiž má právo dnes obětovati tři mše sv. Důvod, proč hned za svátkem všech Svatých následuje svátek všech dušiček očistcových, jest vnitřní

spojení církve vítězné na nebi (= všichni nebešťané) a církve trpící v očistci (= dušičky v očistci) s církví bojující na zemi (= věřící na zemi). Nechať církev bojující, jak už jméno její označuje, neustále bojuje a je v nebezpečí, jako církev trpící ve trápení, přece jsou obě spojeny trojnásobnou páskou, totiž páskou víry, naděje a lásky, až jednou v lásce neskonalé věčně s církví vítěznou na nebi spojeny budou. Když jsme o slavnosti všech Svatých o pomoc a přímluvu jejich prosili, nemáme soustrasti a přímluvy své odepírati těm, jimž přispěti můžeme, těm, kdož sami sobě pomoci nemohou, kdož však na pomoc naši odkázáni jsou, t. j. nebohým duším v očistci; než to ne pouze dnes, nýbrž každého dne. Křesťan, jenž jest srdce laskavého a vděčného, nikterak zajisté nezapomene a zapomenouti ani nemůže na své drahé zemřelé, o nichž s jistotou neví, neočekává-li jich ještě v očistci nějaké trápení, na př. na zemřelé rodiče, bratry, sestry, příbuzné, přátely, dobrodince . . . .

Poučení.

Duše v očistci si nemohou už získati zásluh, ale my jim můžeme svými prosbami u Boha pomoci, aby doba jejich muk očistcových byla zkrácena. Čiňme tak rádi a horlivě, neboť i my jednou budeme potřebovati této pomoci. Duše pak, kterým jsme pomohli, pomohou jistě i nám.

Modlitba církevní.

O Bože, Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících, uděl milostivě duším služebníkův a služebnic odpuštění všech hříchův, aby prominutí, jehož si vždy toužebně žádaly, pokornými prosbami dosáhly. Amen.

3. listopadu.

Sv. Huberta, biskupa.

Hubert (= důvtipem, rozumem zářící) narodil se r. 656 jakožto syn vévody Bertranda akvitanského. Dostal se na dvůr neusterského krále Theodoricha III. a byl od něho jmenován falckrabím. Později odebral se do Met, kde mu Pipin heristalský, správce říšský, udělil vysoké postavení. Hubert byl náruživým lovcem. Jedenkráte oddělil se od své družiny a uviděl jelena, mezi

jehož parohy viděti bylo jasně zářící kříž. Zároveň uslyšel hlas, aby odešel ze dvora vladařova a odebral se ke sv. biskupovi Lambertovi do Mastrichta. Hubert uposlechl. Po smrti své manželky Floribany uchýlil se do lesů, kde měl ono vidění, a připravoval se umrtvováním těla a pilným čtením sv. Písma k vyššímu povolání. Stal se knězem a po mučednické smrti sv. Lamberta r. 708 i biskupem mastrichtským. Ve všech ctnostech řídil se příkladem svého sv. předchůdce a přenesl jeho sv. tělo, jakož i ostatky sv. Madelberty do Lutychu. Veškero svoje jmění i vše, co uspořil ze svých příjmů, rozdal chudým a na jiné dobré účely. Bůh udělil mu moc zázraků. Dne 30. května roku 728 vznesla se jeho duše k Bohu, a hrob jeho proslaven byl zázraky. Sv. biskup Hubert jest patronem myslivcův a chrání od pokousání vzteklých psů. Proto bývaly za dřívějších dob rány, které povstaly pokousáním psů, vypalovány rozžhaveným klíčem sv. Huberta. K úctě sv. Huberta jest určen den 3. listopadu (den přenesení jeho sv. ostatků). Kolem jeho svátku se konají honby parforsní. V Bavořích založen r. 1708 řád sv. Huberta jako řád nejpřednější.

Poučení.

Zachovávej, křesťane, co praví blahosl. Tomáš Kempenský: „Svatý mluví svatě, mluví pravdu, koná právo, pohrdá přítomnými věcmi a hledí k budoucím.“

Modlitba církevní.

Ó Bože, jenžto jsi duši svého sv. vyznavače a biskupa Huberta věčné blaženosti uděliti ráčil: uděl nám, Tebe prosíme, abychom na jeho přímluvu Tebou tak ochráněni byli, abychom života věčného došli. Amen.

4. listopadu.

Sv. Karla Boromejského, vyznavače a biskupa.

Karel narodil se 2. října 1538 z rodiny šlechtické Borromeů v Arona na jezeře Maggiore. Na znamení, že svatým bude, ukázala se při jeho narození nad světnicí, kde se narodil, božská zář. Jako chlapec už byl určen pro stav duchovní. Vzdělal se ve vědách. Ve 24. roce věku svého stal se kardinálem a brzo potom arcibiskupem

milánským. Jako arcibiskup snažil se především celou svou diecési obnoviti jak slovem tak příkladem podle ustanovení sv. sněmu tridentského, na němž sám měl veliký podíl. Velmi mnoho kacířův obrátil na víru katolickou. Chudinu tak miloval, že i statek pro ně prodal i zděděný odkaz jim rozdal. A když vypukl v Miláně mor, i nábytek svůj prodal, aby měl čím živiti chudinu, když ji často v nemoci navštěvoval, aby ji potěšil a svatými svátostmi posilnil. Na smířenou rozhněvaného Boha zařídil veřejnou pobožnost, při níž sám bos kříž nesl. Rád se postil a mnohé noci probděl, drsným šatem se odíval a tělo své mrskal. Konečně se odebral na poušť do hor Varalských, kde před obrazy umučení Páně, o bolestech Páně rozjímal. Tam však onemocněl horečkou. Proto se vrátil do Milána, kdež svatý život dokonal v Pánu, zraky své na kříž upíraje 3. listopadu r. 1584. Pro mnohé zázraky, jimiž jej Bůh proslavil, prohlásil jej r. 1610 sv. Otec Pavel V. za svatého.

Poučení.

Někdy na nás Pán Bůh posílá nemoce a bídu pro hříchy naše. Vědouce to obracejme se v bědách k Němu podle příkladu sv. Karla Bor., který v čas moru při veřejné pobožnosti, jakoby hříchy celé diecése své na sebe bera, průvod sám bos v nejhlubší pokoře vodil.

Modlitba církevní.

O Bože, račiž milostivě Církev Svou skrze sv. Karla vyznavače Svého a biskupa neustále chrániti, abychom se na jeho přímluvu láskou k Tobě tak roznítili, jak on péčí o svěřené sobě duše slávy věčné došel. Amen.

5. listopadu.

Sv. Alžběty, matky sv. Jana Křtitele.

Zachariáš (= Hospodin vzpomněl) byl muž ctnostný a proslulý po celé zemi. Bydlil v horách judských v městečku Ain Karim, asi 3 hodiny od Jerusaléma na západ. I stalo se, když konal úřad svůj kněžský v pořádku třídy své před Bohem ve chrámě Jerusalémském a přinášel Bohu oběť zápalnou a modlitby, zjevil se mu anděl a zvěstoval mu, že modlitba jeho jest vyslyšena,

manželka jeho Alžběta že porodí syna, jenž se bude nazývati Jan. Ale Zachariáš uslyšev anděla, neuvěřil ihned, poněvadž stár byl on i manželka jeho; z trestu za to oněměl až do dne, kdy narodil se syn. Když přišla nejblahoslavenější Panna Maria, příbuzná Alžbětina, neboť matky obou byly sestry, do městečka Ain-Karimu, zvolala Alžběta (= Hospodin přísahl): „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého.“ Toto pozdravení modlí se každého dne s pozdravením andělským tisíce a tisíce křesťanů. Sv. Alžběta musela utéci brzo s malým Janem na poušť, aby ušla úkladům Herodovým. Zachariáš byl, jak vypravuje podání, na rozkaz Herodův zabit. Jeho hlava se uctívá v Římě v Lateráně ve chrámě sv. Jana. Jan odešel v mladém věku na poušť, aby vzdálen hluku vyrůstal v neohroženého zastánce práv božích a se připravil na svůj důležitý úkol, býti předchůdcem Kristovým. Jeho sv. matka zemřela blaženě v Pánu na poušti; památku její a Zachariášovu uctívá sv. Církev dne 5. listopadu.

Poučení.

Zachariáš složil krásný hymnus, když se mu narodil syn: „Požehnaný buď Pán Bůh“, kterýž vyjadřuje chválu, díky a důvěru v Boha. Chval křesťane, v každý den Boha, děkuj Mu, pros Ho a důvěřuj Jeho moci a dobrotě.

Modlitba.

Prosíme Tě, ó Pane, abychom pro zásluhy a na přímluvu Zachariáše a Anny, rodičů Tvého předchůdce vždy na paměti měli Tvoji všudypřitomnost, abychom Tě vždy milovali a Tvých zaslíbení, která všecku lidskou žádost přesahují, bez překážky účastnými se stali. Amen.

6. listopadu.

Sv. Leonarda, opata.

Leonard (= Linhart, zmužilý) pocházel ze vznešené sice, ale ještě pohanské rodiny ve Francii a byl od sv. biskupa Remigia na sv. víru obrácen, pokřtěn a k zbožnému životu uveden. Král Chlodvík I. vysoce si ho vážil a povolal jej na svůj dvůr. Ale Leonard zřekl se brzo všech světských ctí a statkův a vstoupil do kláštera Micy u Orleánu. Za krátko kázal evangelium a obrátil

mnoho pohanů na sv. víru. Když se o tom král dověděl, chtěl jej opět míti u sebe a uděliti mu největší důstojnosti. Ale Linhart odmítl je všecky a vyprosil si jen dovolení, aby směl osvoboditi zajaté, které uznává nevinnými. Vysvobodil je. Potom se uchýlil do krajiny limožské (Limoges) a žil život poustevnický. Král Theodebert daroval mu les, poněvadž mu vyprosil od Boha milosti, že královna šťastně porodila. A v lese tom, založil Leonard klášter a tam zemřel jako opat, dne 6. listopadu r. 559. Byl proslaven od Boha zázraky jak za života, tak po smrti. Ve Francii vzývají sv. Leonarda jako patrona a ochránce zajatých; a skutečně byli mnozí nevinně odsouzení na jeho přímluvu osvobozeni. V Německu pak ctí jej lid venkovský jako ochránce domácích zvířat, především koní a dobytka hovězího. Tak nazývané pouti svatolinhartské, které se konají ročně na mnohých místech, jsou důkazem veliké úcty a důvěry ve sv. Linharta.

Poučení.

Tak mnozí svatí vyhledávali samoty, aby se mohli pokojně oddati svému rozjímání. Útěchou jim bylo jen, obcovati s Bohem. Praví sv. Augustin: „Bůh jest světlo, jehož prostor neobjímá; hlas, jehož čas neomezuje; vůně, jíž vítr nerozvívá; potrava, která se požíváním neztravuje.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane, aby zbožná přímluva Tvého sv. vyznavače, Leonarda, v potřebách našich nás Tvé velebnosti doporučela: abychom pomoc obdrželi na žádoucí přímluvu toho, jejž s náležitou zbožností uctíváme. Amen.

7. listopadu.

Sv. Engelberta, arcibiskupa a mučedníka.

Engelbert narodil se r. 1185 jako syn hraběte Engelberta z Bergu. Od svých rodičův určen ke stavu duchovnímu. Jejich přičiněním dostalo se mu bohaté prebendy, leč on žil z boží milosti život bezvadný. R. 1216 byl zvolen za biskupa kolínského a plnil svoje povinnosti svědomitě. Každého ochotně vyslechl; jeho otcovské srdce staralo se o chudé a sirotky. Ujímal se všech

utlačovaných, čímž získal si všeobecnou úctu lidu. Hrabě Bedřich z Isenburku, vlastní jeho synovec, dotřel se za ochránce ženského kláštera Esenského, ale s tím nešlechetným úmyslem, klášter všemožně olupovati. Jeptišky podaly svoje stížnosti arcibiskupovi a také papež a císař poručili mu, aby zakročil proti této nespravedlivosti a hraběte jeho vlivu zbavil. Nemoha pořídíti po dobrém, užil světec moci svého úřadu. Hrabě se stavěl, jako by byl největším jeho přítelem, ale arcibiskup byl před ním varován. Nezalekl se však, nýbrž, maje tušení, že smrt jeho jest blízka, připravoval se na ni. Když pak se ubíral posvětit kostel ve Švelmu, přepadli jej na cestě na Gevelsbergu zákeřníci, najatí od hraběte, a hrozně zasypali jej ranami. Žehnaje nepřátelům, vypustil duši dne 7. listopadu r. 1225. Jeho hrob byl proslaven zázraky.

Poučení.

Sv. Engelbert vynikl ve všech skutcích duchovního milosrdenství. Následuj, křesťane, jeho příkladu a konej skutky duchovního milosrdenství, jak tvoje povinnosti a poměry vymáhají. Skutků duchovního milosrdenství jest sedm: 1. hříšné napravovati, 2. nevědomé učiti. 3. chybujícím raditi, 4. zarmoucené těšiti, 5. křivdu trpělivě snášeti, 6. těm, kteří nás urazili, odpouštěti. 7. za živé i za mrtvé k Bohu se modliti.

Modlitba církevní.

Ó Bože, pro Jehož Církev sv. biskup Engelbert podstoupil smrt meči bezbožníkův: uděl nám, Tebe prosíme, aby všichni, kteří jeho o pomoc vzývají, blahodárné působení jeho přímluvy poznali. Amen.

8. listopadu.

Sv. Bohumíra, biskupa.

Bohumír (Godefridus = mír, chráněnec boží) narodil se r. 1066 v diecési soasonské (Soissons) ve Francii. Zbožní rodičové ponechali ho od 5ti let kmotrovi jeho Bohumírovi, jenž byl opatem v klášteře Sv. Kanténském (Mont-St.-Quentin) na vychování. Bohumír stal se knězem a pak opatem v klášteře Nogent-sous-Coucy. Obzvláště vyznamenával se potlačováním vrozené zvědavosti; jen nezbytné věci

zdálo se, že vždy slyší a vidí. Modlitba jeho plna byla důvěry v Boha a jistě vyslyšena. Jednou modlitbou vyprosil občerstvujícího deště. R. 1103 byl Bohumír, ač se vzpěčoval, zvolen biskupem Amienským. Věřící sobě svěřené hleděl příkladem a kázáním roznítiti pro dobro. Mši sv. sloužil s takovou zbožností, že ronil často bohaté slzy. Všude hleděl zavésti pořádek; proto mnozí jej nenáviděli. Kdysi podali mu otrávené víno, ale jeho strážný anděl jej varoval; proto ponořil kousek chleba do něho a dal ho svému psíkovi, který ihned pošel. Proto má sv. Bohumír na mnohých obrazích psíka vedle sebe. Putoval též do Říma, súčastnil se na to i sněmu Vienského a zmužile hájil papeže Paschala II. proti císaři Jindřichovi V. Velkým byl ve své lásce k bližnímu. Denně živil 13 chudých ke cti Kristově a sv. 12 apoštolů za svým stolem. Často chodíval do nemocnice malomocných, těšil je a udílel jim sv. svátosti. Zemřel cestou do Remeše v kláštěře sv. Krispiniana (St. Crépin) 8. listopadu r. 1118. Bůh zázraky jej oslavil.

Poučení.

Sv. Bohumír se nedal od plnění svých povinností zdržeti, ač tím mnoho nepřátel si způsobil. Sv. Paulin krásně dí: „Člověk si musí za čest pokládati, když nelíbí se těm, kteří záliby v Bohu nemají.“

Modlitba.

Přispěj nám, dobrotivý Bože, na přímluvu svého sv. biskupa Bohumíra svou pomocí, abychom nikdy hříšnými ohledy od plnění svých povinností zdržeti se nedali, nýbrž podle sv. tvé vůle je plnili a na tvou ochranu spoléhali. Amen.

9. listopadu.

Sv. Theodora, vojína a mučedníka.

Theodor (= Bohdar, dar Boží) byl římským vojínem v Amasii na Pontu (v Malé Asii); stal se brzo plukovníkem. Byl rovněž statečným křesťanem, jako bojovníkem. Za pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána byl jako křesťan udán a vyslýchán. Hájil se stkvěle a vysvětloval nicotu bohů pohanských. Dána mu ještě lhůta na rozmyšlenou. Té použil k tomu, aby zapálil chrám

bohyně Cybely. Sv. Řehoř Nysenský skutek tento jmenuje smělým činem. Pro tento „zločin“ byl Theodor ještě jednou vyslýchán, a dostalo se mu lákavých slibův, aby od víry odpadl. On však zcela zjevně mluvil proti modloslužbě a i proti císařům (totiž proti jejich nespravedlivému pronásledování křesťanů), takže veškeren ohled přestal. Na skřipci bylo jeho tělo trháno. On však zůstal stálý a modlil se: „Velebím Pána každé chvíle; jeho chvála nechť stále se ozývá z úst mých.“ V noci následující bylo vězení ozářeno nebeským leskem. Jasnost bylo lze pozorovati i zvenčí. Žalářník polekán přikvapil, ale vše shledal v pořádku. Ještě mnohými mukami byl sv. Theodor trápen; na konec byl za živa upálen, dne 9. listopadu r. 306.

Poučení.

Sv. Theodor pravil: „Ze zlých lidí je vždy horší, kdo první místo mezi nimi zaujímá. Jest nespravedlivějším z nespravedlivých; z vrahů nejukrutnějším; z rozpustilých a nestydatých rozpustilejším a nestydatějším. Kdo jiné ke zlému láká a svádí, jest zodpověden i za zlé skutky bližních, které ke zlu svedl.“

Modlitba církevní.

Bože, jenž nás skrze přeslavné vyznání svého sv. mučedníka Theodora mocně ochraňuješ: uděl nám, abychom jej nápodobíce, v dobrém prospívali a jeho přímluvou podporováni byli. Amen.

10. listopadu.

Sv. Ondřeje Avellini, zakladatele řádu.

Ondřej Avellini narodil se r. 1521 v Castro Nuovo (Nový Hrad) v království neapolském, byl zbožně vychován a určen pro studium. V Neapoli byl povýšen na doktora obojího práva a byl vysvěcen na kněze. Při jakési obhajovací řeči vyklouzla mu z úst nepatrná nepravda. Když však četl (v knize Moudrosti 1, 11.): „Ústa lživá zabíjí duši," byl jat bázní blahodárnou a proto vzdal se

úřadu advokátského. Arcibiskup neapolský jmenoval jej zpovědníkem pro klášternice. V tomto úřadě byl velmi pronásledován. Byl přepaden zákeřníky, kteří mu zasadili dvě těžké rány do obličeje. Ondřej však odpustil ničemnému zločincovi a vyžádal mu i milosti od místokrále. Pak vstoupil do kláštera theatinského a byl tam všem vzorem. Jako novicmistr vedl novice k dokonalosti. Sám učinil slib, ustavičným zapíráním své vůle ve ctnosti pokračovati. Když několik klášterů založil a mnohé zásluhy si získal, ranila jej právě, když mši svatou začínal slovy: Introibo ad altare Dei (vstoupím před oltář Hospodinův), mrtvice. Přijal ještě svaté svátosti a usnul klidně v Pánu 10. listopadu r. 1608 v 88. roce věku svého. Papež Innocenc X. prohlásil jej r. 1624. za blahoslaveného a Klement XI. r. 1712. za svatého. Sv. Ondřej jest patronem a ochráncem od mrtvice.

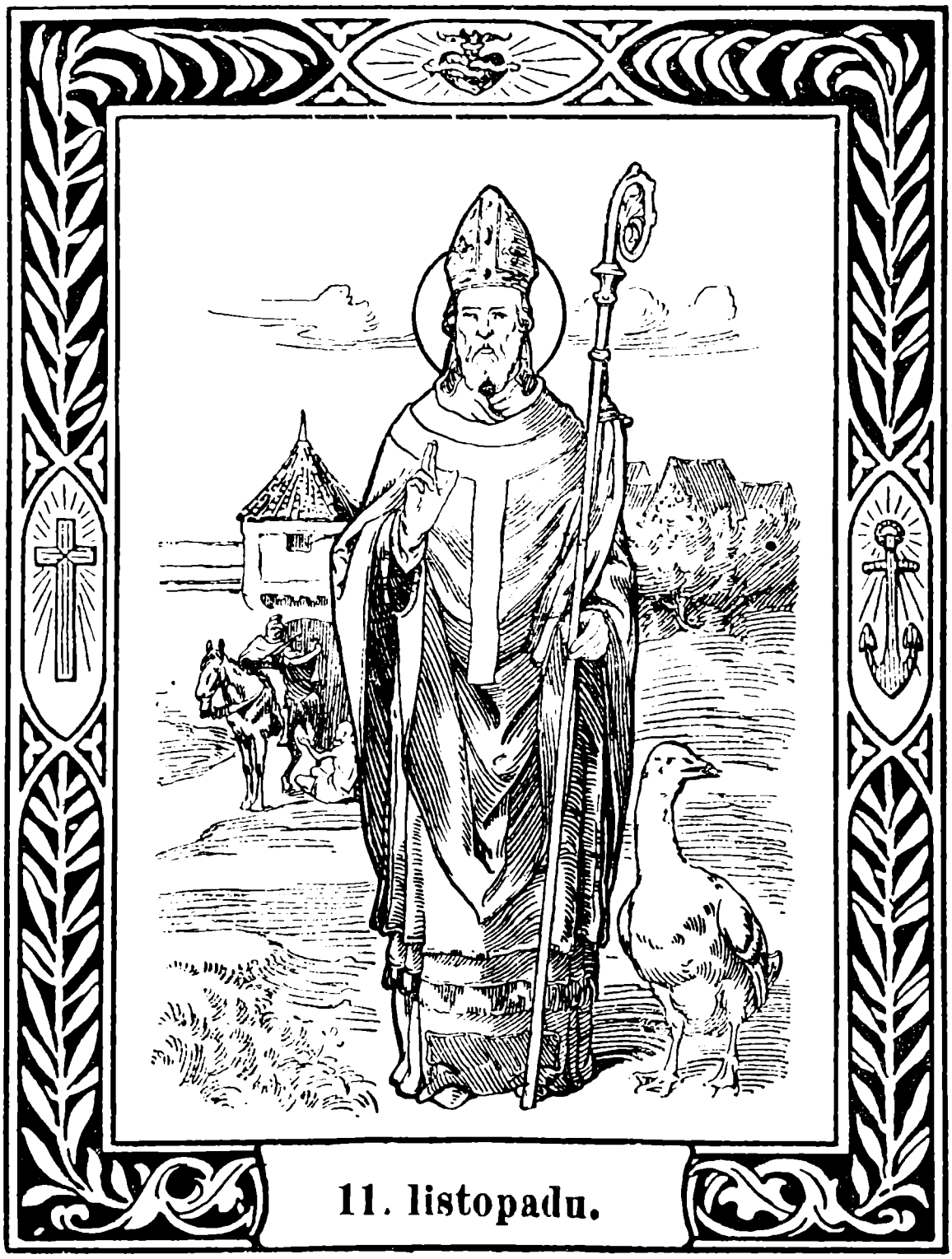
Téhož dne se koná slavnost Přenesení sv. Lidmily, patronky České, které se stalo r. 925 na přání sv. Václava z Tetína na hrad Pražský k sv. Jiří.

Poučení.

Sv. Bernard napomíná: „Poněvadž tě smrt čeká všude, i ty, chceš-li moudrým býti, všude jí očekávej.“ Sv. Bernard chce říci, že je ti tak žíti, abys neumřel ve hříchu smrtelném. Pročež mysli ustavičně na smrt a uchovej se hříchu těžkého, jenž vylučuje z nebeského království!

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi srdce svého sv. vyznavače Ondřeje pro jeho denní horlivou snahu ve ctnostech prospívati podivuhodně k Sobě povznésti ráčil: propůjč nám, abychom jeho zásluhami a přímluvou téže milosti účastnými se stali a šťastně tvé slávy došli. Amen.

11. listopadu.

Sv. Martina, biskupa.

Martin (= svědek) narodil se r. 331 v Sabarii v Uhrách jako syn vojenského tribuna (setníka) pohanského. V desátém roce věku svého byl přijat za katechumena. V 15. roce dostal se k jízdě, stal se brzy důstojníkem a byl vypraven se svým oddílem do Francie. Žil velmi skrovně a udílel, co mu možno bylo, chudým. V Amianu (Amiens) potkal jej skoro zcela nahý žebrák, kte-

rému polovici svého pláště daroval. Následující noci se mu zjevil božský Spasitel tím pláštěm ošacený a připočetl mu tento láskyplný čin k veliké zásluze. R. 355 přijal Martin sv. křest. Obdržev propuštěnou, odebral se k sv. biskupu Hilariovi do Poatiéru (Poitiers). Stal se exorcistou a vstoupil do kláštera. R. 371 byl dopraven lstí a násilím z kláštera do Túru (Tours), kde, ač se zdráhal, na biskupa byl posvěcen. Někteří tvrdí, že husa svým kýháním úkryt jeho prozradila. Proto má na obrazích jako zvláštní odznak husu vedle sebe. Sv. Martin založil klášter a žil jako klášterník se mnoha mnichy. Jeho zázračná moc obzvláště se osvědčila na nemocných. Lidi, kteří jej urazili, tím více si zamiloval. Když konec jeho se blížil, naléhali jeho žáci naň, aby prosil Boha o prodlouženou svého života. To učinil sv. biskup Martin a modlil se: „Pane, jestliže jsem tvému lidu potřeben, nezamítám další práce.“ Avšak jeho úloha byla ukončena. Bůh povolal jej k sobě 8. listopadu r. 400. 11. listopadu bylo sv. tělo jeho pochováno a 11. listopad jest zasvěcený jeho den.

Poučení.

Konej, křesťane, jako sv. Martin, skutky milosrdenství podle příležitosti. Skutků tělesného milosrdenství jest sedmero: 1. Lačné krmiti, 2. žíznivé napájeti, 3. pocestné do domu přijímati, 4. nahé odívati, 5. nemocné navštěvovati, 6. vězně vysvobozovati. 7. mrtvé pochovávati.

Modlitba církevní.

Bože, který vidíš, že vlastní silou svou obstáti nemůžeme: propůjč milostivě, abychom na přímluvu Tvého sv. vyznavače a biskupa Martina ode všech protivenství uchráněni byli. Amen.

12. listopadu.

Sv. Josafata, arcibiskupa a mučedníka.

Jan Kuncević pocházel ze šlechtického rodu Rosů a narodil se na Volyni ve Vladiměři r. 1580. Nejprve byl kupcem, pak vstoupil do řádu basilijánského, nazván byl Josafatem (Pán soudí), stal se po pěti letech knězem a archimandritou (představeným) svého kláštera. Působil s takovým prospěchem ve zpovědnici a na kazatelně, že mnoho schismatiků (rozkolníků odštěpených od Církve sv.)

obrátil. Přemrštěnci mu nadávali: „lupič duši“ („dušochvat“). Josafat stal se arcibiskupem Polockým a spojil ještě více schismatiků se sv. Církví, kteréž slovem i písmem hájil. Když cestu do Vitebska konal, vnikli jeho zapřisáhlí nepřátelé do domu, kdež bydlil, a zabili několik jeho sluhů. Sv. arcibiskup vystoupil před zuřivce a přátelsky je osloviv prosil, aby jeho milých ušetřili a mají-li proti němu něco, že stojí před nimi. Jeden z nich uhodil ho dlouhým klackem do hlavy, jiný dvojitou sekerou, a protože ještě dýchal, prostřelili mu jiní hlavu. Josafat se pokřižoval a modlil se do posledního okamžiku. Zemřel 12. listopadu r. 1623. Sv. tělo jeho bylo za nadávek vlečeno městem a do řeky Dviny vhozeno. Podivné světlo ukázalo se přikvapivším katolíkům; vynesli tělo světcovo a pochovali uctivě v Polocku. Josafat pro mnohé zázraky byl od papeže Urbana VII. r. 1643 za blahoslaveného a od Pia IX. r. 1867 za svatého prohlášen.

Poučení.

Sv. Josafat padl jako oběť horlivosti o spásu duší a pro víru svatou. „Svět“, jak praví sv. Bonaventura „bojuje proti vyvoleným dvojím způsobem; slovem i skutkem — lží a mečem pronásledování.“ Písmo sv. praví; Ti, již sloužiti chtějí Bohu, musí trpěti pronásledování.

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane! vzbuď v církvi své nadšení, jímž naplněn byv tvůj sv. mučedník a biskup Josafat svůj život pro ovečky své položil: abychom jeho přímluvou tímže duchem proniknuti a posíleni jsouce se nerozpakovali svého života obětovati pro bližního. Amen.

13. listopadu.

Sv. Stanislava Kostky, vyznavače.

Stanislav pochází ze šlechtického rodu polského Kostkův. Narodil se 28. října 1550. Čistotu od malička miloval tak, že bez sebe k zemi sklesl, když méně cudné slovo uslyšel. V semináři Vídeňském byl vzorem svým spolužákům. — S bratrem Pavlem, jenž jej chtěl svésti k volnějšímu životu a vyhledal mu byt v protestantské rodině, vedl tuhý boj, řka, že pro věčnost, ne pro svět se narodil. Mimo sou-

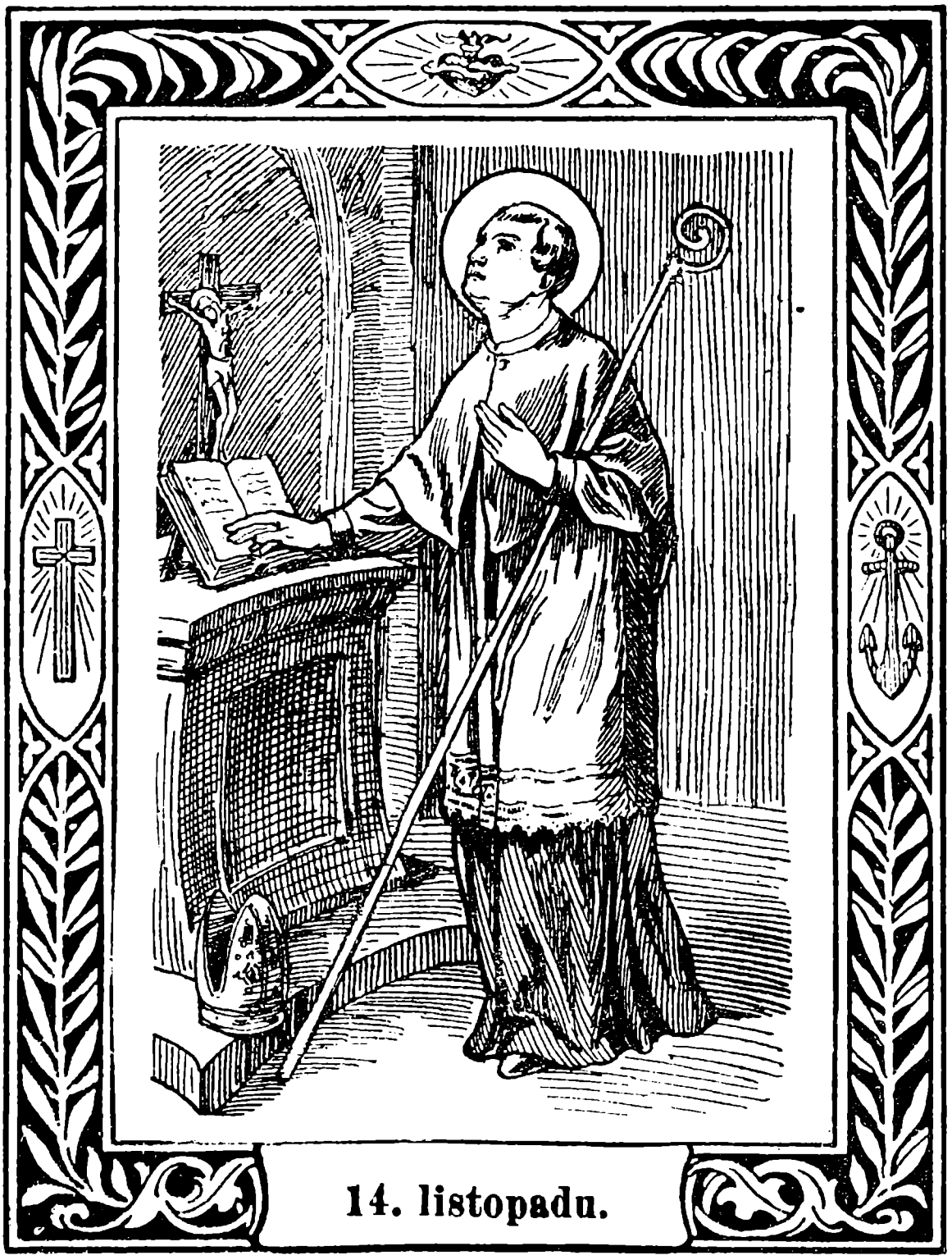
žení bratrovo útlé nevinné tělo své postem a mrskáním tak zmořil, že považlivě onemocněl. V této nemoci ďábla, který jej pokoušel ve způsobě hrozného psa, znamením sv. kříže třikráte zahnal a anděl Páně mu přinesl nejsv. svátost oltářní, protože se jí marně dožadoval na protestantských stravovatelích. Zázračně se pozdraviv, jako cizinec bos se dal na útěk, až s mnohou pomocí Boží přišel do Říma, kde jej sv. František Borgia přijal do řádu jesuitského. V noviciátě žil svatě a často míval svatá vídění. Onemocněl však znova a na slavnost nanebevzetí Panny Marie Matka boží svatou duši jeho k sobě zavolala. Umřel v 18. roce věku svého dne 15. srpna 1568. Pro mnohé zázraky, které se na přímluvu jeho staly hlavně v Polsku, byl od papeže Benedikta XIII. za svatého prohlášen a mezi přední patrony polské vřaděn.

Poučení.

Jak čista byla duše sv. Stanislava, když ani zaslechnouti nesměl slova necudného, aby neomdlel! Jak mocná tedy jest přímluva jeho za duše okovy nečistoty sevřené!

Modlitba církevní.

O Bože, jenž jsi zázračně i v útlém věku vzory dokonalé svatosti vypěstil, uděl nám milosti, abychom podle příkladu sv. Stanislava, čas pilnou prací vykupujíce, došli pokoje věčného. Amen.

14. listopadu.

Sv. Vavřince, arcibiskupa.

Vavřinec byl synem knížete Dublínského v Irsku. Když mu bylo 10 let, musil jej otec králi jakéhos malého území dáti za rukojmí. Král dal ho střící na osamělém místě a nedopřál mu ani dostatečné stravy, ni oděvu. Avšak po 2 letech přinutil otec Vavřincův krále, že vydal syna jeho biskupovi, od kteréhož jej zpět obdržel. Za to nabídl mu, aby losem jednoho ze čtyř jeho synů

ke stavu duchovnímu určil. Ale Vavřinec před losováním se rozhodl pro stav duchovní, byl přijat a vstoupil do kláštera Glendalošského. Stal se v něm opatem a r. 1162 byl zvolen arcibiskupem Dublínským. Žil velmi přísně. Nosil na sobě roucho kajicné, nikdy nejedl masa a postil se každý pátek o chlebě a vodě. S řádovými kanovníky každé noci súčastnil se chorové modlitby, zůstal až do úsvitu ve chrámě, pak šel na hřbitov a modlil se za zemřelé. Velmi často uchýlil se do jeskyně, v níž svatý Kemgen žil. Hříšníkům hrozil soudem božím, který přikvačil, když Jindřich II., král anglický, Irska dobyl. Často zjednal mír mezi Irskem a králem. Když tři léta byl hlad, pomáhal nuzným podle možnosti. Onemocněv pak v klášteře Eu v Normandii ve Francii horečkou, zemřel dne 14. listopadu r. 1180. Papež Honorius III. prohlásil jej pro mnohé zázraky r. 1226 svatým.

Poučení.

Sv. Vavřinec byl tázán při své smrti, chce-li učiniti poslední pořízení. S úsměvem odvětil, že nic nemá. Jen málokterým lidem je možno, aby za živa už všech časných statků k dobrému vynaložili. Máme však v pravý čas závěť učiniti a starati se o duši, bezpráví napraviti, co povinni jsme komu, zapraviti a zameziti sváry o dědictví.

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi svého sv. vyznavače a biskupa Vavřince oslaviti ráčil přehojnými zázraky; propůjč nám, abychom jeho zásluhou a přímluvou zdraví tělesného a spásy duše zasloužili. Amen.

15. listopadu.

Sv. Leopolda, markraběte.

Leopold (Luitpold = silný, hrdina) III. narodil se r. 1073 v Melku jako syn rakouského markraběte Leopolda II. Jeho vychování za vedení blahoslaveného biskupa pasovského, Altmana, přineslo bohaté ovoce. V mládí stkvěly se na něm bázeň boží, milosrdnost, moudrost a horlivost náboženská. R. 1095 počal panovati. Všem dobře činiti a břemena mírniti, toť bylo snahou jeho.

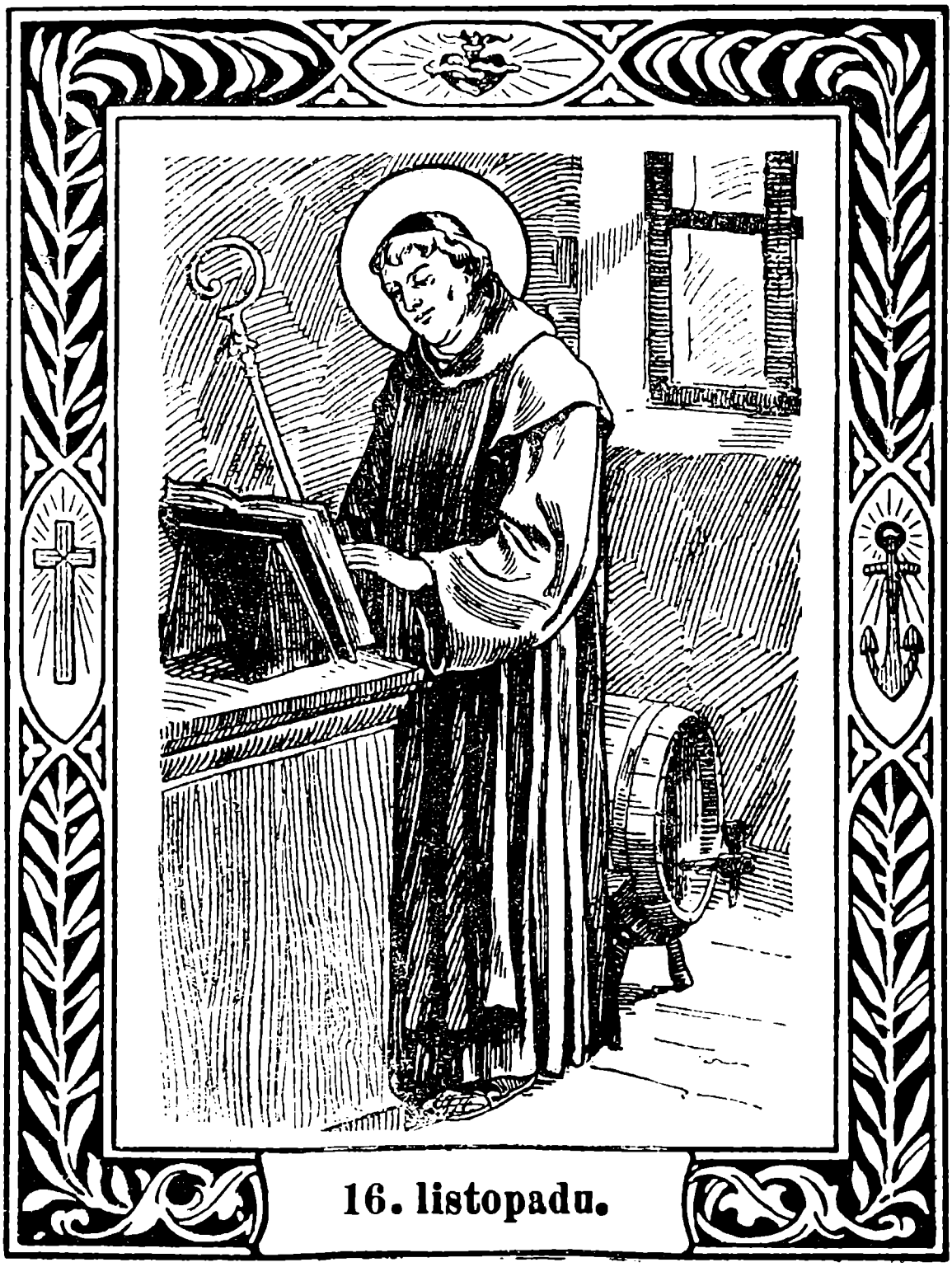
Křižáky podporoval vším. Na Lysé Hoře u Vídně vystavěl hrad a kapli okolo r. 1100 a přeložil tam svou residenci a tak značně přispěl k rozvoji Vídně. R. 1106 zasnoubil se s Anežkou, dcerou císaře Jindřicha IV. a vdovou po vévodovi Bedřichu I. švábském, jež měla dva syny, z nichž jeden byl císař Konrad III. Anežka podporovala manžela svého ve všech jeho šlechetných podnicích. Z toho manželství narodilo se 18 dětí, z nichž 6 synův a 5 dcer přežilo rodiče. Sv. markrabě dvakrát porazil Maďary vpadší do země. Německou královskou korunu r. 1125 prosebně odmítl. Založil cisterciácký klášter sv. Kříže a klášter klosterneuburský. Panovav slavně čtyřicet roků, zemřel 15. listopadu r. 1136 ode všech poddaných jsa oplakáván. Jeho sv. tělo bylo pochováno v Klosterneuburku. Pro rozličné zázraky byl Leopold od papeže Innocence VIII. k svatým připočten r. 1485. Sv. Leopold jest zemským patronem rakouským.

Poučení.

Ač sv. Leopold byl tak vysoko postaven, přece nedůvěřoval sobě, nýbrž spoléhal na Boha. Sv. Bernard nás učí: „Pravá moudrost jest věděti, co sám ze sebe a co boží pomocí můžeš a pak, abys neposkvrněným se zachoval Tomu, jenž se tobě bez otálení odevzdává.

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi svého svatého vyznavače Leopolda od panství a starostí tohoto světa do nebeského království odvolati ráčil: propůjč milostivě, abychom Tvou dobrotivostí na této zemi vedeni byli a druhy jeho v životě věčném státi se zasloužili. Amen.

16. listopadu.

Sv. Otmara, opata.

Otmar (= slavný) pocházel z rodu hraběcího, byl vzdělán ve škole hlavního chrámu v Churu ve Švýcarsku a pak na kněze vysvěcen. Dosti dlouho byl farářem a pak byl zvolen opatem kláštera svato-havelského. Mocnou rukou spravoval statky, jež dobrovolnými dary byly rozmnoženy. I počet mnichů vzrůstal vůčihledě, a vědy horlivě byly pěstěny. Klášter nabyl takové pověsti, že

mnichové někteří z něho byli povoláni do nově založeného kláštera Tegernsee v Bavořích. Na místo řehole sv. Kolumbana zavedl Otmar řeholi sv. Benedikta. Umrtvoval se a byl oddán modlitbě. O chudé sám přejal starost. Od chudobince oddělil vlastní nemocnici pro malomocné, kterou sám vystavěl a velmi často vlastnoručně je ošetřoval. Ačkoliv pak od krále Pipina ochranný list dostal, přece chtěli franští úředníci, Varin a Rudhart, klášteru statky odníti. Zajali jej, když na královském dvoře chtěl hledati ochrany. Špatný jakýs mnich vydal naň nepravé svědectví. Otmar se dokládal svou nevinností, ale byl přece odsouzen. Dali jej na hrad u jezera bodamského kde byl držán v zajetí. Jakýsi bratr klášterní opatřoval jej tajně potravou a tak Otmar ochráněn od smrti hladem. Konečně směl na rýnský ostrov Verd býti dopraven, kde cviče se ve zbožnosti, svůj bohabojný život dokonal dne 16. listopadu r. 759. Po 10ti letech byly sv. jeho ostatky do Sv. Havla přeneseny. R. 864 byl za svatého prohlášen. Sv. Otmar má vedle sebe na obraze vinný sud, poněvadž na jeho modlitbu víno v jednom sudě se nikdy nevyčerpalo.

Poučení.

Sv. Chrysostom praví: „Zjevný nepřítel jest lepší, než klamný přítel; neboť tomu, jehož se bojíme, můžeme odolati; ten však, jehož neznáme, vítězí nad námi.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, aby zbožná přímluva sv. opata Otmara nás nízkých žádostí ustavičně zdržovala a v touze po nebi nás vždy více zdokonalovala. Amen.

17. listopadu.

Sv. Gertrudy, abatyše.

Gertruda (= Kedruta), sestra sv. Mechtildy, pocházela ze šlechtického rodu z Hackebornu. Narodila se roku 1232. Pětiletá byla dána do kláštera cisterciáckého v Rodersdorfě na vychování. Vstoupila později tamže do kláštera a přešla do Helfty, kde znovuzbudovala klášter, jehož r. 1251 stala se abatyší. Dostalo se jí mnoho zjevení. Modlitba a rozjímání bylo jí zaměstnání nejmilejší.

Bděním, postem a skutky kajicnými umrtvovala zbožná nevěsta Kristova své tělo. Jako abatyše starala se Gertruda vskutku mateřsky o duchovní i tělesné potřeby všech sester, za ní dosáhl klášter helftský největšího rozkvětu. R. 1253 za pomoci bratří Alberta a Ludvíka založila klášter v Hederslebenu. Blahoslavená Panna Maria byla jí vznešeným vzorem a ustavičnou ochranou. Ani na ubohé duše v očistci nezapomínala. Její čistá duše zalétla k nebesům 15. listopadu r. 1292. Bůh ji oslavil zázraky. Sváteční její den jest 17. listopad.

Od této sv. Gertrudy nutno lišiti sv. Gertrudu Velkou († 1302), která napsala pěknou latinou několik krásných duchovních spisů, které patří k nejkrásnějším plodům mystické literatury.

Poučení.

O sv. Gertrudě totéž platí, co o její sv. sestře se praví, že jako věrné a zbožné dítko Církve katolické o žádné nauce a pobožnosti nechtěla věděti, jež by s učením a mravy Církve se nesrovnávaly. Jak mnoho nebezpečí skytá tisk za našich dnů zdánlivě pod nevinnými obrázkovými časopisy!

Modlitba církevní.

Bože! Jenž jsi v srdci sv. panny Gertrudy Sobě příjemný příbytek připraviti ráčil: zahlaď milostivě její zásluhami a přímluvou skvrny z našeho srdce a propůjč nám, abychom se jednou z její společnosti těšili. Amen.

18. listopadu.

Sv. Odona, opata.

Odo (= bohatý, výtečný) byl vyprošen rodiči od Boha vroucí modlitbou, narodil se v Túru (Tours) ve Francii r. 879. Otec jeho, rytíř a znamenitý právník dal synu svému dobré vzdělání. Matku boží horlivě prosil o přímluvu, aby jeho život byl bohumilý. Bylo mu trpěti po tři leta těžkou bolest hlavy. Odo stal se klerikem při chrámu sv. Martina a potom kanovníkem. Vše roz-

dával chudým, nestaraje se, z čeho bude příštího dne živ. Přísně se umrtvoval a sepsal krásné spisy duchovní. Pak vstoupil do benediktinského kláštera bomeského (Beaume), jehož představeným byl blahoslavený opat Berno. Když byl zřízen klášter v Klyni (Clugny), byl blahoslavenému Bernovi odevzdán. Když pak opat Berno zemřel, byl Odo proti své vůli zvolen jeho nástupcem. Za něho klášter velice se zmohl. Nejprve vystavěl sv. Odo zúplna klášter, potom kostel ke cti sv. knížat apoštolských Petra a Pavla. Počet mnichů množil se, z nichž mnozí pocházeli z vysokých stavů. Odo byl nesmírně štědrý k chudým, které nazýval vrátnými nebeskými. Založil mnoho jiných klášterův a rozšířil slavnou kongregaci Klynijskou, jíž dal stanovy. Odo putoval též třikrát do Říma. Dle svého přání zemřel v Túru (Tours) 18. listopadu r. 942. Bůh oslavil jej zázraky.

Poučení.

Sv. opat Odo neměl zbytečné péče o časné věci a důvěřoval v božskou prozřetelnost. Sv. Tomáš Akvinský napomíná křesťany: „Ježíš Kristus nezapovídá vší péče o časné věci podle stavu tvého, avšak zapovídá příliš úzkostlivou péči o věci tyto.“

Modlitba církevní.

Dobrý a milosrdný Bože, Jenž jsi Svému sv. služebníku a opatu Odonovi vždy Svou milostí a pomocí přispívati ráčil, abys odměnil jeho důvěru ve prozřetelnost Tvou: dej, abychom pro jeho zásluhy a přímluvu pevně Tobě důvěřovali a vždy Tvých milostí a dobrodiní účastnými byli. Amen.

19. listopadu.

Sv. Mechtildy, klášterní panny.

Mechtilda (= mocná hrdinka), sestra sv. Gertrudy narodila se v Aislebenách r. 1241. Sedmiletá dána do kláštera v Rodersdorfě na vychování; odmítla sňatek a vstoupila do zmíněného kláštera. S ostatními jeptiškami i Mechtilda přišla do Helfty a odtud její příjmení. Každému byla velmi milá, takže všichni jí cítili se poutáni. Pro svou bystrost a zručnost byla klášteru v časných věcech velmi

užitečna. Zůstala Bohu dětinně oddána i tehda, když trápena byla různými bolestmi. Slavnou stala se svými zjeveními, jichž značnou část z poslušnosti sama zaznamenala: ostatní pak její sestry v l. 1291—1303 sebraly v knihu, která svědčí o její čisté a při tom hluboké mysli. Všechna tajemství našeho Vykupitele a jeho nejsvětější matky Marie jí byla ukázána pokaždé o svátcích církevního roku a podle prospěchu vlastní její duše, duší spolusester a jiných osob. Ve všech ctnostech se vyznamenávala, zvláště v čistotě, pokoře, sebezapírání a horlivosti v modlitbě. Byla plna milosrdné lásky, a měla velkou soustrast s nemocnými družkami; ač sama trpěla, obstarala vše, co k jejich uzdravení a občerstvení bylo, a mile je těšila — k hanbě mnohých, tak mnohých lidí, kteří ke svým známým i jiným, když jsou nemocni, nejen citu nemají, nýbrž i nejtrpčí jim činí výčitky, že jsou nemocni. Za hříchy lidí, za obrácení hříšníkův a vykoupení ubohých duší v očistci, kála se sv. Mechtilda převelikým pokáním. Božský Spasitel vzal její duši k Sobě dne 19. listopadu r. 1299.

Poučení.

Sv. Mechtilda nechtěla posuzovati svých bližních, byť se i takovým úsudkem cti jiného nedotkla. O úsudcích takových pravila, že před Bohem téhož trestu zasluhují, jako hříchy, které se klamně bližnímu přikládají.

Modlitba.

Milosrdný Bože, Jenž jsi Své sv. služebnici Mechtildě tak velkou lásku a osvícení uděliti ráčil: propůjč nám milosti, abychom spasitelné pravdy vždy více poznávali a pravou lásku k Tobě a k bližnímu skutky dokazovali. Amen.

20. listopadu.

Sv. Korbiniana, biskupa.

Korbinian narodil se r. 680 v Chartres ve Francii. Na místo svého jména křestního Valdekis (jméno otcovo) dal si později jméno své matky (Korbiniana). Korbinian (= osvoboditel od starostí) žil občas jako poustevník a putoval dvakráte do Říma. Na druhé cestě roztrhal prý medvěd na Breneru jeho koně, takže mu bylo zavazadla až do Říma nésti. Proto vyobrazuje se

s medvědem. Papež posvětil jej na biskupa a poslal nejprve do Francie a potom do Bavorska hlásat evangelium. Sídlem svým biskupským zvolil si Fraisink, vystavěl klášter sv. Štěpánovi zasvěcený, klášter benediktinský na dómě, zničil tamější modlářské chrámy a odstranil pohanský mrav vévody Grimoalda a jeho lidu. Mocně vzkvetlo křesťanství v Bavořích, kde jej jakožto svého apoštola ctili. Jakémusi Vojtěchovi, jenž pro krádež na smrt provazem byl odsouzen, vyprosil na králi Pipinovi milosti. Modlil se zaň, takže, ačkoliv už visel na šibenici, zachován byl. Vojtěch z vděčnosti k němu tak přilnul, že stal se jeho věrným průvodcem po všecek život. Sv. Korbinian zemřel 8. září r. 730. Dle svého přání byl ve chrámě sv. Valentina v Maysu v Tyrolích uložen. R. 770 byly jeho sv. ostatky do Fraisinku přenešeny. Den 20. listopadu, kdy byly přenešeny, jest úctě jeho zasvěcen.

Poučení.

Sv. Korbinian vyvedl mnoho duší ze tmy pohanství k světlu sv. víry a roznítil je, aby po ctnosti toužily. Sv. Bonaventura učí: „Ctnosti, zejména pokora, láska, mírnost, štědrost, střízlivost, čistota jsou pravou svatostí; a ten, jenž jich šetří, jest svatý.“

Modlitba.

Vyslyš, o Pane, svůj lid jenž celou duší Tobě slouží, a zachovej na přímluvu Svého vyznavače a biskupa Korbiniana aby chráněn jsa na těle i na duši, po tom toužil, co věří, a aby došel toho, co pln jsa důvěry, doufá. Amen.

21. listopadu.

Sv. Kolumbana, opata a zakladatele řádu.

Kolumban (= mírný), narodil se v Irsku a byl svatým Sinelem vzdělán. V kláštеře Benchorském dostalo se mu sv. Komgalem roucha řeholního. Po několika letech bylo Kolumbanovi dovoleno evangelia hlásati i přeplul r. 585 s dvanácti druhy do Francie. Působil 25 roků pro blaho křesťanství a založil tři kláštery. Po nějakém čase byv ze země vypuzen, hlásal sv. evangelium

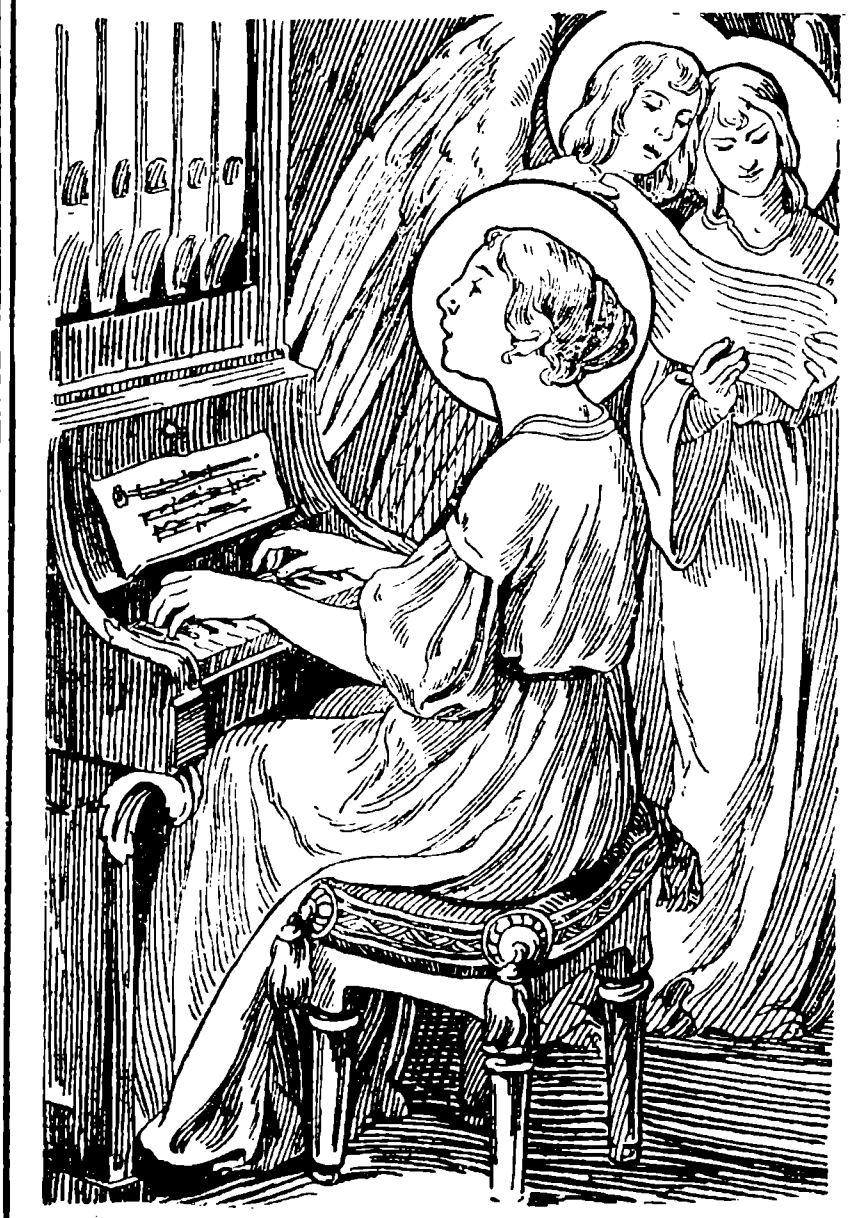
v zemi jiné a přišel až k jezeru Curyšskému. Ale i odtud byl vyhnán a uchýlil se proto do Arbonu při jezeře bodamském. Tam přistavěl ke chrámu sv. Aurelie několik pokojíků. Poněvadž však válka vypukla, bylo sv. opatu opět prchnouti: zaměřil do Italie, kdež r. 613 vystavěl klášter Bobio na Trebii. Navrhl zvláštní řeholní pravidla pro mnichy, jež ve mnoha klášteřích byla přijata, až konečně řehole sv. Benedikta nad ní zvítězila. Sv. opat a zakladatel řádu Kolumban zemřel 21. listopadu r. 615. Na jeho prosbu způsobil Bůh mnoho zázraků. Vyobrazuje se s medvědem, poněvadž vypudiv medvěda z jeskyně, sám si z ní příbytek zřídil. Velikou oběť přinesl, vstoupiv proti vůli matčině do kláštera, ačkoliv matka před ním na cestu se položila, aby jej zadržela.

Poučení.

Sv. Vavřinec Justiniani praví dobře: „Ďábel činí úklady, připravuje pád, kope jámy, chystá zkázu, ohyzdí tělo, porušuje duši, sílí v úmysl nekalé myšlenky, svádí ke hněvu, působí, že i ctnosti ošklivými se zdají, množí poklesky, rozsévá bludy, podporuje nesváry, z míru zmatek činí, plodí vášně, ničí všechno lidské, opovrhuje vším božským.“

Modlitba.

Ó Bože, Jenž jsi Svého sv. opata Kolumbana ve krutém pronásledování a v boji proti zlému duchu sílil, stůj na přímluvu jeho mocně i při nás, abychom všechna pokušení ďábelská s opovržením zamítali a Tvého slova vždy poslušni byli. Amen.

22. listopadu.

Sv. Cecilie, panny a mučednice.

Cecilie, vznešená, Bohu zasnoubená panna v Římě, byla pečlivě vychována a v hudbě vycvičena. Rodiče zasnoubili ji bohatému pohanskému Valerianovi, jenž se o ruku její ucházel. Toho zhrozila se Cecilie. V modlitbách ujistil ji andělem Kristus, že i v manželství pannou zůstane. Den sňatku se přiblížil. Po svatbě vysvětlila Cecilie svému ženichu, že jest Bohu zasvěcena, a že jest

pod ochranou andělovou; i žádala ho proto, aby se neodvážil jí ublížiti. Valerian cítil zvláštní působení milosti boží a přál si křtu sv. Byl sv. papežem Urbanem I. v pravdách náboženství křesťanského vycvičen a pokřtěn. Pomocí Cecilie obrátil Valerian na sv. víru i svého bratra Tiburcia. Ale prefekt městský dověděv se o tom, předvolal k sobě oba bratry, dal je pro jejich vytrvalost ve víře popraviti. I sv. Cecilie byla před soudnou stolici jeho předvedena. Vyprosila si času na rozmyšlenou a použila vyžádané lhůty k tomu, aby rozdělila jmění Valerianovo, po němž prefekt toužil, mezi chudé. Po tom měla býti v lázni svého příbytku horkou parou zadušena; když se to nezdařilo, byla liktorem, jenž ji měl stíti, zraněna, načež smrtí mučednickou dne 22. listopadu r. 230 zemřela za panování císaře Severa Alexandra. V Římě zasvěcen jest jí chrám. Sv. Cecilie je patronkou hudebníků.

Poučení.

Hudba má toliko k dovoleným radostem a k oslavě boží sloužiti. Nezpívej nikdy, ani neposlouchej, co hříšno jest! Hudebníci ve chrámu Páně ať jsou pamětlivi, že zastupují anděle!

Modlitba církevní.

Ó Bože, Jenž nás výroční slavností Své sv. panny a mučednice Cecilie blažíš popřej nám, abychom nábožně ji uctívajíce následovali také příkladu jejího zbožného života. Amen.

23. listopadu.

Sv. Klementa I., papeže a mučedníka.

Klement (= vlídný, mírný) narodil se v Římě a byl sv. apoštoly Petrem a Pavlem za spolupracovníka na roli boží přibrán. R. 92 po Kristu zvolen byl papežem a spravoval sv. Církev až do r. 101 jako třetí nástupce sv. Petra. Vypravují, že ustanovil v Římě 7 notářů, jichž úlohou bylo všechny řeči a všechna utrpení sv. mučedníků zaznamenati. Napsal obci Korintské list, kterýž

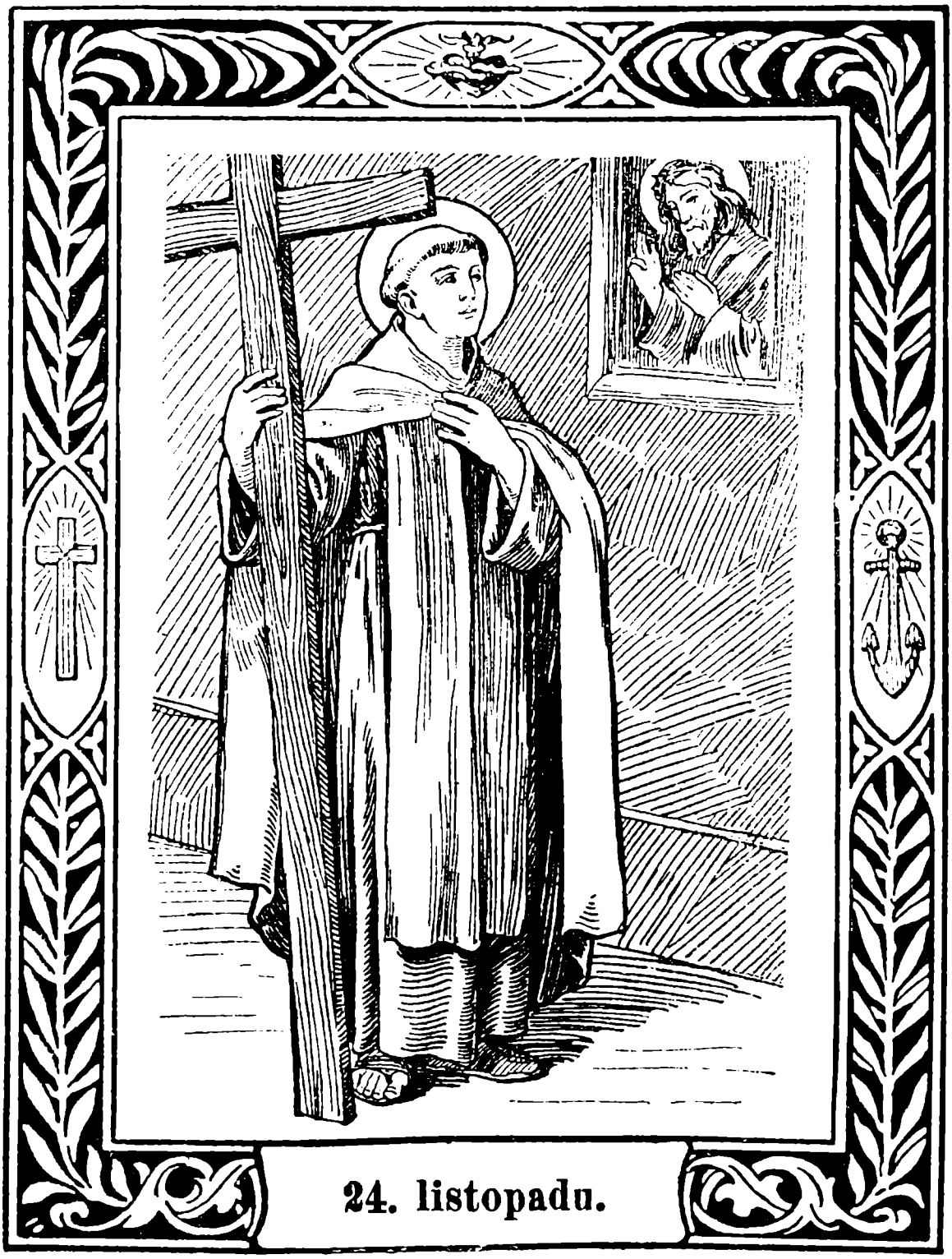
má veliký význam, ježto jím dosvědčuje prvenské postavení sv. Stolice a hierarchickou ústavu církve. Snažil se horlivě rozšířiti křesťanství a poslal hlasatele víry do mnoha zemí. Císař dal jej do kladby na taurský Chersonesos (Krim) při Černém moři. Tamtéž bylo 2000 křesťanů k těžké práci v lomech mramorových odsouzeno. Byla nouze o pitnou vodu. Sv. papež modlil se — a hle, na pahorku objevil se beránek, jenž pravou nohou dotýkal se prýštícího se proudu. Zázrakem tímto mnoho lidí na sv. víru se obrátilo. Ale všichni byli hrozně mučeni. Sv. Klement povzbuzoval je k vytrvalosti, byl proto k těžké kotvici přivázán a do moře ponořen dne 23. listopadu r. 101. Tělo sv. Klementa bylo nalezeno sv. Konstantinem a jím spolu s Methodem r. 868 do Říma přeneseno. Tam stojí chrám ke cti Klementově. Také k nám byly ostatky sv. Klementa přineseny a jemu ke cti chrámy vystavěny; byly to prvé chrámy křesťanské u nás. Sv. Klement patří mezi apoštolske otce.

Poučení.

Sv. Klement psal ve svém listě: „Láska ke Kristu pojí nás s Bohem; ona kryje naše hříchy, trpí všecko, snáší všecko se shovívavostí. V lásce této není nic podlého. Láska neví o roztržce, neprotiví se, koná všecko ve shodě; jí se stali všichni vyvolení dokonalými. Nic není Bohu milo a příjemno bez lásky.“

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž zázračně působíš ctnosti všech svých světců: propůjč nám, abychom svátkem Tvého sv. papeže Klementa se těšili, jenž jako mučedník a vrchní pastýř Tvého Syna, svým příkladem potvrdil, co ústy hlásal. Amen.

24. listopadu.

Sv. Jana od sv. Kříže, karmelitána.

Jan narodil se r. 1542 u Avily ve Španělích. Zkusil různých řemesel a vstoupil v 21. roce věku svého z vroucí úcty k Panně Marii do řádu karmelitánů. Žije přísně, toužil vroucně po ctnostech. Obzvláště chvályhodna jest jeho víra, odevzdanost do vůle boží, jeho láska k Bohu, pevná naděje, pokora, střídmost, sebezapíravost, čistota, jeho milosrdenství k chudým a nemocným, jeho

věrnost a moudrá správa duší svěřených. Sv. Terezii byl Jan dán Bohem za pomocníka při opravě řádu karmelitánského. Byl sám prvním karmelitánem bosákem a bylo mu nevylíčitelné obtíže překonati od vlastních bratří. Nad to byl ještě zajat a dán do vězení; teprve po 9ti měsících podařilo se mu prchnouti. Bůh však dopustil, že Jan byl zcela do pozadí postaven, ačkoliv delší čas vyšší úřady svého obnoveného řádu svědomitě zastával. V posledním roku života přikvačila naň hrozná nemoc. Všichni byli povzbuzeni, jak trpělivě a s tichou myslí snášel hnisající rány, jež všecko jeho tělo pokryly. Dne 14. prosince r. 1591 povolal Pán Svého služebníka k Sobě Jeho sv. tělo jest v Segovii ctěno. R. 1645 byl od papeže Klementa X. za blahoslaveného, roku pak 1726 Benediktem XIII. za svatého prohlášen. Tehdy také 24. den měsíce listopadu ke cti jeho pro veškeru církev byl zasvěcen. Sv. Jan sepsal výtečná díla mystická.

Poučení sv. Jana.

„Na příkladě Ježíše Krista a mučedníků vidíme, že strasti pro Boha vytrpěné jsou zvláštní známkou lásky k Bohu. Pronásledování poučuje o tajemství sv. kříže a o moudrosti a lásce boží.“

Modlitba.

Ó Bože, Jenž jsi Svého vyznavače Jana dokonalým sebezapíráním a láskou ke kříži vyznamenati ráčil, popřej, abychom i my stále ho následovali a věčné slávy došli. Amen.

25. listopadu.

Sv. Kateřiny, panny a mučednice.

Kateřina (= čistá), královská princezna (král Konstos byl snad jejím otcem) žila v Alexandrii v Egyptě. Byla ve světských i náboženských vědách náležitě vzdělána. Jednou císař Maxentius poručil jakousi oběť bohům obětovati, vystoupila neohroženě 18tiletá princezna a vylíčila císaři pošetilost modloslužby a krutost, jíž se dopouští, pronásleduje křesťany. Nemoha sám moudré panny

poraziti, povolal k sobě 50 nejmoudřejších mužů. Než křesťanská hrdinka mluvila s takovou nebeskou moudrostí, že všech oněch 50 mužů ke Kristu se obrátilo a radostně také pro Krista smrt podstoupilo. Lichotivá slova císařova nikterak nepůsobila na světici; proto byla mrskána a uvězněna. Císařovna Augusta navštívila, provázena jsouc vojevůdcem Porfyriem s 200 vojíny uvězněnou a výsledek rozmluvy s ní byl, že přijali všickni víru Kristovu. Po druhém výslechu rozkázal císař Kateřinu ovinouti na kolo, jež kolem do kola ostrými noži bylo opatřeno. Kolo však rozpadlo se v několik kusů. Vidouc to císařovna, svého chotě prosila, aby od další krutosti upustil. Odměnou za to byla však světice mučena a pak sťata dne 25. listopadu r. 307. Andělé odnesli sv. tělo její na horu Sinai, kdež je uložili. Sv. Kateřina jest ze 14 sv. pomocníkův; jest také patronkou filosofův a (dle kola) mlynářův i kolářův. Ve vlasti naší byla hojně uctívána, jak svědčí o tom starobylá veršovaná skládání z první polovice XIV. století — pravý to skvost počátků naší poesie. Velikým jejím ctitelem byl Karel IV., filosofická fakulta pražská si ji dokonce vybrala za svou patronku po vzoru pařížské university.

Poučení.

Sv. Augustin napomíná: „Miluj vědu, avšak více ctnost!“

Modlitba církevní.

Ó Bože, Jenž jsi na výši hory Sinai přikázání dáti a tamtéž anděly Svými tělo sv. panny a mučednice Kateřiny přenésti dáti ráčil, popřej nám, prosíme, abychom i my pro její zásluhy a její přímluvu na horu, kterou Kristus jest, šťastně se dostali.

26. listopadu.

Sv. Konráda, biskupa.

Konrád (= Kuonrât = smělý radou) byl synem hraběte Jindřicha z Altdorfu a manželky jeho Beaty, hraběnky z Hohenvartu v Bavořích, kde na počátku X. století se narodil. Byl vzdělán v proslulé škole v Kostnici na břehu jezera Bodamského. Vynikal vědomostmi i ctností. Stal se knězem a později proboštem na dómě. R. 934 byl působením sv. biskupa Oldřicha z Augspurku,

svého nejupřímnějšího přítele, biskupem v Kostnici zvolen. I zaměnil svoje dědictví s pozemky u Kostnice a daroval je dílem svému dómu, dílem chudým. Putoval třikráte do Svaté země. V Kostnici vystavěl pro sestárlé a nuzné chorobinec a zbudoval tři chrámy. Ve chrámě sv. Mořice zřídil věrně napodobený sv. hrob Jerusalemský. Sv. biskup zemřel 26. listopadu r. 975. Sv. jeho tělo bylo ve chrámě sv. Mořice uloženo. R. 1123 byl papežem Kalixtem II. za svatého prohlášen a zároveň zvolen patronem města a diecése kostnické. Den 26. listopadu jest jeho poctě zasvěcen. Zobrazuje se s kalichem v ruce, v němž je jedovatý pavouk; podle legendy spadl mu při mši sv. do kalicha s krví Páně, ale světci neuškodil.

Poučení.

„Pravé přátelství," poučuje sv. Augustin, „jest jen mezi dobrými dušemi; mezi lepšími jest dokonalejší, a mezi nejlepšími jest nejdokonalejší. Není bezpečnějšího a hojitelnějšího léku pro naše rány, než máme-li někoho, jenž v každém neštěstí při nás stojí a ke každému štěstí nám přát přichází. Praví, nezištní přátelé jsou řídci. Věř, avšak věz komu!

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane, vyslyš laskavě prosby Svého poddaného lidu a důvěrné modlitbě jeho neodepři Svého milosrdenství, aby, nemoha důvěřovati ve své vlastní zásluhy, orodováním Tvého sv. vyznavače a biskupa, Konráda, od Tebe nezměrného odpuštění došel. Amen.

27. listopadu.

Sv. Bilhildy, vévodkyně.

Bilhilda (= velmi spanilá) byla dcerou franckého šlechtice Iberia a jeho manželky Mechtildy a narodila se v Höchhaimu u Vircburku kolem r. 630. Její dvě sestry jmenovaly se Hildegarda a Rainhilda. Když Vendové do země vpadli, byly všechny tři nuceny do Vircburku se odebrati. Rodiče byli křesťany, ale Bilhildu provdali za pohanského, franckého vévodu, durinského Hetana. Nelitovala

modliteb, sebezapírání, slz, almužen, jen aby svého manžela získala křesťanství. Hetan jda do boje, dovolil manželce své, aby se vrátila do otcovského domu. Vstoupila tajně s několika svými věrnými služkami v malý člun, opatřila jej znamením sv. kříže a dostala se šťastně po Mohanu ke svému strýci, biskupu Rigibertovi. Bilhilda uchýlila se v samotu, cvičila se ve všech ctnostech, nosila prostý šat a pečovala o chudé a nemocné. Sama navštěvovala nemocné a ošetřovala je. R. 645 obdržela zprávu, že manžel její zemřel. Vrátila se hned do vlasti a uspořádavši všechny své záležitosti, založila v Mohuči klášter staromynsterský, jehož se sama stala první abatyší. Zavedla řád sv. Benedikta a poutala k sobě vždy víc a více zbožných panen. Zemřela v Pánu 27. listopadu kolem r. 700.

Poučení.

Sv. Bilhilda a její sestry tak dlouho naléhaly na svého otce prosbou, až nemravné tance zakázal. Sv. František Saleský pronesl jasně: „Tanec jest jako houba; nejlepší není k ničemu.“

Modlitba.

Ó, předobrotivý Bože, Jenž jsi Svou sv. služebnici Bilhildu zvláštní cestou vedl, a jí milosti křtu propůjčiti ráčil, propůjč i nám na její přímluvu, abychom cestou ctnosti kráčeli a neohroženě v Tebe důvěřovali. Amen.

Bl. Edmunda Kampianského, misionáře a mučedníka.

Edmund (= šlechetný ochránce) Kampian narodil se 25. ledna 1539 v Londýně v Anglii, studoval v Oxfordě a dal se od rozkolnického biskupa za jáhna vysvětiti. Litoval brzy tohoto kroku, poznav katolickou víru. R. 1573 byl přijat do řádu jesuitského v Římě; vyučoval potom v Praze filosofii, kdež také r. 1578 posvěcen na kněze. R. 1580 byl

opět do Říma povolán a odtud do Anglie jako misionář poslán. V Londýně tolik lidí na víru obrátil, že i úřady na sebe upozornil a byl proto nucen prchnouti; než vrátil se brzo, ovšem do velikého nebezpečí; neboť tehdy vládla královna Alžběta, jež katolíky krutě pronásledovala. Zrádně byl horlivý misionář jat 15. července 1581, a jakožto „pobuřující jesuita“ čtyřikráte až na smrt mučen a hladem trýzněn. Už dříve vybídl kazatele anglikánské, aby odůvodnili svou víru. Tak se stalo teprve nyní. Tři dni trval spor a Edmund v něm skvěle zvítězil. Královna Alžběta přála si též spatřiti slavného jesuitu a tajně jej navštívila. Ale marné bylo slavné vítězství, odsouzen byl na smrt pro pobuřování, lépe řečeno, poněvadž nechtěl uznati svrchovanosti královniny ve věcech sv. víry; a protože si tak královna přála. Za přítomnosti nesčíslného lidu oběšen a na čtyři kusy roztrhán dne 1. prosince r. 1581. Za blahoslaveného prohlášen 9. prosince 1886. I v češtině znám jest jeho spisek „Desatero důvodův o pravosti víry katolické proti sektám novověkým.“

Poučení.

Sv. Augustin nás napomíná: „Vynakládáme-li tolik péče, abychom o něco déle žili, jak velice měli bychom se snažiti, abychom věčně žili!“

Modlitba.

Ó Bože, Jenž jsi Svému blahoslavenému služebníku a mučedníku Edmundovi horlivosti a zmužilosti v mučení propůjčil, popřej i nám na jeho přímluvu, abychom se stále snažili Tvá sv. přikázání a Tvé učení poznati a je věrně poslouchati.

29. listopadu.

Sv. Saturnina, biskupa a mučedníka.

Saturnin (= rozsévač), byv poslán sv. papežem Fabianem do Francie, usadil se vedle kapitola v Tulúsu (Toulouse); nedaleko odtud stál kostelíček, v němž sv. tajemství oslavoval. Do kostelíčka musel choditi kolem pohanského chrámu. Podvod modlářských kněží byl odhalen, a počet křesťanův ode dne ke dni rostl. Kněží modlářští přestali věstiti vymlouvajíce se, že velmi často

kolem chodící jejich úhlavní nepřítel rozhněval bohy jejich, kteří nyní proto mlčí. Nastal všeobecný rozruch. Jednoho dne byl sv. biskup poznán, jat a měl obětovati bohům. Než pravil: „Znám toliko jednoho Boha pravého a tomu přináším oběť chvály. Vašimi bohy jsou ďáblové, jež daremně ctíte nejen krví obětních zvířat, nýbrž i smrtí svých duší! Jak můžete ode mne žádati, abych se jich bál, když přece sami pravíte, jak vím, že oni mne se bojí?“ Pro tuto řeč propukl lid ve zběsilost. K oběti už určené obětní zvíře bylo osvobozeno, Saturnin za nohy na konec jeho ocasu přivázán a potom býk ostrými železnými bodáky k rychlému běhu s kamenných schodů chrámových poháněn. Už na prvních schodech byl sv. biskup takořka utlučen, takže vaz byl mu zlámán a tělo zohyzděno. Skonal pak dne 29. listopadu r. 250. Nad hrobem jeho zbudována nádherná basilika a Urbanem II. r. 1096 ke cti světcově posvěcena.

Poučení.

Jakým štěstím je pro nás, že známe Krista! Sv. Antonín praví: „Kristus jest svítící slunce při svém narození, zářící hvězda ve svých kázáních, probouzí svými zázraky, rozněcuje svým utrpením.“

Modlitba.

Ó Bože, Jenž jsi Svého sv. biskupa Saturnina za jeho námahy a strasti nebem odměnil, propůjč i nám na jeho přímluvu, abychom mužně svatému Tvému učení slovem i skutkem svědectví vydali. Amen.

30. listopadu.

Sv. Ondřeje, apoštola.

Ondřej (= mužný) narodil se v Bethsaidě v Galilei, byl vlastní bratr Šimonův (Petrův) a žák sv. Jana Křtitele. Když Jan spatřil Ježíše, zvolal ke dvěma učedníkům (Ondřeji a Janovi): „Ejhle Beránek Boží!“ Odebrali se hned k Ježíši a zůstali u něho ten den. Radost jejich byla veliká; Ondřej sdělil ji svému bratru Šimonovi a pravil: „Nalezli jsme Mesiáše“ a vedl ho k Ježíši. Spatřiv božský

Spasitel oba bratry ani spouštějí síť do moře zvolal k nim: „Pojďte za mnou, a učiním vás rybáři lidí.“ Následovali hned Ježíše a tak byli apoštoly vyvoleni. Po slavnosti letnic kázal sv. apoštol Ondřej evangelium ve Skythii, Thrakii, Epiru, Řecku a obrátil mnoho pohanů na víru Kristovu. Sídlem zvolil si město Patras v Achaji. Když tamější místodržitel Egeas obyvatele k modlářským obětem nutil, domlouval mu sv. Ondřej; byl však proto uvězněn. Druhého dne byl vyslýchán a rozkázáno mu, aby obětoval bohům; poněvadž však zdráhal se tak učiniti, odsouzen byl na smrt kříže. Na popravišti svlékl sv. Ondřej svůj šat, políbil kříž a potom provazy k němu pevně přivázán. S modlitbou na rtech vypustil duši 30. listopadu r. 62. Jeho sv. ostatky jsou nyní v Amalfi v Italii; sv. jeho hlava přenesena byla do Říma papežem Piem II. 1462 do velechrámu sv. Petra, a kříž do Marseje (Marseille) ve Francii. Rusové ctí sv. Ondřeje jako svého apoštola.

Poučení.

Sv. Augustin praví: „Kříž jest loď. Nikomu nelze moře tohoto života přeplouti, nenese-li ho kříž Kristův. Bez kříže není křesťana.“

Modlitba církevní.

Ó Bože, utíkáme se pokorně ke Tvé velebnosti s prosbou, aby sv. apoštol Ondřej, byv učitelem a vůdcem Tvé Církve na zemi, byl i stálým přímluvcem naším u Tebe. Amen.

MĚSÍC PROSINEC.

1. prosince.

Sv. Natalie, vdovy.

Natalie byla manželkou vojenského plukovníka Adriána (Hadriána), který na rozkaz císaře Maximiana pronásledoval křesťany. Když 23 křesťanů se ohradilo, že pro víru svou i smrt podstoupí, pohnuli Adriána, že se stal křesťanem. Byl brzo znám jako křesťan a krutě mučen. Natalie vybízela ho k vytrvalosti. Když v noci z vě-

zení k ní přišel, ulekla se nejprve, poněvadž myslila, že chce odpadnouti od víry. Manžel děkoval jí za lásku a věrnost a vrátil se do vězení. Poněvadž osoba ženského pohlaví do vězení vejíti nesměla, navštěvovala jej Natalie v mužském oděvu a pečovala o svého manžela laskavě. Zůstala u něho, když jemu a oněm 23 křesťanům ruce i nohy useknuty byly a když jako mučedník zemřel 8. září r. 290. Svatá jejich těla měla býti spálena, ale nestalo se tak, neboť byla tajně odvezena do Cařihradu. Natalie nechala si rámě svého sv. manžela. Zamítla druhý sňatek a po čase se uchýlila do Cařihradu, aby blíže byla hrobu svého chotě a památku jeho v modlitbách svých ctila. Památka sv. Natalie se připomíná 1. prosince.

Poučení.

Sv. Řehoř Naziansky napomíná ženu takto: „Nepopuzuj svého muže ke zlosti. Povol mu, když se rozzlobí. Pomáhej mu, těš jej v utrpeních, mluv s ním mírně a něžně. Mírně mu odporuj a jen ve příznivém okamžiku. Trpělivě snášej jeho slabosti a nevyčítej mu trpce ničeho.“

Vzorem takové manželky byla sv. Monika o níž tak krásné svědčí sv. Augustin ve svých „Vyznáních“.

Modlitba.

Bože, který jsi Své sv. služebnici Natalii takovou svatou lásku k jejímu manželu vštípil, že jej ke stálosti vybízela a jemu všemožné služby prokazovala: propůjč všem manželům, aby svorně žíti, vespolek se milovati a slávy nebeské dojíti se snažili. Amen.

2. prosince.

Sv. Bibiany, panny a mučednice.

Bibiana, dcera sv. rytíře a mučedníka Flaviána a sv. mučednice Dafrosy v Římě, po smrti rodičů byla se svou sestrou, Demetrií, pro víru o jmění oloupena. Demetria byla surově zbita a už při druhém výslechu opustila duše slabou její tělesnou schránku. Sv. panna Bibiana byla jako křesťanka zajata. Všemožně se přičiňovali, aby ji od Krista odvrátili. Dali ji bezbožné ženě, aby

její čistotu zviklala. Bibiana vytrvala, všechny záměry jejich zmařila a byla proto od místodržitele Aproniána odsouzena na smrt, majíc býti umrskána dutkami s olověnými kuličkami. Šlechetná, nevinná panna dala se klidně svléci, ruce spoutati, ke sloupu přivázati a vypustila pak za hroznych ran svou duši dne 2. prosince r. 363. To stalo se za císaře Juliana Odpadlíka. Její sv. tělo bylo psům předhozeno, avšak od Boha ochráněno; neboť po dvou dnech podařilo se jistému knězi tělo její vedle její sv. matky a sestry uložiti. V Římě byl ke cti její vystavěn chrám.

Poučení.

Hrozný jest zločin svésti někoho ke hříchu, obzvláště k nečistotě. O, kéž jsou panny v pravdě bdělými a odvrací od sebe každý zapovězený prostředek, aby nejkrásnější ctnosti, vznešeného klenotu duše, neztratily. Svůdcové bohužel zůstávají větším dílem bez trestu a hanby, kdežto pošetilé dívky všechnu hanbu na sebe vzíti musí. Vštěpme si v srdce slova sv. Ambrože: „Chlípnost jest udicí ďáblovou, jež nás k záhubě táhne. Chlípnost jest matkou hříchů; hřích však jest osten smrti. Chlípnost jest potrava věčného červa; těší sice na čas člověka, jenž se jí kochá, zhořkne však brzo více, než žluč.“

Modlitba církevní.

Ó Bože, dárče všeho dobra! Jenž jsi ve své služebnici Bibianě lilii panenství s palmou mučednictví spojiti ráčil; spoj na její přímluvu láskou naše srdce se sebou, abychom, unikajíce nebezpečenství, věčné odměny došli. Amen.

3. prosince.

Sv. Františka Xaverského, misionáře.

František narodil se na zámku Xavieru (odtud jeho příjmení) ve Španělích 7. dubna r. 1506. Rodiče poslali jej do Paříže na universitu. Byl těla silného, povahy ohnivé, nadání obzvláštního, miloval vědy, byl pevné vůle, šlechetného srdce, veselé mysli, jemných mravův a nepřítelem vší nemravnosti. Sv. Ignác z Loyoly získal jej zamýšlenému řádu jesuitskému a složil s ním a pěti jinými

druhy svaté sliby léta Páně 1534. Sv. František vynikal všemi ctnostmi, obzvláště však láskou k nemocným, a touhou, působiti mezi pohany. Odešel tedy z poslušnosti do Lisabonu r. 1540 a r. 1541 do Východní Indie. Ačkoliv byl apoštolským vyslancem a od sv. Otce obdržel úplnou moc, byl přece neobyčejně pokorným a podrobil se ve všem biskupu z Goy. Působil ve Východní Indii, na ostrovech a v Japonsku velice blahodárně, kde Bůh jej obdařil darem řečí, a darem činiti zázraky. Pokřtil přes 1,200.000 pohanů. Jeho slastí bylo utrpení, jeho heslem „amplius“-jen více! Chtěl též v Číně horlivě kázati evangelium. Avšak na ostrově Sancianu v chudé chyši zemřel byv stižen horečkou 2. prosince r. 1552. Pochován jest v Goe. Za blahoslaveného prohlásil jej papež Pavel V. r. 1619., za svatého Řehoř XV. r. 1622. Papež Alexander VII. ustanovil 3. prosince výroční jeho slavnost. Nazývá se „apoštol Indie“. Pius X. dal mu čestný název „patrona díla šíření víry,“ jest jedním z největších misionářů v katolické církvi.

Pravidla sv. Františka Xaverského:

„Bůh-li při nás — kdo proti nám? Duše! duše! Hleď především duši svou zachrániti, za kterou tolik Ježíš vytrpěl! Kdybych nyní měl umříti a svou duši Bohu odevzdati: jak by se mi asi dařilo? Ztratím-li duši, ztratím i život věčný!“

Modlitba církevní.

Bože! Jenž jsi národy v Indii kázáním a zázraky svatého Františka spojiti chtěl se svou svatou církví: propůjč milostivě, abychom následovali příkladných ctností světce, jehož slavné zásluhy uctíváme. Amen.

4. prosince.

Sv. Barbory, panny a mučednice.

Barbora byla dcerou zámožného pohana Dioskura v Nikomedii v Malé Asii. Vynikala duševními i tělesnými přednostmi a byla velice vzdělána. Byla nucena bydliti v pevné věži, snažila se však přece křesťanství poznati. Dala ve věži udělati tři okna, aby tím naznačila víru svou v nejsv. Trojici. Barbora odmítla nabídky k sňatku. Zavěsila si na stěnu kříž. Jakmile se o tom ztřeštilý otec

její dověděl, chtěl ji mečem prokláti; ona však utekla. Zradou dostala se opět v moc svého otce, který uchopiv ji za vlasy smýkal jí po trní a v tmavé komoře zavřel. Barbora vytrvala; jistě Bohu se líbilo její panenství. Byla odevzdána místodržiteli Marciánovi. Když všechny sliby marnými se osvědčily, dal ji obnažiti, na celém těle hrubými řemeny bíti a rány střepy rozedříti. Při druhém výslechu bylo tělo její hřeby rozsápáno, potom bez šatu vedena byla městem! Šlechetná panna Barbora nedala se ani tím odvrátiti od křesťanství. Zuřivý otec stal ji pak sám 4. prosince r. 306. Bylo jí 20 rokův. Otec byl bleskem zabit. Sv. Barbora počítá se ku 14 sv. pomocníkům a pokládá se za patronku nepředvídané smrti. Vzýváme ji, abychom nezemřeli beze sv. svátostí. Proto se vyobrazuje s kalichem s hostií. Je též ochranitelkou proti nebezpečí bouře a ohně, patronkou dělostřelcův, ochranitelkou horníkův, proto jí zasvěcen v Kutné Hoře chrám, a rozličných cechův.

Poučení.

Věž se třemi okny na obraze připomíná nám trojjediného Boha. Děkujme mu často za stvoření, vykoupení a posvěcení a modleme se: Sláva Otci . . .

Modlitba církevní.

Prosíme tě, Pane! kéž nám prosba tvé sv. panny a mučednice, Barbory, prospívá, abychom před odchodem s tohoto světa, pravým pokáním a platnou zpovědí se připravivše, nejsvětější svátost oltářní hodně přijali. Amen.

5. prosince.

Sv. Saby, opata.

Sabas (= zbožný) byl synem vznešených a zbožných rodičů v Cesarei v Kapadocii (v Malé Asii). Otec byl důstojníkem, odcestoval s matkou. Syna dal k svému švakrovi. Manželka jeho tak krutě s ním nakládala, že utekl k svému ujci. Ujec však chtěl spravovati jeho jmění. Tyto spory působily na svatého, že se zřekl světa a vstoupil do řádu sv. Basilia. V rozličných klášteřích mezi

slavnými mistry připravoval se na zbožný život poustevnický. Byl přísným na sebe, oddal se horlivě modlitbě, rozjímání a ruční práci. Vysvěcen byv na kněžství, vyučoval žáky, jichž počet brzo se rozmnožil na 150, a byl jejich opatem, zřídiv pro ně t. zv. velkou Lauru u Jerusaléma. Založil též více poustevnických klášterů. Tehdy byla církev na východě bludařstvím znepokojována. Sabas vystoupil jako obhájce sv. víry, zamezil odpadnutí mnohých katolíkův a obrátil bloudící. Svatý Eliáš, patriarcha Jerusalémský, poslal jej k císaři Anastasiovi I. do Cařihradu, který jej sice vlídně přijal, avšak zůstalo při slibech. Císařové Justin a Justinian dali však na slova přesvědčující a vystoupili ve prospěch Církve proti bludařům. Svatý opat vyprosil též za sucha blahodárný déšť. Když mnoho dobrého vykonal a veliké zásluhy si získal, stižen byl krutými bolestmi, které trpělivě snášel. 5. prosince r. 532 zemřel stár 99 let, z nichž prožil 76 jako řeholník.

Poučení.

Sv. Tomáš Akvinský učí: „3 bohoslovné ctnosti jsou: Víra, naděje a láska. Z víry plynou 4 věci: spořádanost života, potrava duševní, úcta k Bohu a odměna v nebi. Ze svaté lásky plyne: bázeň boží, láska k bližnímu, pomoc utiskovaným a náprava bloudících.“

Modlitba.

Bože, prameni všeho dobra! Jenžto svému sv. sluhovi Sabovi takovou lásku k samotě a takovou touhu po víře uděliti jsi ráčil: vyslyš nás, abychom na jeho přímluvu nadšenými údy tvé církve se stali. Amen.

6. prosince.

Sv. Mikuláše, biskupa.

Mikuláš (vítěz, panovník národa) darován byl od Boha rodičům v Patareve v Lycii (v Malé Asii) na vroucí jejich prosbu. Vychovávali jej pečlivě, nabádali jej ke ctnosti a dovolili mu, aby udělo-val almužnu a cvičil se v dobročinnosti. Roku 300 vypukl mor, kterému též rodiče jeho podlehli. Mikuláš rozdal celé své jmění chudým. Vypráví se, že pro tři dcery potají věnoval potřebný peníz

na výbavu, tak že nebezpečí hříchu bylo odstraněno. Putoval do zaslíbené země. Když se vracel do Myry, bylo biskupské místo uprázdněno. Shromáždění biskupové ustanovili se na tom, že za biskupa vyvolí toho, kdo nejbližšího rána nejprve v kostele se objeví. Byl to Mikuláš. Byl nucen volbu přijati a stal se znamenitým biskupem kázáním, zázraky a svatostí. Ujal se chudých, vdov a nešťastných a vzkřísil tři zabité jinochy. Svou moc zázračnou dokázal při bouřích na moři, pak na nemocných a posedlých. Když křesťané za císaře Diokleciána byli pronásledováni, byl uvězněn; osvobozen byl za císaře Konstantina Velikého. Pak byl přítomen sněmu Nicejskému, a s ním 318 biskupů. Zemřel 6. prosince r. 345. Vzývá se jako ochránce v nebezpečích na moři i na zemi Svaté ostatky jeho uloženy jsou v Bari v dolní Italii. Jest národním světcem ruským.

Poučení.

Rodiče, napomínejte dítky své, by dávaly almužnu a jiné dobročinné skutky konaly! Bděte nad nimi pečlivě! Sv. Chrysostom praví: „Mládež sama sobě jsouc zůstavena náchylna jest k pádu a kloní se snadno v nebezpečí bezbožnosti.“

Modlitba církevní.

Bože, jenž jsi sv. biskupa Mikuláše četnými zázraky oslaviti ráčil: prosíme Tebe, propůjč nám, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu plamenů pekelných uchráněni byli. Amen.

7. prosince.

Sv. Ambrože, arcibiskupa a učitele církevního.

Ambrož (= nesmrtelný) byl syn císařského gallského místodržitele téhož jména. Narodil se v Trevíru okolo r. 333. Byl velmi nadán a cvičil se v básnictví a řečnictví. Po smrti otcově vzala jej matka s sebou do Říma. Ambrož záhy zvolen byl za císařského konsulara v severní Italii se sídlem v Miláně. Když bylo místo biskupské v

Miláně uprázdněno po Auxentiovi, byl zvolen biskupem, ač byl teprve katechumenem. Byl nucen volbu přijati. Sv. svěcení byla mu postupně v 8 dnech udělena. 7. prosince r. 374 přijal svěcení na biskupa. Sv. Ambrož podporoval církev svatou zmužile proti přehmatům světských násilníkův a neobával se hrozeb. Císař Theodosius Veliký mnoho obyvatel v Soluni proti všem slibům, že jich ušetří, dal zabíti. Sv. Ambrož dal císaře do klatby — a když císař přece v Miláně chtěl vstoupiti do chrámu, vyšel mu Ambrož se svatou odvahou vstříc (viz obraz!), zabránil mu přístup do chrámu, pokud by neučinil veřejné pokání, kterému se císař kajícně podrobil. Zemřel 4. dubna r. 397. Památku jeho uctíváme 7. prosince. Ostatky uloženy jsou ve chrámu téhož jména v Miláně. Ambrože počítá Církev ke čtyřem velikým latinským církevním otcům. Ambrož proslavil se výtečnými spisy a překrásnými církevními hymny. Jemu děkujeme za obrácení sv. Augustina.

Pravidla sv. Ambrože.

„Není příčiny, proč bychom se obávali smrti, nedopouštíme-li se skutků, jichž následků je třeba se obávati. — Ne bohatství, nýbrž almužna rozdaná provází zemřelého. — Dveře do království nebeského neotvírá nám jiné bohatství, leč bohatství ctnostmi a svatostí.“

Modlitba.

Bože! Jenž jsi svého biskupa sv. Ambrože moudrostí ozdobiti a jemu síly uděliti ráčil, všechny hříšné žádosti překonávati, propůjč nám milosti, abychom pravdy víry řádně uvážili a bázní před lidmi od vyplnění svých povinností zdržeti se nedali. Amen.

8. prosince.

Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie.

Sv. Církev katolická byla vždy toho mínění, že blahoslavená Panna Maria bez poskvrny hříchu počata byla, že totiž dědičný hřích na ni nepřešel. Ta, jež Syna Nejvyššího, který přirozenost lidskou na se vzal, poroditi měla, nemohla ani okamžik býti v moci ďábla a tak Bohu se státi nemilou. Obecně od nejstarších dob se uvádí

8. prosinec pro početí Panny Marie a nemáme důvodu proč bychom o pravdivosti starobylého podání pochybovali. O 9 měsíců později — 8. září — slavíme její narození. Toto zbožné mínění bylo po náležité úvaze, dlouhých modlitbách a podle dobrozdání všech katolických biskupův od papeže Pia IX. 8. prosince r. 1854 za článek víry ve chrámě sv. Petra v Římě slavnostně prohlášeno: „Z vnuknutí Ducha svatého, ke cti svaté a nerozdělitelné Trojice, k ozdobě a oslavě panenské Bohorodičky, k povznesení katolické víry a k rozšíření křesťanského náboženství, mocí Pána našeho Ježíše Krista, sv. apoštolů Petra a Pavla a mocí svou prohlašujeme, pronášíme a rozhodujeme: „Učení, které praví, že blahoslavená Panna Maria v okamžiku prvním svého početí obzvláštní milostí a předností od všemohoucího Boha pro zásluhy Ježíše Krista, Vykupitele lidstva, od poskvrny hříchu dědičného uchována byla, Bůh zjevil, a proto všichni věřící pevně a stále musí je věřiti.“ A r. 1858 se zjevila Panna Maria na skále Massabielské dívce Bernadettě se slovy: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ Od té doby Lurdy se staly cílem poutí k Panně Neposkvrněné.

Prosba:

Maria bez hříchu počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!

Modlitba církevní.

Bože! Jenž jsi neposkvrněným Početím Panny Marie Synu svému důstojný příbytek připraviti ráčil: prosíme, abys, jenž jsi, předvídaje smrt Syna svého, Pannu Marii od poskvrny hříchu uchránil, na přímluvu její i nás očistil a k tobě přijíti nám dopřál.

9. prosince.

Sv. Leokadie, panny a mučednice.

Leokadia narodila se v Toledě ve Španělích. Krutý místodržitel dověděv se o zbožném chování vznešené a ctnostné panny rozkázal, aby ji přivedli před soud. Všechny sliby a hrozby minuly se účinkem. Horlivá křesťanka pravila: „Pokládám se za velice šťastnou, že znám a vzývám pravého Boha a Jeho jednorozeného Syna, jenž za naši spásu na kříži umřel; a nic mne nebude

moci učiniti nevěrnou služebnicí mého Pána a Spasitele a svésti k modloslužbě. Snesu s radostí každou potupu pro svou víru, kterou ty ve své nevědomosti proklínáš a ochotně pro ni zemru; neboť pak mne můj Božský ženich na nebesích ozdobí nevadnoucí korunou života.“ Řeč taková rozhořčila místodržitele tou měrou, že dal Leokadii jak otrokyni bičovati a do vězení zavříti, aby ji druhého dne opět podrobil krutému výslechu. Leokadia vesele šla se soudními sluhy do vězení a těšila věřící, kteří ji poslouchali a plakali nad jejími útrapami, božsky se usmívajíc: „Bojovníci Krista Pána, nenaříkejte nad mými útrapami, nýbrž plesejte se mnou pro milost, které jsem se stala hodnou, vyznávajíc Krista.“ Když se dověděla, že sv. Eulalia velmi ukrutně usmrcena byla, přála si též, aby mohla brzo zemříti a toužila po opětném výslechu. Bůh však spokojil se s dobrou její vůlí a povolal duši její k Sobě ve vězení 9. prosince r. 305.

Poučení.

Sv. Leokadia doufala pevně v Ježíše Krista a ne nadarmo. Sv. Augustin praví: „Mou nadějí jest Kristus, můj Bůh. Láskyplný Milovníče lidstva! Ty jsi světlo, cesta, život, ozdoba a jediná důstojnost Svých věrných!“

Modlitba.

Pane Ježíši Kriste, kotvo naděje spravedlivých, propůjč nám na přímluvu své sv. služebnice Leokadie milosti, abychom pevně v Tebe doufali a důvěry ve Tvá dobra a Tvoji lásku nedali se zbaviti. Amen.

10. prosince.

Sv. Miltiada, papeže a mučedníka.

Miltiades pocházel z Afriky, byl pro svatou víru mučen, pročež se ctí jako mučedník. Ještě jako kněz vystupoval proti tyranu Maxenciovi a přiměl jej k tomu, že vrátil mnoho církevních statků, které za pronásledování křesťanů byly církvi uloupeny. R. 311 byl Miltiades zvolen po Eusebiovi za papeže. Když císař Konstantin Veliký vrátil Církvi mír, využitkoval papež

této potěšující svobody co nejvíce. Staral se o blaho Církve a čistotu víry, k bludařům byl smířliv, aby je dle možnosti s Církví sjednotil. Miltiades zesnul v Pánu 10. ledna r. 314. Památka jeho se slaví 10. prosince. Dnes se také slaví památka, jak přenesen byl sv. domek z Nazareta, kde bydlila Panna Maria, a kde počala Ježíše Krista. Domek tento podle zbožné legendy přenesli andělé 10. května r. 1291 na pobřeží dalmatské a 10. prosince r. 1294 do Loreta v Italii.

Poučení.

Svatý Miltiades byl velmi mírným k bludařům a hříšníkům. Ačkoli Ježíš Kristus za všecky hříšníky zadost učinil, přece hříšník musí za hříchy pokání činiti. Má svých hříchů litovati, oplakávati a dobré ovoce pokání přinášeti. Svatý Jeronym krásně píše: „Pokorná lítosti! Soudcovské stolice se nebojíš; k žalobám svých nepřátel mlčíš. Nikdo ti nemůže přístupu zabrániti. Trápíš ďábla více, než muky pekelné; ano, přemáháš Nepřemožitelného, poutáš Všemocného a nakloňuješ si Syna Panny (Marie).“

Modlitba církevní.

Účastí mše svaté posilněni jsouce prosíme Tě, Pane Bože náš, abychom na přímluvu Tvého sv. mučedníka a papeže Miltiada, jehož památku slavíme, spasitelných účinků této slavnosti účastnými se stali. Amen.

11. prosince.

Sv. Damasa, papeže.

Damas, původem Říman narodil se r. 306, přišel po pronásledování křesťanů Diokleciánem do Říma a věnoval se duchovnímu stavu. Stal se r. 355 arcijáhnem a byl papeži Liberiovi nápomocen radou i skutkem. R. 366 byl zvolen za papeže. Bylo mu mnoho trpěti, poněvadž vystoupil protipapež Ursin. Podařilo se mu však nejúhlavnější nepřátele si získati, když Ursin byl odstraněn a tak

se stal jedním z nejslavnějších papežů IV. století. Damas obnovil pokoj a pořádek v římské Církvi a bojoval slovem i písmem proti hroznému bludu Ariovu, jenž tehdy velmi se rozšířil a tolik škod způsobil. Též bojoval proti bludům Apoloniovu a Macedoniovu, a potvrdil rozhodnutí sněmu všeobecného Cařihradského r. 381. Řídil se ve všem radou svého sekretáře sv. Jeronýma, jemuž uložil překlad Písma sv. Vystavěl mnoho chrámův a oltářův, uložil ostatky sv. mučedníků na příhodnějších místech, okrášlil jejich hroby a ozdobil je důmyslnými verši v opravených katakombách; vynikal v básnictví; jeho básně jsou skvělým svědectvím, jeho zbožné mysli. Pln jsa zásluh zemřel 10. prosince r. 384. Jeho svaté tělo leží v Římě v kostele téhož jména. Jeho památka se slaví 11. prosince.

Poučení.

Sv. Damas s vynikající horlivostí obnovoval a hájil jednoty a pokoje mezi věřícími. Kdyby všichni lidé věrně zachovali trojí pokoj: s Bohem, se sebou a s bližním, jak mnoho zla by ubylo! O pokoji praví i sv. Jan Zlatoústý: „Pokoj se živí pramenem lásky; je počátkem víry, sloupem spravedlnosti, základem budoucí naděje; spojuje přítomné, zemi s nebem a lidi s Bohem.“

Modlitba církevní.

Vyslyš, Pane, naše prosby a na přímluvu Svého svatého vyznavače a vrchního pastýře Damasa uděl nám milostivě odpuštění a pokoje. Amen.

12. prosince.

Sv. Epimacha a Alexandra, mučedníků.

Dlouho dlel Epimach s druhem Alexandrem za časů císaře Decia v podzemním žaláři v Alexandrii a pro svou stálost ve víře byl strašně mučen a do ohně uvržen. Svatý Dionysius Alexandrijský vypravuje, že holemi a železnými háky byl rozčtvrcen a posléze vroucím vápnem spálen. Jeho ostatky byly do Říma přeneseny a tam uloženy při cestě latinské; později k nim přiloženy ještě

ostatky svatého mučedníka Gordiana, pročež Epimach i s Gordianem 10. května se připomínají jakožto dne přenesení a uložení. Ostatky svatých mučedníků, Gordiana a Epimacha, dostaly se později do opatského kostela Kemptského v Algavě.

Poučení.

Svatí mučedníci byli naplněni nejvyšší touhou po nebi a radostně kráčeli smrti vstříc. Jim byla smrt vchodem do nebeského ráje, o čemž praví sv. Cyprian: „Věčně šťastný život bez bázně smrti, bez konce; přebytek, nekonečnost nebeské radosti! Tam panuje slavný sbor apoštolský; tam plesají svatí věštcové, proroci; tam plesají vítěznou korunou okrášlení mučedníci; tam slaví vítězství hrdinné panny, které v boji prudkém s tělem a žádostivostí dobyly vítězství. Jak jsou tam odměněni milosrdní, kteří se starali a pečovali o chudé; jak lidé, kteří byli spravedlivi, dle přikázáních Božích jednali a za pozemské statky nebeské poklady si zakoupili! Kéž se mezi ně dostaneme, nejmilejší bratří! Po nich zatužme, abychom se brzy dostali do jejich a Kristovy věčné společnosti!“

Modlitba církevní.

Bože, Jenž jsi Svým svatým mučedníkům, Alexandrovi a Epimachovi, bohaté milosti propůjčil, že nebeské vznešenosti došli: odpusť nám, Svým sluhům, hříchy, abychom na přímluvu a pro zásluhy Tvých svatých ode všeho protivenství osvobozeni byli. Amen.

13. prosince.

Sv. Otilie, panny a abatyše.

Otilie, dcera alemanského vévody Etichona v Hohenburgu v Alsasku a jeho manželky Bervindy, narodila se r. 657. Když se otec dověděl, že dítě jeho jest slepo, poručil, aby bylo buď usmrceno neb aspoň odstraněno. Zbožná chůva zachránila dítě a přinesla je do kláštera Beaume ve Francii, kde prospívalo vědomostmi a ctnostmi a vyrostlo v kvetoucí pannu. Při sv. křtu obdržela jméno

Otilie a nabyla zraku. Její bratr Hugo přivedl ji pln radosti otci, jenž však v prvním rozčilení vlastního syna zabil. Ale brzo bylo toho skutku prudkému otci líto; uznal a přijal Otilii za vlastní dceru. Nová bouře však jí hrozila; otec zamýšlel sňatek. Konečně Otilii dovolil vstoupiti do řádu. Za pokání pak přeměnil otec hrad Hohenburg v ženský klášter (Odilienberg) a Otilie stala se první jeho abatyší. Na úpatí hory byl vystavěn druhý ženský klášter (Münsterberg), veliký kostel jakož i nemocnice pro poutníky a chudé. Zesnula v Pánu 13. prosince r. 720. Sv. Otilie jest ochránkyní Alsaska a vzývá se v nemocech hlavy, obzvláště v nemocech očních.

Téhož dne jest památka sv. Lucie, která zemřela 13. prosince r. 304 v Syrakusách, byvši nejdříve mučena a nakonec proklána mečem. Též zažehnává nemoci oční.

Poučení sv. Otilie.

„Uvažte, že čas je krátký a milost že je vždy hotova pokorná srdce při jejich zkouškách síliti. Věřte, modlete se v pokušení a přemůžete nepřítele lidského pokolení; šťastná věčnost jest otevřena vytrvalosti.“

Modlitba církevní.

Bože, Jenž všechny národy osvěcuješ a ctností Své svaté panny Otilie podivuhodné skutky jsi ukázal: prosíme Tvého mesmírného milosrdenství, Jenž jsi z jejího zraku slepotu vzdálil, abys rovněž i nás na její přímluvu a pro její zásluhy osvěcoval a nám milostivě věčné blaženosti propůjčil. Amen.

14. prosince.

Sv. Spiridiona, biskupa.

Spiridion narodil se na ostrově Cypru a pásal ovce svého otce. Později se oženil. Z manželství narodilo se několik dítek, mezi nimi dcera Irena, která jako panna zemřela. Spiridion byl zbožný, vynikal láskou k bližnímu a dům jeho stal se střediskem míru a požehnání jak jeho rodině, tak všem, kdož s ním obcovali. Obyvatelé města Trimitu zvolili jej za svého biskupa. Za císaře

Maximina Daje byl odsouzen k práci v dolech a na jedno oko oslepen; též žíla na pravé noze byla mu prořízнuta. Císař Konstantin Veliký udělil mu svobody. I jako biskup měl stádo a často je hlídal. Jednou vnikli loupežníci do stáje, museli však vyčkati celou noc jako spoutáni, až Spiridion přišel, je uviděl a osvobodil; daroval jim berana a dovolil jim odejíti. Svatý biskup byl na všeobecném sněmu Nicejském (325) a obrátil svým přesvědčivým slovem pohanského filosofa. R. 347 se prohlásil pro čistotu víry a pro pronásledovaného sv. Athanáše. Vědomostí nabyl od Boha více modlitbou, než studiem. Laskavě podporoval chudé, nemocné a cizince a byl neobyčejně pokorný. Sv. Spiridion umřel ve vysokém stáří. Jeho hrob byl zázraky oslaven. Památka jeho se slaví 14. prosince.

Poučení.

Modlitbou došel sv. Spiridion potřebných vědomostí. Modli se horlivě, křesťane! Modlitbou dojdeme všeho od Boha. Jan Trithemius praví: „Modlitba jest člověku pomocí, Bohu obětí a důtkami ďáblovi.“ A svatý Filip Nerijský napsal: „Člověk bez modlitby jest jako němá tvář.“

Modlitba církevní.

Chraň nás, Bože, slavností Svého sv. biskupa Spiridiona a pomáhej nám, abychom jeho příkladu následovali a na jeho přímluvu a pro jeho zásluhy věčné radosti došli. Amen.

15. prosince.

Sv. Kristiny, panny a otrokyně.

Kristina, zbožná křesťanská panna, byla dopravena za otrokyni k Ibrům, bydlícím mezi Černým a Kaspickým mořem. Poněvadž jména jejího neznali, nazývali ji prostě Kristinou (=křesťankou); ani původ její není znám, jejž z křesťanské pokory zamlčovala, což na vznešenější původ ukazuje. Pro zbožnost byla všeobecně obdivována. Tázal-li se jí kdo po příčině tak přís-

ného života, odpovídala: „Jsem křesťankou, i musím Ježíši Kristu, Bohu pravému, tak sloužiti.“ Za takových příležitostí šířívala a vysvětlovala pravdy křesťanské. Ještě více proslula Kristina, když nemocné dítě zázračně uzdravila. Tu i nemocná královna, doslechnuvši o Kristině, dala se k ní přinésti, ježto Kristina pro pokoru v palác královský vkročiti nechtěla, a nabyvši zdraví dala se pokřtíti. Jejího příkladu následoval brzo i král, když, vzývaje jméno Kristovo, z nebezpečí smrti na honě byl vysvobozen. Tu mnozí byli hotovi přestoupiti ku křesťanství. I byli vypraveni poslové k císaři Konstantinu Velikému, by vlivem svým působil, aby k nim byli posláni biskupové a kněží. Císař vyhověl jejich žádosti. Tak jediná křesťanka, jež kromě toho byla otrokyní, celý národ získala pro Kristovo učení. Sv. Kristina žila v první polovici čtvrtého století, tedy asi v letech 300—350. Rok blažené její smrti není znám. Uctívá se 15. prosince.

Poučení.

Sv. Kristina byla křesťankou nejen jménem, nýbrž v pravém toho slova významu. Celý národ získala pro křesťanství. Sv. Bernard napomíná nás slovy: „Křesťané mají své jméno od Krista. Jest však nezbytno, aby, jako jeho jméno zdědili, jeho i ve svatosti následovali.“

Modlitba.

Bože, jenž jsi svaté své služebnici Kristině, milost dal, že mezi pohany svatě žila: propůjč nám na její přímluvu milosti, abychom, obcujíce se světem, zkázy neutrpěli, nýbrž tebe jsouce pamětlivi, bližního svého ctnostným životem povzbuzovali. Amen.

16. prosince.

Sv. Adléty, císařovny.

Adléta (= Adelheid, Adéla-šlechetná, něžná) byla dcera burgundského krále Rudolfa II. a manželky jeho Berty, dcery vévody švábského Konráda. Již v 16. roce byla r. 947 provdána za krále italského Lothara II. Po tříletém šťastném manželství zemřel její manžel. Berengar, vévoda ivrejský zmocnil se vlády, a chtěl syna svého zasnoubiti s ovdovělou královnou. Ježto však Adléta svoliti se zdráhala,

byla zajata a vězněna na hradě Gardě. Tu pomohl jí mnich jakýs k útěku. Z úkrytu svého utekla se k císaři německému Ottovi I., jenž jí skutečně pomoci poskytl a pro výtečné její vlastnosti a ctnosti pojal ji za manželku. Po jeho smrti vládla se synem svým, císařem Otou II., a působila k blahu všech poddaných, jsouc od nich milována a ctěna, zvláště pro svou dobrotu, moudrost i spravedlnost. Vystavěla mnoho kostelův a klášterů. Než přece bylo jí zakoušeti kruté pomluvy ano i vyhnanství. Všemožně vzdalovala se světa, a žila více jen pro spásu duše, a zemřela v Selzu nedaleko Štrasburku, kde založila benediktinský klášter, 16. prosince r. 999, majíc 68 let. Hrob její byl zázraky oslaven.

Poučení.

Sv. Adléta dosti zakusila nestálostí za svého života, jak se o tom sv. Augustin vyslovuje: „Život je mámivý, pln temností a nástrah smrti. Nyní jsem živ, a hned zas jsem mrtev. Nyní jsem šťasten a brzy po té nešťasten. Nyní se směji a hned na to vzdychám. Tak vše ve světě, jest změně podrobeno, nic ani hodinu netrvá.“ Stujme tedy pevně k Bohu!

Modlitba.

Dobrotivý Bože! řiď nás Svou sv. prozřetelností a dej nám na přímluvu sv. Své služebnice Adléty milost, abychom ve všech zkouškách života v Tebe důvěřovali, a Tvé ochrany účastnými se stali. Amen.

17. prosince.

Sv. Olympiady, vdovy.

Olympias (Olympiades = nebeská) byla jediným dítětem velmi bohatého, vznešeného pohana cařihradského a narodila se r. 368. Na přání strýce svého zasnoubila se r. 384 s Nebridiem, jenž se stal brzo po té prefektem hlavního města. Vypravuje se, že žili v panickém manželství. Po 20 měsících stala se Olympias vdovou, — a chtěla při nejlepších vyhlídkách ve svém paláci žíti jako

chudá křesťanka. Když ji chtěl císař Theodosius se svým vnukem zasnoubiti, a odmítavou dostal odpověď, roznítil se hněvem proti ní, a veškero jmění jí zabavil. Olympias snesla vše a nad to ještě císaři poděkovala. Nový prefekt nakládal s ní krutě. Ve všech protivenstvích viděla Olympias kříž, an následovníky Kristovy sebou unáší. Kdo ji hanil, tomu děkovala. Kdo ji trýznil, za toho se modlila. Kdo jí zlého přál, toho milovala. Mírnost její byla nepřekonatelná. Nikdy od ní nebylo slyšeti slovo proti lásce k bližnímu. Nikdy nebyl při ní spozorován pohyb ješitnosti nebo hrdosti. Po několika letech císař, dojat byv zprávou o svatém jejím životě, vrátil jí svobodu i jmění. Tu zakládala a obdařila Olympias mnoho chrámů, klášterův a nemocnic; vyhnance podporovala, otroky vykupovala; biskupům dávala množství peněz pro jejich kostely a diecése, pomáhala chudým a sklíčeným. Pro přítulnost k patriarchovi sv. Janu Zlatoústému byla sv. Olympias před soud pohnána, nespravedlivě odsouzena, peněžitá pokuta jí uložena, ano i do Kyziku byla vypuzena. Roku 410 obdržela sv. Olympias bohatou odměnu v nebesích. Uctívá se 17. prosince.

Poučení.

Sv. Bernard dí: „Naše (dobré) skutky nezhynou, jak by se zdálo; nýbrž časnost semenem je pro věčnost.“

Modlitba.

Bože, propůjč nám na přímluvu sv. Své služebnice Olympiady milosti, abychom se pýše vyhýbali, a pokory a dobrých skutků dbali, Amen.

18. prosince.

Sv. Vunibalda, opata.

Vunibald (= plný laskavosti), bratr sv. Vilibalda a sv. Valburgy, putoval se svým bratrem do Říma, a vstoupil do kláštera sv. Pavla. Po té cestoval do Anglie, své vlasti, aby více svých příbuzných pohnul ku přechodu do Německa. Chodil též do školy sv. Řehoře v Utrechtě. Opětně cestoval do Říma a dostal rozkaz, napomáhati sv. Bonifácovi v díle misionářském. Sv. Bonifác

udělil mu svěcení na kněžství. Velmi jsa přísný k sobě, mluvil Vunibald pravdu do očí jak vznešeným, tak nízkým; u něho nebylo ohledu na osoby. Horlivým zvláště hlásáním evangelia mnohé získal pro křesťanství. Byl původcem benediktinského kláštera v Haidenhaimu, jejž r. 745 mniši obydlili. Mnichy své vzdělával na misionáře. I sestra jeho, sv. Valburga, u osob pohlaví ženského horlivě působila pro sv. náboženství. Mnoho chrámů bylo vystavěno. Dne 18. měsíce prosince r. 761 zemřel sv. Vunibald se slovy: „V ruce Tvé, Pane, poroučím ducha svého.“ Neviditelná ruka zvony zvonila a svíce rozžala, zatím co rajská vůně naplnila celý klášter. Hrob jeho byl zázraky oslaven.

Poučení.

Sv. Vunibald pln byl horlivosti pro svou i bližního spásu. Vyhýbal se co nejvíce velmi nebezpečné vlažnosti. Sv. Makarius dí o ní: „Kdo ve vlažnosti žije, neopatrně jedná, kdo každou žádostivost, kde jaká jest ve světě, si nezošklivuje, a nehledá veškerou touhou Pána Boha, octne se v trní světa: oděv jeho bude spálen ohněm žádostivosti, tělo jeho znečistěno v bahně neřestí, i bude vyloučen z království nebeského.“

Modlitba církevní.

Bože, Jenž jsi dnešní den smrtí Svého vyznavače sv. Vunibalda posvětil, prosíme Tebe, abys nám, na přímluvu světce, jehož výroční svátek dnes slavíme, milostivého milosrdenství udělil. Amen.

19. prosince.

Sv. Nemesia, mučedníka.

Nemesius narodil se v Egyptě. V Alexandrii byl obžalován, jako by byl ve spojení s loupežníky. Ježto však se proti tomuto utrhání stkvěle obhájil, nalezli nepřátelé jeho jiný prostředek, jímž by se ho zbavili. Za císaře Decia totiž vypuklo kruté pronásledování křesťanů. Tato okolnost byla vítána nepřátelům světcovým, i obžalovali jej jako křesťana. Císařův náměstek, Emi-

lian, pohnal jej před svůj soud, a rozkázal mu, aby Krista zapřel a pohanským bohům kadidlo obětoval. Když sv. vyznavač pevně setrval, dal jej dvakráte zmrskati a odsoudil jej na smrt upálením za živa mezi loupežníky. Nemesius měl se za šťastného, že směl jako nebeský Spasitel mezi lotry zemříti; i byl umučen 19. prosince r. 249. Sv. vojínové Amon, Zeno, Ptolemeus, Ingenes a Bohumil povzbuzovali jakéhos křesťana, jenž na skřipci natažen, se třásl a v nebezpečí byl, Krista zapříti, posuňky a kýváním ku stálosti. Někteří míní, že křesťan ten byl Nemesius. Tu obrátil se lid proti oněm vojínům, a když otevřeně vyznali, že jsou křesťany, byli sťati. Památka jich slaví se 20. prosince.

Poučení.

Právem divíme se trpělivosti svatých, zvláště pak sv. mučedníků. Bůh sílil je v bolestech, aby je pak tím více mohl oslaviti. Jak útěchyplna je trpělivost, tak zase netrpělivost bez útěchy jest, jak učí nás sv. Efrem: „Netrpělivý ve strastech je malomyslný, v boji snadno bývá zajat, odporuje svým představeným, vlažný je k modlitbě, na stráži ospalý, smuten, když se postí, nedbá zdrženlivosti, rozpačitě odpovídá, bezbožný je ve skutcích, ve zlobě nekajicný, prchlý v rozkazech, v hádce prudký, v pokoji a klidu malomocný.“

Modlitba církevní.

Bože, Jenž jsi svatého svého mučedníka Nemesia vznešenou ctností stálosti ve víře obdařil, a jej k nevýslovné blaženosti v nebesích povznesl: uděl nám pro jeho zásluhy milosti, abychom útoky zlého ducha, nepřítele našeho, přemáhali a do obcování svatých v nebesích se dostali. Amen.

20. prosince.

Sv. Filogonia, biskupa.

Filogonius byl právníkem a úředníkem, jenž si výmluvností a bezúhonným jednáním všeobecné vážnosti zasloužil. Sv. patriarcha a učitel církevní, Jan Zlatoústý, velice jej chválí. Filogonius stal se r. 318 biskupem v Antiochii, a plnil své nové a těžké povinnosti vzorně. Staral se zvláště o utiskované, opuštěné a chudé. Milosrdenství jeho a láska se neustále zvětšovaly. Příkladem svým roz-

nítil všechny sobě svěřené k svatému životu. V pronásledování v době císařů Maximiana a Licinia zdá se, že muka vytrpěl. Tehdáž vystoupil též bezbožný Arius, popíraje Božství Kristovo. Tu sv. Filogonius zdatně bojoval proti němu a vše vynaložil, aby nebezpečné jeho bludy vykořenil, což se mu však nepodařilo. Pouze 5 roků zastával úřad biskupský; zesnul blaženě v Pánu 20. prosince roku 323.

Poučení.

Znalci církevních dějin zajisté nápadna jest okolnost, že každý blud, sebe nerozumnější a nedůslednější, byť i zcela lehce lživost jeho poznána býti mohla, přece přívržence nalezl. Tak povoluje člověk bludu, jestliže se pokorně a s důvěrou zjevení božího nepřidržuje a Církve učitelky není poslušen, jež Bohem zjevené pravdy neporušené zachovává a věřícím předkládá. — Čím bychom byli bez božského Spasitele a Jeho vykoupení?! Sv. Athanáš odkazuje nás k Ježíši Kristu, Synu božímu, jako vzoru našemu: „Syn boží vzal naši chudobu a bídu na Sebe, abychom se stali účastnými Jeho bohatství. Jeho utrpením staneme se někdy strastem nepřístupnými a smrtí Jeho nesmrtelnými. Své radosti nalezneme v Jeho slzách, své z mrtvýchvstání v Jeho hrobě, svou spásu v Jeho křtu, jak sám dí ve sv. evangeliu: ‚Já sebe sama posvěcuji pro ně, aby i oni byli posvěceni v pravdě.‘“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, Bože! učiň, aby i věřící, kteří v den slavnosti Tvého sv. biskupa Filogonia se radují, rovněž věčné slávy došli, a jak se modlí, také jednali. Amen.

21. prosince.

Sv. Tomáše, apoštola.

Tomáš, také Didymus (= dvojče) blíženec zvaný, narodil se v Galilei a byl rybářem. Následoval božského Spasitele, od Něhož byl za apoštola vyvolen. Lásku svou k Ježíši projevil, když apoštolé Mistra svého od cesty do Jerusaléma zdržeti nemohli. Tu pravil: „I my chceme s Ním jíti a zemříti.“ Tomáš dal také podnět ke krásnému výroku Kristovu: „Já jsem cesta, pravda a život.“

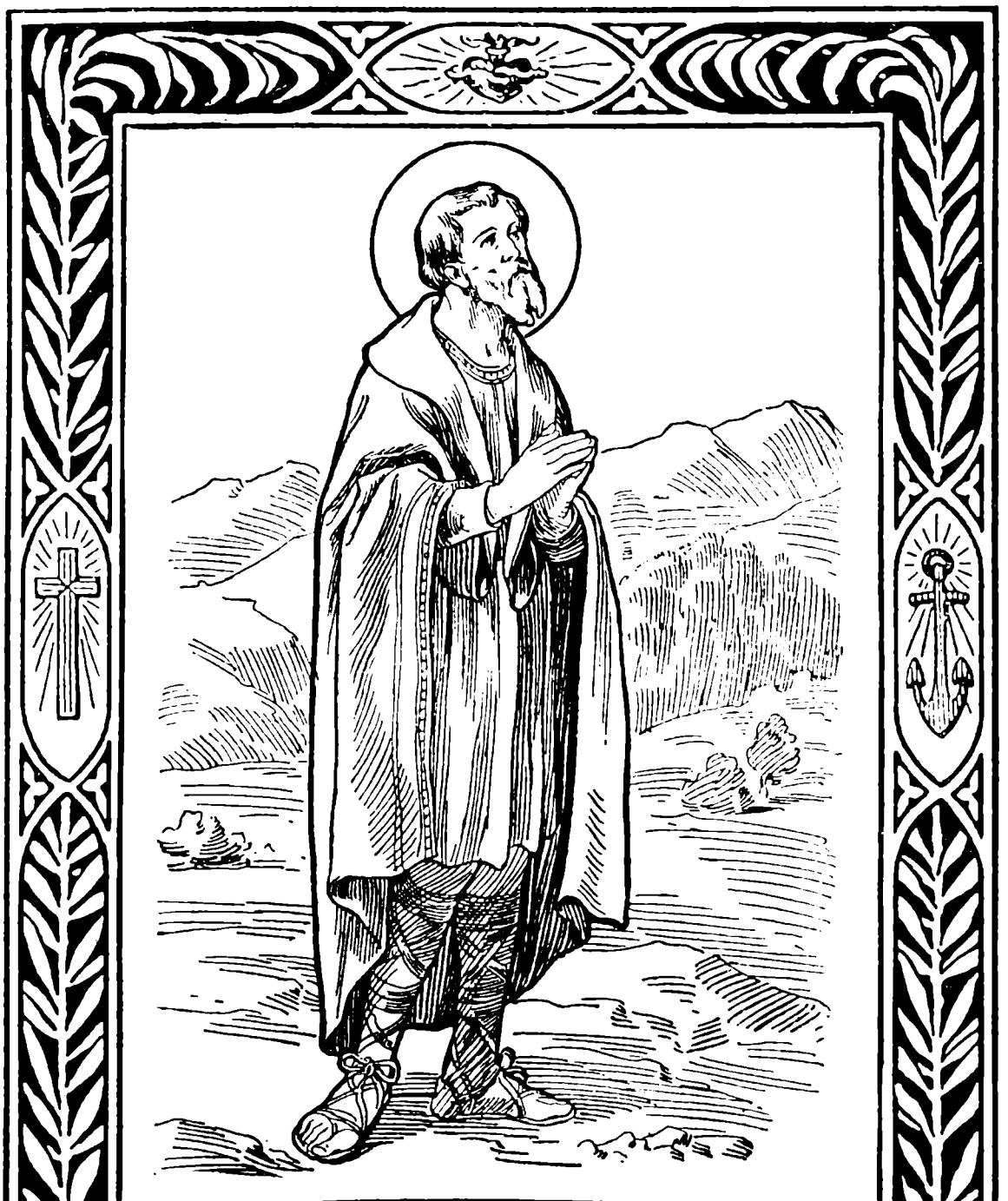
Nějaký čas po zmrtvýchvstání Kristově neuvěřil, až při objevení se Krista sám byl přítomen, a božský Spasitel mu poručil, aby vložil prsty své v rány jeho a ruku v bok jeho; a tu pravil k němu: „Že jsi viděl, Tomáši, uvěřil jsi; nebuď nevěřící ale věřící!“ Hluboce dojat byv, zvolal Tomáš: „Pán můj a Bůh můj!“ Sv. Řehoř Veliký dí: „Apoštol tento nevěrou svou víře naší více prospěl, než ostatní apoštolé svou věrou.“ Po slavnosti letnic sv. Tomáš hlásal evangelium v Ethiopii a Habešsku. Zdá se, že i Parthům a Médům sv. víru zvěstoval a tři mudrce (krále: Kašpara, Melichara a Baltazara) ve vlasti jejich vyhledal a pokřtil. Sv. Tomáš zvláště ve Východní Indii horlivě působil, a zemřel smrtí mučednickou, byv u města Meliapuru (nyní Sv. Tomáš zvaného) luzou kamenován a na konec brahmíny kopím probodnut. R. 1532 misionáři přenesli ostatky apoštolovy v plné slávě do Gôa.

Poučení.

Když sv. Tomáš, pln jsa víry pokorně k milému Spasiteli přilnul, tu pevně stál ve své víře a vylil za ni i krev svou. Sv. Vavřinec Justiniani krásně nás poučuje: „Pouto víry, naděje a lásky spoutává srdce pokorných a nedovolí jim ani pýchy, aniž od cesty ctnosti se uchýliti. Povznáší je však výše, spojuje s Bohem a dává jim předem zakoušeti božských radostí.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, Bože, dovol nám v den sváteční Tvého sv. apoštola, Tomáše, se radovati: abychom na jeho přímluvu pomoci došli, a s náležitou zbožností ho u víře následovali. Amen.

22. prosince.

Sv. Flaviana, mučedníka.

Flavian pocházel z vysokého rodu a byl senatorem v Římě. Jeho manželkou byla sv. Dafrosa a dcerami byly sv. Bibiana a Demetria. Pro svůj vznešený rod a výborné vlastnosti zvolen byl za prefekta městského. V úřadě svém důležitém vyznamenával se velikou pílí, podporoval Církev, byl stejně spravedliv jak k chudým, tak i k boháčům, a ochráncem všech utlačo-

vaných. Když po šlechetném císaři Konstantinovi Velikém nastoupil ve vládě syn jeho Konstancius, který se přidržoval učení Ariova: bylo trpce zkoušeti sv. Flavianovi, ježto se nechtěl ani prosbami ani hrozbami svatého učení zříci a k Ariovu odpadnouti; i byl konečně úřadu svého zbaven. Když po Konstanciovi nastoupil Julian Odpadlík, který chtěl vše křesťanské vyhubiti, naplněny byly všechny věznice křesťany, na veřejných místech byla popraviště stavěna, aby odstrašovala věřící zůstati ve svaté víře. Sv. Flavian chodil z vězení do vězení a vybízel všechny k stálosti ve víře, byl však proto od svého nástupce v úřadu Aproniana jat, jako zločinec žhavým železem na čele popálen, statků zbaven a na ostrov Krim v Černém moři poslán, kde měl býti od biřicův usmrcen. Flavian musil se od svých milých odloučiti. Těžkou prací, hladem a žízní zmořený zemřel modle se r. 363 dne 22. prosince a právem ctí se jako mučedník. Krátce po něm zemřela jeho choť Dafrosa a obě dcery Bibiana a Demetria, byvše pro stálost ve víře umučeny.

Poučení.

Sv. mučedník Flavian rád přijímal slasti i strasti z ruky boží. Sv. Bonaventura napomíná: „Děkuj Bohu srdcem i ústy, byť se ti jakkoli zle dařilo.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, uděl nám na přímluvu sv. Flaviana milosti, abychom ctnosti světců následovali, jichž památku slavíme. Amen.

23. prosince.

Sv. Viktorie, panny a mučednice.

Viktoria (= vítězství, vítězkyně) byla vznešená a bohatá paní v Římě. Rodiče chtěli ji provdati za bohatého římského mladíka Eugenia, který však byl ještě pohanem. Vznešená, dary ducha oplývající panna dala se přemluviti. Její přítelkyně Anatolia, která podobnou nabídku odmítla, pravila k Viktorii, že měla vidění, v němž anděl Páně tak vznešeně o panenství mluvil, že

se ustanovila zcela Bohu se oddati. Tím byla Viktoria pohnuta, Bohu se zcela zasvětiti. Sv. Anatolia byla vyhlášena křesťankou a 9. července r. 285 umučena. Potom i sv. Viktoria jako křesťanka udána a ženich Eugenius obdržel nad ní plnou moc. Dal ji na svém zámku zavříti a hleděl sliby a krutostí od jejího úmyslu ji odvrátiti. Avšak i v zajetí zůstala Viktoria Bohu věrnou. Když viděl Eugenius, že jeho námaha je marna, rozkázal soudci Tiliarkovi, vznešenou pannu mečem prokláti 23. prosince r. 285. — Téhož dne se světí památka sv. Servula. Servulus (= služebníček) prožil celý život v hrozném utrpení, jedinou útěchou bylo mu Písmo sv., které celé znal zpaměti.

Poučení.

Anděl mimo jiné řekl sv. panně Anatolii: „Ó panenství, které vždy v jistotě, nikdy v nejistotě netápeš! Panenství je nach — purpur — královský, který ty, jež jím oděni jsou, nade všechny lidi povznáší. Jest drahokam nesmírné ceny, ano jest poklad veliký krále králův. Úkladníci snaží se urvati je těm, kteří jím obdarováni jsou. Hleď tedy se vší možnou věrností je ochrániti a měj se tím více na pozoru, abys ho neztratila, čím dokonalejší jsi je zachovala.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane, aby nám víra a zásluhy Tvé sv. panny a mučednice Viktorie ku prospěchu byly: abychom radujíce se z mocné její přímluvy dobrodiním potěšeni byli. Amen.

24. prosince.

Sv. Irminy, princezny a abatyše.

Irmina (= slavná), dcera sv. krále Dagoberta z Austrasie (Francie) narodila se r. 662. Ženich její, hrabě Herman, zemřel náhle před svatbou. Tím byla královská princezna tak ohromena, že se rozhodla až do smrti v panenství setrvati a Bohu sloužiti. Vystavěla v Trevíru, otcem podporována jsouc, klášter benediktinek a byla prvou jeho abatyší. Všichni obyvatelé byli nakažlivou

nemocí zachváceni a mnoho jich zemřelo, čímž ostatní ve velikou úzkost přivedeni byli; Irmina povolala sv. Vilibrorda, apoštola Frisů, do Trevíru, aby udělil své požehnání klášteru. Sv. biskup přišel, sloužil mši sv., udělil žádané sv. požehnání, po čemž se všechny nemocné uzdravily. Z vděčnosti darovala sv. abatyše Vilibrordovi mnoho statků, z nichž založen klášter benediktinský Echternach. Všecky statky, které od otce obdržela, darovala Církvi, klášterům a chudým. Zemřela 24. prosince okolo r. 715. Hrob oslaven byl mnohými zázraky. — Tento den jest zároveň vigilie Narození Páně (přísný půst). „Dnes zvíte, že přijde Pán a spasí nás; a ráno uvidíte slávu jeho!“ (Exod. 16,6).

Poučení.

Sv. Irmina měla mnoho příležitosti o smrti přemýšleti. Svatí však neuvažovali o smrti jako o věci hrozné, nýbrž spíše jako o věci potěšitelné. Ctihodný kardinal Hugo praví: „Smrt není nic jiného, než východ z vězení, konec vyhnanství, skončení práce, příchod ku bráně, skončená pout; odložení největšího břemena, totiž těla, sestoupení se zběsilého koně, t. j. těla; zničení našeho příbytku, zachránění ze všech nebezpečí, konec všech nemocí, roztrhnutí všech pout, návrat do otčiny, příchod do slávy.“

Modlitba církevní.

Prosíme Tě, o Pane, abychom na přímluvu sv. Irminy, panny a abatyše, s Tebou smířeni byli: abychom lítostí odpuštění došli od Tebe, kterého jsme jednáním svým uráželi. Amen.

25. prosince.

Sv. Anastasie, vdovy a mučednice.

Anastasia (= z mrtvých vstalá), dcera bohatých a vznešených rodičů v Římě, byla už jako dítě pokřtěna, což se tehda velmi zřídka přiházelo; neboť většinou křtěni byli jen dospělí. Učinila po vůli svým rodičům a provdala se za Publia, který u císaře Diokleciána ve velké byl vážnosti a úhlavním nepřítelem křesťanů. Její manželství bylo nešťastno; manžel tak ji trápil, že

sotva život zachovati mohla. Když však jí hrozila smrt hladem, tu ji došla zvěst, že manžel její na cestě do Persie zemřel; tím byla vysvobozena z trápení. S větším úsilím, než dříve mohla, pomáhala chudým. Když byl sv. Chrysogonus do Akvileje přiveden, aby tam byl umučen, ujala se ho sv. Anastasia, byla však od pohanů jata, pro své pevné předsevzetí mučena, ke třem sloupům přivázána a upálena 25. prosince r. 304. Ostatky její jsou v chrámě téhož jména v Římě. — Tento den připomíná Církev svatá narození Pána našeho Ježíše Krista.

Poučení.

Dnes jest veliký svátek Narození Páně. Poklekněme s pokorou a čistou láskou u jeslí. Děťátko narodilo se nám a syn dán jest nám! Bůh a Spasitel se položil do jeslí, abychom se nebáli přiblížiti se k němu. Zatím co všecko v hlubokém mlčení trvalo a noc ve svém běhu polovice cesty dospěla, všemohoucí Slovo tvé, o Pane, s nebe od královských sídel přišlo. — Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi, aby s božským a vlídným úsměvem nám dalo bohatství své velké lásky, vykoupení.

Modleme se.

Dopřej, prosíme, všemohoucí Bože, aby tělesné znovuzrození Jednorozeného tvého nás vysvobodilo, jež pode jhem hříchu staré otroctví drží. Amen.

26. prosince.

Sv. Štěpána, jáhna a prvomučedníka.

Štěpán (= ověnčený), prvomučedník, protože prvý krev svou za Krista prolil, byl žákem slavného učitele Gamaliela a jeden ze 72 učedníků Páně. Sv. apoštolové zvolili 7 jáhnů k ošetřování chudých a posvětili je vkládáním rukou a modlitbou; mezi nimi byl sv. Štěpán. V jeho čistém srdci Duch sv. našel příbytek sobě připravený a osvítil sv. Štěpána, takže byl pln milosti

a síly. Činil mnoho zázřakův a obrátil mnoho židů na křesťanskou víru, takže ostatní se domnívali, že již se přiblížil konec synagogy. Při rozmluvě nemohli ničeho proti Duchu, který z něho mluvil, namítati, a obžalovali jej tedy u vysoké rady, že se rouhá zákonu božímu. Sv. Štěpán hájil se tak stkvěle, že o jeho nevině přesvědčeni byli a uznati musili, že Duch sv. mluví z něho. Mužně žalobcům svým do očí řekl, že Mesiáše usmrtili, zavrhli a Duchu sv. že stále na odpor se staví. Když pak zuby skřípali a křičeli, aby řeči jeho neslyšeli, zvolal mocným hlasem: „Aj vidím nebesa otevřena a Syna člověka státi na pravici boží.“ Tu nemohli se udržeti, zacpávali si uši, vrhli se naň a s velikým křikem vyvedli jej za město, aby jej ukamenovali. Když jej kamenovali, modlil se za nepřátele své: „Pane, nepokládej jim toho za hřích.“ A při slovech: „Pane Ježíši, přijmi ducha mého“, zesnul v Pánu. Ostatky jeho jsou ve chrámě sv. Vavřince v Římě.

Poučení.

Sv. Řehoř Veliký praví: Ona láska jest pravá, kterou kdo v Bohu přítele a pro Boha nepřítele miluje.“ Sv. Chrysostom praví: „I když poručeno jest nepřátele milovati, přece je dobré jich se stříci.“ Svévolně v moc nepřátel se dávati nemáme, avšak těm, kdo nám ublížili, rádi odpouštěti.

Modlitba církevní.

Všemohoucí, věčný Bože, který jsi v prvomučedníku sv. jáhnu Štěpánu prvou oběť mučednickou slavil: prosíme Tě, dej, by nám byl přímluvcem světec, který za své nepřátele Pána našeho Ježíše Krista prosil, a za ně se modlil. Amen.

27. prosince.

Sv. Jana, apoštola a evangelisty.

Jan (= Bůh jest milostiv), syn Zebedeův a Salomin, bratr sv. apoštola Jakuba Většího, byl rybářem v Betsaidě. Zprvu pomáhal otci svému při řemesle. Když však Jan Křtitel začal připravovati lidi na Vykupitele, odešel k němu do krajiny jordánské a stal se jeho učedníkem. Tam byl nepochybně svědkem křtu Kristova, k němuž přestoupil. Jan byl miláčkem Páně a jedním ze tří

nejvěrnějších apoštolův. Ano směl při poslední večeři odpočívati na prsou Ježíšových. Pod křížem mužně vytrval až do smrti Páně. Po seslání Ducha svatého hlásal evangelium v Judsku, později v Malé Asii a stal se biskupem v Efesu a vykonával jako metropolita vrchní správu nad křesťanskými obcemi maloasijskými. Pod jeho péčí žila od Krista mu svěřená sv. Matka Maria. Jan napsal mezi r. 90—96 evangelium, a poněvadž počíná božstvím Kristovým — tak vznešeným způsobem — obdržel za znak orla. V r. 95 byl sv. apoštol Jan za císaře Domiciána na rozkaz prokonsula asijského do Říma poslán a tam před branou latinskou zmrskán a do kotle vařícím olejem naplněného potopen, avšak zázračným způsobem zachráněn (Památka na onu událost slaví se 6. května.) Proto vypověděl císař sv. Jana na ostrov skalnatý Patmos, kde sepsal sv. Jan své Zjevení, které s evangeliem a se třemi listy v Novém Zákoně obsaženo jest. Za šlechetnějšího císaře Nervy směl se v roce 96 do Efesu navrátiti. Ježto sám nemohl choditi do chrámu Páně, byl od věřících přinášen a často volával: „Synáčkové moji, milujte se vespolek!“ Protivníci jeho dali mu s jedem smíchané víno, aby je při mši sv. obětoval a vypil. Sv. Jan znamením kříže zázračně účinek jedu překazil. Zemřel v Efesu stár jsa 94 léta za císaře Trajana.

Poučení.

Sv. Jan, miláček Páně, píše: „Praví-li kdo, že miluje Boha a nenávidí bratra svého, lže.“

Modlitba církevní.

Oslav milostivě, Pane, církev svou, aby učením tvého sv. apoštola a evangelisty osvícena jsouc, věčné odplaty došla. Amen.

28. prosince.

Sv. Mlaďátek.

Asi rok po narození Páně přišli sv. tři králové do Jerusalema a tázali se Heroda, kde novorozený král židovský jest. I ulekl se Herodes a celý Jerusalem s ním. Král bál se o svůj trůn, a dotazoval se židů, poslal tři krále do Betlema a řekl jim pokrytecky, aby, až dítě najdou, vrátili se k němu a oznámili mu, aby i on jemu klaněti se mohl. Sv. tři králové byli však andělem vyzváni, aby

se k Herodovi nevraceli. Také Josefovi se dostává s hůry rozkazu, aby prchl. To zvěděv Herodes rozhněval se a rozkázal nemluvňátka do dvou let v Betlemě a okolí povražditi, myslil, že mezi nimi bude též Ježíš. Těch chlapců nebylo více než 15—20, neboť Betlém a okolí jeho bylo zcela malé. Božské dítě Ježíš nebylo zavražděno, neboť uniklo s rodiči do Egypta. Hrozný rozkaz Herodův byl vykonán, nevinná pacholátka života byla zbavena. Proč Bůh dopustil, aby nevinné dítky tyto byly zavražděny, nelze říci, než že Bůh nebrání svobodě vůle ani zlého člověka, jakým byl Herodes, který jen ve vlastní rodině spáchal 12 vražd. Svátek sv. mladátek slaví se 28. prosince. Herodes asi za rok od té doby zemřel sžírán rakovinou.

Poučení.

Sv. Augustin poučuje nás: „Právem slavíme narozeniny těch, která svět šťastnějšími učinil pro život věčný — ano šťastnějšími než klín mateřský pro život pozemský; dříve totiž došla (nemluvňátka) věčného života, než časného užíti mohla. Právem tedy tato mladátka, jež bezbožnost Herodova od prsou mateřských odervala, květy mučedníků se nazývají; neboť jako prvá poupata v církvi vypučela a ve chladné nevěře za mrazivého pronásledování dozrála.“

Modlitba.

Bože, jehož slávu dnes neviňátka umučená ne ústy, nýbrž smrtí hlásají: umrtvi v nás všecky zárodky hříchu a popřej nám, abychom víru v tebe nejen ústy vyznávali, nýbrž i životem dokazovali. Amen.

29. prosince.

Sv. Tomáše, arcibiskupa a mučedníka.

Tomáš Becket narodil se r. 1118 v Londýně v Anglii. Otec jeho byl chudým šlechticem. Tomáš oddal se studiu obojího práva na universitách v Oxfordu a Paříži. Skončiv studia přijat byl ve službu od arcibiskupa Kentrberyského Theobalda, který Tomáše vysvětil a svým arcijáhnem učinil. Tomáš zůstal vždy pokorným, zbožným, dobročinným. Arcibiskup doporučil jej králi Jindřichu II.

a tak se stal Tomáš r. 1158 říšským kancléřem. V tomto obtížném postavení osvědčil svou moudrost a hleděl vždy právu a spravedlnosti dopomoci k platnosti; proto jej král r. 1162 jmenoval arcibiskupem Kentrberyským. Tomáš předvídal, že se dostane v tuhý boj s králem, jehož panovačnost a touha po statcích i do práv církevních zasahala, který chtěl církev podříditi své moci. Tomáš s počátku hleděl roztržku smírně urovnati a podepsal i t. zv. clarendonské články, které uznávaly krále za hlavu církve, ale později podpis odvolal. Svědomitě svěřený úřad zastával; ač byl od onoho času, co kancléřem býti přestal, v nemilosti, přece statečně hájil práv církevních a musil proto záhy prchnouti a utéci se o pomoc k papeži Alexandru III. Když i jeho příbuzní byli pronásledováni, nabízel mu král francouzský Ludvík VII. ochranné místo. Po delším čase navrátil se Tomáš opět do Kentrbery, kde od několika zlomyslných rytířů stále byl pronásledován, až mu jeden ve chrámě mečem hlavu rozpoltil 29. prosince r. 1170. Za svatého prohlášen byl už r. 1173 od papeže Alexandra III.

Poučení.

Sv. Isidor ze Sevily říkal: „Co prospěje chvála všech, jestliže svědomí výčitky nám činí? Co nám uškodí hana všech — když svědomí se nás zastává?“

Modlitba církevní.

O Bože, pro Jehož práva slavný biskup Tomáš mečem nepřítelovým života zbaven byl: prosíme Tebe, abychom došli na jeho přímluvu, po čem toužíme. Amen.

30. prosince.

Sv. Sabina, biskupa a mučedníka.

Sabin (= moudrý, zbožný) byl biskupem v Assisi v Italii a za císařů Diokleciána a Maximiána od místodržitele Venustiana s jáhnem Marcelem, Exuperanciem a jinými jat, před soud předveden a měl buď modlám obětovati anebo zemříti. Odhodlán byv na smrt, pravil místodržiteli: „Dovolíš-li mi učiniti, co chci, ukázati chci tobě okamžitě, že bohové, které vzýváš, ničím nejsou.

Ukaž jednoho ze svých bohů.“ Když přinesena byla modla a před světce postavena, hodil ji s takovou silou na zem, že se na kusy rozpadla. Tím rozhněván byv místodržitel, dal sv. biskupovi obě ruce utíti. Oba jáhnové byli dlouho mučeni, mrskáni a železnými pruty usmrceni. Rozsudek sv. Sabina byl odložen. Zbožná vdova Serena navštěvovala jej často v žaláři a pečovala o jeho zachránění. Když pak strýc Serenin, Priscian, na přímluvu Sabinovu opět zraku nabyl, povolal místodržitel Sabina a chtěl přijati nové učení, aby tak zbaven byl bolestí očních, kterými stále trápen byl. Sv. Sabin vyučoval jej nějaký čas a pokřtil i s manželkou a dětmi, při čemž i oční bolesti úplně přestaly. Maximián dověděv se o tom, poslal tribuna Lucia do Assisi a dal místodržitele s manželkou a dětmi stíti. Lucius šel pak do Spoleta, kde mu byl sv. Sabin předveden a odsouzen. Hroznym mrskáním byl usmrcen r. 303. Svátek všech těchto mučedníků slaví se 30. prosince.

Poučení.

Vynakládej, křesťane, čas ti daný ke spáse duše své. Eucherius praví: „Kdo mi vrátí den, rok, který jsem promarnil?“

Modlitba církevní.

O Bože, který zázračně svými svatými poznávati se dáváš: prosíme Tebe, rač nám pro zásluhy sv. mučedníka svého Sabina popřáti věčných radostí. Amen.

31. prosince.

Sv. Silvestra, papeže.

Silvestr byl synem Rufina a Justy. Záhy umřel mu otec. Ctnostná matka jeho odevzdala jej na výchovu zbožnému knězi Karinovi. Silvestr velmi prospíval jak ve ctnosti tak ve vědě; proto byl od papeže Marcelina na kněze vysvěcen, dříve než Dioklecián vydal rozkaz na pronásledování křesťanů. Za toho pronásledování pak dokázal tak pevnou víru, že se nedal v ní ani útrapami,

ba ani hrozbami mučednické smrti zviklati, nýbrž pronásledovaných křesťanů statečně hájil a k vyznání víry je povzbuzoval. R. 314 po smrti papeže Miltiada byl zvolen za nástupce sv. Petra — a dožil se radosti veliké, když církev sv. po pronásledování si mohla oddechnouti a mocné ochraně císaře Konstantina se těšila. Pokoj však netrval dlouho. Sotva přestaly boje s nepřátely zevnějšími, nastaly nové boje s nepřítelem domácím, bludařem Ariem, který popíral božství Kristovo. Sv. Otec Silvestr zmužile bojoval proti bludům Ariovým a věrně ostříhal drahoceného pokladu sv. víry: proto také byl vlivem císaře Konstantina Velikého svolán r. 325 církevní sněm do Nicaee v Bithynii, kamž se sešlo mnoho biskupův od východu i západu, kteří vedeni jsouce Duchem svatým bludy Ariovy zavrhli a jasnější vyznání pravé a čisté víry sestavili. Sv. Silvestr spravoval církev sv. přes 21 let, umřel pak 31. prosince r. 335.

Poučení.

Tři sta let byla pronásledována církev sv. a jak krvavě! — Kolik tisíc křesťanů vydalo život svůj raději, než by zapřeli víru! — Vzpomínejme však, kolik zlého jsme my v roce právě minulém snesli pro Boha a kolik dobrého Bůh nám v něm uštědřil. Děkujíce pak za všechna dobrodiní boží, prosme Boha, aby nás svou milostí také v novém roce oblažoval.

Modlitba církevní.

Dej nám, prosíme, všemohoucí Pane, aby ctihodná slavnost bl. vyznavače tvého a biskupa Silvestra jak zbožnost tak spásu naši rozmnožila. Skrze Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

Seznam světců,

jejichž životopis v této knize jest obsažen.

Strana

Adolf, biskup, 11. února 84
Achác, mučedník, 8. května 256
Albert, biskup a patriarcha jerusalémský, 8. dubna . 196
Aleks (Aleš), vyznavač, 17. července 396
Alexander I., papež a mučedník, 3. května 246
Alexander, mučedník, 12. prosince 692
Alfons Liguori, biskup a učitel církevní, 2. srpna . . 428
Alfons Rodriguez, vyznavač, 30. října 606
Alois, patron mládeže, 21. června 344
Alvar, vyznavač, 19. února 100
Amát (Miloň), biskup, 13. září 512
Ambrož, arcibiskup a církevní učitel, 7. prosince . . 682
Amor, opat, 17. srpna 458
Anastasius, mučedník, 22. ledna 44
Anselm, arcibiskup, 21. dubna 222
Antonín Veliký, poustevník, patriarcha mnichů, 17. ledna 34
Antonín Padovanský, vyznavač, 13. června 328
Apollinář, biskup a mučedník, 23. července 409
Arkadius, mučedník, 12. ledna 24
Athanáš, patriarcha, učitel církevní, 2. května . . . 244
Augustin, biskup a učitel církevní, 28. srpna . . . 480

Baltasar, král, 6. ledna 12
Barnabáš, apoštol, 11. června 324
Bartoloměj, apoštol, 24. srpna 472
Basilij, arcibiskup a učitel církevní, 14. června . . 330
Bedřich, biskup a mučedník, 18. července 398
Benedikt, opat, 21. března 160
Benedikt, Josef Labre, poutník 16. dubna 212
Beno, biskup, 16. června 334
Bernard, opat a učitel církevní, 20. srpna 464
Bernvard, biskup, 26. října 598
Blažej, biskup a mučedník, 3. února 68
Bohumír, biskup, 8. listopadu 624
Bonaventura, církevní učitel, 14. července 391
Bonifác, mučedník, 14. května 269

Strana

Bonifác, arcibiskup a mučedník, 5. června 312
Bruno, opat, 6. října 558
Burkard, biskup, 14. října 574

Celestin I., papež, 6. dubna 192
Cyprián, mučedník, 26. září 538
Cyriak, mučedník, 8. srpna 440
Cyrill jerusalemský, biskup, 18. března 154
Cyrill, apoštol slovanský, 5. července 372

Damián, lékař a mučedník, 27. září 540
Damas (Hostivít), papež, 11. prosince 690
Diviš, biskup a mučedník, 9. října 564
Dominik, zakladatel řádu, 4. srpna 432
Donát, vojín a mučedník, 30. července 362
Donát, mučedník, 5. října 557
Dušiček, všech věrných, 2. listopadu 612

Edmund Kampián, mučedník, 28. listopadu 664
Eduard, král, 13. října 572
Emeram, biskup a mučedník, 22. září 530
Engelbert, arcibiskup a mučedník, 7. listopadu . . 622
Engelmar, poustevník a mučedník, 14. ledna . 28
Epimach, mučedník, 12. prosince 692
Erasmus, biskup a mučedník, 2. června 306
Erich, král a mučedník, 18. května 276
Eucherius, biskup, 20. února 102
Eugen, biskup, 13. července 388
Eustach, mučedník, 20. září 526
Eustasius, opat, 29. března 176

Faustin, kněz a mučedník, 15. února 92
Felician, mučedník, 9. června 321
Ferdinand III., král, 30. května 300
Filip, apoštol, 1. května 242
Filip Neri, zakladatel řádu, 26. května 292
Filip Benický, vyznavač, 23. srpna 470
Filogon, biskup, 20. prosince 708
Firmin, biskup a mučedník, 25. září 536
Flavián, mučedník, 22. prosince 712
Florián, mučedník, 4. května 248
Fokas, zahradník a mučedník, 5. března 128
František Saleský, biskup a učitel církevní, 29. ledna 58
František z Pauly, zakladatel řádu, 2. dubna . . . 184
František z Assisi, zakladatel řádu, 4. října 554
František Borgia, vyznavač, 10. října 566
František Xaverský, misionář, 3. prosince 674
Fridolin, opat, 6. března 130

Strana

Gabriel, archanděl, 24. března 166
Gaudenc (Radim), biskup, 25. října 596
German, biskup, 28. května 296
Gerold, poustevník, 7. října 560
Gervas, mučedník, 19. června 240
Goar, poustevník, 6. července 374
Gothard, biskup, 5. května 250

Havel, opat, 16. října 578
Heliodor, biskup, 3. července 368
Heribert, arcibiskup, 16. března 150
Herman Josef, vyznavač, 7. dubna 194
Hermenegild, mučedník, 13. dubna 206
Hospic, poustevník, 21. května 282
Hroznata, zakladatel premonstrátského kláštera, 16. července 395
Hubert, biskup, 3. listopadu 614
Hugo, biskup, 1. dubna 182
Humbert, vévoda, 11. března 140
Hygin, papež a mučedník, 10. ledna 20

Ignác, biskup a mučedník, 1. února 64
Ignác loyolský, 31. července 424
Innocenc I., papež, 28. července 418
Isidor, biskup a učitel církevní, 4. dubna 188
Isidor, rolník, 10. května 260
Ivo, kněz, patron právníků 279

Jakub ml., apoštol, 1. května 242
Jakub starší, apoštol. 25. července 412
Jan Zlatoústý, 27. ledna 54
Jan z Mathy, 8. února 78
Jan z Boha, 8. března 134
Jan Sarkander, 17. března 152
Jan Damascenský. 6. května 252
Jan Nepomucký, 16. května 272
Jan Baptista, vyznavač, 23. května 286
Jan z Fakunda, 12. června 326
Jan Křtitel, 24. června 350
Jan, mučedník, 26. června 354
Jan Gabriel, mučedník, 11. září 508
Jan od Kříže, 24. listopadu 656
Jan apoštol, 27. prosince 722
Januar, biskup a mučedník, 19. září 524
Jiljí, opat, 1. září 488
Jindřich II., císař, 15. července 392
Jiří, mučedník, 24. dubna 228
Joachim, otec Mariin, 20. března 158
Josafat, arcibiskup a mučedník, 12. listopadu . . . 632

Strana

Josef Kalasanský, vyznavač, 27. srpna 478
Josef, pěstoun Páně, 19. března 156
Jovita, mučedník, 15. února 92
Juda Tadeáš, apoštol, 28. října 602
Julián, mučedník, 9. ledna 18
Julius, papež, 12. dubna 204

Kamil de Lellis, zakladatel řádu, 14. července . . . 390
Kanut, král a mučedník, 19. ledna 38
Karel Boromejský, arcibiskup, 4. listopadu 616
Kašpar, král, 6. ledna 12
Kazimír, kralevič, 4. března 126
Kilian, biskup a mučedník, 8. července 378
Klemens Maria Hofbauer, vyznavač, 15. března . . 148
Klemens I., papež a mučedník, 23. listopadu 654
Kletus, papež a mučedník, 26. dubna 232
Kolonat, mučedník, 8. července 378
Kolumban, opat, 21. listopadu 550
Konrád, biskup, 26. listopadu 660
Korbinián, biskup, 20. listopadu 648
Kosmas, lékař a mučedník, 27. září 540
Králů sv. tří, 6. ledna 12
Kvalfard, poustevník, 27. října 600
Kvido, kostelník, 12. září 510
Kvirín, mučedník, 30. března 178

Ladislav, král, 27. června 356
Leander, arcibiskup, 27. února 116
Leodegar, biskup a mučedník, 2. října 550
Leonard, opat, 6. listopadu 620
Leopold, markrabě, 15. listopadu 638
Lev I. Veliký, papež a učitel církevní, 11. dubna . . 202
Ludger, biskup, 26. března 170
Ludvík Grignon, vyznavač, 28. dubna 236
Ludvík, král, 25. srpna 474
Lukáš, evangelista, 18. října 582

Magnus, opat, 6. září 498
Makarius, opat, 2. ledna 4
Mamert, biskup, 11. května 262
Marcel I., papež a mučedník, 16. ledna 32
Marek, evangelista, 25. dubna 230
Martin, biskup, 11. listopadu 630
Matěj, apoštol, 24. února 110
Matouš, apoštol, 21. září 528
Maximilian, biskup a mučedník, 12. října 570
Maximin, biskup, 29. května 298
Medard, biskup, 8. června 318

Strana

Miltiades, papež a mučedník, 10. prosince 688
Melichar, král, 6. ledna 12
Metoděj, arcibiskup, apoštol slovanský, 5. července . 372
Michal de Sanktis, vyznavač, 10. dubna 200
Michal, archanděl, 29. září 544
Mikuláš I., papež, 13. listopadu 372
Mikuláš, biskup, 6. prosince 680
Mladátka, 28. prosince 724
Mučedníků sv. 40, 10. března 138

Narcis, biskup a mučedník, 29. října 604
Nemesius, mučedník, 19. prosince 706
Nikomed, mučedník, 15. září 516
Norbert, arcibiskup, 6. června 314

Odo, opat, 18. listopadu 644
Ondřej z Rinnu, mučedník, 12. července 386
Ondřej Avelinský, kněz, 10. listopadu 6 8
Ondřej, apoštol, 30. listopadu 668
Osvald, arcibiskup, 28. února 118
Ota, biskup, 30. září 546
Otmar, opat, 16. listopadu 640

Pachomius, opat, 14. května 268
Pamfyl, mučedník, 1. června 304
Pankrác, mučedník, 12. května 264
Pantaleon, mučedník, 27. července 416
Paulin, biskup, 22. června 346
Pavel, poustevník, 15. ledna 30
Pavel, apoštol, obrácení jeho, 25. ledna 50
Pavel, mučedník, 26. června 354
Pavel, apoštol, 29. června 360
Petr Nolaskus, 31. ledna 62
Petr Celestin, papež, 19. května 278
Petr, apoštol, 29. června 360
Petr Kanisius, 27. dubna 234
Petr Klaver, 9. září 504
Placid, opat a mučedník, 5. října 556
Polychron, biskup a mučedník, 17. února 96
Polykarp, biskup a mučedník, 26. ledna 52
Primus, mučedník, 9. června 321
Prokop, opat, 4. července 370
Protas, mučedník, 19. června 340

Rainer, poustevník, 17. června 336
Rajmud penafortský, 23. ledna 46
Rajmund Nonnát, 31. srpna 486
Remigius, biskup, 1. října 548
Richard, biskup, 3. dubna 186

Strana

Robert, arcibiskup, 4. ledna 8
Robert, opat, 7. června 316
Rochus, vyznavač, 16. srpna 456
Roman, mučedník, 9. srpna 442
Romuald, opat, 7. února 76
Rudolf, mučedník, 17. dubna 214
Rupert bingenský, 15. května 270
Rupert, biskup, 24. září 434

Řehoř I., Veliký, papež, 12. března 142
Řehoř Nazianský, arcibiskup, 9. května 258
Řehoř VII., papež, 25. května 291

Sabas, opat, 5. prosince 678
Sabin, biskup a mučedník, 30. prosince 728
Saturnin, biskup a mučedník, 29. listopadu 666
Sebald, poustevník, 19. srpna 462
Servác, biskup, 13. května 266
Servulus, 23. prosince 714
Severin, biskup, 23. října 592
Sigbert, opat, 11. července 384
Silvestr, papež, 31. prosince 730
Sixtus II., papež a mučedník, 6. srpna 436
Spiridion, biskup, 14. prosince 696
Stanislav Kostka, vyznavač, 13. listopadu 634
Svibert, biskup, 1. března 120

Šebastian, mučedník, 20. ledna 40
Šimon, apoštol, 28. října 602
Štěpán, jáhen a mučedník, 26. prosince 720

Theobald (Děpold), poustevník, 1. července 364
Theodor, mučedník, 9. listopadu 626
Theodosius, opat, 11. ledna 22
Timotheus (Bohuslav), biskup, 24. ledna 48
Tomáš Akvinský, církevní učitel, 7. března 132
Tomáš, apoštol, 21. prosince 710
Tomáš, arcibiskup, 29. prosince 726
Turibius, arcibiskup, 23. března 164

Urban I., papež a mučedník, 25. května 290
Uto, opat, 3. října 552

Václav, kníže český a mučedník, 28. září 542
Valens, mučedník, 1. června 304
Valentin, biskup, 7. ledna 14
Valentin, biskup a mučedník, 14. února 90
Vavřinec, jáhen a mučedník, 10. srpna 444
Vavřinec Justinian, 5. září 496

Strana

Vavřinec, arcibiskup, 14. listopadu 636
Vendelín, opat, 20. října 586
Verner, mučedník, 19. dubna 218
Viléma Euselina, řeholníka premonstrátského, 28. března 174
Vilém, opat, 25. června 352
Vilibald, biskup, 7. července 376
Vincenc z Paula, 19. července 400
Vít, mučedník, 15. června 332
Vojtěch, biskup pražský, 23. dubna 226
Volfgang, biskup, 31. října 608
Všech Svatých, 1. listopadu 610
Vunibald, opat, 18. prosince 704

Zefyrin I., papež a mučedník, 26. srpna 476

Seznam světic,

jejichž životopis v této knize jest obsažen.

Strana

Adéla, císařovna, 16. prosince 700
Afra, mučednice, 7. srpna 438
Alena, mučednice, 17. června 337
Alodia, panna, 22. října 590
Alžběta (Eliška), matka sv. Jana Kř., 5. listopadu . . 618
Amalia, vdova, 10. července 382
Anastasia, panna a mučednice, 15. dubna 210
Anastasia, vdova, 25. prosince 718
Anatolia, mučednice, 9. července 380
Anežka, mučednice, 21. ledna 42
Anežka Přemyslovna, 2. března 122
Anežka z Montepulčána, 20. dubna 220
Angela Merici, 31. května 303
Anna, matka Mariina, 26. července 414
Anthusa, poustevnice, 22. srpna 468
Apolonia, mučednice, 9. února 80
Armela Nikolas, 24. října 594
Athanasia, vdova, 14. srpna 452
Augusta, mučednice, 27. března 172
Aya, vévodkyně, 18. dubna 216

Balbina, panna, 31. března 180
Barbora, mučednice, 4. prosince 676
Basilissa, paní, 6. ledna 18
Berta Bigenská, 15. května 270
Bibiana, mučednice, 2. prosince 672
Bilhilda, abatyše, 27. listopadu 662

Cecilia, mučednice, 22. listopadu 652

Dorota, mučednice, 6. února 74
Dula, mučednice, 25. března 168

Edeltruda, abatyše, 23. června 348
Edigna, poustevnice, 26. února 114
Eleonora, královna, 21. února 104

Strana

Eliška, abatyše, 18. června 338
Ethelburga, abatyše, 11. října 568
Eufrasia, panna, 13. března 144
Eulalia, mučednice, 12. února 86

Fida, mučednice, 1. srpna 426
Filomena, mučednice, 11. srpna 446
Františka Římská, vdova, 9. března 136
Fridesvida, abatyše, 19. října 584

Germana, 7. května 254
Gertruda, abatyše, 15. listopadu 642
Gudila, panna, 8. ledna 16

Háta, mučednice, 5. února 72
Hedvika, vdova, 17. října 580
Helena, císařovna, 18. srpna 460
Hildegarda, abatyše, 17. září 520

Charita, mučednice, 1. srpna 426

Irmina, abatyše, 24. prosince 716

Jenovefa, panna, 3. ledna 6
Joanna Bonom., abatyše, 22. února 106
Joanna Chusa, vdova, 24. května 288
Joanna Františka Šantalská, 21. srpna 466
Julia, mučednice, 22. května 284
Juliana, mučednice, 16. února 94
Juliana Lytišská, 5. dubna 190
Juliana z Falk., zakladatelka řádu, 19. června . . . 341
Julita, mučednice, 30. července 122
Justina, mučednice, 26. září 538

Kateřina Riči, panna, 13. února 88
Kateřina Janovská, vdova, 22. března 162
Kateřina Sienská, panna, 30. dubna 240
Kateřina, mučednice, 25. listopadu 658
Klára, panna, 12. srpna 448
Klotilda, královna, 3. června 308
Kolumba, panna, 20. května 280
Konstancia, panna, 18. února 98
Kristina, panna, 15. prosince 698
Kristina, řeholnice, 22. června 347
Kristina, mučednice, 24. července 410
Kunhuta, císařovna panna, 3. března 124

Leokadia (Běla), mučednice, 9. prosince 686
Lidvina, panna, 14. dubna 208

Strana
Lidmila, kněžna česká, 16. září 518
Lucie, mučednice, 13. prosince 694
Lydia, paní, 4. srpna 430

Magdalena, kajicnice, 22. července 406
Maria Magdalena de Pazzi, 25. května 294
Marie Narození 502
Marie Nanebevzetí, 15. srpna 454
Marie Navštívení, 2. července 366
Marie Neposkvrněné početí, 3. prosince 684
Marie Očišťování, 2. února 66
Marie Sněžné, 5. srpna 434
Markéta uherská, jeptiška, 28. ledna 56
Markéta, královna, 10. června 322
Markéta Meding., 20. června 342
Markéta, mučednice, 20. července 402
Marta, panna, 29. července 420
Martina, mučednice, 30. ledna 60
Matilda, královna, 14. března 146
Mechtilda, panna, 19. listopadu 646
Milburga, abatyše, 23. února 108

Natalia, vdova, 1. prosince 670
Notburga, panna, 14. září 514
Nunilona, mučednice, 22. října 590

Olympias, vdova, 17. prosince 702
Oportuna, abatyše, 22. dubna 224
Otilia, abatyše, 13. prosince 694

Pavla, mučednice, 18. června 339
Pelagia, mučednice, 9. července 320
Petronila, panna, 31. května 302
Potamiena, mučednice, 28. června 358
Prakseda, panna, 21. července 404
Priska, mučednice, 18. ledna 36
Pulcheria, panna, 10. září 506

Radegunda, panna, 13. srpna 450
Rajnelda, panna a mučednice, 16. července 394
Regina, mučednice, 7. září 500
Restituta, mučednice, 17. května 274
Richarda, císařovna, 18. září 522
Rosalia, poustevnice, 4. září 494
Růžena Limán., 30. srpna 484

Sabina, mučednice, 29. srpna 482
Saturnina, mučednice, 4. června 310
Serapia, mučednice, 3. září 492

Strana

Scholastika, abatyše, 10. února 82
Sofia, kněžna, 1. srpna 426
Spes, mučednice, 1. srpna 426
Synkletika, panna, 5. ledna 10

Tekla, mučednice, 23. září 532
Teresia, panna. 15. října 576
Terezie od Ježíška, 3. října 552
Thais, kajicnice, 8. října 562

Uršula, mučednice, 21. října 588

Valburga, abatyše, 25. února 112
Valdetruda, hraběnka, 9. dubna 198
Veronika, panna, 13. ledna 26
Veronika, paní 4. února 70
Viktoria, mučednice, 23. prosince 714
Volfsinda, mučednice, 2. září 490

Zita, panna, služka, 27. dubna 234

Několik přehlédnutých tiskových chyb laskavý čtenář snadno si opraví sám.

Dodatek

některých známějších svatých a světic božích, jejichž životopis v knize této není obsažen.

---

4. ledna bl. Anděla z Foligna, vdova († 1309).
5. „ sv. Simeon Stylita († 459).
7. „ sv. Lucián, mučedník († 312).
8. „ sv. Severin, biskup († 482).
12. „ sv. Arnošt, biskup.
14. „ sv. Hilar, učitel církevní († 369).
20. „ sv. Fabián, papež mučedník (250).
28. „ sv. Karel Vel.

11. února sv. Vilém, vévoda a poustevník († 1157).
19. „ sv. Konrád, poustevník († 1351).
21. „ sv. German, opat a mučedník († 667).
22. „ sv. Marketa Kortonská, kajícnice († 1297).
23. „ sv. Petr Damianský, učitel církevní († 1072).
26. „ sv. Viktor, kněz a poustevník († 560).
26. „ sv. Alexander, patriarcha († 326).
28. „ sv. Anastas, mučedník († 628).
28. „ sv. Roman, poustevník († 460).

17. března sv. Patricius (Vlastimil), apoštol Irska, († 464).
24. „ sv. Gabriel, archanděl.
26. „ sv. Kateřina Boloňská, panna († 1463).
27. „ sv. Rupert, biskup († 582).
28. „ sv. Irenej (Lubomír), biskup a mučedník († 304).
30. „ sv. Jan Klimakus, poustevník († 605).
31. „ sv. Guido, opat († 1046).

5. dubna sv. Vincenc Ferrerský, mnich (1419).
6. „ sv. Vilém, opat († 1203).
15. „ sv. Petr Gonzalez, patron lodníků († 1240).
19. „ sv. Emma, hraběnka, vdova († 1040).
26. „ sv. Vilém Firmat († 1090).

2. května sv. Sigmund, král a mučedník († 523).
4. „ sv. Monika, vdova († 387).
5. „ sv. Pius V., papež († 1572).
7. „ sv. Stanislav, biskup a mučedník († 1097).
10. „ bl. Beatrix (Blažena) z Este, řeholnice († 1226).
14. „ sv. Bonifác, mučedník († 307).
15. „ sv. Žofie, mučednice († 120).
18. „ sv. Felix, vyznavač († 1587).
19. „ sv. Fidelis, mučedník († 1622).
31. „ sv. Konrád, arcibiskup († 1147).

1. června sv. Justin, mučedník († 167).
17. „ sv. Adolf, biskup.
18. „ sv. Potamiana, mučednice († v 3. stol.)
22. „ sv. Alban, mučedník († 303).
25. „ sv. Ivan, pousteník († v 9. stol.).
28. „ sv. Irenej, učitel církevní a mučedník († 202).

3. července sv. Otto, biskup a apoštol Pomořanů († 1139).
27. „ sv. Krištof († v 3. stol.).
29. „ sv. Božena, Blažena (Beatrix), řím. panna a muč.

7. srpna sv. Kajetán, vyznavač († 1547).
13. „ sv. Kassian, biskup a mučedník († v 3. stol.)
16. „ sv. Hyacint, vyznavač († 1257), též sv. Alfred, biskup.
19. „ sv. Ludvík, biskup († 1297).
26. „ sv. Kryšpin, vyznavač († 1750).
29. „ sv. Isabela, panna († 1270).

2. září sv. Stěpán, král († 1038).
4. „ sv. Ida, hraběnka († 800).
9. „ sv. Emilie, panna († 1314).
15. „ sv. Kornelius, papež a mučedník († 252).
22. „ sv. Mořic, mučedník († 330).
30. „ sv. Jeroným, učitel církevní († 420).

3. října sv. Jaromír, biskup a mučedník († 1046).
8. „ sv. Brigita, zaklad. řádu († 1373).
17. „ sv. Markéta Alacoque, vyznav. († 1690).
19. „ sv. Petr z Alkantary, vyznavač († 1562).
22. „ sv. Kolumban, opat († 1015).
23. „ sv. Jan Kapistran, vyznavač († 1456).
24. „ sv. Krišpín, mučedník († v 3. stol.).
26. „ sv. Hilarion, opat († 371).

2. listopadu sv. Edmund, biskup († 1241).
3. „ sv. Emerich, kralevič († 1031), též Bohumil.
7. „ sv. Anděl (Angelus), mučedník († 1220).
14. „ sv. Hilda, kralevična († 680).
19. „ sv. Alžběta, markraběnka († 1231).
20. „ sv. Felix, zakl. řádu († 1212).
26. „ sv. Gertruda, abatyše († 1334).
27. „ sv. Markéta Savojská, vdova († 1464).

2. prosince sv. Blanka, královna francouzská († 1252).
5. „ sv. Petr Chrysologus, učitel církevní († 456).
10. „ sv. Eulalie, mučednice († 304).
11. „ sv. Paula, vdova († 404).
19. „ sv. Pelagia, kajicnice († v 5. stol.).
20. „ sv. Dominik, opat († 1073).
30. „ sv. Melanie, vdova († v 5. stol.).